

JULIE KAGAWA

Az Iron King kötelező olvasmány!

– GENA SHOWALTER,

New York Times bestseller szerző

The IRON KING

VAS. JÉG

EGY SZERELEM, AMELY KEZDETŐL

FOGVA HALÁLRA VAN ÍTELVE

A VAS IGÉZETE

vaskirály

finch
selection

JULIE KAGAWA

VASTÜNDÉREK
— 1 —

The
IRON KING
vaskirály

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Írta: Julie Kagawa
A mű eredeti címe: The Iron King
A művet eredetileg kiadta: Harlequin Teen, USA
Fordította: Borbás Mária
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

THE IRON KING Copyright © 2010 by Julie Kagawa

Translation copyright © 2011 by Borbás Mária
Cover Art Copyright © 2010 by Harlequin Enterprises Limited.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V. / S.á.r.l..

Minden jog fenntartva, beleértve a bármilyen formában történő részleges
vagy teljes sokszorosítás jogát is.

Ez a kiadás a Harlequin Enterprises II B.V. / S.á.r.l.- lal való megállapodás alapján jelent meg.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.

Ez a mű a képzelet szüleménye. A szereplők, a szereplők nevei és a műben szereplő események a szerző képzeletének szülöttei vagy képzeletbeli módon vannak felhasználva, és bármely élő vagy halott személlyel, üzleti létesítménnyel, eseménnyel vagy helyszínnel való hasonlatosság kizárólag a véletlen egybeesés eredménye.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 605 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2012-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Gera Zsuzsanna
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Nicknek, Brandonnek és Villisnek.
Remélem, tovább faragjuk a veszett fejsze nyelét.*

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

Szellem a számítógépben

TÍZ ESZTENDEJE, a hatodik születésnapomon eltűnt az apám. Nem, nem távozott el. Az csak bőröndöket meg kiürített fiókokat jelentett volna, és tízdollárossal mellékelt, elkészett születésnapi üdvözlőlapokat. Ha eltávozik, azt jelentette volna, hogy boldogtalan anya meg énmellettem, vagy hogy máshol talált új szerelemre. Egyik sem volt igaz. És nem is halt meg, hiszen arról hallottunk volna. Nem történt autószerencsétlenség, nem volt holttest, nem sereglettek rendőrök a szörnyű gyilkosság tetthelyére. Nagyon csendesen történt az egész.

A hatodik születésnapomon apám kivitt a parkba, akkori egyik kedvenc helyemre. Elhanyagolt kis park volt a nagy semmi közepén, futópályával, fenyőfákkal övezett, zavaros zöld tóval. A tó partján etettük a kacsákat, mikor meg-hallottam, hogy fagylaltos kocsi közeledik a domb mögötti parkoló felől.

Akkor láttam utoljára az apámat.

Később, amikor a rendőrök átkutatták a környéket, megtalálták apám cipőjét a tó partján, de semmi mást. Búvárok merültek alá, de a tó alig három méter mély volt, és a búvárok mást se találtak a fenéken, csak ágakat

meg iszapot. Apám nyomtalanul eltűnt.

Ezután hónapokig visszatérő lidérces álom kísértett: álltam a dombtetőn, lenéztem, és láttam, amint apám belesétál a tóba. Ahogy feje fölött összezárult a víz, meghallottam a távolból a fagyaltos danáját, lassú, kísérteties dallamot, és szinte már a szövegét is ki tudtam venni. De valahányszor megpróbáltam végighallgatni, felébredtem.

Nem sokkal apám eltűnése után anya messzire költöztetett bennünket, egy isten háta mögötti kisvárosba, a louisianai mocsárvidék közepén. Anya azt mondta, mindent „előlről akar kezdeni”, de én a szívem mélyén mindig is tudtam, hogy valami elől menekül.

Beletelt tíz évbe, mire rájöttem, mi az.

A NEVEM MEGHAN CHASE.

Nem egészen huszonnégy óra múlva tizenhat éves leszek.

Búbájos tizenhat. Milyen varázsosan hangzik! Tizenhat évesen a lányok állítólag királykisasszonyok lesznek, szerelembe esnek, bálba járnak, szalagavatókra, meg ilyesmi. Se szeri, se száma az elbeszéléseknek, daloknak, verseknek erről a csodálatos korról, mikor a lány rátalál az igaz szerelemre, minden csillag neki fénylik, és a nyalka királyfi belovagol vele a naplementébe.

Egy percre se hittem, hogy nekem is ez a sorsom.

A születésnapomat megelőző reggel felébredtem, lezuhanyoztam, és beletúrtam a fiókomba, hogy ugyan mit vegyek fel. Általában csak felkapok valami tisztának tűnő holmit a padlóról, de ma különleges nap lesz. Az a nap, amikor Scott Waldron végre észrevesz. Azt akartam, hogy tökéletes legyen a külsőm. Ruhatáram persze sajnálatosan nélkülözi a divatos cuccokat. A lányok általában órákat töltenek a gardrób szekrényük előtt, és nyafognak, hogy „mit is vegyek fel?”, de az én fiókomban alapvetően háromféle holmi található:

ruhák a turkálóból, mások megunt cuccai és kezeslábasok.

Csak ne lennének ennyire csórók! Tudom, a disznótenyésztés nem a legpénzesebb meló, de anya legalább egyetlen tisztességes farmerral megszánhatja. Utálattal néztem végig satnya ruhatáramat. Na, mindegy, Scott kénytelen lesz beérni természet adta kecsemmel és bájjammal. Már persze ha nem csinállok magamból hülyét, mikor összefutunk.

Végül belebújtam egy vastagabb nadrágba, magamra húztam egy semleges-zöld pólót és egyetlen pár tornacsukámat, aztán végighúztam a kefét fehér-szőke hajamon. A hajam egyenes és nagyon vékony szálú, és megint tök bénán égneek állt, mintha beledugtam volna az ujjamat a konnektorba. Nagy nehezen lófarokba fésültem, és lementem.

Mostohaapám, Luke, az asztalnál ült, kávé ivott, és a város vacak kis újságját lapozgatta, amely inkább hasonlít a sulink pletykarovatához, semmint egy valódi hírforráshoz. „Ötlábú borjú született a Patterson-farmon”, ordibálta a főcím. Hát ebből alkothatnak némi fogalmat. Ethan, négyesztendős féltestvérem, apja ölében ült, müzlit evett, és összekoszolta Luke nadrágját. Kajlát, kedvenc plüssnyulát szorongatta fél karjával, és néha megpróbált belediktálni egy kis kaját. A nyúl pofája csupa tej meg morzsa volt.

Ethan rendes kis kölyök. Barna haja göndör, akár az apjáé, de akárcsak én, ő is anya nagy kék szemét örökölte. Az a fajta kiskölyök, akire a nénik csücsörítenek, akire a vadidegenek is rávigyorognak, és integetnek neki az utca túloldaláról. Anya és Luke irtóra kényeztetik, ami szemmel láthatólag nem árt neki, hál' istennek.

— Anya hol van? – kérdeztem, mikor beléptem a konyhába. Végignyitogattam a konyhaszekrény ajtóit, hátha rátalálok a kedvenc kajámra, ha anya nem felejtette el megvenni. Persze elfelejtette. Fekete kenyér,

és Ethannak zabpehely. Miért olyan nehéz észben tartani a Cheerioست?

Luke mintha meg se látott volna, csak kortyolta a kávéját. Ethan falta a müzlit, és apja karjára prüszkölte. Becsaptam a szekrény ajtaját. Jólesett.

— Hol van anya? - kérdeztem, ezúttal kicsit hangosab-ban. Luke felkapta a fejét, és végre rám nézett. Lusta, barna tehénszeme enyhe meglepetést tükrözött.

— Ja, te vagy az, Meghan? Helló! - szólt a legnagyobb nyugalommal. — Nem hallottalak. Mit mondtál?

Sóhajtottam, és harmadszor is megismételtem a kérdést.

— A plébánián van valami megbeszélése a hölgyekkel - motyogta Luke, és visszatemetkezett az újságjába. — Csak pár óra múlva jön haza, hát muszáj lesz buszoznod.

Amúgy is mindig buszozok. Csupán emlékeztetni akartam anyát, hogy megbeszéltük, ezen a hétvégén elvisz, hogy tanuló-jogosítványt igényeljek. Luke totál reménytelen. Ha tizenötször mondok el valamit, akkor is elfelejti, mihelyt kilépek az ajtón. Nem mintha rossz-indulatú vagy undok volna, még csak nem is ostoba. Ethant imádja, és anya láthatólag nagyon boldog vele. De ahányszor megszólítom a mostoha-apámat, őszinte meglepetéssel néz rám, mintha elfelejtette volna, hogy én is itt lakom.

Felkaptam egy kiflit a hűtő tetejéről, és rosszkedvűen rágcsálni kezdtem, fél szememet az órán tartva. Német juhászkutyánk, Beau, bekullogott, és busa fejét a térdemre hajtotta. Megvakargattam a füle tövét, mire felnyögött. Legalább a kutya méltányol.

Luke felállt, Ethant gyengéden visszaültette a székére. — Na, jó, kisöreg - mondta, és puszt nyomott Ethan feje búbjára. - Apának meg kell javítania a lefolyót, hát ülj csak itt, és legyél jó! Ha kész leszek, kimegyünk megetetni a disznókat, oké?

— Oké - csipogta Ethan, és meglóbálta vaskos lábát.
— Kajla kíváncsi, megszülettek-e már Ms. Daisy kismalacai.

Luke undorítóan büszke mosolya láttán felkavarodott a gyomrom.

— Hé, Luke — szóltam utána –, fogadjunk, nem tudod, mit ünnepiünk holnap!

— Hm? – Még csak hátra sem fordult. – Nem tudom, Meg. Ha tervezel valamit holnapra, beszélj anyáddal! – Csettintett, mire Beau rögtön elpártolt tőlem, és Luke nyomába szegődött. Lépteik elhaltak a lépcsőn, magamra maradtam a féltestvéremmel.

Ethan a lábát lóbálta, és a szokásos ünnepélyes képpel nézett rám.

— Én tudom – jelentette büszkén. – Holnap van a születnapod, igaz? Kajla megsúgta, és én nem felejtettem el.

— Aha – motyogtam. Megfordultam, hogy a fél kiflit a szemébe dobjam. Nagyot koppant a falon, azután belepottyant a kukába, zsíros foltot hagyva a festésen. Elvigyorodtam, és elhatároztam, nem nyúlok hozzá.

— Kajla azt üzeni, hogy boldog holnapi születnapot kíván.

— Mondd meg Kajlának, hogy köszönöm. – Felborzoltam Ethan haját, miközben kimentem. Elromlott a kedvem. Tudtam én. Anya és Luke totál megfélelkezik holnap a születnapomról. Nem kapok üdvözlőlapot, se tortát, még csak boldog születnapot se kíván senki. Csak az öcsém hülye plüssnyula. Hát van ennél szánalmasabb?

A szobámban felmarkoltam a könyveimet, a házit, a tornacuccot meg az iPodot, amire egy évig spóroltam, akármennyire lenézi Luke azokat a „haszontalan, hülyítő vackokat”. Mostohaapám bunkó módon megvetően és bizalmatlanul tekint mindenre, ami kicsit is megkönnyíti az életet.

Mobiltelefon? Azt már nem! Tökéletesen megfelel a vonalas telefonunk. Videojátékok? Az ördög találmányai! Bűnözöt, sőt sorozatgyilkost csinálnak a kölykökből. Rimámkodtam anyának, ha nem egyszer, százszor, hogy vegyen nekem egy laptopot iskolakezdésre, de Luke konokul állítja, hogy ha az ő ősóreg asztali számítógépe elég jó neki, akkor legyen jó az egész családnak. Kit érdekel, hogy egy örökkévalóság, mire rákapcsolódik a netre? És egyáltalán: ki az ördög használ ma már betárcsázós internetet?

Az órámra néztem, és elkáromkodtam magam. Mindjárt jön a busz, és még jó tíz perc, mire elérek a főútig. Kinéztem az ablakon: az ég szürke volt, lógott az eső lába, hát felkaptam egy dzsekit is. És, nem először, arra gondoltam, bárcsak közelebb lalnánk a városhoz.

Leteszem a nagyesküt, ha meglesz a jogsim, az életben nem jövök ide vissza.

— Meggie? – Ethan az ajtóban lötyögött, a nyulát szorongatva. Kék szemével komolyan nézett rám. – Veled mehetek?

— Mi van? – Magamra rángattam a dzsekit, közben a hátizsákomat kerestem. – Nem, Ethan. Suliba megyek. Nagy-gyerek-suliba. Plüssnyulak kitiltva.

Elfordultam, de két kis kar a lábamra kulcsolódott. A falnak támaszkodtam, hogy el ne dőljek, és dühösen néztem le a féltestvéremre. Ethan konokul kapaszkodott belém, felnézett, az állát előreszegte. – Lécci! – kunyorált. – Jó leszek, megígérem. Vigyél magaddal! Csak most az egyszer!

Felsóhajtottam, lehajoltam, és felkaptam a gyereket.

— Mi baj, öcskös? – kérdeztem, és kisimítottam a szeméből a haját. Anya kénytelen lesz hamarosan megnyírni, gondoltam, mert már olyan volt, mint valami madárfészek. – Rémesen tapadsz rám ma reggel. Mi a baj?

— Fél – motyogta Ethan, és arcát a nyakamba temette.

— Félsz?!

Megrázta a fejét. – Kajla fél.

— Mitől fél Kajla?

— Attól az embertől a szekrényben.

Hideg futott végig a hátamon. Ethan néha annyira csendes és komoly, az ember elfelejti, hogy csak négyéves. Még most is fél az ágy alatt rejtőző szörnyektől, meg a mumustól a szekrényében. Ethan saját kis világában plüssállatokkal beszélget, láthatatlan emberek integetnek neki a bokrok közül, félelmetes teremtmények hosszú körmükkel kopogtatnak a szobája ablakán. Anyát meg Luke-ot nemigen boldogítja szörnyekről meg mumusokról szóló mesékkel; amióta egyáltalán járni tud, mindig énhozzám jön.

Felsőhajtottam. Tudtam, azt akarja, menjek fel, és nézzek utána, aztán nyugtassam meg, hogy semmi sem lappang a szekrényben vagy az ágy alatt. Ilyen célra zseblámpát tartottam az ágya mellett.

Odakint villámlott, a távolban dörgött az ég. Elfintorodtam. Nem lesz kellemes a séta a buszhoz.

A nyavalyába! Nincs nekem erre időm.

Ethan hátrább húzódott, és rimánkodva nézett fel rám. Megint sóhajtottam egyet. – Na, jó – motyogtam, és letettem a gyereket a földre. – Nézzük meg azokat a szörnyeket!

Némán követett fel a lépcsőn, aggodalmasan figyelte, ahogy felkapom a zseblámpát, letérdelek, és bevilágítok az ágy alá. – Szörny egy szál se – jelentettem, és felálltam. A szekrényhez léptem, és kinyitottam az ajtaját. Ethan a lábam mögül kukucskált. – Itt sincs szörnyeteg. Na, minden rendben?

Bólintott, és kicsit el is mosolyodott. Épp be akartam csukni az ajtót, mikor egy fura szürke kalapot pillantottam meg a sarokban.

Gömbölyű volt a teteje, kerek a karimája, körülötte piros szalag: keménykalap.

Fura. Mit keres ez itt?

Felegyenesedtem, épp meg akartam fordulni, amikor valami mozgást vettem észre a szemem sarkából. Egy alak rejtőzött Ethan hálósobájának ajtaja mögött, halvány szemét résnyire nyitva engem figyelt. Hátrakaptam a fejemet, de persze nem volt ott senki.

Egek, most már én is látom Ethan láthatatlan szörnyeit! Nem kéne azokat a késő esti horrorfilmeket néznem.

Fülrepesztő mennydörgést hallottam épp a fejem fölött. Összerezzenem. Az ablaktáblán kövér esőcseppek pilinc-káztak. Elrohantam Ethan mellett, ki a házból, spuriztam le a bekötőúton.

BÓRIG ÁZTAM, MIRE LEÉRTEM A BUSZMEGÁLLÓHOZ. A tavasz végi eső nem volt jeges, de ahhoz elég hideg, hogy kényelmetlenül érezzem magam. Összefontam a karomat. Meghúzódtam egy mohos törzsű ciprus alatt, ott vártam meg a buszt.

Hol lehet Robbie? Végignéztam az úton. Ilyenkor már itt szokott lenni. Talán nem volt kedve bőrig ázni, és otthon maradt. Felhorkantam, és felnéztem az égre. Már megint elblicceli a sulit. Lógós. Bárcsak a helyében lehetnék!

Csak volna autóm! Némelyik gyerek a szüleitől autót kap a tizenhatodik születésnapjára. Én, szerencsés esetben, egy tortát kapok. Legtöbb osztálytársamnak van már jogsija, és vígan furikázik klubokba, partikra, ahova csak akar. Én meg mindig lemaradok, kis falusi liba, akit senki sem akar meghívni.

Kivéve Robbie-t, helyesbítettem, és gondolatban vállat vontam. Legalább Robbie nem felejt el. Vajon milyen agyament tervet süített ki a holnapi szülinapomra? Lefogadom, hogy valami totális ökörséget.

Tavaly kicsalt a házból éjszakai erdei piknikre. Tisztára kísérteties volt, emlékszem a ligetre meg a kistóra a fölötte szállingózó szentjánosbogarakkal, és bár százszor is át-kutattam az erdőt a házunk mögött, azóta sem sikerült megtalálnom.

Valami megzörrent mögöttem a bokrok között. Oposszum vagy őz, sőt talán róka keres menedéket az eső elől. Az itteni vadállatok tiszta hülyén merészek, egyáltalán nem félnek az emberektől. Ha nem volna Beau, anya veteményese kész ebédlőasztal volna a nyulaknak, őzeknek, és a helybeli mosómedve család az éléskamránkban zabálná dagadtra magát.

Ág roppant a fák között, ezúttal közelebb. Kényelmetlenül odébb húzódtam; eltökéltem, nem fogok megfordulni valami idióta mókus vagy mosómedve miatt. Nem vagyok olyan, mint „szilikonmellű” Angie, a pomponlányok tökélye, aki rosszul lesz, ha meglát egy kalickába zárt versenyegeret, vagy egy porszemet az ultradivatos farmerjén. Én bezzeg gyűjtöttem szénát, öltem patkányt, tereltem disznót térdig érő sárban. Vadállat legyen a talpán, amitől én megijedek.

De azért néztem végig az úton, bárcsak fordulna már be a sarkon a busz. Talán az eső tette, vagy a magam beteg fantáziája, hogy tisztára olyan volt az erdő, mint valami díszlet a *Blair boszorkányaiból*.

Itt nincs se farkas, se őrült sorozatgyilkos, mondtam magamnak. *Elég a paranoiából!*

Egyszeriben elcsendesedett az erdő. A fának támaszkodtam, megremegtem, és a buszt szuggeráltam: *jöjjön már!* Hideg futott végig a hátamon. Nem vagyok egyedül. Óvatosan nyújtogattam a nyakamat, átkandikáltam a levelek közt. Óriási fekete madár biggyeszkedett egy faágon, tollai felborzolódtak az esőben, mozdulatlan volt, akár egy szobor.

Ahogy figyeltem, elfordította a fejét, és rám meredt, szeme zöld volt, mint a színes üveg.

És ekkor valami kinyúlt a fa mögül, és megragadott.

Sikítottam és félreugrottam, a szívem a fülemben kalapált. Megperdültem, minden izmomat megfeszítettem, hogy bármikor futásnak eredhessek, az agyam tele volt erőszakos-kodókkal meg gyilkosokkal, meg Bórarccal *A texasi láncfűrészszesből*.

Kacagás robbant mögöttem.

Robbie Goodfell volt az, legközelebbi - mármint legalább két mérföldnyire lakó - szomszédom. A fatörzsnek támasz-kodott, és majd szétvetette a röhögés. Robbie nyurga és magas; rongyos farmer volt rajta és ócska póló, csak állt, és nézte sápadt képemet, aztán megint kitört belőle a röhögés. Tüskés vörös haja a homlokára lapult, a holmija rátapadt, kihangsúlyozva vékony, csontos alakját, mintha a végtagjai nem volnának egész pontosan beillesztve. Bórig ázott, gallyak, levelek meg sár lepte, de ez láthatólag nem zavarta. Mint sok egyéb sem.

— A francba, Robbie! – dühöngtem, toporzékoltam, és feléje rúgtam. Ő félreugrott és az útra tántorodott. Arca vörös volt a sok nevetéstől. – Ez egyáltalán nem volt vicces, te idióta! Rám hozod a szívbját.

— B-bocs, hercegnő – lihegte Robbie a szívéhez kapva. – Nem bírtam kihagyni az alkalmat. - Még egyszer felröhögött, majd az oldalát fogva felgyenesedett. – Atyám, ez nem volt semmi! Majd egy métert ugrottál fel. Mégis mit gondoltál, ki vagyok? Bórarca, vagy mi?

— Dehogysis, te ökör! – Mérgesen elfordultam, hogy elrejtsem égő arcomat. – És már megmondtam párszor, hogy ne hívj így! Elmúltam tízéves.

— Parancsára, hercegnő.

Kétségbeesetten forgattam a szememet. — Mondták már neked, hogy az IQ-d megfelel egy négyévesének?!

— Nicsak, ki beszél! — nevetett fel. — Nem én maradtam fenn egész éjjel, égő villany mellett, miután megnéztem *A texasi láncfűrészest*. Én figyelmeztettelek. — Torz képet vágott, és kitért karral felém tántorgott. — Vigyázz, jön Bórrarc!

Én is csúnya arcot vágtam, és vizet rugdostam Robbie felé. Nevetve visszarúgott. Mire a busz néhány perc múlva befutott, tetőtől talpig sárosak, csuromvizesek voltunk mind a ketten, és a buszvezető ránk szólt, hogy ülünk leghátra.

— Mit csinálsz sulis után? — kérdezte Robbie, miközben a leghátsó üléseken kuporogtunk. Körülöttünk dumáltak, hülyéskedtek, nevettek a diákok, ügyet se vetettek ránk. — Megiszunk egy kávét később? Vagy lógunk be a moziba?

— Ma nem, Rob — válaszoltam, és közben igyekeztem kicsavarni a vizet a pólómból. Most, hogy túl voltunk rajta, keservesen bántam a mi kis sárcsatánkat. Úgy jelenek meg Scott előtt, mintha a Fekete Lagúnából másztam volna ki. — Ma nélkülem lóghatsz be. Korrepetálok valakit sulis után.

Robbie zöld szeme összeszűkül. — Korrepetálsz valakit? Ugyan kit?

A gyomrom remegett, megpróbáltam elfojtani egy vigyort. — Scott Waldront.

— Mi van?! — Robbie ajka gúnyosan lefittyedt. — Azt a balfaszt? Talán olvasni tanítod?

Csúnyán néztem rá. — Azért, mert ő a futbalcsapat kapitánya, még nem biztos, hogy hülye. Csak nem vagy féltékeny?

— Aha, már értem! — gúnyolódott Robbie. — Mindig is irigyeltem egy kőszikla IQ-ját. Ja, nem, várjunk! Még megsértődik a kőszikla.

— Felhorkant. – Egyszerűen nem hiszem, hogy belezúgtál abba a balfaszba! Ennél sokkal jobbat érdemelsz, hercegnő.

— Mondtam már, hogy ne hívj így! – Elfordultam, hogy elrejtsem égő arcomat. – Különben is csak korrepetálásról van szó. Nem fog elhívni a szalagavatóra. Jézusom!

— Hát jó. – Robbie-t nem sikerült meggyőzni. – Nem fog elhívni, de reméled, hogy mégis. Ne tagadd! Éppúgy csorgatod utána a nyáladat, mint a többi üresfejű pomponlány a suliban.

— Na és akkor mi van? – perdültem meg. – Semmi közöd hozzá, Rob. Különben is, mit érdekel?

Elcsendesedett, csak a bajsza alatt morgott valamit. Hátat fordítottam neki, kibámultam az ablakon. Nem érdekel, akármit mond Robbie. Ma délután, egy fantasztikus óra hosszat, Scott Waldron egyedül az enyém lesz, és ettől senki el nem téríthet.

NEM AKART VÉGET ÉRNI A TANÍTÁS. A tanárok szövegeltek, az óra visszafelé járt. Vánszorgott a délután. Végre, végre kicsengettek, megszabadultam az X egyenlő Y-nal végtelen és gyötrelmes problémáitól.

Ma van a napja, mondtam magamnak, ahogy átverekedtem magam a zsúfolt folyosón. Igyekeztem a kifelé zúduló tömeg szélén maradni. Vizes tornacsukák csikorogtak a kövön, izzadság, füst, testszag elegyétől volt sűrű a levegő. Szín ideg voltam tetőtől talpig. *Sikerülni fog. Ne is gondoldj rá! Csak menj be, és vágj bele!*

Kerülgettem a diákokat, végigcikáztam a folyosón, és bekukkantottam a számtech terembe.

Ott volt. Az egyik asztalnál ült, a lábát feltette egy székre. Scott Waldron, a futballcsapat kapitánya. Az isteni Scott. A suli királya. Piros-fehér kockás inge félig nyitva széles mellkasán, sűrű, sötétszőke haja a gallérjáig ért.

Zakatolt a szívem. *Egy teljes óra Scott Waldronnal egy teremben, ahol senki nem zavarhat bennünket.* Rendes körülmények között még csak Scott közelébe se kerülhettem: vagy Angie meg a pomponos lányok rajongták körül, vagy a focista haverjai. Most voltak mások is a számtech teremben, de csupa okostóni, Scott Waldron tudomást sem vett róluk. A menő srácok és a pomponos lányok lehetőleg széles ívben elkerülték a számtech termet. Vettem egy nagy lélegzetet, és beléptem.

Scott fel se nézett, amikor mellé léptem. Lazán hevert a széken, lábát felrakta, fejét hátravetette, láthatatlan labdát hajigált a levegőbe. Megköszörültem a torkomat. Semmi. Kicsit hangosabban köhintettem. Még mindig semmi.

Összeszedtem a bátorságomat, Scott elé léptem, és integetni kezdtem. Kávébarna szeme végre rám szegeződött. Egy pillanatra megdöbbszent. Aztán lusta ívben megemelintette a szemöldökét, mintha sejtése sem volna, miért akarok beszélni vele.

Huhh. Mondj valamit, Meg! Valami intelligensei.

– Khm... – dadogtam. – Szia, Meghan vagyok. Mögöttes ülök informatikaórán. – Még akkor is üresen bámult rám, én meg éreztem, hogy egyre forróbb az arcom. – Khm... Igazában nemigen nézek sportot, de szerintem fantasztikus hátvéd vagy, nem mintha sokat láttam volna – tulajdonképpen csak téged láttalak. De szerintem nagyon érted a dolgodat. Minden meccsre elmegyek. Általában leghátul ülök, úgyhogy valószínűleg nem szoktál észrevenni. – *Uramisten! Fogd már be, Meg! Kuss!* Összeprésem a szám, hogy megfékezzem a szüntelen locsogást. Legszívesebben bemásztam volna egy lyukba, és meghalok. Mégis mi járt az eszemben, hogy rávehettek erre? Inkább lennék láthatatlan, mint hogy komplett és totális hülye legyek, különösen Scott előtt.

Lustán pislogott, felnyúlt, kivette a füléből a hallgatót.
– Bocs, bébi! – nyögte azon a csodálatos, mély hangján.
– Nem hallottalak. – Végigmért és elvigyorodott. – Te fogsz korrepetálni?

– Izé, igen. – Felegyenesedtem, és összeszedtem maradék méltóságomat. – Meghan vagyok. Mr. Sanders kért meg, hogy segítsék neked a programozó projektben.

Egyre csak vigyorgott. – Te vagy az a mucsai lány, aki kint lakik a mocsárban? Egyáltalán láttál már számítógépet?

Lángolt az arcom, a gyomrom kemény kis labdává zsugorodott. Oké, nincs otthon valami csoda számítógépem. Ezért lötyögök sulis után itt, a számítépteremben, csinálom a házit, vagy csak szörfölök a neten. Igazában azt reméltem, hogy egy-két év múlva felvételizhetek az ITT főiskolára. A programozásra és a weboldaltervezésre rááll a kezem. A francba! *Tudom*, hogyan kell kezelni a számítógépet.

De Scott kritikus képe láttán csak dadogni bírtam. – Igen. Tényleg. Mármost, elég jól ismerem. – Kétkedő pillantást vetett rám, belém szúrt a sértett büszkeség. Be kell bizonyítanom, hogy nem vagyok mucsai bunkó. – Figyelj, megmutatom! – ajánlottam, és az asztalon fekvő laptop felé nyúltam.

És akkor valami hátborzongató történt.

Még hozzá sem értem a billentyűkhöz, amikor felvillant a képernyő. Megálltam, az ujjaim a billentyűk fölött tétováztak, amikor szavak gördültek a kék képernyőre.

Meghan Chase. Látunk. Eljövünk érted.

Megdermedtem. A szavak folytatódtak, ugyanaz a három mondat, újra meg újra. *Meghan Chase. Látunk. Eljövünk érted. Meghan Chase látunk eljövünk érted. MeghanChaselátunkeljövünkérted...* újra meg újra, míg be nem töltötték a képernyőt.

Scott hátradőlt a székén, rám meredt, aztán a komputerre. — Ez meg mi? — kérdezte dühösen. — Mi a francot művelsz, te bunkó?

— Félretoltam, megráztam az egeret, megnyomtam az Escape-et, nyomkodtam a Ctrl/Alt/Del-t, hogy megszakítsam a végeérhetetlen szavak folyamát. Semmi sem működött.

Egyszerre, minden bejelentés nélkül, a szavak leálltak, a képernyő egy pillanatra elsötétült. Aztán, óriás betűkkel, újabb üzenet villant fel.

SCOTT WALDRON A TÖBBI SRÁCOT SKUBIZZA A ZUHANYOZÓBAN, ROFL

Elakadt a lélegzetem. Az üzenet gördülni kezdett a többi számítógépre, körös-körül a teremben, semmiféle erő meg nem állíthatta. A többi diák a padokban egy pillanatra megdöbbsent, aztán mutogatni, röhögni kezdtek.

Scott tekintete, akár valami kés, fúródott a hátamba. Reszketve megfordultam: rám meredt, a lélegzete úgy járt, akár a fűjtató. Az arca vérvörös volt dühében vagy zavarában, és rám szegezte az ujját.

– Azt hiszed, vicces vagy, mocsárhercegnő? Igen? Na, várj csak! Majd mindjárt megmutatom, mi olyan vicces! Megástad a sírodat, te rohadék!

Kiszáguldott a teremből, harsány röhögés kíséretében. Néhány diák rám vigyorgott, tapsolt, felemelte a hüvelykujját, az egyik még rám is kacsintott.

Remegett a térdem. Lerogytam egy székre, és vakon meredtem a képernyőre, ami hirtelen kihunytt, magával vitte a gyilkos üzenetet, de a baj már megtörtént. Háborgott a gyomrom, szúrt a szemem.

Arcomat a kezembe temettem. *Meghaltam. Totál meghaltam. Game over, Meghan. Vajon anya megengedi, hogy átiratkozzam egy bennlakásos suliba, Kanadába?*

Halk kuncogás tört át sivár gondolataimon. Felnéztem.

A képernyő tetején, fekete árnyképként a nyitott ablak előtt, egy kis torz valami kuporgott. Langaléta volt, a karja hosszú és vékony, óriási füle akár a denevére. Ferde vágású zöld szemének értelmes pillantásával nézett rám az asztal túloldaláról. Elvigyorodott, hegyes fogai neonkék fénnel villantak fel, de aztán eltűnt mindenestül, akár egy kép a képernyőről.

Ültem egy pillanatig, bámultam azt a helyet, ahol az imént még ott volt az a valami, az agyam ezer irányban forgott. *Oké. Nagyszerű. Nem elég, hogy Scott gyűlöl, újabban már hallucinálok is. Meghan Chase, idegösszeomlás áldozatává vált, egy nappal a tizenhatodik születésnapja előtt. Küldjétek csak a diliházba, mert még egy napot nem élek túl a suliban!*

Nagy nehezen kihúztam magam, és mint valami aggastyán, kicsoszogtam a folyosóra.

Robbie az öltözőszekrényeknél várt rám, két kezében egy-egy üveg. — Helló, hercegnő! — üdvözölt, ahogy elcsoszogtam előtte. — Korán végeztél. Hogy ment a korrepetálás?

— Ne szólíts így! — motyogtam, és a homlokomat néhányszor a szekrényem ajtajához ütöttem. — És a korrepetálás valami fantasztikus volt. Most pedig, légy szíves, csapj agyon!

— Olyan jól ment? — Odahajított egy cukormentes üdítőt, amit épphogy elkaptam, és kinyitotta a maga gyömbérsörét, nagy sistergés közepette. Robbie hangjából kihallottam a vigyorgást. — Na, most ugye elmondhatom, hogy „én megmondtam”...

Gyilkos pillantást vetettem rá. Csak merje folytatni!

Lehervadt a vigyor az arcáról. — ...de nem mondom. — Összepréselte a száját, hogy elfojtsa a nevetést. — Mivel ez... helytelen volna.

— Egyáltalán mit keresel itt? – szegeztem neki a kérdést. – Már minden busz elment. A számítékh terem körül *ólalkodtál*, mint valami szatír?

Robbie hangosan köhögött, és nagyot kortyolt a gyömbérsöréből. – Azon töprengtem – folytatta vidáman –, hogy mit tervezel holnapra, a szülinapodra?

Elbújok a szobámban, és fejemre húzom a takarót, gondoltam. De csak vállat vontam, és kinyitottam rozsdás öltözőszekrényemet. – Nemtom. Akármit. Nem terveztem semmit. – Felkaptam a könyveimet, bevágtam őket a hátizsákomba, és becsaptam a szekrény ajtaját. – Miért?

Robbie azzal a mosollyal nézett rám, amitől mindig frászt kapok, egész arcán végighúzódo vigyorral, hogy a szeme zöld résszé szűkült.

— Sikertelt elcsórnom az italszekrényből egy üveg pezsgőt – suttogetta, és megemelintette a szemöldökét. – Mi lenne, ha átmennék hozzád holnap? Nagystíluén ünnepelet-hetnének a születésnapodat.

Sosem ittam még pezsgőt. Egyszer belekortyoltam Luke sörébe, és azt hittem, menten elhányom magam. Anya néha hozott haza egy üveg bort, az nem is volt rémes, de sose voltam valami nagy alkoholista.

A fenébe is, mért ne? Az ember csak egyszer tizenhat éves! – Mért ne? – mondtam Robbie-nak, és rezignáltan megvontam a vállam. – Jól hangzik. Akár még nagyot is durranhat.

Félrebillentette a fejét, úgy sandított rám. – Minden oké, hercegnő?

Mit mondhatnék neki? Hogy a futballcsapat kapitánya, aki után két éve csorgatom a nyálam, az életemre tör, hogy minden sarkon szörnyeket látok, hogy a sulit számítógépeit hackerek támadták meg, vagy maga az ördög? Aha. A sulit legnagyobb tréfamesterétől aztán hiába várnék részvétet.

Ismerem Robbie-t, ragyogó viccnek gondolná, és szívből gratulálna. Ha nem ismerném jobban, még azt hinném, ő volt a ludas.

Csak rámosolyogtam fáradtan, és bólintottam. – Semmi bajom. Viszlát holnap, Robbie!

— Hát akkor, viszlát, hercegnő!

Anya már megint nem jött értem pontosan. A korrepetálás-nak egy óra hosszat kellett volna tartania, de még jó fél órát ültem a kanyarban, a szemetelő esőben, és töprengtem az én nyomorult életemen, és néztem, amint az autók ki-be húznak a parkolóban. Végre felbukkant a sarkon a kék furgon, és eléem kanyarodott. Az első ülésen csupa tele szatyor meg újság, úgyhogy becsusszantam hátra.

— Meg, csuromvizes vagy! - kiáltott anyám, miután szemügyre vett a visszapillantóban. – Ne ülj a kárpitra! Tégy magad alá egy törülközőt vagy valamit! Nem hoztál esernyőt?

Én is örülök, hogy látlak, anya – gondoltam, és mogorva arcot vágtam, miközben felkaptam a padlóról egy újságot, hogy az ülésre tegyem. Semmi „Milyen napod volt?”, vagy „Bocs, hogy késtem”. Hagynom kellett volna a hülye korrepetálást Scottal, és hazabuszozni.

Némán haladtunk. Sokan mondták, hogy hasonlítok anyára, mármint mielőtt Ethan a színre lépett, és rá irányult a reflektorfény. A mai napig sem tudom, miben látták a hasonlatosságot. Anya olyanfajta hölgy, akin természetesen áll a kosztüm meg a magas sarkú cipő; én a trottyos kertész-nadrágot meg a tornacsukát szeretem. Anya sűrű haja aranyzöld csigákba göndörödik, az enyém sima, vékony szálú, és ha ráesik a fény, szinte ezüstsínű. Anya királyi termet, kecses és karcsú, én egyszerűen vézna vagyok.

Anya a világon bárkihez feleségül mehetett volna – filmsztárhoz, milliomoshoz –, mire ő Luke-ot választotta, a disznótenyésztőt, egy ócska kis farmon a semmi közepén. Amiről eszembe jutott...

— Hé, anya! El ne felejtsd, hogy a hétvégén el kell vinned jogsit igényelni.

— Jaj, Meg! - sóhajtott Anya. – Nem is tudom. Annyi dolgom van a héten, és apád azt akarja, hogy segítsek neki megjavítani a csúrt. Talán majd jövő héten.

— Anya, megígérted!

— Meghan, kérlek! Nehéz napom volt. - Megint felsóhajtott, és rám nézett a visszapillantóból. Véreres volt a szeme, a festéke elkenődött. Lehet, hogy anya sírt?

— Mi történt? - kérdeztem óvatosan.

Anya tétovázott. – Történt otthon... egy baleset - kezdte, és a hangjától összeszorult a gyomrom. – Apádnak délután be kellett vinnie Ethant a kórházba. - Megint elhallgatott, sűrűn pislogott, kapkodta a levegőt. – Beau megtámadta.

— *Micsoda?* - A kiáltásomra összerezte. A *mi* német juhászunk? Megtámadta Ethant? – Ethan jól van? - kérdeztem, és a gyomrom félelmemben csigákba csavarodott.

— Igen. - Anya fáradtan elmosolyodott. – Nagyon megrázta a dolog, de hál' istennek nincs komoly baja.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam. – Mi történt? - kérdeztem. Még most sem tudtam elhinni, hogy a kutyánk megtámadott egy családtagot. Beau imádja Ethant, kiborul, ha valaki egyáltalán rászól a féltestvéremre. Nemegyszer láttam, amint Ethan cibálja Beau szőrét, a fülét, a farkát, és a kutya úgyszólván egy nyalintással sem reagált. Láttam, amint Beau bekapja Ethan pólója ujját, és gyengéden visszarángatja a gyereket a kocsifelhajtóról.

A mi német juhászunk lehet a mókusok, az őzek réme, de a házban soha még csak nem is vicsorított senkire. – Mitől vadult meg Beau?

— Nem tudom - rázta a fejét anya. – Luke látta, amint Beau felrohan a lépcsőn, aztán meghallotta, hogy Ethan sikít. Amikor a szobájába ért, a kutya éppen a padlón vonszolta Ethant. Az arca össze volt karmolva, a karján harapásnyomok látszottak.

Elhűlt a vérem. Lelki szemeimmel láttam, amint Ethant megtámadják, elképzeltem rémületét, amikor mindeddig megbízható kutyánk ráront. El sem akartam hinni. Tisztára olyan volt, mint valami rémfilm. Tudtam, hogy anya éppúgy megdöbben, mint én, hiszen tökéletesen megbízott Beau-ban.

De abból, ahogy összepréselte az ajkát, láttam, hogy még nincs vége a történetnek. Valamit nem mond el nekem, és attól féltem, tudom, hogy mi az.

— Mi lesz Beau-val?

Anya szemébe könnyek szöktek, nekem elszorult a szívem. – Nem tarthatunk szabadon egy veszedelmes kutyát, Meghan - mondta, és szinte rimánkodott a megértésemért. – Ha Ethan megkérdi, mondd neki, hogy másik otthont találtunk Beau-nak. - Mélyet sóhajtott, keményen markolta a kormányt, nem nézett rám. – A család biztonsága érdekében, Meghan. Ne hibáztasd apádat! De mikor Luke hazahozta Ethant, elvitte Beau-t a sintérhez.

MÁSODIK FEJEZET

A Sors Hangja

FESZÜLT VOLT A HANGULAT AZNAP VACSORÁNÁL. Dühös voltam a szüleimre: Luke-ra, amiért elkövette, anyára, amiért megengedte. Egyikükkel sem álltam szóba. Anya és Luke lényegtelen, köznapi dolgokról beszélgetett, Ethan némán szorongatta Kajlát. Szívfájdító érzés volt, hogy Beau nem mászkál az asztal körül, szokása szerint morzsákat keresgélve. Hamarosan elnézést kértem, és visszavonultam a szobámba. Az ajtót becsaptam magam mögött.

Lerogytam az ágyra. Az a rengeteg alkalom járt az eszemben, amikor Beau odakuporodott mellém. Annyira hiányzott a melegsége! Sose kért senkitől semmit, beérte a közelségünkkel, hogy meggyőződhessen róla, biztonságban vagyunk. Most, hogy elment, üresnek látszott a ház.

Arra vágytam, bárcsak beszélhetnék valakivel. Szerettem volna felhívni Robbie-t, hogy elsírjam neki ezt a teljesen igazságtalan dolgot, de a szüleinek - akik nyilván még az enyémeknél is elmaradottabbak - nincs telefonjuk, sőt még számítógépük sem. Még hogy sötét középkor! Robbal a suliban szőttük terveinket, néha meg felbukkant az ablakom-ban, miután két mérföldet gyalogolt otthonról.

Tiszta ciki! Mihelyt meglesz az autóm, azonnal változtatok ezen. Anya meg Luke nem tarthat örökké ebben az elszigetelt buborékban. Legközelebbi nagybevásárlásom talán egy mobiltelefon lesz, *mindkettőnknek*, és leszárom, mit gondol erről Luke. Ez „a technológia az ördög találmánya” dolog kissé elavult.

Holnap beszélek Robbie-val. Ma este nem vagyok rá képes. Különben is, a házunkban az egyetlen telefon a konyhában van, és nem fogok a felnőttek hülyeségeiről velük egy helyiségben szövegelni. Még szép.

Halkan megkocogtatták az ajtót, és Ethan dugta be a fejét.

— Helló, öcskös! - Felültem az ágyon, letöröltem néhány maradék könnycseppet. Ethan homlokán tapasz, jobb karja bekötözve. – Mi az ábra?

— Anyu és apu elküldte Beau-t. - Remegett az ajka, közben csuklott, és Kajla bundájába törölgette a szemét. Sóhajtottam, és megveregettem magam mellett az ágyat, hellyel kínálva Ethant.

— Muszáj volt - magyaráztam, miközben Ethan felmászott, és az ölembe kuporodott - nyulastul. – Nem akarták, hogy Beau megint megharapjon. Félték, hogy bajod esik.

— Beau nem is harapott meg! - Ethan nagy, könnyes szemmel meredt rám. Félelem tükröződött benne, és korát meghaladó értelem.

— Beau nem bántott - bizonygatta. – Beau meg akart menteni attól az embertől, a szekrényben.

Megint a szörnyek? Sóhajtottam, legyinteni akartam, de az egyik részem tétovázott. Mi van, ha Ethan igazat mond? En is láttam nem is olyan régen hátborzongató dolgokat. Mi van... mi van, ha Beau tényleg meg akarta menteni Ethant valami szörnyűségtől, valami félelmetes dologtól...?

Nem! - ráztam meg a fejemet. Ez nevetséges! Néhány óra múlva tizenhat éves leszek; túl öreg ahhoz, hogy szörnyekben higgyek. És annak is legfőbb ideje, hogy Ethan felnőjön. Okos kisgyerek, és elegendő van abból, hogy képzelt mumusokra fogja, ha valami rosszul sikerül.

— Ethan - sóhajtottam újra. Igyekeztem nyugodtan beszélni. Ha túl nyers a hangom, a gyerek nyilván elkezd bömbölni, és a ma történtek után nem akarom kiborítani. De hát ami sok, az sok. – Nincs semmiféle szörny a szekrényed-ben, Ethan. Szörnyek egyáltalán nem léteznek, érted?

— De igenis léteznek! - üvöltött Ethan, és rugdosni kezdte a takarót. – Láttam őket. Beszélnek hozzám. Azt mondják, a király látni akar! - Kinyújtotta a karját, a kötésre mutatva. – Az az ember a szekrényben megragadta a karomat. Épp az ágy alá akart behúzni, amikor Beau bejött, és elijesztette.

Hát itt nem hat a rábeszélés. És semmi szükségem nincs újabb cirkuszra. – Oké, rendben - hagytam rá, és átöleltem. – Beszéljünk másról! Csak ne arról, hogy Beau ma rád támadt. Miért nem mondd el anyának és Luke-nak?

— Mert ők felnőttek - mondta Ethan, mintha ez mindent megmagyarázna. – Nem hinnék el. Ők nem látják a szörnyeket. - Felsóhajtott, és olyan komoly képpel nézett rám, amelyet kisgyereknél még sose láttam. – De Kajla azt mondja, *te* látod őket. Ha nagyon igyekszel. Átlátsz a párán meg a ragyogáson, azt mondja Kajla.

— A micsodán meg a micsodán?

— Ethan? - Anya hangja hallatszott kívülről, és mindjárt meg is jelent az ajtóban. – Itt vagy? - Mikor meglátott bennünket, pislogott és halványan elmosolyodott. Ridegen néztem rá.

Anya tudomást sem vett rólam. – Ethan, kincsem! Ideje lefeküdni. Későre jár. – Kinyújtotta a kezét, mire Ethan leugrott az ágyról, és elindult kifelé, maga után húzva a nyulát.

— Álhatok ma veled és apuval? - hallottam ijedt kis hangját.

— Na, nem bánom. De csak most az egyszer, oké?

— Oké. - Amikor a hangjuk elhalt, egyetlen rúgással bevágtam az ajtót.

Aznap éjjel fura álmom volt: felébredtem, és ott állt Kajla, Ethan plüssnyula az ágyam végében. Álmomban beszélt hozzám, komolyan és rémisztően. Mindenféle veszedelemről. Figyelmeztetni akart, vagy a segítségemet kérte. Lehet, hogy meg is ígértem neki valamit. De reggel már alig emlékeztem valamire az álomból.

ARRA ÉBREDTEM, HOGY ESŐ DOBOL A HÁZTETŐN. Úgy látszik, elrendeltetett, hogy a születnapom hideg, nedves és csúnya legyen. Egy pillanatra valami súly nehezedett a gondolataimra, de nem tudtam, mért olyan nyomott a hangulatom. Aztán sorra felidéződtek az előző nap képei, és felnyögtem.

Boldog születnapot nekem - gondoltam, és visszakucorodtam a takaró alá. *A hét többi részét ágyban töltöm, kösz.*

— Meghan? - hallatszott anya hangja az ajtóm előtt, majd halkán bekopogott. – Későre jár. Ébren vagy?

Nem vettem róla tudomást. Fortyogott bennem a méreg, ahogy szegény Beau-ra gondoltam, akit elcipeltek a sintérhez. Anya tudta, hogy dühös vagyok rá, de hagytam, hogy főjön csak egy kicsit a bűnbánatban. Egyelőre még nem voltam hajlandó megbocsátani és kibékülni.

— Meghan, kelj fel! Lekésed a buszt. - Anya bedugta a fejét a szobába. Tárgyilagos volt a hangja. Felhorkantam. Ennyit a bocsánatkérésről.

— Nem megyek iskolába - motyogtam a takaró alól.
– Nem érzem jól magam. Azt hiszem, megfáztam.

— Beteg vagy? Éppen a születésnapodon? Ejnye, ejnye! - Anya bejött, én pedig rásandítottam a takaró mögül. Szóval mégsem felejtette el?

— Roppant szomorú - folytatta anya, és rám mosolygott. – Pedig sulis után el akartalak vinni tanulójogosítványért, de ha beteg vagy...

Felkaptam a fejem. – Tényleg? Khm... szóval, annyira azért nem érzem rosszul magam. Beveszek egy aszpirint, vagy valamit.

— Gondoltam. - Anya fejcsóválva nézte, ahogy felkászálódok. – Délután segíték apádnak megjavítani a csúrt, tehát nem tudok érte menni. De mihelyt hazaérsz, együtt elmegyünk a jogosítványért. Jó születésnap ajándék lesz? Hm?

Szinte nem is hallottam. Le-fel rohangáltam a szobában, felkapdostam a ruhámat, összeszedtem a holmimat. Minél előbb leszek túl ezen a napon, annál jobb.

Épp a házimat tömködtem bele a hátizsákba, mikor megint nyikordult az ajtó. Ethan kukucskált be, keze a háta mögött, arcán várakozó mosoly.

Rápislogtam, és hátravettem a hajamat. – Na, mi kell, öcskös?

Vigyorogva lépett előre, és elém tartott egy összehajtott papírt. Az elején tarka rajz: mosolygó nap egy házikó fölött, a kéményből füst kanyarog.

— Boldog születésnapot, Meggie! - szólt a gyerek, és látszott, hogy nagyon elégedett önmagával. – Látod? Nem felejtettem el!

Mosolyogva vettem el a házilag gyártott üdvözlőlapot, és kinyitottam. Családunk ceruzarajza mosolygott rám: pálcika lábú-kezű anya és Luke, Ethan meg én egymás kezét fogjuk, mellettünk egy négylábú figura, alighanem Beau.

Elszorult a torkom, a szemem telefutott könnyel.

— Tetszik? - nézett rám aggodalmasan Ethan.

— Gyönyörű! - Felborzoltam a haját. – Köszönöm. Figyelj! Rakd ki a hűtőre, hadd lássa mindenki, milyen nagy művész vagy!

Elvigyorodott, és elhúzott, a lapot markolva, az én szívem pedig egy picit megkönnyebbült. Talán mégse lesz olyan szörnyű ez a nap.

— Szóval a mamád elvisz ma tanulójogsíért? - kérdezte Robbie, amikor a busz behúzott a suli parkolójába. – Király! Végre együtt furikázhatunk a városba meg a moziba. Nem függünk a busztól, nem ütjük agyon tovább az estét ócska videókat bámulva a kis képernyős tévéteken.

— Ez csak tanulójogsí, Rob. - Amikor a busz megállt, felkaptam a hátizsákomat. – Még nem az igazi. Anyát ismerve, legalább tizenhat év még, mire egyedül vezethetek. Ethan nyilván hamarabb kapja meg a végleges jogsíját.

Féltestvérem gondolatára váratlanul végigfutott a hideg a hátamon. Emlékeztem, mit mondott az este. *Kajla azt mondja, átlátsz a párán meg a ragyogáson.*

Plüssnyúl ide vagy oda, fogalmam se volt, miről beszél.

Ahogy leszálltam a buszról, egy ismerős alak tört ki egy nagy csoport közepéből, és felém csörtetett. Scott. Össze-facsarodott a gyomrom, körülnéztem, menekülési útvonalat keresve, de mire belevethettem volna magam a tömegbe, Scott már ott állt előttem.

— Hé! - Mély, elnyújtott hangja hallatán megborzongtam. Akárhogy megrémültem, azért fantasztikus látvány volt, ahogy nedves szőke haja rendetlen hullámokban, fürtökben a homlokába hullott. Valamilyen okból idegesnek látszott, beletúrt a hajába, és körülnézett. – Khm... - Tétovázott, a szeme elsötétült. – Hogy is hívnak?

— Meghan - suttogtam.

— Ja. - Közelebb lépett, hátranézett a haverjaira, halkabbra fogta a hangját. – Figyelj! Bocs, hogy úgy bántam veled tegnap. Nem kellett volna. Sajnálom.

Egy pillanatig meg sem értettem, mit mond. Fenyegtetést, komiszkodást, vádaskodást vártam. Aztán óriási nagy megkönnyebbülés dagadt bennem, mint valami lufi, amikor végre megértettem, mit mond. – Óóó... - dadogtam, és éreztem, hogy arcomat elönti a vér. – Semmi vész. Felejsd el!

— Nem megy - motyogta. – Tegnap óta nem mész ki a fejemből. Bunkó voltam, jóvá akarom tenni. Nem... - Elhallgatott, az ajkát rágta, aztán kiszaladtak belőle a szavak. – Nem akarsz ma velem ebédelni?

Zakatolt a szívem. Pillangók rajzottak a gyomromban, a lábam mintha a talaj fölött lebegett volna. Alig bírtam kinyögni, hogy: „Persze”. Scott elvigyorodott, kivillantva vakítóan fehér fogait, és rám kacscintott.

— Hé, srácok! Ide! - Scott egyik futballista haverja, aki néhány méternyire állt tőlünk, most ránk szegezte a mobiltelefonját. – Ott repül a kismadár!

Mire észbe kaphattam volna, Scott átkarolta a vállamat, és maga mellé húzott. Kábán felpislogtam rá, a szívem majd' kiugrott a helyéből. Ragyogó mosolyát a kamerára villantotta, de én csak bámultam bénán, mint valami hülye.

— Kösz, Meg! - szólt Scott, és elhúzódott. – Ebédnél találkozunk. - Mosolygott, elindult a sulifelé, de még visz-szaintett. A srác a kamerával felröhögött, és Scott után nyargalt, én meg ott maradtam kábán, zavartan a parkoló szélén.

Egy pillanatig csak álltam és bámultam, mint valami idióta, ahogy az osztálytársaim körülöttem rajzottak. Aztán elvigyorodtam, nagyot kurjantottam, és ugrándozni kezdtem.

Scott Waldron látni akar! Velem akar ebédelni! Csakis velem, az étkezdében. Talán megfordul a szerencsém. Lehet, hogy most kezdődik az igazi születésnapom.

Ezüstös esőfüggöny húzódott a parkoló fölé, éreztem, hogy néz valaki. Megfordultam. Robbie néhány lépésnyire állt, engem figyelt a tömegből.

Az esőn át megcsillant a szeme, túlságosan zölden. Ahogy az eső a betonra ömlött, és a diákok a sulifelé rohantak, valaminek az árnyát vettem észre az arcán: hosszú orrot, ferde vágású szemet, hegyes fogak közül kilógó nyelvet. A gyomrom elszorult, de mire még egyet pislogtam volna, Robbie már megint önmaga volt - normális, vigyori, mintha észre sem venné, hogy bőrig ázik.

Akárcsak én.

Felszívottam, az eresz alá szaladtam, és berohantam a suliba. Robbie nevetve követett, megrángatta vizes hajamat, míg oldalba nem vágta, mire abbahagyta.

Az első órán minduntalan Robbie-ra sandítottam, kerestem azt a hátborzongató, ijesztő árnyékot az arcán, és azon filóztam, hogy vajon meghabarodtam-e. De csak megfájdult a nyakam, az angoltanárom pedig rám szólt, hogy legyek szíves figyelni, és nem a fiúkat bámulni.

MIKOR MEGSZÓLALT AZ EBÉDSZÜNETET JELZŐ CSENGŐ, felugrottam. A szívem több százat vert percenként. Scott az étkezdében vár! Felkaptam a könyveimet, beletömtem őket a hátizsákba, megperdültem ...

...És szemtől szembe kerültem Robbie-val, aki mögöttem állt.

Felsikítottam. – Rob, beléd rúgok, ha nem hagysz fel ezzel! Na, mozgás innen! Mennem kell valahova.

— Ne menj! - Halk volt a hangja, komoly. Meglepetten néztem fel rá. Arcáról eltűnt a szokásos idétlen vigyor, a száját összeszorította. A pillantása szinte ijesztő volt. – Ez rossz dolog lesz, érzem. Szuszpenzor forral valamit - ő meg a haverjai sokáig lődörögtek az iroda körül, miután veled beszélt. Nem tetszik ez nekem. Ígérd meg, hogy nem mész oda!

Elhúzódtam. – Hallgatóztál? - kérdeztem dühösen. – Mi ütött beléd? Nem hallottál még „magán-beszélgetésről”?

— Waldron fütyül rád. - Robbie összefonta karját, kihívóan nézett rám. – Össze fogja törni a szívedet, hercegnő. Higgy nekem, eleget láttam a fajtájából. Tudom.

Haragra gerjedtem. Egyrészt: hogy meri beleütni az orrát a dolgaimba? Másrészt: és ha igaza van? – Ha nem hallottad volna, semmi közöd hozzá, Rob! - vágtam oda, mire felszökött a szemöldöke. – Tudok vigyázni magamra, oké? Ne üsd az orrod olyasmibe, amihez semmi közöd!

Sértettség villant át az arcán, de mindjárt el is tűnt. – Értem, hercegnő. - Gúnyosan elmosolyodott, és felemelte a két kezét. – Ne húzd fel azt a fenséges orrod! Vedd úgy, hogy nem szóltam! Felejtsd el!

— Úgy lesz. – Felvetettem a fejem, és kivonultam a teremből. Vissza se néztem.

Mardosott a büntudat, miközben átvergődtem a folyosón, az étkezde felé. Bántam, hogy lehurrogtam Robbie-t, de ezzel a Nagy Testvér-stílusával néha túl messzire ment. Persze Robbie mindig ilyen: féltékeny, aggodalmas, mindig úgy törődik velem, mintha ez volna a dolga.

Emlékszem, amikor először találkoztunk, olyan volt, mintha már régóta ismertük volna egymást.

Az étkezde lármás volt és homályos. Az ajtó mellett álldogáltam, Scottot keresve a nyakamat nyújtogattam, aztán megpillantottam a terem közepén, egy asztalnál. Pomponos lányok meg focista bunkók vették körül. Tétováztam. Nem ülhetek csak úgy oda az asztalához; Angie Whitmond meg a pomponos brigád darabokra tépne.

Scott felnézett, megpillantott, majd lassú mosoly terült szét az arcán. Ezt meghívásnak vettem, és feléje indultam, átkacsaringózva az asztalok között. Scott előkapta az iPhone-ját, megnyomott egy gombot, és a leeresztett pillái mögül rám nézett. Még akkor is vi-gyorgott.

Mellettem megszólalt egy telefon.

Megugrottam egy kicsit, de továbbmentem. Mögöttem hangos kiáltások, majd hisztérikus vihogások. És aztán az az ismerős sutyorgás, amiről mindig azt gondolod, hogy rólad beszélnek. Mintha belém szűrna a többiek pillantása. Igyekeztem nem venni tudomást róluk, mentem tovább.

Megszólalt még egy telefon.

Aztán még egy.

És most már futótűzként terjedt a suttogás meg a röhögés. Nem is tudom, miért, de szörnyen éreztem magam, mintha minden reflektor rám irányulna. Mintha kirakatban volnék. Csak nem rajtam röhögnek? De miért? Láttam, amint többen felém mutogatnak, sugdolóznak. Igyekeztem nem törődni velük. Scott asztala már csak egy-két méterre volt.

— Hé, szexbomba! – Egy kéz a fenekemre csapott. Felvisítottam. Megperdültem, és Dan Ottomanra meredtem, a fúvószenekar szőke, pattanásos klarinétosára. Rondán vigyorgott, és kacsintott. – Nem is tudtam, hogy ilyen bombanő vagy! - mondta elragadtatást színélve, de leginkább a ronda Kermit békára emlékeztetett. - Gyere le néha gyakorolni! Játshatsz a furulyámon!

— Mit pofázol? - vágtam oda, de ő csak vigyorgott, és elém tartotta a mobilját.

A képernyő először üres volt, de aztán szöveg jelent meg rajta, fényes sárga betűkkel: *Miben hasonlít Meghan Chase a hideg sörre?* Hátrahőköltem, de már el is tűnt a szöveg, helyette kép villant fel.

Engem ábrázolt. Engem a parkolóban, Scottal, a karja a vállamon, az arcán széles vigyor. Csakhogy a képen (amikor megláttam, leesett az állam) tök pucér voltam, kábán meredtem rá, a tekintetem üres és ostoba. Nyilván Photoshoptot használtak; a „testem” undorítóan vézna és formátlan volt, mint valami babáé, a mellem lapos, akár egy tizenkét évesé. Megdermedtem. Még a szívem is megállt, amikor a szöveg folytatása a képernyőre gördült:

Hát abban, hogy ő is jól csúszik!

A gyomrom kilyukadt, az arcom lángolt. Rettegve néztem fel Scottra, az egész asztal dőlt a röhögéstől, és rám mutogatott. Csengőszó visszhangzott az étkezdében, a röhögés szinte érezhető hullámokban vett körül. Reszkettem, a szemem égett.

Eltakartam az arcomat, megfordultam, és kirohantam az étkezdéből, hogy el ne bőgjem magam, mint valami kétéves. Üvöltő röhögés visszhangzott körülöttem, a könnyek szúrták a szememet, mint valami méreg. Sikerült úgy kijutnom a teremből, hogy ne botoljak bele se a padokba, se a lábamba. Felrántottam az ajtót, és kimenekültem a folyosóra.

Közel egy órát kuporogtam a lányok mosdójának szélső fülkéjében, kibőgtem a szememet, és elterveztem, hogy Kanadába menekülök, vagy még inkább Fidzsire - de mindenképpen valahova messze.

Soha többé nem merek senki előtt mutatkozni. Végre elapadtak a könnyeim, a lélegzetem visszatért a rendes kerékvágásba, és azon gondolkodtam, milyen szerencsétlenül alakult az életem.

Részemről a megtiszteltetés, gondoltam keserűen. Visszatartottam a lélegzetemet, amikor egy csoport lány tódult a mosdóba. Scott személyesen méltóztatott tönkretenni az életemet. Lefogadom, még senki mással nem csinálta. Micsoda szerencse, én vagyok a legnagyobb lúzer a világon. Könnyek fenyegettek megint, de már belefáradtam a bögésbe, ezért inkább visszatartottam őket.

Először azt terveztem, hogy tanítás végéig a mosdóban lapulok. De ha valaki észreveszi, hogy nem vagyok az osztályban, itt keresnének legelőször. Végre összeszedtem hát a bátorságomat, lábujjhegyen az iskolanővér szobájáig osontam, és szörnyű gyomorfájásra panaszkodtam, hogy ott bújhassak meg.

A nővér a vastag talpú sportcipőben sem lehetett magasabb egy méter harmincnál, de amikor benéztem az ajtón, a pillantása azt sugallta, nem dől be semmilyen kamasz ostobaságnak. A bőre olyan ráncos volt, mint a dió héja, ősz haját szigorú kontyba fogta, az orra hegyén aranykeretes szemüveg billegett.

— Nos hát, Miss Chase - szólalt meg rekedt orrhangon, és félretette a dossziéját. — Mit keres itt? - Pislogtam. Vajon honnan ismer? Egyetlenegyszer voltam csak a rendelőben, amikor egy eltévedt futball orron talált. De akkor a nővér szikár volt és magas, a foga úgy előreállt, mint a lovaké. Ez az összeaszott kis nő új volt, és kissé idegesített, ahogy rám meredt.

— Fáj a gyomrom - panaszkodtam, és úgy fogtam a hasamat, mintha félnék, hogy kireped. — Le kell feküdnöm néhány percre.

— Persze, Miss Chase. Van ott hátul néhány heverő. Hozok valamit, amittől mindjárt jobban érzi magát.

Bólintottam, és bementem a nagy lepedőkkel fölkékre választott szoba végébe. Rajtam meg a nővéren kívül nem volt ott senki. Nagyszerű. Egy sarokheverőt választottam, és lefeküdtem a papírral borított matracra.

Néhány perc múlva felbukkant a nővér, és odanyújtott egy tele bögrét, amiben valami fortyogott és gőzölgött. – Igya meg, rögtön jobban fogja érezni magát - szólt, és a kezembe nyomta a bögrét.

Rámeredtem. A fortyogó fehér folyadéknak csokoládé- és fűszerszaga volt, csak valahogy erősebb, annyira, hogy könnyezett tőle a szemem. – Mi van ebben? - kérdeztem.

A nővér csak mosolygott, és kiment.

Óvatosan ittam egy kortyot, és éreztem, amint a torkomból melegség árad a gyomromba. Hihetetlen volt az íze, mint a világ legjobb csokoládéja, egy árnyalatnyi keserű utóízzel. Két kortyra lenyeltem az egészet, és felfordítottam a bögrét, hogy az utolsó cseppet is kicsaljam.

Szinte azonnal elfogott az álmoság. Leheveredtem a zörgős matracra, egy pillanatra lehunytam a szemem, és minden elhalványult.

HALK HANGOKRA ÉBREDTEM. Lopva sugdolóztak, közvetlenül a függöny mögött. Mozdulni próbáltam, de mintha a testem vattába lett volna burkolva, a fejem meg teletömve gézzel. Nagy keservesen bírtam csak nyitva tartani a szememet. A függöny túloldalán két árnyalakot láttam.

— Ne művelj semmi könnyelműséget! - szólt figyelmeztetően egy halk, rekedt hang. A nővér, gondoltam, és még kába állapotomban is azon töprengtem, vajon ad-e még abból a csokis valamiből. – Ne felejtsd el: az a dolgod, hogy figyeld a lányt. Ne csinálj semmit, amivel feltűnést kelthetsz.

— Még hogy én? - kérdezte egy gyötrően ismerős hang. – Hogy magamra vonnám a figyelmet? Soha nem tennék ilyesmit!

A nővér felhorkant. – Ha az egész pomponos bandát egerekké változtatod, Robin, nagyon fogok neheztelni rád. A halandó serdülők vakok és kegyetlenek. Magad is tudod. Nem szabad bosszút állnod, akármit érzel is a lány iránt. Különösen most. Ennél sokkal aggasztóbb dolgok vannak folyamatban.

Álmodom - döntöttem el. *Egész biztosan. Mi lehetett abban az italban?* A tompa fényben zavarosnak, különösnek látszottak a függöny túloldalán mozgó árnyak. A nővér még kisebbnek látszott, alig egy méter magasnak. Még sajtósabb volt a másik árnyék: normális méretű, de valamilyen furcsa kinövésekkel a fején, mintha szarvak vagy fülek volnának.

A magasabbik árnyék sóhajtott, letelepedett egy székbe, keresztbe vetette hosszú lábát. – Én is ezt hallottam - mormogta. – Rossz hírek járnak. Az Udvarok békétlenek. Valami lehet odakint, ami mindkettőt megijesztette.

— Ezért maradj továbbra is a pajza és az őre! - A nővér megfordult, két kezét csípőre tette, hangja haragosra váltott. – Meglep, hogy még nem itattad meg vele a párabort. Ma tizenhat éves. A fátyol emelkedik.

— Tudom, tudom. Rajta vagyok. - Az árnyék felsóhajtott, és két kezébe fogta a fejét. – Még délután gondoskodom róla. Hogy van?

— Pihen - válaszolt a nővér. – Szegénykét sokk érte. Megitattam vele egy enyhe altatót, azzal ellesz a tanítás végéig.

Kuncogás. – A legutóbbi kölyök, akivel az „enyhe” altatódat itattad, két hétig nem ébredt fel. Még te beszélsz arról, hogy semmi feltűnősködés!

A nővér válasza elmosódott, alig hallottam, de szinte biztos vagyok benne, hogy ezt mondta: – Ez a gyermek az apja lánya. Nem lesz semmi baja. – De talán nem is én voltam kába. A világ elmosódott, mint valami életlen fotón, és egy darabig nem tudtam semmiről.

– MEGHAN!

Valaki felrázott. Felébredtem. Egy darabig zavartan káromkodtam és csapkodtam, aztán végre felemeltem a fejemet. A szemembe mintha öt kiló homok került volna, a sarka meg csipás volt, alig láttam valamit. Nyögve megtöröltem a szemhéjamat, és kábán bámultam Robbie arcába. Egy pillanatig gondterhelten ráncolta a homlokát. Aztán pislogtam egyet, és Robbie megint a normális, vigyori önmaga volt.

– Ébredj, ébredj, Csipkerózsika! – ingerkedett, én meg nagy nehezen ülő helyzetbe tápászkodtam. – Szerencsés alak vagy, vége a tanításnak. Ideje hazamenni.

– Mi van? – motyogtam értelmesen, és az álom utolját is kitöröltem a szememből. Robbie felhorkant és talpra rángatott.

– Nesze – nyújtotta oda könyvektől súlyos hátizsákomat. – Szerencséd, hogy ilyen barátod van. Ahány órát elmulasztot-tál ebéd után, mindegyiken jegyzeteltem. És – mellesleg szólva – minden meg van bocsátva. Még csak annyit se szólok, hogy „én megmondtam”.

Valósággal hadart. Az agyam még aludt, a fejem ködös volt, a gondolataim tétovák. – Miről beszélsz? – motyogtam, és vállamra ráncigáltam a hátizsákot.

Aztán visszatértek az emlékeim.

– Fel kell hívnom az anyámat – mondtam, és visszaroskadtam az ágyra. Robbie összevonta a szemöldökét, és zavartan nézett rám. – El kell jönnie értem. – magyaráztam. – A buszra fel nem szállok többé. – Rám tört a kétségbeesés, arcomat a kezembe temettem.

— Figyelj, Meghan! - szólt Robbie. - Hallottam, mi történt. Nem olyan nagy ügy.

— Álmodsz? - néztem rá mérgesen az ujjaim közül.
— Az egész suliban én vagyok a téma. Nyilván a suliujságba is bekerülök. Darabokra szednek, ha egyáltalán oda merem tolni a képemet. És szerinted ez nem nagy ügy?!

Felhúztam a térdem a mellemig, és ráhajtottam a fejemet. Iszonyúan igazságtalan volt az egész. — Születésnapom van - nyögtem a farmeromba. — Ilyesmi egyszerűen nem történhet az emberrel a születésnapján.

Robbie felsóhajtott. Ledobta a hátizsákját, leült, átkarolt és magához húzott. Szípoztam, néhány könnyet potyogtattam a dzsekijére, hallottam az ingén át a szívverését. Sebesen dobogott, mintha mérföldeket futott volna.

— Szedd össze magad! - Robbie felállt és magával húzott. — Meglátod, sikerül. És megígérem, hogy senkit sem fog érdekelni, ami ma történt. Holnapra mindenki elfelejti. - Mosolygott, és közben megszorította a karomat. — Mellesleg, nem kéne tanulójogsiért menned?

Ez az egyetlen fénylő szikra életem sötét nyomorúságában reményt adott.

— Maradj mellettem! - suttogta, ahogy a zsúfolt folyosóhoz közeledtünk. Angie és három másik lány a szekrények előtt állt, dumáltak, rágóztak. A gyomrom összeszorult, a szívem zakatolt. Robbie megszorította a kezemet. — Oké. Ne engedd el a kezemet, ne szólj senkihez! Még csak észre se vesznek bennünket.

Ahogy a lányokhoz közeledtünk, felkészültem a ronda megjegyzéseikre, meg arra, hogy ki fognak nevetni. De még csak oda se néztek, ahogy elhúztunk mellettük.

Bár Angie éppen javában mesélte az étkezőből való szégyenletes visszavonulását.

– Aztán elkezdett bögni - mondta Angie, orrhangja visszhangzott a folyosón. – Jézusom, *micsoda* lúzer! De mit vár az ember egy falusi tuskótól? - Hangja most suttogássá halkult, Angie előrehajolt. – Azt hallottam, az anyja természetellenesen vonzódik a disznókhöz, ha értitek, mire gondolok.

A lányokból kitört a döbbent vihogás, én majdnem beszóltam neki. Robbie még szorosabban fogta a kezemet és elrángatott. Hallottam, amint valamit motyog magában, mire a levegőben valami borzongás futott végig, olyasféle, mint a mennydörgés, de hangtalanul.

Mögöttünk Angie felvisített.

Hátra akartam nézni, de Robbie továbbrángatott, át a tömegen, miközben a többi diák mind a sikító lány felé fordult. Egy másodperc törtreszéig azonban láttam, amint Angie két kézzel fogja az orrát, és a visítása egyre jobban hasonlított a malacok sivítéséhez.

HARMADIK FEJEZET

A váltott gyerek

ABUSZON NÉMÁN UTAZTUNK HAZAFELE, legalábbis Robbie meg én. Azért hallgattam, mert nem akartam magamra vonni a figyelmet, meg főleg azért, mert sok minden nyomta a lelkemet. A hátsó sarokban ültünk, én az ablakhoz tapadtam, bámultam az elszaladó fákat. Benyomtam az iPodomat, a fülhallgatók dörömböltek a dobhártyámon, de ez jobbára csak kifogás volt, hogy ne kelljen beszélgetni.

A fejemben még visszhangzott Angie malacsivítása. Életemben még ilyen borzasztó hangot nem hallottam, és Angie ugyan totális szörnyeteg, akaratlanul mégis mocorgott bennem egy kis bűntudat. Egy pillanatnyi kételyem sem volt, hogy Robbie művelt vele valamit, bár bizonyítani nem tudtam. Igazában félttem szóba hozni. Robbie most egészen másnak látszott, mint rendesen, hallgatott, töprengett, szúrós szemmel figyelte a srácokat a buszon. Rém furán viselkedett - furán és ijesztően azon törtem a fejem, mi lehet a baja.

Na, és ott volt még az a különös álom, ami talán nem is volt álom egészen. Mennél többet törtem rajta a fejemet, annál inkább rájöttem, hogy a nővérrel beszélgető személy ismerős hangja Robbie-é volt.

Éreztem, hogy valami történik. Valami fura, rémisztő és hátborzongató, és az volt a legfélelmetesebb, hogy ez a valami ismerős, megszokott arcot viselt. Robbie-ra sandítottam. Már nem is emlékszem, mióta vagyunk barátok, és mégsem voltam soha náluk, nem is találkoztam még a szüleivel. Ahányszor szóba hoztam, hogy kimennék hozzájuk, mindig volt valami kifogása; a szülei elutaztak, vagy éppen felújítják a konyhát, azt a konyhát, amit nem láttam soha. Ez fura volt, de még furább a tény, hogy soha nem törtem ezen a fejemet, soha nem kérdezősködtem, egészen mostanáig. Robbie egyszerűen csak *ott volt*, mintha a semmiből varázslódott volna elő, se háttere, se otthona, se múltja. Nem tudtam, mi a kedvenc száma, van-e életcélja, vagy hogy volt-e már szerelmes. *Egyáltalán nem ismered*, szólalt meg bennem egy zavaró hang. *Egyáltalán nem ismered őt.*

Megborzongtam, és megint kinéztem az ablakon.

A busz fékezett, megállt egy útkereszteződésnél, és láttam, hogy már a külvárost is elhagytuk, a vadon felé tartunk. Ahol lakom. Még verte az eső az ablakot, elmosódott a mocsaras táj, a fák csak sötét árnyalaknak látszottak az ablakon túl.

Hunyorogtam, és kissé felegyenesedtem az ülésen. A mocsáron túl egy lovas állt egy óriási tölgyfa alatt, mozdulatlanul, akár maguk a fák. A ló óriási fekete állat volt, sörénye, farka még ázottan is lobogott. A lovas magas volt és karcsú, öltözéke ezüst és fekete. Sötét köpeny lebegett a válláról. Az esőn át épp csak megpillantottam az arcát: fiatal volt, sápadt, döbbenetesen jóképű... és egyenesen rám meredt. A gyomrom meglódult, bennem rekedt a lélegzet.

— Rob – motyogtam, és kihúztam a fülhallgatót. — Nézd azt a...

Robbie arca néhány centire volt az enyémtől, kibámult az ablakon, szeme zöld réssé szűkült, kemény és veszedelmes volt a pillantása.

A gyomrom összefacsarodott, elhúzódtam Robbie-tól, de észre sem vette. Mozgott az ajka. Egy szót suttogott, olyan halkán, hogy alig hallottam, pedig közel voltunk egymáshoz.

— Ash...

— Ash? - ismételtem. – Ki az az Ash?

A busz felkőhögött, és megint nekilódult. Robbie hátradőlt, arca oly mozdulatlan, mintha kőből faragták volna. Nyeltem egyet, kinéztem az ablakon, de a tölgyfa alatt üres volt a tér. Ló és lovas eltűnt, mintha sosem léteztek volna.

A furcsaság egyre furcsább lett.

— Ki az az Ash? - ismételtem. Visszafordultam Robbie-hoz, aki mintha bezárkózott volna a maga világába. – Robbie? Itt vagy? - böktém meg a vállát. Megrándult, és végre rám nézett. – Ki az az Ash?

— Ash? - Egy pillanatra vadul felvillant a tekintete, az arca olyan volt, mint valami megvadult kutyaé. Aztán pislogott, és visszatért belé a józanság. – Ó, csak egy réges-régi haverom. Ne törődj vele, hercegnő! - Különös burkot vontak körém a szavai, mintha a kérésével szuggerálná, hogy felejtsek el mindent. Az a kellemetlen érzésem támadt, hogy titkol előttem valamit, de az érzés gyorsan el is halványult, mert már nem is emlékeztem, miről beszéltünk.

A mi kanyarunknál Robbie úgy ugrott fel, mintha égne az ülés, és kirohant az ajtón. Csak pislogtam fejvesztett távozása láttán, de aztán betettem a hátizsákomba az iPodot, nehogy vizes legyen a drága jószág.

— Mennem kell - közölte Robbie, amikor leléptem mellé a járdára. Zöld szeme végigpásztázta a fákat, mintha arra számítana, hogy valaki előtör a sűrűből. Körülnéztem, de csak néhány madár trillázott odafent, csendes és nyugodt volt az erdő. – Én... izé... valamit otthon felejtettem. - Mentegetőzve fordult felém. – Este találkozunk, hercegnő? Később majd viszem a pezsgőt, oké?

— Ja... - Erről egészen elfeledkeztem. – Hát persze.
— Menj egyenesen haza, oké? - Robbie szeme összeszűkül, arca megfeszült. – Ne állj meg, és útközben senkivel ne állj szóba, érted?

Idegesen felnevettem. – Mi vagy te, a mamám? Még majd figyelmeztetsz, hogy ne szaladgáljak ollóval a kezemben, és nézzek körül, mielőtt átmennék a túloldalra?! Különben is - folytattam, mikor Robbie elmosolyodott, és kezdett megint hasonlítani önmagához –, kivel találkozna itt, a világ végén? - A lovas fiú képe merült fel az emlékezetemben, és a gyomrom megint olyan furán megugrott. Ki volt az? És miért kell állandóan rá gondolnom? Egyáltalán létezik?

Egyre furábban alakultak a dolgok. Ha nincs Robbie-nak az a szokatlan reakciója a buszon, még azt hinném, az a fiú is valami őrült hallucináció volt.

— Király! - Robbie intett, és felvillantotta pajkos mosolyát. – Viszlát, hercegnő! El ne kapjon a mumus útban hazafelé!

Felé rúgtam. Felnevetett, odébb szökkent, azután végig-szaladt az úton. Vállamra vettem a hátizsákot, és elindultam a házunk felé.

— Anya? - kiabáltam, miközben benyitottam a házba. – Anya, megjöttem.

Csend fogadott. Visszaverte a fal, a padló, súlyosan függött a levegőben. A némaság szinte mint valami élőlény kuporgott a szoba közepén, hűvösen tekintve rám. Hangosan, rendetlenül vert a szívem. Itt valami nincs rendjén.

— Anya? - kiáltottam megint, és beljebb merészkedtem. – Luke? Van itthon valaki? - Az ajtó nyikorgott, ahogy beljebb óvakodtam. A tévé harsogott, villogott, valami régi, fekete-fehér vígjáték sokadik ismétlése ment, de a készülék előtt üres volt a kanapé.

Kikapcsoltam, és végigmentem a folyosón, be a konyhába.

Egy pillanatig minden normálisnak látszott, kivéve a hűtőt: nyitott ajtaja ide-oda lengett. Észrevettem a padlón valami kis tárgyat. Először piszkos rongynak véltem. De közelebből már láttam, hogy Kajla az, Ethan nyuszija. A plüssállat fejét letépték, a nyakánál kihullott a tömés.

Miközben felegyenesedtem, valami kis zörejt hallottam az ebédlőasztal túloldaláról. Megkerültem, és a gyomrom olyan heves görcsbe rándult, hogy epe tolult a torkomba.

Anyám hanyatt feküdt a kockás padlón, kezét-lábát szétvetve, fél arca vértől vörösen csillogott. Táskája élettelen fehér keze mellett hevert, tartalma szétszóródott. És az ajtóban, fejét félrevetve, mint valami kíváncsi macska, ott állt Ethan.

Mosolygott.

— ANYA: - SIKÍTOTTAM, ÉS LEVETETTEM MAGAM MELLÉ, A FÖLDRE. — Anya, jól vagy? - Megragadtam a vállát, és megráztam, de mintha döglött halat ráznék. A bőre viszont meleg volt, hát nem halhatott meg. Ugye, nem?!

Hol a fenében van Luke? Megint megráztam anyát, a feje tehetetlenül ingott ide-oda. Felfordult a gyomrom. — Anya, ébredj fel! Hallasz? Én vagyok az, Meghan. - Kétségbeesetten néztem körül, aztán felkaptam a mosogatóról egy rongyot. Ahogy anya véres arcát lapogattam vele, megint Ethanra vándorolt a tekintetem, amint ott állt az ajtóban, könnyes kék szemét nagyra meresztve.

— Anya elcsúszott - suttogetta, és ekkor megláttam egy átlátszó, fényes pocsolyát a hűtő előtt. Reszkető kézzel belemártottam az ujjamat, és megszagoltam. Étolaj? Mi az ördög? Letöröltem még egy kis vért anya arcáról, és észrevettem egy kis vágást a halántékán, ami nem kátszott a sok vértől és hajtól.

— Meg fog halni? — kérdezte Ethan. Szúrós pillantást vetettem rá. A szeme nagyra tágult, a sarkában könny remegett, de a hangja kíváncsiságról árulkodott.

Elhessegettem a gondolataimat a féltestvéremről. Segítséget kellett szereznem. Luke nem volt otthon, így nem tehettem mást, mentőt kellett hívnom. De alig indultam a telefonért, anya felnyögött, megmozdult, és kinyitotta a szemét.

Nagyot dobbant a szívem. — Anya - szólítottam meg, amikor nagy nehezen felült, kába tekintettel. — Ne mozogj! Tárcsázom a segélyhívót.

— Meghan? - Anya hunyorogva körülnézett. Odanyúlt az arcához, aztán az ujjaira tapadó vérre meredt. — Mi történt? Én... eleshettem...

— Bevágta a fejedet - válaszoltam. Felálltam, és keresni kezdtem a telefont. — Lehet, hogy agyrázkódásod van. Mindjárt hívom a mentőket.

— Mentőket? Nem, nem. - Anya felült. Kicsit tisztult a pillantása.

— Nem szükséges, aranyom. Jól vagyok. Csak megmosom az arcomat, és felragasztok egy tapaszt. Ne aggódj!

— De anya!

— Semmi bajom, Meg. - Anya felkapta az eldobott mosogatórongyot, és törölgetni kezdte az arcáról a vért. — Sajnálom, hogy megijesztettelek, de nem lesz semmi bajom. Ez csak vér, semmi komoly. Különbösen sem engedhetjük meg magunknak, hogy egy rakás pénzt fizessünk az orvosnak. — Hirtelen felegyenesedett és körülnézett. — Hol van az öcséd?

Riadtan az ajtónyílásra pillantottam, de Ethan már eltűnt.

ANYA HIÁBA TILTAKOZOTT, AMIKOR LUKE HAZAÉRT. Elég volt egyetlen pillantást vetnie anyára sápadt, beragasztott arcára, rögtön frászt kapott, és ragaszkodott hozzá, hogy azonnal menjenek be a kórházba. Szükség esetén Luke makacsul kitartó, és anya végül engedett az unszolásnak. Utasításokkal halmozott el - vigyázzak Ethanre, ne engedjem, hogy sokáig fennmaradjon, a hűtőben van fagyasztott pizza - mindaddig, amíg Luke végre be nem tuszkolta a rozoga Fordba, és végig nem robogtak a bekötőúton.

Ahogy a furgon befordult a sarkon, és eltűnt a szemem elől, ismét fagyos csend nehezedett a házra. Megborzongtam, megdörzsöltem a karomat, és éreztem, ahogy a csend a szobába kúszik és a nyakamba lehel. A ház, ahol életem java részét leéltem, egyszeriben idegennek, ijesztőnek látszott, mintha mindenütt ott lapulna valami a szekrényekben, a zugokban, arra várva, hogy a közelükbe érjek, és megragad-janak. A tekintetem Kajla szétszóródott roncsaira esett, és valamiért nagyon elszomorodtam és megijedtem. Ebben a házban senki nem tépné szét Ethan kedvenc plüssállatát. Itt valami nagyon nincs rendjén.

Léptek hallatszottak. Megfordultam - Ethan állt az ajtóban, rám bámult. Fura volt, hogy nincs a karjában a nyula, és eltöprengtem, vajon miért nem esett kétségbe miatta.

— Éhes vagyok - jelentette ki meglepően határozott hangon. — Főzz nekem valamit, Meggie!

Követelőző hangja hallatán összevontam a szemöldököm.

— Még korai volna vacsorázni, pocok - közöltem, és összefontam a karomat. — Várj még egy-két órát!

Összeszűkülött a szeme, ajkai mögül elővillantak a fogai. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha hegyesek és élesek lennének. — Én *most* vagyok éhes - morogta, és előrelépett. Félelem hasított belém. Meghátráltam.

Ethan arca szinte azonnal kisimult, könnyörgő szeme nagyra tárgult. – Lécci, Meggie! - nyafogott. – Lécci! Olyan éhes vagyok! - Megint összecsiszörítette a száját, a hangja fenyegetőre fordult. – Anya se főzött nekem semmit.

— Jó, jó, rendben! Csak fogd be végre a szád! - Haragos szavaimat a félelem diktálta, és a zavarodottság. Össze voltam zavarodva, mert féltem. Ethantól. Az én buta, négyéves féltestvéremtől. Honnan jöhetnek ezek a démoni hangulat-váltásai, nem tudtam, de reméltem, hogy ezután már nem lesz ebből rendszer. Talán csak kiborította anya balesete. Ha megetetem a kölyköt, elalszik, és éjszakára békén hagy. A hűtőhöz léptem, kivettem a pizzát, és belöktem a sütőbe.

Míg a pizza sült, megpróbáltam feltörölni a hűtő előtt terpeszkedő olajpocsolyát. Eltöprengtem, vajon hogy kerülhetett a padlóra, különösen, amikor észrevettem, hogy az üres palackot bedobták a szemétközetbe. Mire végeztem, szaglottam a Domestostól, de a padlón még mindig maradt egy csúszós folt. De több már nem telt tőlem.

A sütő ajtajának nyikorgására kaptam fel a fejem. Mit látok: Ethan nyitogatja és belenyúl.

— Ethan! - Megragadtam a csuklóját, hátrarántottam a gyereket, nem törődtem méltatlankodó kiabálásával. – Mit művelsz, te idióta? Meg akarod égetni magadat?

— Éhes vagyok!

— Ül le! - förmedtem rá, és lenyomtam egy székbe. És a hálátlan kis lurkó meg akart ütni! Nehezen álltam meg, hogy fel ne pofozzam. – Úristen, de haszontalan vagy ma! Ül ott, és maradj nyugton! Egy perc múlva kapod a kaját.

Amikor a pizza az asztalra került, Ethan rávetette magát, mint valami vadállat, meg se várta, míg kihűl. Elképedve bámultam, ahogy tömi magába a szeleteket, mint valami kiéhezett kutya, szinte meg se rágja, úgy nyeli. Arca-keze hamarosan csupa szósz meg sajt lett, a pizza rohamosan fogyott. Alig két perc alatt az utolsó morzsáig felfalta az egészet.

Ethan megnyalogatta a kezét, aztán felnézett rám, és összehúzta a szemöldökét. – Még éhes vagyok.

Felráztam magam a kábulatból. – Dehogyan vagy éhes! - közöltem vele. – Ha még egy falatot ennél, kihányád. Eredj játszani a szobádba, vagy foglald el magad valami mással!

Dühösen nézett rám, és úgy láttam, mintha a bőre sötétebb lenne, ráncos és összeaszott a kisgyerekes pufókság alatt. Váratlanul leugrott a székről, rám rontott, és a fogát a lábam szárába vágta.

— *Au!* - A fájdalom úgy szúrt belém, mintha elektromosság rázott volna meg. Megragadtam Ethan haját, megpróbáltam kifeszíteni a fogát a bőrömből, de úgy tapadt rám, mint valami pióca, és még erősebben harapott. Mintha üvegszilánkok hatolnának a lábam szárába. Könnyek homályosították el a szememet, a térdem szinte megrogyott a fájdalomtól.

— Meghan!

Robbie állt az ajtóban, vállára vetve a hátizsák, zöld szeme kitágult döbbenetében.

Ethan eleresztett, és a hang felé fordult. Ajkát vér lepte. Robbie láttára felszisszent, majd - másképp nem tudom kifejezni - *kisurrant* a konyhából, fel a lépcsőn, és eltűnt a szemünk előtt.

Anyyira reszkettem, hogy le kellett ülnöm. A lábam lüktetett, ziháltam, alig kaptam levegőt. Vörös vér szívódott át a farmeromon, mint valami kibontakozó virág.

Kábán bámultam rá, a testem szinte megbénult a döbbenettől.

Robbie három lépéssel átszelte a konyhát, és mellém térdelt. Mintha mindig ezt művelte volna, gyakorlottan csavarta fel sérült lábamon a nadrág szarát.

— Robbie - suttogtam, ahogy a seb fölé hajolt. Hosszú ujjai meglepően gyengédek voltak. – Mi történt? Minden a feje tetejére állt. Ethan megtámadott... mint valami veszett kutya.

— Az nem a testvéred volt - motyogta Robbie, miközben még feljebb hajtotta a nadrágom szarát. A térdem alatt véres seb bukkan ki. Cakkos nyomok köréből szivárgott a vér, körülöttük már lilára színeződött a bőr. Robbie fütyentett. — Csúnya. Várj meg itt! Mindjárt jövök.

— Mintha el tudnék menni valahova - válaszoltam gépiesen, aztán egyszerre leesett, amit az imént mondott. – Várjunk csak egy percet! Hogyhogy nem Ethan volt? Ki az ördög lehetett volna?

Rob mintha meg se hallott volna. A hátizsákjához lépett, kinyitotta, kivett egy hosszú nyakú, zöld üveget meg egy kis kristálypoharat. Összevontam a szemöldököm. Mit akar most a pezsgővel? Fáj a lábam tiszta seb, és a kisöcsém szörnyeteggé változott. Nem éppen ünnapi hangulat.

Robbie végtelenül gondosan töltött a pezsgőből, és hátralépett. Vigyázott, nehogy egy cseppet is kidöntsön.

— Tessék - nyújtotta felém. A pohár csillogott a kezében. – Idd meg! Hol tartjátok a törülközőket?

Gyanakodva néztem rá. – A fürdőszobában. Csak ne használd anya szép frottírjait! - Ahogy Rob kiment, belekukkantottam a pohárkába. Alig egy kortynyi folyadék volt benne. És nem is látszott pezsgőnek.

Nem volt buborékos, se fehér, se rózsaszín, nem is csillogott. A pohárban a folyadék mély sötétvörös volt, színe, akár a vér. Felszínén finom pára kavargott.

— Ez micsoda?

Robbie fehér törülközővel a kezében jött vissza a fürdőszobából.

— Muszáj mindent megkérdezned? Segít megfelelkezni a fájdalomról. Csak add ki végre!

Óvatosan beleszimatoltam, arra számítva, hogy rózsavagy gyümölcsillata lesz, hogy valami édes aroma keveredik az alkoholba.

De nem volt semmilyen szaga.

Na, jó. Némán emeltem fel a poharat. – Boldog szülinapot nekem!

A bor a számba áramlott, elárasztotta az érzéseimet. Semmiféle íze nem volt, és mégis ezernyi dologra emlékeztetett. Alkonyat-íze volt és pára-íze, holdfény és fagy, üresség és vágyódás. Megingott a konyha, hátrahanyatlottam. A valóság a tudatom szélén lappangott, zavaros homályba burkolt. Felkavarodott a gyomrom, elálmosodtam.

Mire kitisztult a fejem, Robbie már kötözte a lábamat. Nem emlékeztem arra, mikor tisztította ki és ragasztotta be a sebet. Megbénultam, elkábultam, mintha takaró borult volna a gondolataimra, alig bírtam összpontosítani.

— Megvolnánk - egyenesedett fel Robbie. – Kész. Legalább nem pottyán le a lábad. - Aggodalmas, kutató tekintete az enyémet kereste. — Hogy érzed magad, hercegnő?

— Öhm - mondtam értelmesen, és megpróbáltam eltakarítani a pókhálót az agyamról. Volt valami fontos dolog, amire nem emlékeztem. Miért köti be Robbie a lábamat? Megsérültem valahogyan.

Hirtelen felegyenesedtem.

— Ethan megharapott! - kiáltottam fel, ismét dühösen. Robbie-ra támadtam. – És te még azt mondd, hogy nem is Ethan volt az! Mégis miről beszélsz? Mi folyik itt?

— Nyugi, hercegnő! - Robbie a padlóra dobta a véres törülközőt, lezökkent egy zsámolyra. Felsóhajtott. – Azt reméltem, nem kerül sor erre. Nyilván én tehetek róla. Nem lett volna szabad ma egyedül hagynom téged.

— Mégis miről beszélsz?!

— Ezt nem lett volna szabad meglátnod. Semmit sem lett volna szabad látnod ebből - folytatta Robbie, én pedig még jobban összezavarodtam. Mintha inkább magához beszélne, nem hozzám. – A látásod mindig erős volt, ez adottság. De arra nem számítottam, hogy a családot ellen fordulnak. Ez mindent megváltoztat.

— Rob, ha azonnal el nem mondd, mi folyik itt...

Robbie rám nézett. A szeme villogott, mint valami manóé. Mint valami állaté. – Elmondjam? Biztos vagy benne? - Halk és veszedelmes volt a hangja, a karomat ellepte a libabőr. – Mihelyt elkezded látni a dolgokat, nincs megállás. Sokan megbolondultak, mert túl sokat tudtak. - Felsóhajtott, már nem volt fenyegető a tekintete. – Nem akarom, hogy veled is ez történjen, hercegnő. Erre semmi szükség. Elfeledtethetem veled az egészet.

— Elfeledtetheted?!

Bólintott, és felemelte a boros üveget. – Ez párábor. Te csak egyetlen kortyot ittál. Ha iszol egy pohárral, minden visszatér a rendes kerékvágásba. – Két ujjával egyensúlyozta az üveget, figyelte, amint ide-oda hintázik. – Egy pohár, és megint normális leszel. Az öcséd viselkedése nem tűnik majd szokatlannak, és nem fogsz emlékezni semmire, ami furcsa és félelmetes volt. Tudod, mit szoktak mondani: a tudatlanság áldás. Nem igaz?

Akármilyen kényelmetlenül is éreztem magam, valahol legbelül harag gyúlt bennem. – Szóval azt akarod, hogy kiigyam azt a... azt a valamit, és feledkezzem el Ethanról. Hogy elfeledkezzem az egyetlen testvéremről. Ezt mondod.

Megemelte a szemöldökét. – Hát, ha így fogalmazod meg...

Nőtt bennem a forróság, elfedte a félelmet. Az öklöm összeszorult. – Hát persze hogy nem fogom elfelejteni Ethant! A testvérem! Tényleg ennyire embertelen vagy, vagy csak ostoba?

Meglepetésemre Rob arcán széles vigyor terült szét. Feldobta az üveget, elkapta, majd letette a padlóra. – Az első - mondta nagyon halkán.

Hátrahőköltem. – Micsoda?

— Embertelen. - Még akkor is vigyorgott rám, szélesre húzva a száját, fogai elővillantak a halványuló fényben. – Figyelmeztettelek, hercegnő. Nem vagyok olyan, mint te. És most már az öcséd sem.

A gyomromat szurkáló félelem ellenére előrehajoltam. – Ethan? Hogy érted ezt? Mi baj van vele?

— Ez nem Ethan volt. - Robbie hátradőlt, karját összefonta. – Aki ma megtámadott téged, váltott gyerek volt.

NEGYEDIK FEJEZET

Puck

ROBBIE-RA MEREDTEM. Vajon ez is valamelyik hülye vicce? Ott ült, nézett rám nyugodtan, figyelte, hogyan reagálok. Az arcán meg ott volt a vigyor nyoma, de szemével komolyan, szúrósan fürkészte az arcomat. Egyáltalán nem viccelt. – Vál-váltott gyerek? - dadogtam végre, és úgy néztem rá, mintha megbolondult volna. - Ez talán valami... valami...

— Varázslat - fejezte be Robbie a mondatot. – A váltott gyerek tündérszármazék, akit elcseréltek egy embergyerekkel. Rendszerint manó vagy kobold, bár a szidhek - a tündér-arisztokraták - gyakran szinitén beszállnak a cserébe. Az öcsédet is elcserélték. Ez, aki itt van, nem Ethan, éppoly kevésbé, mint például én.

— Te megvesztél - suttoztam. Ha nem ülök, hátráltam volna előre, egészen az ajtóig. – Teljesen megháborodtál. Vegyél vissza kicsit a fantazmagóriáidból, Rob! Tündérek nincsenek.

Robbie felsóhajtott. – Tényleg? Erről meg vagy győződve? Persze ez várható volt. - Hátradőlt és összefonta a karját. – Többet vártam volna tőled, hercegnő.

— Többet vártál volna *tőlem*? - sikítottam, és felugrottam. – Hát talán hallgasd meg magadat! Szerinted én el fogom hinni, hogy az öcsém valami mesebeli lény, csillagporral és lepkeszárnyal?

— Ne beszélj butaságokat! - mondta szelíden Rob. – Fogalmad sincs, miről beszélsz. Te a gyerekmesékben szereplő tündérekre gondolsz. Tipikus emberi reakció. Az igazi tündék egyáltalán nem olyanok. - Elhallgatott egy pillanatra. – Hát persze a piszkék kivételével, de az már egészen más történet.

Megráztam a fejem, a gondolataim kavarogtak. – Én ezzel most nem tudok megbirkózni - motyogtam, és elhúzódtam Robbie-től.

— Megyek, megnézem Ethant.

Robbie vállat vont, a falnak támaszkodott, két kezét a feje mögé tette. Még egy dühös pillantást vetettem rá, felrohantam a lépcsőn, és benyitottam Ethan szobájába.

Kész csatatér volt - törött játékok, szétszaggatott könyvek, szanaszét heverő ruhadarabok. Kerestem Ethant, de sehol nem találtam, míg halvány kaparászást nem hallottam az ágya alól.

— Ethan? - Letérdeltem, odébb löktem a törött bábukat és a lefejezett ólomkatonákat. Bekukkantottam a matrac és a padló közti részbe. Az árnyékban még épp ki tudtam venni egy összegörnyedt kis batyut a sarokban, háttal nekem. Reszketett.

— Ethan - szólítottam meg halkan. – Jól vagy? Nem jönne ki egy pillanatra? Nem haragszom. - Ez persze hazugság volt, bár nem annyira haragudtam, inkább megrendültem. Legszívesebben lerángattam volna Ethant a lépcsőn, hogy bebizonyítsam: nem manó, és nem váltott gyerek, vagy mittudomén mi, aminek Robbie mondta.

A batyu megmoccant, és Ethan hangja hallatszott a résből. – Az a rémes ember még itt van? - kérdezte halkan, ijedten. Együtt éreztem volna vele, ha nem remeg úgy a lábam.

— Nincs itt - hazudtam. — Már elment. Kijöhetsz. - Ethan nem mozdult, mire én haragra gerjedtem. — Ethan, ez nem vicces. Azonnal gyere elő! Hallod? - Beljebb dugtam a fejemet a matrac alá, és a gyerek után nyúltam.

Ethan sziszegve rám támadt, szeme sárgán lángolt. A karomra vetette magát. Még épp vissza tudtam rántani, mielőtt a cápáéhoz hasonlóan hegyes fogai rémes kattanással össze nem zárultak. Ethan vicsorított, bőre kísértetiesen kék volt, akár egy vízbe fúlt csecsemőé, kivillanó foga fénylett a sötétben. Felsikoltottam, kúszva-mászva hátráltam, legőelemek, ólomkatonák szurkálták össze a tenyeremet. A falhoz érve felugrottam, sarkon fordultam, és kimenekültem a szobából.

Egyenesen Robbie-ba rohantam, aki az ajtó előtt állt.

Megragadta a vállamat, mire én felsikítottam és csépeltem, szinte nem is tudtam, mit művelek. Szótlanul tűrte a támadást, egyszerűen csak fogott, hogy el ne rohanjak, míg aztán rá nem roskadtam, fejemet a mellébe nem temettem. Ő meg tartott, míg zokogva ki nem adtam magamból a retteget meg a dühöt.

Végre elapadtak a könnyeim. Totál kimerültem. Szípgva hátráltam, tenyeremmel törölgettem a könnyeimet. Robbie meg csak állt mozdulatlanul, az inge csuromvizes volt a könnyeimtől. Ethan szobájának ajtaja csukva volt, de mögüle dobbanásokat és fel-feltörő nevetést hallottam.

Megremegtem, felnéztem Robbie-ra. — Ethan tényleg eltűnt? - suttoztam. — Nem bújt el valahova? Igazán eltűnt?

Robbie komolyan bólintott. Ethan ajtajára néztem, és az ajkamba haraptam. — És hol van most?

— Valószínűleg Tündérorságban. - E kijelentés hallatán majdnem felnevettem. Ez kész röhej! Ethant ellopták a tündérek, és egy gonosz hasonmást raktak a helyébe.

Tündérek rabolták el az öcsémet. Legszívesebben megcsíptem volna magamat: hátha csak valami torz álom ez, vagy hallucináció. Lehet, hogy a kanapén heverve valami részeg álom tört rám. Hirtelen jó erősen beharaptam az alsó ajka mát. A fájdalom meg a vér íze rádöbbenett, hogy ez bizony a való- ság. Nem álmodom.

Robbie-ra néztem. Komoly arca láttán utolsó kételyem is elillant. Hányingerféle kerülgetett. Félttem.

— Szóval... - Nyeltem egyet, nyugalmat erőltetve magamra. – Akkor most mit csinálunk?

Robbie megvonta a vállát. – Tőled függ, hercegnő. Némelyik embercsalád a sajátjaként neveli fel a váltott gyereket, bár rendszerint nincsenek tisztában a gyerek valódi természetével. Általánosságban, ha eteted és békén hagyod, különösebb baj nélkül illeszkedik be új otthonába. A váltott gyerek eleinte nagy ramazurit művel, de a legtöbb család alkalmazkodik hozzá. - Robbie elvigyorodott, inkább csak jószántából, mint jókedvében. – A tieid remélhetőleg azt hiszik majd, hogy Ethan kisbabakori rémtetteinek utoljával van dolguk.

— Robbie, az az izé megharapott, és nyilván annak is ő az oka, hogy anya megcsúszott és elesett a konyhában. Ez már több mint kellemetlenség. Ez veszélyes. - Ethan csukott ajtajára meredtem, és megrázkódtam. – Azt akarom, hogy eltűnjön. Vissza akarom kapni az öcsémet. Hogyan szabadulhatnánk meg ettől itt?

— Nos, a váltott gyerektől többféle módon is meg lehet szabadulni - komorodott el Robbie. A tekintete nyugtalan-ságról árulkodott. – Egy régi módszer: tojáshéjjal főzni sört vagy húst, és a váltott gyerek furának fogja találni az ízét. De ezt a módszert elcsesélt csecsemők esetében alkalmazzák - a kisbaba még nem beszél, a szülők tudják, hogy váltott gyerekkel van dolguk, és az igazi szülőknek vissza kell fogadniuk.

Nagyobb gyerek esetében, amilyen az öcséd is, nem hiszem, hogy beválna ez a módszer.

— Óriási. Van valami más módszer?

— Hát... a váltott gyereket addig kell ütni-verni, míg a sikoltása hallatán a tünde-szülők visszaszolgáltatják az igazi gyereket. Ezen kívül már csak a kályhába dughatod, és megsütheted elevenen...

— Állj! - Felkavarodott a gyomrom. – Én egyikre sem vagyok képes, Robbie. Egyszerűen kizárt dolog. Kell, hogy legyen valami más megoldás.

— Hát... - Rob határozatlanul nézett rám, a tarkóját vakargatta. – Akkor csak egyetlen módszer maradt: elutazni Tündérországba, és visszahozni a gyereket. Ha az igazi gyerek hazakerül, a váltott gyermek kénytelen távozni. Csakhogy... - Elhallgatott, mintha akarna is mondani valamit, meg nem is.

— Csakhogy...?

— Csakhogy... nem tudod, ki vitte el az öcsédet. Így aztán csak körbe-körbe járhatnál céltalanul. És ha nem tudnád, Tündérországból körbe-körbe járni nagyon-nagyon rossz ötlet.

Összeszűkül a szemem. – *Én* nem tudom, ki vitte el - meredtem Robbie-ra –, de te tudod.

Robbie idegesen mocorgott. – Van egy tippem.

– Ki volt az?

– Ez csak tipp. Lehet, hogy tévedek. Nem szeretek elhamarkodottan következtetni.

– Robbie!

Felsóhajtott. – Az Árnyudvar.

– A micsoda?!

— Az Árnudvar - ismételte Robbie. — Mab királynőnek, a levegő és a sötétség úrnőjének udvara. Ők Oberon király és Titánia királynő esküdt ellenségei. Igen nagy a hatalmuk. És igen gonoszak.

— Várjunk csak! - emeltem fel a kezemet. — Oberon? Titánia? Mint a *Szentivánéji álomban*? Az nem csak valami ősrégi mese?

— Ősréginek ősrégi, de nem mese. A tündéruralkodók halhatatlanok. Akiről dalokat, balladákat, történeteket írtak, nem hal meg soha. Hit, imádság, képzelet — mi a halandók álmaiból és félelmeiből születtünk, és ha emlékeznek ránk, akármilyen csekély formában, de mindig fennmaradunk.

— Folyton többes számban beszélsz - figyelmeztettem. — Mintha te is a halhatatlan tündérekhez tartoznál. - Robbie arcán büszke és mégis huncut mosoly tűnt fel. Nyeltem egyet. — Egyáltalán: ki vagy te?

— Hát hogy is mondjam... - Robbie vállat vont, szerény kifejezést igyekezett az arcára erőltetni. Sikertelenül. — Ha olvastad a *Szentivánéji álmot*, talán emlékszel rám. Abban volt az a szerencsétlen, egyáltalán nem tervezett incidens, amikor valakire számárfejet varázsoltam, és rávettem Titániát, hogy beleszeressen.

Gondolatban végigfutottam a darabon. Hetedikben olvastam, de a cselekmény java részét elfelejtettem. Rengeteg szereplő, sok fura név, fiúk-lányok egymásba szeretnek, kiábrándulnak, olyan gyakran, hogy az már kész nevetség. Néhány emberi névre emlékeztem: Hermia, Heléna, Demetriusz. A tündérvilágban ott volt Oberon meg Titánia, és...

— A francba! - suttogtam, és a falnak dőltem. Egyszerre más szemmel néztem Robbie-ra. — Robin pajtás. Robin... te vagy Robin pajtás.

Robbie elvigyorodott. — Szólíts egyszerűen Pucknak!

Puck. Az a Puck itt áll az előszobánkban.

– Ilyen nincs - motyogtam, és megráztam a fejemet. Hiszen ez Robbie, a legjobb barátom! Tudnék róla, ha az ősi tündérvilágból pottyant volna ide. Vagy mégsem...?

Rémisztő módon, mennél tovább töprengtem rajta, annál valószínűbbnek tetszett. Sose láttam Robbie otthonát, sem a szüleit. A tanárok mind szeretik, bár soha egy betű házit nem csinál, és a legtöbb órát végigalussza. És különös dolgok történnek a jelenlétében: egerek, békák kerülnek a padokba, nevek keverednek össze a témazárókon. Robin pajtás mindezt mindig felettébb mókás dolognak tartotta, ő maga mégsem keveredett soha gyanúba.

– Nem - motyogtam megint, és a szobám felé hátráltam. – Lehetetlen. Puck legenda. Mítosz. Egyszerűen nem hiszem el.

Robbie megint olyan furán mosolygott rám. – Hát akkor, hercegnő, hadd bizonyítsam be!

Két karja felemelkedett, mintha mindjárt felszállna. Hallottam, hogy lent nyílik az ajtó, reméltem, hogy anya és Luke ért haza. *Hát, igen, anya, Ethan szörnyeteggé változott, és a legjobb barátom tündérnek hiszi magát. Na, és nektek milyen napotok volt?*

Óriási fekete madár csapódott be a folyosóra. Felsikítottam és lekuporodtam, ahogy a holló vagy varjú, vagy mit tudom én, mi, egyenesen Robbie felé tartott, majd megült a karján. Néztek rám, villogó szemmel, és Robbie elmosolyodott.

Szélroham kerekedett, és a levegő egyszerre megtelt vijjogó fekete madarakkal. A nyitott ajtón zúdultak befelé. Elakadt a lélegzetem, és újra lebuktam, amikor hollók fergetege töltötte el a folyosót, rekedt vijjogásuk kis híján megsüketített. Robbie körül kavargtak, csapkodó szárnyak, éles karmok forgószele, csőrükkel, karmaikkal le-lecsaptak rá.

Tollak zuhataga záporozott, Robbie eltűnt az örvénylő forgatag közepén. És ekkor a madarak egy csapásra kiröppentek a nyitott ajtón, éppolyan sebesen, ahogyan jöttek. Ahogy az utolsó madár is kiröppent, az ajtó becsukódott utánuk, és megint leszállt a csend. Visszafojtottam a lélegzetemet, és Robra pillantottam.

Robbie eltűnt. Fekete tollak halma és porcicák maradtak csak utána.

Ez már sok volt. A józan eszem rongyként hullott-foszlott szét. Fojtott sikoltással megfordultam, a szobámba mene-kültem, és be vágtam magam mögött az ajtót. Az ágyamra rogytam, magamra húztam a takarót, fejemre borítottam a párnát, és reszketve reméltem, hogy mire felébredek, minden visszatér a rendes kerékvágásba.

Ekkor azonban kinyílt az ajtóm, és szárnyak rebentek a szobámba. Nem akartam felnézni, szorosabbra húztam magamon az ágyneműt, szuggeráltam a lidércnyomásnak, hogy legyen vége már. Sóhajtást hallottam, léptek koppantak a padlón.

— Én figyelmeztettelek, hercegnő.

Kikandikáltam. Robbie állt ott, fájdalmas mosollyal nézett le rám. Láttára egyszerre öntött el a könnyebbülés, a harag és a rémület. Ledobtam a takarót, felültem, összeszűkülő szemmel néztem Robbie-ra. Csak állt ott, kezét farmerja zsebébe dugva, mintha várná, hogy ellenkezzek vele.

— Te tényleg Puck vagy? - kérdeztem végre. – Az a Puck? Mint a mesékben?

Robbie/Puck meghajolt. – Tulajdon személyében.

Zakatolt a szívem. Mélyet lélegeztem, hogy elcsitítsam, és a szobámban álló idegenre meredtem. Kavaroxtak bennem az indulatok; magam se tudtam, mit érzek. A haragnál állapodtam meg; Robbie évek óta a legjobb barátom, és soha nem talált rá méltónak, hogy megossa velem a titkát. – Előbb is megmondhattad volna. - mondtam.

Igyekeztem, nehogy sértettség csendüljön ki a hangomból. – Nem árultalak volna el. - Ő csak vigyorgott, megemelte a szemöldökét, amitől még jobban begurultam. – Remek. Eredj vissza Tündérországba, vagy ahonnan jöttél! Nem vagy te igazában Oberon tréfamestere, vagy olyasmi? És mért lötyögtél éppen *én* körülöttem?

— Megbántasz, hercegnő. - Robbie hangja egyáltalán nem hangzott megbántottnak. – Pedig éppen elhatároztam, hogy segítek visszaszerezni az öcsédet.

A haragomat mintha elfújták volna. Félelem lépett a helyébe. A sok tündér- meg tünde-duma közben majdnem megfélekedtem Ethanról.

Megborzongtam, a gyomrom kemény kis labdává zsugorodott. A rémálom nem szűnt meg. De Ethan eltűnt, a tündérek pedig valóságosak. Ezt most már el kell fogadnom. Robbie várakozó pillantást vetett rám. Egy fekete toll pottyant ki a hajából, és lassan az ágyamra szállingózott. Óvatosan felvettem, megpörgettem. Valóságosnak tetszett.

— Segítesz? - suttoztam.

Ravasz pillantást vetett rám, a szája széle felkunkorodott. — Eltalálsz egyedül Tündérországba?

Nem én.

Hát akkor nyilván szükséged lesz a segítségemre. - Robbie vidáman összedörzsölte a kezét. – Különben is rég nem jártam már otthon, itt meg sose történik semmi. Jó hecc lesz megrohanni az Árny-udvart.

Nem osztottam a lelkesedésében. – Mikor indulunk? - kérdeztem.

— Most - válaszolta Robbie. – Minél előbb, annál jobb. Akarsz magaddal vinni valamit, hercegnő? Lehet, hogy jó darabig távol leszel.

Bólintottam. Igyekeztem megőrizni a nyugalمامat. – Egy percet kérek.

Robbie bólintott, és kiment a folyosóra. Felkaptam narancssárga hátizsákomat, az ágyra dobtam, és azon törtem a fejem, mit vigyek magammal. Mi kell egy egyéjszakás útra Tündérországba? Felkaptam egy farmert meg egy tiszta pólót, a zseblámpámat, egy doboz aszpirint, és beletömtem a zsákba. Lementem a konyhába, bedobtam egy kólát meg két zacskó chipset, abban a reményben, hogy Robbie tudja, hol juthatunk útközben kajához. Végül, magam sem tudtam, miért, felmarkoltam az iPodomat, és becipzáraztam az oldalzsebbe.

Anya ma akart elvinni tanulójogsíért. A szám szélét rágya tétováztam. Mit gondol anya és Luke, ha észreveszik, hogy eltűntem? Mindig szót fogadtam, soha nem lógtam el - kivéve akkor egyszer, Robbie-val -, esténként idejében hazajöttem. Vajon hogyan értette Rob, hogy „jó darabig” távol leszünk? Luke talán észre sem veszi, hogy elmentem, de anya biztosan aggódik majd. Felkaptam egy füzetlapot, üzenetet akartam firkantani, de megállt a kezemben a toll.

Mégis mit fogsz írni? „Drága anya! Ethant elrabolták a tündérek. Elmentem érte. Ja, és az itteni Ethanben ne bízzatok! Igazában váltott gyerek.” Még számomra is hülyén hangzott. Tétováztam, törtem a fejem, aztán gyorsan lefirkantottam:

Anyá, el Kell intéznem valamit. Hamarosan jövök, ígérem. Ne aggódjatok miattam! Meghan

A papírt a hűtő ajtajára rögzítettem, és megpróbáltam kiverni a fejemből azt a gondolatot, hogy talán soha többé nem kerülök haza. Vállamra vettem a zsákot, és miközben egész bensőm úgy tekergett, mint egy fészekalj kígó, felmentem a lépcsőn.

Robbie a folyosón várt, karját összefonta, arcán lusta vigyor. – Elkészültél?

Aggodalom szorította össze a gyomromat. – Nagyön veszedelmes leszel?

– Ó, rettenetesen - válaszolt Robbie, és Ethan ajtajához lépett. – Épp ez benne a jó hecc. Annyi érdekes módon végezheted - egy üvegkard fúr át, lehúznak a víz alá és felfal egy vízimanó, pókká vagy rózsabokorrá változtatnak, vissza-vonhatatlanul... - Rám pillantott. – Na, jössz, vagy nem jössz?

Észrevettem, hogy remeg a kezem. A mellemhez szorítottam. – Mert mondasz ilyeneket? - suttogtam. – Meg akarsz rémíteni?

– Igen - válaszolt szemrebbenés nélkül Robbie. Kezét a kilincsen tartva megállt Ethan ajtajánál. Rám meredt. – Ilyesmivel kell szembenézned, hercegnő. Még idejében figyelmeztetlek. Igazán el akarsz indulni? Az ajánlatom még érvényes.

Felidéződött bennem a varázsbor íze, hogy mennyire sóvárogtam még egy korty után. Megremegtem. – Nem - mondtam gyorsan. – Nem hagyom Ethant egy sereg szörnyeteg kezében. Az apámat már elveszítettem - az öcsémet nem akarom elveszíteni.

És ekkor valami történt velem, valami, amitől elakadt a lélegzetem. Miért nem jutott eddig eszembe? *Apa*. Zakatolt a szívem, félig elfeledett álmok bukkantak elő, melyekben apám eltűnt egy tóban, és soha többé nem jött fel a felszínre. Mi van, ha őt is a tündérek rabolták el? Megtalálhatom Ethant és az apámat is, és hazahozhatom mindkettejüket!

– Gyerünk! - követeltem, és Robbie szemébe néztem. – Rajta, már épp elég időt elpocsékolunk! Ha már megteesszük, essünk túl rajta mennél hamarabb!

Rob pislogott, és különös kifejezés suhant át az arcán. Egy pillanatra azt hittem, mondani akar valamit. De aztán megrázkódott, mintha révületből térne magához, és elmúlt a pillanat.

— Hát jó. De ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek! - Elvigyorodott, a szeme élénken villogott. – Legelőször is, meg kell találnunk a bejáratot Sohaföldre. Vagyis a te fogalmad szerint Tündérországba. Oda nem lehet csak úgy egyszerűen besétálni, és az ajtók általában jól el vannak rejtve. Szerencsére sejtem, hol rejtőzik az egyik. - Elvigyorodott, elfordult, és bekopogtatott Ethan ajtaján. – Kipp-kopp! - szólt magas, kántáló hangon.

Egy pillanatig csend volt. Aztán dobbanás, roppanás, mintha valami súlyosat vágta volna az ajtóhoz. – Eredj innen! - mordult bentről a hang.

— Ugyan már! Ez a tréfa nem így működik - kiáltott vissza Rob. – Én azt mondom: „Kipp-kopp”, mire azt kell válaszolnod: „Ki van ott?”

— Eredj a francba!

— Nem, nem, még ez sem az igazi - válaszolt Robbie zavartalanul. Én viszont megrémültem: hogy beszél Ethan? Pedig tudtam, hogy igazában nem is ő az. – Hallgass ide! - folytatta Rob nyájasan. – Megismétlem, hogy legközelebb tudd a helyes választ. - Megköszöri a torkát, és megint bekopogott. – Kipp-kopp! - harsogta. – Ki van ott? Puck! Milyen Puck? Puck, aki visító malaccá változtat, és belök a kályhába, ha nem takarodsz az utunkból! - és ezzel feltépte az ajtót.

Az a valami, ami Ethanre hasonlított, az ágyon állt, két kezében könyvek. Sziszegve az ajtó felé hajította mind a kettőt. Robbie lebukott, de engem gyomron talált az egyik papírfedelű könyv, mire felnyögtem.

— Ahogy tetszik! - motyogta Rob, és rezgés futott végig a levegőn. A szoba valamennyi könyve megglebentette fedelét, felemelkedtek a padlóról, a polcokról, és zuhanó bombázással

támadtak Ethanre, mint egy csapat dühödt sirály. Én csak bámultam, ahogy az életem egyik pillanatról a másikra egyre valószínűtlenebbé vált. Az ál-Ethan sziszegett, vicsorgott, csapkodott a körülötte záporozó könyvekre, míg egy épp az arcába nem vágódott, és le nem lökte az ágyról. Dühében köpködve menekült az ágy alá. Hallottam, amint karmaival a fát karmolássza, miközben a lába eltűnt a szűk résben. Szitkozódás, morgás tört elő a sötétségből.

— Amatőrök! - csóválta a fejét Robbie. Felsóhajtott. A szobában kerengő könyvek röptükben megdermedtek, majd nagy koppanással pottyantak a padlóra. — Menjünk, hercegnő!

MEGRÁZTAM MAGAM, és átboladoztam a lepotyogott könyvek között Robbie-hoz, aki a szoba közepén állt. — Nahát, akkor - igyekeztem könnyedre fogni a hangomat, mintha naponta találkoznék repülő könyvekkel, tündérékkel. — Hol az a bejárat Tündérországba? Búvös kört kell rajzolni, vagy varázsigét mormolni, vagy mi?

— Nem egészen, hercegnő - kuncogott Robbie. — Túl bonyolított a dolgot. Sohaföld ajtaja rendszerint olyan helyen jelenik meg, ahol virul a hit, az alkotókészség vagy a képzelet. Gyakran egy gyerekszoba szekrényében található, vagy az ágy alatt.

Kajla fél. Attól az embertől a szekrényben. Megremegtem, és magamban bocsánatot kértem a féltestvéremtől. Mihelyt rátalálok, megmondom neki, hogy én is félek a szörnyektől.

— Hát, akkor irány a szekrény - motyogtam, és átléptem a könyveken és a szétszórt játékokon. A kezem remegett egy kicsit, ahogy megragadtam a szekrényajtó gombját. *Nincs visszaút,* mondtam magamban, és kinyitottam az ajtót.

Egy magas, keskeny képű, beesett szemű, kiaszott alak meredt rám, ahogy kitárult az ajtó. Fekete öltöny csüggött karósovány testén, csúcsos feje tetején keménykalap billegett. Pislogott, rám meredt, vértelen ajka fintorra húzódott, kimutatva vékony, hegyes fogait. Felsikoltottam és hátra-ugrottam.

— A szekrényem! - sziszegte az alak. Póklábszerű kéz nyúlt ki, és megragadta az ajtó gombját. – Az én szekrényem! Az enyém! - kiáltotta, és nagy csattanással bevágta az ajtót.

Robbie elkéseredetten felsóhajtott, amikor mögé bújtam. A szívem úgy röpködött a bordáim mögött, mint valami denevér. – Mumusok - motyogta, és megcsóválta a fejét. Az ajtóhoz lépett, háromszor megkoppintotta, majd hirtelen kitárta.

A szekrény ezúttal üres volt, eltekintve a felakasztott ingektől, az egymásra pakolt dobozoktól és egyéb szokásos holmitól. Robbie félretolta a ruhákat, matatott a dobozok körül, majd a szekrény hátsó falát tapintotta ki, ujjával valami figurát rajzolva a fájára. Kíváncsian közelebb húzódtam.

— Hol vagy? - motyogta, miközben a falat tapogatta. Az ajtóhoz kúsztam, és átkukkantottam Robbie válla felett. – Tudom, hogy itt vagy. Hol van a... Aha.

Lekuporodott, nagy levegőt vett, és ráfűjt a szekrény falára. Hatalmas porfelhő támadt, Robbie körül gomolygott, és narancsszín fénnel csillogott.

Amikor Robbie felegyenesedett, arany kilincset pillantottam meg a szekrény hátsó falán, és egy ajtó alig látható körvonalát. Alóla halvány fény szűrődött ki.

— Rajta, hercegnő! - Robbie felém fordult, és hívogatva intett. Szeme zölden villant a sötétségben. – Erre. Egyenesen. Egyszeri útra szóló jegy Sohaföldre.

Tétováztam, vártam, hogy az érverésem vissza-lassuljon viszonylag normálisra. Nem lassult. *Ez őrülség*, suttogta bennem valami. Ki tudja mi vár az ajtón túl, miféle rémség lappang az árnyékban? Lehet, hogy soha többé nem kerülök haza. Itt az utolsó pillanat, amikor még visszafordulhatok.

Nem - mondtam magamnak. *Nem fordulhatok vissza. Ethan ott van valahol. Ethan számít rám.* Mély lélegzetet vettem, és előreléptem.

Ráncos kéz szökött elő az ágy alól, a bokámra kulcsolódott. Vadul kirántottam, kis híján elestem, lentről, a feketeségből horkanás halaszott. Sikítva, rugdosva szabadultam a kaszáló karmok elől, vakon berontottam a szekrénybe, és becsaptam magam mögött az ajtót.

ÖTÖDIK FEJEZET

Sohaföld

ETHAN SZEKRÉNYÉNEK DOHOS SÖTÉTJÉBEN mellemre szorítottam a kezem, és megint csak arra vártam, hogy a szívverésem végre visszatérjen a rendes kerékvágásba. A környező feketeséget csak a túlsó falra vetülő kis fény négyszög szakította meg. Robbie-t nem láttam, de éreztem magam mellett, hallottam nyugodt lélegzetét.

— Felkészültél? - suttogta. Lehelete melegét éreztem a bőrömön. De mire válaszolhattam volna, már benyomta az ajtót. Az nyikorogva kinyílt, és eléem tárult Sohaföld.

Halvány ezüst fény árasztotta el a szobát. Az ajtókereten túli tisztást óriási fák sűrű szövevénye vette körül, ágaik között nem is láttam az eget. Köd gomolygott a föld felett, sötét és néma volt az erdő, mintha örökös félhomály foglya volna. Itt-ott ragyogó színfoltok tűntek ki a szürkeségből. A párában szelíden lengtek egy foknyi virágágy élénkkék szirmai. Futónövény kígyózott egy halódó tölgyfa törzse körül, hosszú, vörös tövisei élénk ellentétei áldozatának, a fának. Meleg szellő hatolt a szekrénybe, szagok megdöbbenő elegyét hozta magával - össze nem tartozó szagokét. Eltaposott levelek és fahéj, süti és almák, friss föld,

levendula és a rothadás, az enyészet halvány, tapadós bűze. Egy pillanatra valami fémes, rezes lehelet lepett meg, a rothadás szaga köré csomagolva, de már el is tűnt a következő lélegzettel. Rovarok felhője rajzott odafent, és ha nagyon figyeltem, szinte énekszót véltem hallani. Az erdő először nyugodt volt, de aztán mozgást éreztem az árnyak mélyén, és körös-körül levelek zörrentek. Mintha láthatatlan szemek figyelnének minden zugból, és egyenesen a bőrömbé fúródának.

Robbie, a haja fényes láng a feje búbján, belépett az ajtón, körülnézett és felkacagott. – Itthon vagyok. – Felsóhajtott, széttárta karját, mintha magához akarna ölelni mindent. – Végre itthon! – Megperdült, még egyszer felnevetett, és hanyatt vetette magát a párába, mintha hóangyalt formázna, majd eltűnt.

Nagyot nyeltem, óvatosan léptem egyet. Pára kavargott a bokám körül, mint valami élőlény, nedves ujjával cirógatta a bőrömet. – Rob?

Gúnyolt a csend. A szemem sarkából láttam, hogy valami nagy fehérség zúdul a fák közé, akár a higany. – Rob? – ismételtem, és odaoldalaztam, ahova leesett. – Hol vagy? Robbie?

– Búú! – Rob mögöttem bukkant fel; mint holmi vámpír a koporsóból, úgy emelkedett ki a párából. Meg se közelíttem a valóságot, ha azt mondom, felvisítottam.

– Kicsit idegesek vagyunk ma, igaz? – Robbie nevetve siklott ki előlem, mielőtt meg tudtam volna ölteni. – Ideje koffeinmentesre kapcsolni, hercegnő. Ha minden pillanatban felsikoltasz, valahánykor egy mumus rikolt rád, hogy „Búú!”, kimerülsz, mire elérnénk az erdő szélét.

Robbie megváltozott. Vadászzöld nadrág és vastag, barna zubbony került a farmer meg az ócska póló helyébe. A lábát nem láttam jól a párában, de mintha puha bőrcsizmára cserélte volna a tornacsukát.

Arca szikárabb, keményebb volt, éles szegletekkel, erős vonásokkal. Fényes, gesztenyeszín hajával, zöld szemével vigyori rókára emlékeztetett.

De a legfeltűnőbb különbség a füle volt. Vékony, hegyes fülek meredtek ki a fejéből, mint... hát igen, mint valami pajkos tündéré. És ebben a pillanatban Robbie-nak eltűnt minden nyoma. A fiú, akit szinte egész életemben ismertem, mintha sosem létezett volna, és csak Puck maradt a helyében.

— Mi baj, hercegnő? - ásított Puck, és kinyújtóztatta hosszú tagjait. Csak képzelődtem volna, vagy tényleg magasabb is lett? — Olyan képet vágasz, mintha elveszítetted volna a legjobb barátodat.

Elengedtem a kérdést a fülem mellett, nem óhajtottam foglalkozni vele. — Hogy csináltad? - kérdeztem, hogy másra tereljem a beszélgetést. — Mármint a ruhád. Egészen más. És ahogy a könyveket röptetted a szobában. Varázslat volt?

Puck elvigyorodott. — Ragyogás - jelentette ki, mintha ez valamit is jelentene nekem. Csúnyán néztem rá. Felsőhajtott. — Nem értem rá átöltözni, mielőtt idejöttünk, és uram, Oberon király, nem nézi jó szemmel, ha az udvarnál halandó holmit viselünk. Hát egy kis ragyogással tettem a külsőmet udvarképevé. Ahogy a ragyogás segített abban is, hogy emberibbnek látsszam.

— Várjunk egy percet! - Felidéztem Robbie és az iskolanővér álmomban hallott beszélgetését. — Vannak még más, hozzád hasonlók is... olyan tündér-félék, akik nálunk, otthon mászkálnak? Mindenki orra előtt?

Puck fensőbbbé mosolyt vetett rám. — Mindenütt ott vagyunk, hercegnő - jelentette ki. — Az ágyad alatt, a padlásotokon, a járókelők között az utcán. - Szélesebb lett a mosolya, szinte farkasvigyorra változott. - A ragyogást a halandók álmai és képzelete táplálja.

Írók, festők, magukat lovagnak képzelő kisfiúk - a tündék úgy vonzódnak hozzájuk, akár lepkék a lánghoz. Vajon miért van annyi gyereknek képzeletbeli barátja? Még az öcsédnek is volt egy. Kajlának hívta, bár nem ez volt az igazi neve. Kár, hogy a váltott gyereknek sikerült megölnie.

Elszorult a gyomrom. – És... titeket senki sem lát?

– Láthatatlanok vagyunk, vagy a ragyogás mögé rejtjük való természetünket. - Puck egy fának támaszkodott, kezét nagyon is Robbie-módra fonta össze a feje mögött. – Ne vágj már ilyen ijedt képet, hercegnő! A halandók tökéletesre fejlesztették azt a művészetüket, hogy aminek a jelenlétére nem számítanak, azt nem is látják.

De van néhány ritka emberi lény, aki átlát a párán és a ragyogáson. Ezek általában igen különleges egyének - ártatlan, naiv álmodozók és a tündéket ők még erősebben vonzzák.

– Mint Ethan - motyogtam.

Puck különös pillantást vetett rám, szája egyik szegletét felhúzta.

– Mint te, hercegnő. - Mintha mondani akart volna még valamit, de ekkor egy ág roppant a zavaros sötétségben.

Puck gyorsan felegyenesedett. – Hoppá! Ideje indulnunk. Veszedelmes errefelé egy helyben időzni. Még utóbb nemkívánatos figyelmet vonunk magunkra.

Micsoda? - kiáltottam fel, ahogy Puck kecses őzikemozgással átvágott a tisztáson. – Mintha azt mondtad volna, hogy ez az otthonod.

Sohaföld minden tünde otthona - mondta Puck, de hátra se nézett. – Területekre, vagy pontosabban: Udvarokra oszlik. A Jótündér Udvar Oberon felségterülete, az Árnyudvar Mab uralma alá tartozik. Az Udvarok területén az uralkodó engedélye nélkül általában tilos más tündét kínozni, megcsónkítani vagy megölni.

— Mindamellett - folytatta, és hátranézett rám -, pillanatnyilag semleges területen vagyunk, a vad tündék otthonában. Itt, ahogy ti, emberek fejeznétek ki magatokat: nem ér a nevünk. Most legfeljebb egy csorda szatír közeledhet felénk, és kimerülésig táncoltathatnak, majd egyenként megerőszakolhatnak, vagy esetleg egy farkascorda, amely darabokra szaggathat bennünket. Gondolom, egyik esetben sem óhajtasz hosszasan időzni.

Megint elfogott a félelem. Most már szinte állandóan félek. Én nem akarok itt lenni, ebben a kísérteties erdőben, ezzel a személlyel, akit ismerősnek hittem. Haza akarok menni. Csakhogy az otthon is félelmetessé vált, akárcsak Sohaföld. Elveszettnek éreztem magam, mintha elárultak volna. Nem itt van a helyem, ebben a világban, ahol mindenki csak bántani akar.

Ethan — emlékeztettem magamat. *Ezt Ethanért teszed. Mihelyt visszaszerzed, hazamehettek, és minden visszatér a rendes kerékvágásba.*

Hangosabbra vált a zörgés, ágak roppantak, ahogy valami közeledett. – Hercegnő - szólt Puck a közvetlen közelemből. Megugrottam, elfojtottam egy kiáltást, ahogy megragadta a csuklómat. – Az előbb említett gonoszok elkapták a szagunkat, és meg akarnak lepni. – Könnyed hangja ellenére a szeme elárulta feszültségét. – Ha nem akarsz, hogy első napod Sohaföldön életed utolsó napja legyen, azt ajánlom, tűnjünk el innen.

Hátranéztem, és láttam, hogy az ajtó, amelyen átléptünk, ott áll egyenesen a tisztás közepén. – Visszamehetünk erre? - kérdeztem, miközben Puck magával húzott.

— Niksz. - Rémülten meredtem rá, de csak vállat vont. – Nem várhatod el, hercegnő, hogy az ajtók csak úgy álldogáljanak egy helyben. De azért ne aggódj! Itt vagyok neked én, emlékszel? Amikor majd eljön az ideje, visszatalálunk.

A tisztás túlsó oldalára futottunk, egyenesen a bozótba. A bokron ujjnyi hosszú, görbe, sárga tüskék nőttek. Megtorpantam. Biztos voltam benne, hogy cafatokra tépnének, de ahogy közeledtünk, az ágak megremegetek és elhúzódtak. Keskeny ösvény bukkant fel, átvezetett a fák között. Ahogy átértünk, a bozót ismét összezárult, elrejtette az ösvényt, és védelmet nyújtott visszavonulásunkban.

Órákig gyalogoltunk, én legalábbis úgy éreztem. Puck egyenletes iramot vett fel, nem sietett, nem is lassított, és idővel elhaltak a hajsza hangjai. Néha több irányba ágazott az ösvény, de Puck tétovázás nélkül tudta, merre induljunk. Nemegyszer mintha mozgást láttam volna a szemem sarkából - szín villant a bozótban, alak rajzolódott ki a fák között -, de amikor arra fordultam, nem volt ott semmi. Néha esküdni mertem volna, hogy éneket vagy zenét hallok, de persze mire jobban hegyeztem a fülemet, már elhalt. Az erdő beteges villódzása nem halványult, nem erősödött, és amikor megkérdeztem Puckot, mikor száll le az éj, felvonta a szemöldökét, és közölte: az éj majd leszáll, amikor jónak látja.

Bosszúsán néztem az órára, vajon mióta vándorlunk. Kellemetlen meglepetés ért. A keskeny mutatók megdermedtek. Vagy kimerült az elem, vagy valami más avatkozott be.

Vagy ezen a helyen talán nem is létezik az idő. Magam sem tudom, miért találtam annyira zavarónak ezt a gondolatot.

Sajgott a lábam, fáj a gyomrom, a lábam szára valósággal égett kimerültségemben, amikor végre halványulni kezdett az örökös félhomály. Puck megállt, felnézett az égre, ahol irdatlan nagy hold fénye derengett a fák csúcsa fölött, olyan közel, hogy láthattuk a felületét szeplősítő gödröket, kráterokat.

— Szerintem pihenjünk meg éjszakára! - Puck mintha habozott volna. Megeresztett egy féloldalas mosolyt, amikor egy mohos törzsre roskadtam.

– Nehogy belebotolj egy táncoló buckába, és azt sem szeretnénk, ha követnéd barlangjába a fehér nyuszt. Na, gyere! Tudok innen nem messze egy helyet, ahol zavartalanul alhatunk.

Megfogta a kezem, és talpra rántott. Minden tagom sikkva tiltakozott, kis híja volt, hogy megint le nem ültem. Fáradt voltam, nyűgös, és a legkevésbé sem vágytam tovább gyalogolni. Körülpillantottam: helyes kis tó látszott a fák között. Vízén megcsillant a hold fény. Megálltam, néztem a tükörsima felszint. – Mért ne álljunk meg itt? - kérdeztem.

Puck egy pillantást vetett a tóra, fintort vágott, és továbbráncigált. – Nem, nem - hadarta. – Túl sok undokság lappang a víz alatt – vízimanók, polipok, sellők meg ilyesmik. Jobb, ha nem kockáztatunk.

Hátranéztem, és megláttam, hogy a tó tökéletes felszínét valami sötét alak töri meg, gyűrűket vetve a vízben. Koromfekete, fókasimaságú lófej meredt rám vészjósló, fehér szemmel. Felhördültem, és nyakamba kaptam a lábamat.

Néhány perc múlva egy óriási, göcsörtös fatörzshöz érkeztünk. Annyira csomós, durva volt a kérge, hogy szinte mintha arcok kukucskáltak volna rám a törzséről. Ráncos öregemberekre emlékeztettek, egymás feje fölött, amint méltatlankodva kaszálnak görbe karjukkal.

Puck a gyökerek közé térdelt, és megkocogtatta a fát. Válla fölött átkukucskálva meglepetten egy parányi ajtót pillantottam meg, alig lábnyi magasat, a fa tövéhez közel. Elkerekedett szemmel bámultam, ahogy az ajtó nyikorogva kinyílt, és egy gyanakvó arc kukkantott ki mögüle.

— Mi van? Ki zavar? - kérdezte egy nyers, nyikorgó hang, én meg csak bámultam. Az emberke bőre olyan volt, akár a dióhéj, haja mint egy köteg rőzse meredezett koponyáján.

Barna tunika volt rajta, barna nadrág, szakasztott, mintha egy fadarab kelt volna életre, csak éppen bámuló szeme fénylett feketén, akár egy bogáré.

— Jó estét, Bogi! - köszöntötte udvariasan Puck.

Az emberke pislogott, felsandított a fölébe tornyosuló alakra. — Robin pajtás? - sipította végre. — Rég nem láttalak mifelénk. Mi hozott az én szerény fámhoz?

— Lovagi szolgálat - válaszolt Puck, és félrehúzódott, hogy Bogi engem is láthasson. A rám szegeződő fekete gyöngyszemek zavartan pislogtak. Majd hirtelen elkerekedtek, és Bogi Puckra meredt.

— Ez itt... Ő a...?

— Ő.

— És ő... tudja?

— Nem.

— Hajjaj! - Bogi kitárta az ajtót, pálcavékony karjával intett. — Lépjetek beljebb! Gyorsan! Mielőtt a driádok megpillantanának. Azok az undok pletyka-fészkek! - Azzal eltűnt a fa belsejében, Puck pedig felém fordult.

— Én aztán be nem férek oda - tudattam, mielőtt egy szót is szólhatott volna. — Hacsak épp nincs nálad varázsgomba, ami darázsméretűre zsugoríthatna. És közölhetem, hogy semmi ilyesmit nem vagyok hajlandó megkóstolni. Ugyanis olvastam az *Alice Csodaországban*

Puck elvigyorodott, és kézen fogott.

— Hunyd be a szemed, és csak lépj!

Léptem. Félig-meddig arra számítottam, hogy beleütközik az orrom a fába, hála holmi Robbie-féle ugratásnak. Amikor nem történt semmi, már-már kikukucsáltam, de mindjárt meg is gondoláim magam. Melegebb lett a levegő, és hallottam, hogy mögöttem

becsapódik egy ajtó, amikor Puck szól, hogy kinyithatom a szemem.

Barátságos, kerek szobában álltam, a fala sima vörös fa, a padlót mohaszőnyeg borította. A szoba közepén három fatönkre illesztett lapos kő szolgált asztalul, rajta futball nagyságú bogyók. A túlsó falon kötélhágcsó függött, és amikor a tekintetem felfelé siklott rajta, kis híja volt, hogy el nem ájultam. Tucatnyi rovar mászkált a falakon vagy lebegett a levegőben, messze felettünk, mert a törzs olyan magasra nyúlt, ahová a tekintetem már nem követhette. Mindegyik bogár akkora volt, mint egy spániel, a hátsójuk sárgászölden villódzott.

— Látom, felújítottad a lakást, Bogi - szól Puck, és letelepedett a kanapéul szolgáló rakás szőrmére. Közelebből észrevettem, hogy az egyiken még ott egy mókusfej, mire gyorsan elkaptam a pillantásomat. — Mikor legutóbb láttam, még csak egyszerű faodú volt.

Bogi elégedetten somolygott. Már akkora volt, mint mi - illetve vélhetőleg *mi* voltunk akkorák, mint ő -, és közelről cédrus- és mohailata volt.

— Igen, egészen megkedveltem - mondta, és az asztalhoz lépett. Felvett egy kést, egy bogyót három részre vágott, és a darabokat fatányérokra rakta. — De lehet, hogy hamarosan el kell költöznöm. A driádok mindenféle kellemetlen dolgokat sugdosnak. Szerintük a vaderdő egy része haldoklik, naponta több és több tűnik el belőle. Senki sem tudja, hogy mi az oka ennek.

— Nagyon is jól tudod, mi az oka - mondta Puck, és ölébe terítette a mókusfarkat. — Mindnyájan tudjuk. Nincs ebben semmi új.

— Nem - rázta meg a fejét Bogi. - Az emberi hitetlenség mindig elvett egy darabkát Sohaföldből, de ekkorát még soha. Ez egészen más. Nehéz volna elmagyarázni. Ha továbbmentek, majd magad is meglátod, mire gondolok.

Mindegyikünknek adott egy tányért, rajta jókora vörös bogyszelettel, fél makkal, meg valamivel, ami gőzölgő kukacok halmazának látszott. Akármilyen háborzongató volt a nap, farkaséhes voltam a többórnyi gyaloglás után. A bogyszelet friss volt és édes, de a kukacféleségeket nem voltam hajlandó megkóstolni, oda is adtam Pucknak a részemet. Vacsora után Bogi mókusbőrökből ágyat vetett nekem, és bár eléggé kiakadtam, mégis elaludtam azonnal.

ÁLMODTAM AZNAP ÉJSZAKA.

Álmomban sötét és néma volt a ház, a nappali szoba árnyékba borult. Egy pillantás a faliórára: öt perccel múlt hajnali negyed négy. Átlebegtem a nappalin, át a konyha előtt, felfelé a lépcsőn. A szobám ajtaja csukva volt, anyámék hálósobájából kihallatszott Luke medvehortyogása, de a folyosó végén résnyire nyitva volt Ethan ajtaja. Végiglopóztam a folyosón, és bekukkantottam az ajtórésen.

Egy idegen állt Ethan hálósobájában, ezüstbefeketébe burkolt, magas karcsú fiú. Nálam talán valamivel idősebb, de a pontos korát lehetetlen volt megállapítani. A teste fiatalos volt, de a nyugalma sokkal idősebbre, valami hihetetlenül veszedelmesre utalt. Rémülten ismertem fel: ő az a fiú, aki aznap az erdőből lóháton figyelt engem. Mit keres most itt, az otthonomban? Hogy jutott be? Felmerült bennem a gondolat, hogy kérdőre vonom, hiszen tudtam, hogy ez csak álom, de akkor észrevettem még valamit, amitől megdermedt a vérem. Vállára omló, sűrű, hollófekete haja nem rejtette el egészen finom, hegyes fülét.

Nem emberi lény. *Közülük* való. A tündék közül. Itt áll a házunkban, az öcsém hálósobájában. Megremegtem, hátrálni kezdtem a folyosón.

Ekkor megfordult, egyenesen keresztülnézett rajtam, és ha van elegendő lélegzetem, felszisszenek. Káprázatos volt. Még annál is több: gyönyörű. Fenségesen gyönyörű, idegen királyfi módra gyönyörű. Ha besétált volna vizsga közben az osztályunkba, diákok, tanárok a lába elé vetették volna magukat. De a szépsége hideg volt, kemény, akár egy márványszoboré, nem emberi, másvilági. Ferde vágású szeme a hosszú, göndör fürtök alatt villogott, mint az acélszilánk.

A váltott gyereket nem láttam sehol, de az ágy alól fojtott zaj hallatszott, egy sebesen verő szív dobogása. A tündefiú láthatólag nem vette észre. Megfordult, halvány kezét a szekrényajtóra tette, ujjait végigfuttatta a fakó fán. Halvány mosoly tűnt fel az ajkán.

Egyetlen könnyed mozdulattal belökte az ajtót, és belépett. Az ajtó halk kattanással zárult be mögötte, és ő már nem volt sehol.

Óvatosan a szekrényajtó felé oldalogtam, közben fél szemmel az ágy alját figyeltem. Még akkor is fojtott szívdobogás hallatszott, de nem nyúlt ki kéz, hogy megragadja a bokámat. Zavartalanul mentem át a szobán. A lehető leghalkabban fogtam meg a szekrény ajtógombját, megfordítottam, és kinyitottam az ajtót.

— A szekrényem! - rikoltott a keménykalapos ember, és rám vetette magát. — Az enyém!

Sikoltva tértem magamhoz.

Egy pillanatig rémülten néztem körül, nem tudtam, hol vagyok. Zakatolt a szívem, homlokomon ragadósan tapadt a hideg veríték. Heves lidércnyomás képei kerengtek az agyamban: Ethan rám támad, Robbie könyveket röptet a szobában, hátborzongató új világra nyílik az ajtó.

Harsány horkolásra figyeltem fel. Puck a szemközti heverőn terpeszkedett, fél karjával a szemét takarta, testét mókustakaró burkolta.

Elszorult a szívem, ahogy visszatértek az emlékek. Ez nem lidérces álom volt. Ezt nem álmomban láttam. Ethan eltűnt; szörny foglalta el a helyét. Robbie egy tündér. Én pedig itt vagyok Sohaföld kellős közepén, az öcsémet keresem, habár fogalmam sincs, hol keressem, és halvány reményem sincs arra, hogy megtalálom.

Reszketve dőltem le. Sötét volt Bogi otthonában; a szentjánosbogarak vagy mik már nem villogtak, a falra tapadtak, láthatólag mély álomban. Csak az ablakon túl pislákoló narancsszínű fény. Talán Bogi tornácán világít valami. Hirtelen felültem. A fény valójában gyertya lángja volt, és fölötte, nyilván kintről, valaki belesett a szobába. Eltátottam a szám, hogy Puckért kiáltsak, amikor az a kék szempár felém fordult, és egy nagyon is jól ismert arc hátrált az éjszakába.

Ethan.

KIVECKELŐDTEM AZ ÁGYBÓL, végigszökkenem a padlón, még csak cipőt se húztam. Puck felhorkant, megmoccant a szőrmehalom alatt, de ügyet sem vettem rá. Ethan odakint van! Ha elérem, hazamehetünk, és elfelejthetjük, hogy ez a zűrzavar egyáltalán létezett.

Feltéptem az ajtót, kiléptem, tekintetemet végigfuttattam az erdőn: hol az öcsém?! Csak később vettem észre, hogy visszanyertem rendes méretemet, és hogy az ajtó most is csak egy láb magas. De én csak Ethanre gondoltam, meg arra, hogy hazaviszem, hogy hazamegyünk mind a ketten.

Sötétség fogadott, de a magasban narancsszínű villanás rebrent, egyre távolabb. – Ethan! - kiáltottam. Hangomat visszaverte a csend. – Ethan, várj!

Futásnak lódultam, csupasz lábam felverte a leveleket, ágakat, megcsúszott a köveken, a sárban. Nagylábujjam valami élesbe ütközött, fájhatott is, de az agyam nem érzékelte a fájdalmat. Láttam, amint egy kicsi alak halad a fák között, maga előtt tartva a gyertyát.

Lélekszakadva rohantam, ágak karmolták a bőrömet, tépték a hajamat, ruhámat, de a távolság nem fogyott kettőnk között.

És akkor megállt, a válla fölött hátranézett, és elmosolyodott. A libegő gyertyaláng kísérteties fénybe vonta az arcát. Nekilódultam, és már alig néhány méterre voltam, amikor hirtelen kicsúszott alólam a talaj. Felsikoltottam, zuhantam, mint valami kő, és nagy csobbanással értem a jeges vízbe, amely mindjárt összezárult a fejem fölött, elárasztva orromat-számat.

Lihegve vergődtem a felszínre, szúrt az arcom, a tagjaim megdermedtek. A fejem fölött vihogás hallatszott, ragyogó fénygömb jelent meg. Egy pillanatig ott függött, mintha élvezetét lelné megaláztatásomban, aztán a fák közé suhant. Éles nevetés visszhangzott a nyomában.

A vizet taposva körülnéztem. Sáros part emelkedett előttem, csúszós, veszedelmes. A vízből több vén fa nőtt ki, de magasan voltak az ágaik, nem értem el. A parton próbáltam fogást találni, hogy kihúzódzkodjam, de megcsúsztam az iszapban, a megragadott növények kiszakadtak a talajból, és nagy csobbanással zuhantam vissza a vízbe. Más kiutat kell találnom.

S ekkor újabb csobbanás hallatszott, távolabbról, és tudtam, hogy nem vagyok egyedül.

Holdfény világította meg a vizet, ezüst-fekete szilárdságot kölcsönözve mindennek. Néma csend honolt, csak a rovarok zümmögtek. A tó túloldalán szentjánosbogarak táncoltak, kerengtek a víz fölött. Némelyik rózsaszínben, mások kékben villogtak, nem sárgán. Talán csak képzeltem, hogy zajt hallok. Mintha nem mozogna más, csak egy nagy fatuskó lebegne felém. Pislogtam, és jobban szemügyre vettem. A tuskó egyszerűen inkább mintha egy ló fejének teteje volna,

már persze ha a ló úgy úszna, akár az aligátor. És akkor megpillantottam a halott fehér szemet, a vékony, fényes fogakat, és akár a fekete ár szökött fel bennem a pánik.

– Puck! - sikoltottam, és a partot kaparásztam. Koloncokban szakadt le a sár; ha fogást találtam, menten visszacsúsztam. Éreztem, hogy az a valami közeledik. — Puck, segíts!

Hátrapillantottam a vállam fölött. Az a ló-valami alig néhány méterre volt, nyakát kiemelte a vízből, pofájából tűhegyes fogak villantak elő. *Uramisten, meghalok! Ez a valami felfal! Segítsen valaki!* Órjöngve markolásztam a partot - és végre tömör ágat értek az ujjaim. Megragadtam, teljes erőmből belekapaszkodtam, és éreztem, hogy az ág kiemel a vízből, épp amikor a szörny-ló ordítva rám veti magát. Nedves, ruganyos orra a talpamat érte, állkapcsa gonosz kattanással összezárult. És akkor a faág kivetett a partra. Lihegtem, sírtam, az a ló-valami pedig megint a víz alá merült.

Néhány perc múlva rám talált Puck - labdává gömbölyödve kuporogtam néhány méternyire a parttól, csuromvizes voltam, és reszkettem, akár a falevél. Puck tekintetében részvéttel elegyedett az elkeseredés, amikor talpra rángatott.

– Jól vagy? - Végigfuttatta kezét a karomon, hogy meggyőződjön, egyben vagyok-e még. — Minden rendben? Szólj már valamit!

Reszketve bólintottam. — Láttam... Ethant - dadogtam. Igyekeztem magamnak is megmagyarázni a dolgot. — Követtem, de fénné változott, és elrepült, aztán az a ló-valami megpróbált *felfalni*... - Elhalt a hangom. — Ugye nem Ethan volt az? Megint valami tündér, aki az érzéseimmel játszott. Én meg bedőltem neki.

Puck felsóhajtott, és visszaindult velem az ösvényen. — Igen - motyogta, és rám sandított. — A lidércek már csak ilyenek. Olyasmit láttatnak veled, amit látni szeretnél, és közben lecsalogatnak az ösvényről.

Ez a példány különlegesen komisz lehet, hogy egyenesen egy manó tavába vezetett. Mondhatnám ugyan, hogy soha ne menj el egyedül, de úgyis csak a levegőnek beszélnék. Na, mindegy. – Megállt, és sarkon fordult. Én is megtorpantam. – *Ne menj sehova egyedül, hercegnő!* Semmiféle körülmények között, megértetted? Ebben a világban vagy játékszernek tekintenek, vagy könnyű tízórainak. Ezt sose felejtse el!

— Aha - motyogtam. – Most már értem.

Továbbmentünk az ösvényen. A göcsörtös fatörzsről eltűnt az ajtó, de a tornacsukám meg a hátizsákom ott hevert - félreérthetetlen utalásként, hogy vége a szíves vendéglátásnak. Megborzongtam, vérző lábamra húztam a cipőt. Utáltam ezt a világot, minden részét, és egyetlen vágyam volt csupán: hogy hazamehessek.

— Nos - szólt erőltetett vidámsággal Puck -, ha játszadoztad magadat a lidércekkel és a manókkal, talán továbbmehetnénk. De legközelebb, kérlek, szólj, ha ogréval kívánsz teázni! Nem fogom otthon hagyni a bunkósbotomat.

Gyilkos pillantást vettem rá. Ő csak vigyorgott. Fölöttünk kísérteties szürke félhomállyá világosodott az ég, némán, akár a halál, ahogy mélyebben hatoltunk be Sohaföldre.

HATODIK FEJEZET

Hajtóvadászat

NEM JUTOTTUNK MÉG MESSZIRE, amikor halott foltra bukkantunk az erdő közepén.

A vaderdő hátborzongató, csendes hely volt - de élt még. Magaslottak az ősfák, virágoztak a növények, életre valló, rezgő színfoltok szakították meg a szürkeséget. Állatok surrantak a fák között, különös teremtmények mozogtak az árnyékban - sose látszottak tisztán, de az ember tudta, hogy ott vannak, érezte, hogy figyelik -, és ekkor egy csapásra eltűntek a fák, és mi kopár tisztás szélére érkeztünk.

A maradék fű sárgán halódott, a sziklás talajon növények gyér foltjai. Itt-ott néhány fa, de elszáradt valamennyi, görcsös ágaik koparak, feketék. A távolból a hegyes, éles ágak megannyi hátborzongató fémszobornak látszottak. Réz és por szagát hordozta a forró szél.

Puck hosszan bámulta a halott erdőt. - Bogi nem tévedett - motyogta, miközben egy elhalt fát vizsgálgatott. Meg akart érinteni egy ágat, de aztán megremegett, és visszahúzta a kezét. - Ez nem természetes. Valami mérgezi a vaderdőt.

Felnyúltam, megérintettem egy fényes ágat, de mindjárt vissza is kaptam a kezemet. — Juj!

Puck felém perdült. – Mi van?

Megmutattam a kezemet. Vér szivárgott az ujjamon egy vágásból, mintha papír szélével vágtam volna meg. – Ez a fa. Megvágott.

Puck szemügyre vette az ujjamat, és összevonta a szemöldökét. – Fémes fák - töprengett. Elővett egy zsebkendőt, és bebugyolálta az ujjamat. – Ez valami új. Ha acéldriádokat látnál, szólj, hogy idejében elhúzhassak!

Összevontam a szemöldököm, majd visszanéztem a fára. Egyetlen vércsepp ragyogott a vétkes ágon, majd a repedezett földre pottyant. Az ágak vége úgy fénylett, mint az élesre csiszolt penge.

— Oberonnak értesülnie kell erről - motyogta Puck. Leguggolt, és megvizsgált egy száraz fűfoltot. – Bogi azt mondta, terjed – de vajon honnan ered? - Gyorsan felállt, megingott, de kinyújtotta a kezét, hogy visszanyerje egyensúlyát. Megragadtam a karját.

— Jól vagy? - kérdeztem.

— Semmi bajom, hercegnő. - Biccentett, és keservesen elmosolyodott. – Kissé felzaklatott otthonom állapota, de mit tehetnénk?

— Köhögött, és elhessegette arca elől a levegőt, mintha valami bűzt érezne. – De ettől a levegőtől felkavarodik a gyomrom. Gyerünk innen!

Körülzimatoltam, de nem éreztem semmi különös szagot, csak a sárét, meg valami fémesnek, rozsdafélének az éles aromáját. De Puck már tovább is ment, homlokát mérgében vagy fájdalmában összeráncolta, én meg siettem, hogy utolérjem.

NÉHÁNY ÓRA MÚLVA HARSANT FEL A VONÍTÁS.

Puck oly hirtelen torpant meg, hogy majdnem beleütköztem. Felemelte kezét, hogy csendre intsen, mielőtt megkérdezhettem volna, mi van.

És akkor én is meghallottam. A szellő szárnyán lebegett: hátborzongató ugatás, üvöltés kórusa visszhangzott mögöttünk. Szívverésem felgyorsult, közelebb húzódtam társamhoz.

— Ez meg mi?

— Vadászat - válaszolt Puck, és a távolba meredt. Elfintorította az orrát. – Tudod, épp arra gondoltam, még csak az hiányzik, hogy üldözőbe vegyenek és szétszaggassanak, mint a nyulakat. Nem teljes a napom, míg valami az életemre nem tör.

Megdermedtem. – Üldöznek minket?

– Sose láttál még hajtóvadászatot, igaz? - Puck felnyögött, ujjaival végigszántott a haján. – A francba! Nos, ez bonyolítja a dolgokat. Azt reméltem, hogy ünnepélyesen végigkalauzolhatlak Sohaföldön, hercegnő, de úgy látszik, egyelőre félretehetem a terveimet.

Az ugatás közelebbről hallatszott: mély, torokhangú csaholás. Akármi üldöz bennünket, nem holmi apróság. – Fussunk? - suttogtam.

– Sose tudnánk elfutni előlük - mondta Puck, és hátrébb lépett. Szagot fogtak, és halandó még sosem menekült meg a hajtóvadászat elől. - Felsőhajtott, és drámaian szeme elé emelte a karját. – Alighanem fel kell áldoznom a méltóságomat. Ez az egyetlen, ami megmenthet bennünket. Hogy mit kell eltűrnöm merő szeretetből! Apárkák biztos kiröhögnek.

– Miről beszélsz?

Puck felöltötte kísérteties kis vigyorát, és változni kezdett.

Arca megnyúlt, hosszabb lett, elkeskenyedett, a nyaka növekedett. Karja görcsbe rándult, ujjai megfeketedtek, és patává formálódtak. Háta ívbe görbült, gerince hosszabb lett, lábai izmos hátsóvá alakultak. Bőrét szőr lepte be, négykézlábra ereszkedett - nem volt már fiú, hanem sima szőrű szürke ló, bozontos sörénnyel-farokkal. Tíz másodpercbe sem telt az átváltozás.

Meghátráltam, felrémlett bennem találkozásom azzal a valamivel a vízben, de ez a foltos ló toporzékolt, és türelmetlenül lengette a farkát. Szeme, akár a smaragd, villogott sörénye mögül, és valamelyest apadt a félelmem.

Már nagyon közről hallatszott a vonítás, egyre vadabbul. Puck lóhoz rohantam, hátára vetettem magam, sörényénél fogva próbáltam felhúzódkodni. Farmon élek, de alig egyszer-kétszer ültem ló hátán, és csak egy-két próbálkozás után sikerült. Puck felhorkant, felvetette a fejét, dühítette, hogy ennyire ügyetlen vagyok.

Nagy keservesen ülő helyzetbe tornásztam magam, megragadtam a sörényét, és láttam, ahogy Puck szeme felém fordul. Aztán felágaskodott, belevette magát a bozótba, és már ott sem voltunk.

Nyereg nélkül lovagolni nem valami kellemes, kivált, ha az ember nem irányíthatja a paripáját, és fogalma sincs, merre tart. Tagadhatatlanul ez volt életem legborzalmasabb lovaglása. A fák elmosódó foltként suhantak el mellettünk, verdestek az ágak, a lábam szára égett, ahogy térdemmel szorítottam a ló oldalát. Ujjaim halálos szorítással préselődtek a sörényre, de ez nem akadályozott meg abban, hogy félig lecsússzak, valahányszor Puck irányt változtatott. Fülembe sívított a szél, de még így is hallottam üldözőink rémítő csaholását, mintha ott rohannának a sarkunkban. Nem mertem hátranézni.

Megszűnt számomra az idő. Puck nem lassított, nem fulladt ki, de izzadság lepte a testét, amitől csúszósabb lett a háta, és még ijesztőbb élmény volt lovagolni rajta. A lábamat már nem is éreztem, a kezem mintha nem is az enyém volna.

És ekkor irdatlan fekete teremtmény rontott ki jobbról, a bozótból, és csattogó állkapoccsal vetette magát a lóra. Vadászkutya volt, akkora, amekkorát még sose láttam, szeme kék tűzzel égett. Puck félreugrott, hogy elkerülje, felágaskodott, kis híja volt, hogy le nem

dobott magáról. Ahogy felsikoltottam, egyik elülső lába kilótt, és mellen találta a felugró kutyát. Az felugatott és félrezuhan.

A bokrok mintha felrobbantak volna, további öt szörnyeteg kutya lódult az útra. Körülvettek bennünket, vicsorítottak, vonítottak, a lába után kaptak, és hátraugrottak, ahogy feléjük rúgott. Dermedten kapaszkodtam Puck hátába, ahogy azok a vaskos állkapcsok lecsüngő lábaimtól pár hüvelyknyire összecsatlantak.

És ekkor a fák között megpillantottam egy karcsú alakot. Óriási fekete ló hátán ült. A fiú az álmomból, az, akit aznap a buszról láttam. Kegyetlen angyalarcán mosoly terült szét, amint felvont egy óriási íjat, melynek végén nyíl ragyogott.

– Puck! - rikoltottam. De tudtam, hogy már késő. – Vigyázz!

A vadász fölött megzizzentek a levelek, majd lezuhan egy jókora ág, és karján találta a fiút, épp amikor elengedte a húrt. Éreztem a zúgást, ahogy a nyíl elsüvített a fejem mellett, és egy fenyőfába fúródott. Fagy pókhálója terjedt a nyíl találata körül, Puck lófeje a forrás felé lendült. A vadász új nyilat illesztett a húrra, mire Puck éles nyihogással felágaskodott, átugrott a kutyák fölött, valahogyan elkerülve összecsatlantó fogait. Amikor a patája megint földet ért, menekülőre fogta, a kutyák csaholva, ugatva kapkodtak a sarka után.

Nyíl suhan el mellettünk. Hátranéztem, és láttam, amint a másik ló üldöz bennünket a fák között, lovasa újabb nyílért nyúl hátra. Puck felhorkant, irányt váltott, engem kis híján levetett magáról, és bevetette magát az erdő sűrűjébe.

Itt már irdatlanok voltak a fák, olyan sűrűn nőttek, hogy Puck nagy nehezen tudta csak kerülgetni őket. A kopók lemaradtak, de még hallottam az ugatásukat, és meg-megpillantottam karcsú fekete testüket, amint az aljnövényzetben csörtettek. A lovas eltűnt, de tudtam,

hogy még követ bennünket, halálosztó nyilai készek rá, hogy átdöfjék a szívünket.

Ahogy egy óriási tölgy ágai alatt száguldottunk, Puck hirtelen fékezett, aztán oly hevesen felágaskodott, hogy lerepültem a hátáról, kezem elszakadt a sörényétől. Átrepültem a feje fölött, gyomrom a torkomban, és nagy puffanással zuhantam két egymást keresztező vastag faágra. Lélegzetem kitört a tüdőmből, bordáimba fájdalom nyilallt, szemembe könny szökött. Puck felhorkant és továbbnyargalt, a kutyák üldözték az árnyékok között.

Néhány pillanat múlva a fekete ló lovasával elszáguldott a fa alatt.

Egy hideglelős pillanat erejéig lelassított, én visszatartottam a lélegzetemet - biztosan felnéz, és meglát! Azután az egyik kutya izgatott vonítása zengett fel a levegőben, a lovas megsarkantyúzta lovát, és követte a hajtóvadászatot a fák közé. A következő percben elhalt minden hang. Csend lepte az ágakat - egyedül voltam.

— Nos - szólalt meg valaki a közvetlen közelemben —, ez felettébb érdekes volt.

HETEDIK FEJEZET

Manókról és Kacor királyról

Ezúttal nem sikítottam, de nem volt sok híja. Ahogy annak is csak kevés híja volt, hogy le nem estem a fáról. Egy ágat szorongatva vadul körülnéztem, kitől ered a hang, de csak leveleket láttam, meg az ágak közt átszűrődő bágyadt, szürke fényt.

— Hol vagy? - lihegtem. – Bújj elő!

— Én nem rejtőzködöm, kisleány. - Nevetés bujkált az ismeretlen hangjában. – Talán... nyisd ki egy kicsit jobban a szemedet! Például így.

Szinte az orrom előtt, alig egy méterre, tányér nagyságú szempár bukkant fel a semmiből, és én egy irdatlan szürke macska képébe bámultam.

– Hát tessék - dorombolt, és rám vetette lusta, sárga pillantását. Szőre hosszú volt és selymes, tökéletesen beleolvadt a környezetébe. – Most már látsz?

– Macska vagy... - dadogtam bután, és esküdni mernék, hogy megemelte a szemöldökét.

– A szó legnyersebb értelmében alighanem annak nevezhetsz. - A macska felállt, felpúpozta a hátát, majd leült, és farkát a lába köré kanyarította.

Most, hogy kicsit megnyugodtam, rájöttem, hogy a macska hím. – Mások Cait Sithnek, Kacor királynak, Ördög Fattyának nevezték, de mivel ez mind ugyanazt a jelentést fedi, az általad használt kifejezés elfogadható.

Továbbra is rámeredtem, de a bordáim mögötti heves zakatolás ráébresztett: Puck magamra hagyott ebben a világban, ahol engem könnyű tűzórának tekintenek, és fogalmam sincs, hogyan maradhatnék életben.

Döbbenet és harag fogott el – Puck *elhagyott*, hogy a maga bőrét mentse –, majd menten olyan valóságos és döbbenetes félelmem támadt, hogy más nem telt tőlem: szorongattam az ágat, és bőgtem. Hogy tehette ezt velem Puck? A magam erejéből ezt meg nem úszom. Desszertként végzem egy húsevő szörnyeteg-ló állkapcsai között, farkascorda szaggat darabokra, vagy reménytelenül elkallódom hosszú évtizedekre, hiszen itt nyilván nem létezik az idő, és örökre itt ragadok.

Mélyet lélegeztem, nyugalmat erőltettem magamra. *Nem, Robbie nem tesz ilyet velem. Ez biztos.* Talán azért hagyott itt, hogy maga után csalja az üldözőket, hogy őt kergessék, és engem hagyjanak békén. Talán úgy gondolta, hogy ezzel megmenti az életemet. Talán meg is mentette az életemet. Ha így van, remélhetőleg hamarosan visszatér; nélküle aligha keveredhetek ki Sohaföldről.

Kacor, vagy bárhogy is hívták, továbbra is úgy tanulmányozott, mint holmi felettébb érdekes rovar. Gyanakodva vizsgonoztam a pillantását. Igaz, szemre olyan, mint egy óriási, enyhén túlsúlyos házimacska, de a ló általában nem húsevő, és rendes fák belsejében nem laknak apró emberkék. Lehet, hogy ez a macskaféle úgy tekint rám, mint következő vacsorájára. Nagyot nyeltem, és határozottan szembenéztem vele. A tekintete szinte áthatolt rajtam.

— M-mit akarsz? - kérdeztem, és örültem, hogy a hangom épp csak egy picit remeg.

A macskának szeme se rebtent. — Emberlény - szólt, és ha macska egyáltalán szólhat leereszkedően, neki sikerült -, gondold meg, mennyire lehetetlen ez a kérdés! Itt pihenek a fámon, a magam dolgával törődöm, eltöprengek, mire vadásszak ma, te meg ideröppensz, mint valami sikító hegyi szellem, és sok mérföldnyi körzetben elijeszted a madarakat. És még van képed megkérdezni, hogy *én* mit akarok! - Elfintorodott, és kifejezetten macskákra jellemző megvetéssel nézett rám. — Tudom, mennyire modortalanok a halandók, na de ami sok, az sok!

— Sajnálom - motyogtam gépiesen. — Nem akartalak megsérteni.

Kacor megrebentette a farkát, majd bundáját kezdte ápolgatni.

— Khm - folytattam egy pillanatnyi hallgatás után. — Azon tűnődtem, hogy talán... segíthetnél nekem.

Kacor egy pillanatra megállt tisztálkodás közben, de mindjárt folytatta is, fel se nézett. — És ugyan miért tenném? - kérdezte, de egy pillanatra sem hagyta abba a műveletet. Még most sem nézett rám.

— Meg akarom keresni az öcsémet - válaszoltam. Szíven talált Kacor elutasító magatartása. — Az Árnjudvar rabolta el.

— Mmmm. Mily merőben érdektelen!

— Kérlek szépen! - rimámkodtam. — Segíts! Adj valami ötletet, mutasd meg, merre induljak! Akármit, ígérem, meghálálom.

Kacor ásított, kivillantva hosszú metszőfogait, rózsaszín nyelvét. Végre rám nézett.

Arra célzol, hogy szívességet tegyek neked?

— Igen. Figyelj, valahogy meghálálom. Ígérem.

Megrebbentette a fülét, és láttam rajta, hogy jól mulat.
– Vigyázz, ne dobálózz a szavakkal! - figyelmeztetett. –
Még utóbb az adósom leszel. Egész biztos vagy benne,
hogy folytatni akarod az utat?

Egy pillanatig sem gondolkoztam. Annyira keservesen
esengtem segítségért, hogy bármibe beleegyeztem volna.
– Igen! Meg kell ta lálnom Puckot. A lovat, amelyik
levetett a hátáról. Igazában ugyanis nem ló. Hanem...

— Tudom, hogy micsoda - mondta halkan Kacor.

— Tényleg? Hát ez nagyszerű! Talán azt is tudod,
hova mehetett?

Merőn nézett rám, majd megrebbentette a farkát. Szó
nélkül felállt, kecsesen egy alacsonyabb ágra szökött,
onnan pedig le a földre. Nyújtózkodott, bozontos farkát a
háta fölé vetette, majd eltűnt a bozótban. Vissza se
nézett.

Felsikoltottam, és igyekeztem kikecmeregni az ágak
közül. Összereztem, valahányszor egy-egy túske a
hátamba bökött. Gyakorlatilag lepottyantam a fáról, a
fenekemre estem. Úgy szitkozódtam, hogy anya biztosan
megszidott volna az ilyen szavakért. Leporoltam a
hátsómat, és körülnéztem Kacort keresve.

— Emberlény! - Mint holmi szürke szellem surrant
ki a bozótból, nagy ragyogó szeme tanúsította csak, hogy
ott van. — Megállapodásunk a következő: elvezetlek a
Puckodhoz, te meg egy apró szívességgel viszonzod,
helyes?

Ahogy a „megállapodás”-t kimondta, beleborzongtam,
de azért rábólintottam.

— Nos, legyen! Kövess! És igyekezz lépést tartani!

KÖNNYŰ AZT MONDANI.

Magad is tudod, mennyire, ha valaha követni
próbáltál egy macskát tüskés bokrokkal, bozóttal, kusza
aljnövényzettel teli sűrű erdőben.

Számtalanszor tűnt el előlem Kacor, és sok szívszakasztó percet töltöttem a kutatásával, reménykedve, hogy a helyes utat választottam, és irtóra megkönnyebbültem, amikor végre megpillantottam, amint a fák között oszon - csak azért, hogy percek múlva ugyanolyan reménytelenség töltsön el.

Ráadásul szörnyen nyomasztott, hogy mi történhetett Puckkal. Meghalt? Lelőtte a kísérteties fekete fiú? Szétszaggatták a kopók? Vagy valóban elmenekült, eltökélve, hogy nem jön vissza értem, és sorsomra hagy?

Félelem és harag közt hányódtam, majd gondolataim jelenlegi vezetőmre terelődtek. Kacor láthatólag tudta, merre induljon, de honnan tudná, merre lehet Puck? Miért bízzam benne? Mi van, ha az álnok macska csapdába csalogat?

Míg én sötét gondolataimmal vívódtam, Kacor megint eltűnt.

A francba! Csengőt kötök az ostoba jószág nyakára, ha fel nem hagy ezzel.

Alkonyodott, az erdő még szürkébbnek tűnt. Megálltam, és a bokrok közé sandítottam, a tünékeny jószágot keresve. Távolabb megzördült a bozót. Meglepődtem. Kacor mostanáig egy pisszenést sem hallatott.

— Emberlény! - suttogta egy ismerős hang, valahol fölöttem. — Bújj el!

— Mi van? - kérdeztem. De elkéstem. Ágak roppantak, bokrok váltak szét, és egy csapat teremtmény zúdult ki közülük.

Alacsony, rút jószágok voltak, hetven-nyolcvan centi magasak, göcsörtös bőruk sárgászöld, orruk akár a hagyma. A fülük nagy és hegyes. A ruhájuk foltosrongyos, sárga karmaikkal csonthegyű dárdát szorongattak. Képük durva és kegyetlen, a szemük szúrós, a szájuk tele töredezett, éles fogakkal.

Egy pillanatra megtorpantak, meglepetten pislogtak. Aztán az egész csorda felvisított és előrezúdult. A dárdáik ellenem irányultak.

— Ez meg mi? Ez meg mi? - vicsorgott az egyik, ahogy elhúzódtam a hegyes dárdák elől. Gúnyos röhögésük visszhangzott, ahogy körülvettek.

— Tündérféleség - sziszegte egy másik, és gonoszul elvigyorodott – Tündér, csak fületlen.

— Dehogysis - kecskelány! - kiáltott egy harmadik. – Jó falat lesz!

— Nem kecske ez, te lüke! Hiszen patája sincs!

Reszketve néztem körül, merre menekülhetnék, de akárhová fordultam, hegyes csontvégek szegeződtek rám.

— Vigyük el a főnökhöz! - ajánlotta végül valamelyik. - Ó majd tudja, miféle ez. És hogy nem ártalmas-e a húsa.

— Ez az! A főnök majd tudja!

Ketten rám rontottak hátulról, és ütést éreztem a térdhajlatomban. Sikoltva estem össze, az egész csorda rám rontott, üvöltve, fújtatva. Sikítottam, rúgtam, vágtam a támadók tömege alatt. Némelyik a bokrok közé zuhant, de mindjárt fel is pattant, és éles üvöltéssel megint rám vetette magát. Záporoztak rám az ütések.

Aztán valami fejbe kőlintott, szemem előtt szikrazápor villant, és egy darabig nem tudtam semmiről.

ÉKTELEN NAGY FEJFÁJÁSSAL ÉBREDTEM, valósággal táncolt a koponyámban. Ülő helyzetben voltam, és valami seprűnyélszerűség nyomódott kényelmetlenül a hátamba. Nyögve tapogattam meg a koponyámat, nem tört vagy repedt-e el. De csak a homlokom fölött volt egy dudor, más sérülést nem találtam. Amikor meggyőződtem róla, hogy még egyben vagyok, kinyitottam a szemem.

És mindjárt meg is bántam.

Ketrecben voltam. Igen kicsi, bőrszíjjakkal összefogott ágakból készült ketrecben. Épp csak annyi helyem volt, hogy felemeljem a fejemet, és amikor megmozdultam, valami hegyes bökött a karomba - mindjárt ki is serkedt a vérem. Közelebbről megszemlélve észrevettem, hogy sok ágat hüvelyknyi hosszú tüskék lepnek.

A rácsokon túl több vályogkunyhó állt összevisszaságban, egy nagy tűzrakóhely körül. A rút kis teremtmények ide-oda mászkáltak a táborban, verekedtek, vitatkoztak, vagy csontokon rágódtak.

Egy csoport az én hátizsákom körül kuporgott, egyesével húzták elő belőle a holmit. Váltóruhámat a sárba dobták, de a chipset, az aszpirines fiolát mindjárt feltépték, kóstolgatták, összemaragodtak rajta. Egyiküknek sikerült kinyitnia az ásványvizes palackot, és szét-spriccelte a buborékos folyadékot, társainak dühös rikoltozása közepette.

Egy másik, kisebb, mint a többi, sáros vörös mellényben, észrevette, hogy ébren vagyok. Sziszegve surrant a ketrechez, és dárdáját bedugta a rácsok között. Megpróbáltam hátrahúzódni, de nem volt hova - a tüskék bökődtek, a dárda a combomba szúrt.

— Au! Hagyd abba! - kiáltottam, de ez csak olaj volt a tűzre. A manó vihogva szurkált, bökődött, míg végre lenyúltam, és megragadtam a dárda hegyét. A manó vicsorogva, szitkozódva próbálta vissza rángatni, és addig ment ez a nevetséges kötélhúzás, míg egy másik manó észre nem vette, mit művelünk. Odarohant, és a túloldáról szúrt felém, mire felkiáltottam, és eleresztettem a dárdát.

— Mohóc, ne szurkáld a pecsenyét! - förmedt rá a másik, magasabb teremtmény. — Ízetlen lesz, ha elfolyik a vére.

— Á, csak meg akartam próbálni, elég puha-e - morogta a kisebbik, a földre köpött, aztán dühösen meredt rám mohó vörös szemével, — Mire várunk? Éhes vagyok.

— A főnök még nem ért vissza. - A magasabbik rám nézett, és elrettenve láttam, hogy nyál csordul végig az állán. – Neki kell megállapítania, ehető-e ez az ízé.

Még egy sóvár pillantást vetettek rám, aztán visszabaktattak a tűzhöz, de továbbra is vitatkoztak, köpködtek. Összekuporodtam, megpróbáltam leküzdeni a remegésemet.

— Ha sírni akarsz, kérlek, halkan csináld! - motyogta mögöttem egy ismerős hang. - A manók megszimatolják a félelmet. Csak annál jobban megkínóznak, ha okot adsz rá.

— Kacor?! - Megmoccantam a ketrecben, körülnéztem, és észre vettem a szinte láthatatlan szürke macskát, amint a ketrec sarkánál kuporog. Szeme összeszűkült, annyira összpontosított, erős, éles fogával a bőrkötéléket rágsálta.

— Ne nézz rám, te idióta! - sziszegte, mire gyorsan elkaptam a pillantásomat. A macska morgott, az egyik rudat rángatta. – A manók nem valami eszesek, de azt még ők is észreveszik, ha a senkivel társalogsz. Maradj nyugton! Egy perc, és kiszabadítlak.

— Kösz, hogy visszajöttél! - suttogtam, és néztem, ahogy két manó valami szerencsétlen állat gerincén marakszik. A verekedés azzal végződött, hogy az egyik manó fejbe vágta a másikat egy furkósbottal, és elhúzott a trófeával. A másik egy darabig kábán bámult, de mindjárt fel is pattant, hogy üldözőbe vegye társát.

Kacor megvetően fintorgott, és tovább rágta a bőrszíjat. – Ne növelj az adósságodat! - szólt teli szájjal. – Megkötöttük a szerződést? Én beleegyeztem, hogy elviszlek Puckhoz, és én mindig állom a szavamat. De most pofa be, hagyj dolgozni!

Némán bólintottam, ám a manótáborban egyszerre nagy ramazuri támadt. A manók felugráltak, sziszegve rohantak, amikor egy nagyobb teremtmény csörtetett

ki az erdőből, egyenesen a tábor közepébe.

Manó volt ez is, csak természetesebb, vaskosabb, és még gonoszabb tekintetű, mint a többi. Rézgombos, karmazsinvörös uniformist viselt, a kabát két szárnyát a földön vonszolva. Rozsdás, görbe rézkardjának csorba volt az éle. A nagy manó vicsorogva léptetett a táborba, a többi reszketve húzódott el a közeléből, és tudtam, hogy nyilván ez a vezér.

— Pofa be, marakodó kutya-falka! - üvöltött, és odacsapott két manra, akiknek nem sikerült elég gyorsan eltakarodniuk az útjából. — Semmirekellő banda! Én töröm magam, végigtarolom a határvizeket, és ti meg mire mentetek? Semmire! Egy nyomorult nyulat se loptatok vacsorára. Felfordul tőletek a gyomrom.

— Főnök! Főnök! - kiabált több manó egyszerre, körültáncolták és mutogattak. — Odanézz! Fogtunk valamit! Elhoztuk neked!

— Mi van?! - A vezér tekintete végigvillant a táboron, gonosz szeme rám szegeződött. — Ez meg mi? Nyavalyás semmirekellők, sikerült egy nagyságos tündért fognotok?

A ketrec felé csörtetett. Akaratlanul is Kacorra sandítottam. Azt reméltem, elmenekül. De a macskának nyomát se láttam.

Nagyot nyeltem. Felnéztem, tekintetem a vezér szűrős, vörös szemével találkozott.

— Pán fenekére, ez meg mi? - mordult fel a manófőnök. — Nem tündér ez, ti hülyék! Hacsak el nem adta a füleit. Különben is... - szimatolt a levegőbe, csepegős orrát összehúzza — ...más a szaga. Na, te fura tündérfajzat! - csapott kardja pengéjével a ketrecre, hogy ijedtemben összerendeztem. — Miféle teremtség vagy?

Nagy levegőt vettem, amikor a manónépség a ketrec köré sereglett, és némelyek kíváncsian, de legtöbbször mohón figyeltek. - Én...

otaku tündér vagyok - mondtam, amire a vezér zavartan, a többiek rémülten néztek rám. Suttogás támadt, majd futótűzként terjedt a tömegben.

- Hogy micsoda?!
- Még sose hallottam ilyenről.
- Ehető?
- Jóízű?

A vezér összevonta a szemöldökét. — Nem tagadom, még sose találkoztam otaku tündérrel — morogta, és megvakarta a fejét. — De ez lényegtelen. Elég fiatalnak, zamatosnak látszol, jó néhány estére jóllakathatod a csapatomat. Na, mit szeretnél, otaku? - vigyorgott, és felemelte a karját. — Megfőzzünk élve, vagy pirítsunk meg a tűzön?

Ökölbe szorítottam a kezem, hogy ne remegjen. — Nekem mindegy - igyekeztem közömbösre fogni a hangomat. — Holnapra már nem számít. Az ereimben halálos méreg folyik. Ha egyetlen falatot lenyeltek belőlem, felforr a véretek, a beleitek elolvadnak, és gőzölgő massa lesz belőletek. - Sziszegés futott végig a törzsön; néhány manó rám vicsorgott. Keresztbe fontam a karomat, államát előreszegeztem. Farkasszemet néztem a manóvezérrel. — Hát csak rajta, faljatok fel! Holnapra nagy pocsolya lesz belőletek, míg fel nem szívja a föld.

Most már sok manó hátrált, de a főnök meg se rezzent. — Kussoljatok, gyáva népség! - förmedt az ideges manókra. Fanyar pillantást vetett rám, majd a földre köpött. — Szóval nem ehetünk meg.

— Láthatólag nem tettem rá valami nagy hatást. - Ez persze kár. De ne hidd, leányzó, hogy ezzel megmenekülsz. Ha már olyan halálos vagy, most szépen megöllek, de a véredet lassan csorgatom ki, hogy a mérge meg ne ártsen nekem. Aztán megnyúzlak, és az irhátat az ajtómra aggatom, a csontjaidat meg nyílhegynek használok. A nagymamám is mindig mondta, nagy bűn a pazarlás.

— Várj! - kiáltottam, amikor kardját felemelve előrelépett. - Igazán kár volna, ha így elpazarolnátok - motyogtam, miközben ő gyanakvó tekintettel méregetett. — Van egyetlen módja kitisztítani a véremből a mérget, hogy aztán nyugodtan felfalhassatok. Ha már úgyis meghalok, inkább egyetek meg, mint hogy kínozzatok.

A manóvezér elmosolyodott. — Tudtam, hogy jobb belátásra bírhatlak. - Pöffeszkedve, mellét kidüllesztve fordult csatlósaihoz. — Látjátok, kutyák? A főnökötök gondoskodik rólatok. Ma este lakomázunk!

Rekedt éljenzés hangzott fel, a főnök pedig ismét felém fordult, kardját arcomnak szegezve. — Nos, otaku-lány, halljam a titkodat!

Száguldottak a gondolataim. — Hogy a méreg kitisztuljon a véremből, egy nagy fazékban kell hogy megfőzzetek, több tisztító hozzávalóval. Forrásvíz egy vízesésből, egy szem makk a legmagasabb tölgyfáról, kék gombák, meg... khm...

— Csak nem felejtetted el?! - mordult rám a főnök, és kardja hegyét bedugta a ketrec rácsán. — Talán felfrissíthetem az emlékezetedet.

— Koboldpor! - bökte ki hirtelen, mire ő csak pislogott. — Élő koboldról - tettem hozzá. — Nem halottról. Ha meghal, hatástalan lesz a recept. - Magamban fohászkodtam, bárcsak volnának koboldok ebben a világban. Mert ha nem, én már szinte meg is haltam.

— Huhh! - mordult fel a főnök, majd a várakozó törzshöz fordult. — No, lajhár népség, hallottátok! Hajnalra itt legyen nekem minden hozzávaló! Aki nem dolgozik, ne is egyék! Mozgás!

A törzs szétszóródott, sziszegve, motyogva, szitkozódva tünedeztek el az erdőben, a végén csak egy szál ör maradt, görbe dárdájára támaszkodva.

A főnök gyanakodva figyelt, és kardja hegyét bedugta a rácsra.

— Ne hidd, hogy rászédhetsz holmi kitalált hozzávalókkal! - fenyegetett. – Levágom egy ujjadat, bedobom a kondérba, megkóstoltatom egyik társammal. Ha meghal, vagy pocsolává olvad, hosszú és kínos lesz a halálad. Megértetted?

Dermedten bólintottam. Tudtam, hogy egyetlen manó sem fog meghalni, hiszen az állítólagos méreg meg a főzet receptje merő ki taláció. De nem lelkesített a kilátás, hogy elveszíthetem egy ujjamat *Elrettentett*. Igen, ez lenne inkább a megfelelő szó.

A főnök kiköpött, majd körülnézett az elnéptelenedett táborban

— Phü, egyetlen nyomorult se tudja, hogyan kell koboldot fogni motyogta, és megvakarta a fülét. - Ha megfogják is, nyilván felfalják. Jobb lesz, ha magam veszem kezembe a dolgot. Polos!

Néhány lépésnyire tőle vigyázzba vágta magát a magányos ór. – Főnök?

— Tartsd szemmel a vacsoránkat! - parancsolta a vezér, és hüvelyébe dugta a kardját. – Ha szökni próbál, vágd le a lábát!

— Meglesz, főnök.

— Vadászni megyek. - A vezér még egy figyelmeztető pillantást vetett rám, aztán bevágatott a bozótba.

— Ez jó húzás volt - morogta Kacor, önkéntelenül elismerően.

Némán bólintottam. Szó nem jött ki a számon. A következő pillanatban folytatódott a rágesés.

Eltartott egy darabig, miközben én az ajkamat rágtam, a kezemet tördeltem, és igyekeztem nem megkérdezni húsz másodpercenként Kacortól, hogyan halad a munka.

Ahogy fogytak a percek, aggodalmas pillantásokat vetettem a fákra, az erdőre, vártam, hogy a főnök vagy a manóhorda mikor tör ki a sűrűből. Az egy szál ór körbe-körbejárt a tábor mentén, gonosz pillantást vetett rám, amikor

odaért, eltűnésre készítette Kacort. Végre, a nyolcadik-kilencedik körnél, felhangzott Kacor hangja, miután az őrlátávolodott:

– Megvan. Azt hiszem, kiférsz.

Nagy keservesen megfordultam. A rácsra kémelve megláttam, hogy több kötés félbe van rágva, bizonyítva, milyen erős Kacor állkapcsa, mennyire élesek a fogai.

— Na, mozgás, mozgás! Gyerünk! — sziszegte Kacor, a farkát lengetve. – Majd később báméskodhatsz. Jönnék.

Bokrok zörrentek körülöttünk, közeledő harsány röhögés töltötte be a levegőt. Zakatolt a szívem, vigyáztam, hogy elkerüljem a tüskéket, amikor megmarkoltam és megtaszítottam a rácsot. A rács ellenált, az át- meg átfonódó ágak nem engedtek. Erre erősebben taszítottam. Mintha tüskés sövényen próbálnék áthatolni; a rács mozgott egy kicsit, szabadulással kecsegtetett, de mégis makacsul tartotta magát.

A manóvezér kilépett a fák közül, nyomában három manó. Vonagló kis valamit szorongatott fél kézzel, követői sápadt, kék gombákat tartottak a karjukban.

– A gomba volt a könnyebb - mordult fel a főnök, és gúnyosan nézett hátra a többiekre. – Növényt minden idióta tud gyűjteni. Ha ezekre a kutyákra hagynám, hogy koboldot fogjanak, csontvázzá aszalódnánk, mire...

Elhallgatott, a tekintete rám pattant. Egy pillanatig csak állt, pislogott, aztán összeszűkült a szeme, és összeszorította az öklét. A markiban szorongatott teremtmény felszívott, ahogy a manó kipréselte belőle az életet, és a földre hajította. A vezér sértett ordítással húzta ki kardját. Felsikoltottam, és teljes erőmből megrántottam a ketrecet.

Nagyot csattantak az ágak, a tüskék, a ketrec háta végre engedett, és én szabad voltam.

— Rohanj! - üvöltött Kacor. Nem volt szükségem biztatásra. Beszáguldottunk az erdőbe, sarkunkban a dühödten ordítózó manókkal.

NYOLCADIK FEJEZET

Holdfényes liget

ATCSÖRTETTEM AZ ERDŐN, ágak, levelek csapódtak az Arcomba. Amennyire tudtam, követtem Kacor árnyalakját. Mögöttem ágak roppantak, horkaná-sok visszhangzottak, a manóvezér dühös szitkozódása egyre harsányabban ostromolta a fületem. Szakadozottan tört elő a lélegzetem, a tüdőm égett, de mozgásra kényszerítettem a lábamat, mert tudtam: ha megbotlok, elesem - az maga a halál.

— Erre! - hallottam Kacor kiáltását, és berontottam a tüskés bozótba. — Ha a folyóhoz érünk, biztonságban vagyunk! A manók nem tudnak úszni!

Követtem Kacort a bozótban, felkészültem rá, hogy a tüskék beletépnek a húsomba, elszaggatják a ruhámat. De az ágak könnyedén szétváltak előttem, éppúgy, mint amikor Puckkal voltam, és néhány apró karcolással sikerült átjutnom. Alig kerültem ki a sűrűből, óriási roppanás hangzott mögöttem, utána nagy ordítózás, szitkozódás. Úgy látszik, a manók nem találtak rá olyan könnyen az ösvényre, és míg folytattam utamat, magamban hálát adtam, nem is tudom, kinek.

A fülemben visszhangzó ordítózáson meg a magam szaggatott lélegzetén túl is hallottam az özönlő víz hangját. Amikor kitántorogtam a fák közül, a talaj egyszerűen sziklás parttá változott. Ha talmas folyó képe tárult fel előttem, lehetett vagy száz méter széles, hídnak, tutajnak semmi nyoma. A túlsó partot nem is láttam, mert ameddig a szem ellátott, köd gomolygott a víz fölött. Kacor a parton állt, a ködben szinte láthatatlanul, és türelmetlenül lengette a farkát.

— Siess! - mordult rám, amikor kibotladoztam a partra. A kimerültség valósággal égette a lábam szárát. — A Tündérkirály területe a túlsó parton van. Úsznod kell, méghozzá gyorsan!

Tétováztam. Ha csendes tavakban szörnyeteg lovak lappanganak, mit rejthet egy nagy fekete folyó? Óriáshalak, tengeri szörnyek képe villant az agyamba.

Valami elröppent a karom mellett. Megrezzentem. Az a valami nagy csattanással pattant le a sziklákról. Manódárda volt, csonthege világított a kövek között. Arcomból kiszállt a vér. Vagy itt rekedek és felnyársalnak, vagy nekivágok a folyónak, lesz, ami lesz.

Lekecmeregtem a partra, és belevetettem magam a vízbe.

A hidegtől elállt a lélegzetem, tátogtam, küszködtem, ahogy lefele sodort az ár. Elég jól úszom, de a tagjaimat szinte kocsonyásnak éreztem, a tüdőm oxigén után kapkodott. Csapkodtam, alámerültem, vizet fröcsköltem ki az orromon, a tüdőm szinte sikoltzott. Az ár továbbragadott, és igyekeztem leküzdeni a pánikot.

Dárda süvített el a fejem fölött. Hátranéztem, és láttam, hogy a manók követnek a part mentén, felkapaszkodnak a sziklákra, és dárdákat hajigálnak felém. Rémület hasított belém, és ez új erőt kölcsönzött. A túlsó part felé vettem az irányt, karommal-lábammal vadul csépeltem a vizet, minden erőmet beleadva harcoltam az árral.

Dárdák záporoztak körülöttem, de szerencsére a manók célzási tudománya egyenes arányban állt az intelligenciájukkal.

Közelebb húzódtam a ködfalhoz - és ekkor valami döbbenetes erővel csapódott a vállamnak. Gyötrő fájdalom nyilallt a hátamba.

Elakadt a lélegzetem, elmerültem. A fájdalom megbénította a karomat, és ahogy a víz árja lefelé rántott, már biztos voltam benne, hogy itt a vég.

Valami megragadta a derekam, és éreztem, hogy felfelé húznak. A fejem kibukkant a felszínre, lihegve szedtem a levegőt szomjazó tudómba, küzdöttem a látómezőm szélét takaró feketeséggel. Ahogy érzékeim működése visszatért, ráébredtem, hogy valaki húz kifelé a vízből, de a környező pára miatt nem láttam semmit. Aztán a lábam talajt ért, és mire magamhoz tértem, füvön feküdtem, és arcomat melegen sütötte a nap. Óvatosan, résnyire kinyitottam a szememet. Egy lány arca lebegett felettem, szőke haja az orcámat súrolta, zöld szemében aggodalom és kíváncsiság is tükröződött. Bőrének színe akár a nyári fűé, nyaka körül parányi pikkelyek csillogtak ezüstösen. Elmosolyodott, kivillantak az angolnáéhoz hasonló éles, hegyes fogai.

Már éppen készültem felsikoltani, de végül megdöntöttem magam. Ez a... lány?... éppen megmentette az életemet, még ha történetesen azért is, mert ő is szívesen felfalna. Neveletlenség volna, ha egyenesen az arcába sikítanék, ráadásul bármilyen hirtelen mozdulat esetleg hirtelen megnövelné az étvágyát. Nem tanúsíthatok félelmet. Mélyet sóhajtottam, felültem, és összerendeztem, amikor fájdalom nyilallt a vállamba.

- Khm... helló! - dadogtam, és figyeltem, amint leül és szaporán pislogni kezd. Meglepetésemre lába volt, nem halfarka, bár kezén is, lábán is úszóhártya feszült az ujjai között, és a foga igencsak hegyes volt.

Kis fehér ruha tapadt a testéhez, a széle csuromvizes. - Meghan vagyok. Téged hogy hívnak?

Félrebillentette a fejét - macskára emlékeztetett, aki azon töpreng, bekapja-e az egeret, vagy játszadozzon vele. – Furán nézel ki – állapította meg, hangja, akár a sziklák fölött fodrozódó víz. – Mi vagy te?

— Hogy én? Ember. - Mihelyt kimondtam, legszívesebben visszaszívtam volna. A régi mesékben, amelyek egyre jobban az emlékezetembe tolultak, az ember mindig is élelem volt, játékszer vagy tragikus szerelem alanya. Arra pedig hamar rájöttem, hogy az itteni lakosok nem átallnak felfalni beszélő, érző teremtményeket. A táplálékláncnak egyenlő fokát foglalom el a nyúllal vagy a mókussal. Ijesztő és bizonyos mértékig megalázó gondolat volt.

— Ember? - A lány most a másik oldalra billentette a fejét. Álla alatt rózsaszín kopoltyúkat pillantottam meg. – A nővéreim meséltek emberekről. Néha énekelnek nekik, hogy a víz alá csalogassák őket. - Elmosolyodott, kivillantak tűhegyes fogai. – Én is gyakoroltam. Szívesen meghallgatnád?

— Esze ágában sincs! - Kacor vágatott át a füvön, bozontos farka felmeredt. Bundája átázott, patakokban folyt róla a víz, és úgy tűnt, nincs épp fényes jókedvében.

— Sicc! - morgott a lányra, az meg sziszegve, fogát kivillantva húzódott vissza. Kacor meg se rezzent. – Eredj innen! Nincs kedvem sellőkkel játszadozni. Nem hallod? Söprés!

A lány megint felsziszegett, és elmenekült. Fóka módra csusszant be a vízbe. A folyó közepéről vetett ránk haragos pillantást, aztán eltűnt a párafelhőben.

— Idegesítő szirének! - füstölgött Kacor, majd rám vetette mérges pillantását, szeme összeszűkült. – Nem ígértél neki semmit, igaz?

– Nem én! - mérgelődtem. Persze örültem, hogy látom a macskát, de a viselkedése nem volt ínyemre. Nem az én hibám, hogy a manók üldözőbe vettek minket. – Nem kellett volna elijesztened, Kaci. Megmentette az életemet.

A macska megrebcentette a farkát, mire vízcseppek záporoztak rám. – Pusztá kíváncsiságból húzott ki téged a folyóból. Ha nem lépek színre, vagy víz alá énekel, hogy megfulladj, vagy felfal. Szerencsére a sellők nem valami bátrak. Szívesebben harcolnak víz alatt, ahol az övék minden előny. Na, most azt ajánlom, keressünk valami helyet, ahol lehajthatjuk a fejünket. Megsebesültél, engem meg alaposan kifárasztott az úzás. Ha tudsz járni, akkor talpra!

Fintorogva tápászkodtam fel. Úgy éreztem, mintha a vállam lángban égne, de a karomat a mellemhez szorítottam, és ettől tompa lüktetéssé enyhült a fájdalom. Ajkamba haraptam, és követtem Kacort, távolodva a folyótól, egyenesen a Tündérkirály birodalmába.

MÉG VIZESEN, FÁRADTAN, fájdalomtól gyötörten is volt annyi energiám, hogy eltátsam a számam. A szemem hamarosan égett, úgy kimeresztettem, és megdagadt, mert olyan sokáig bámultam pislogás nélkül. A folyónak ezen a partján ugyancsak különbözött a vidék a vad tündék kísérteties szürke erdejétől. A színek itt nem fakultak ki, sőt minden rendkívül élénken vibrált. Túláságosan is zöldek voltak a fák, rikítóan tarkák a virágok. Pengeélesen villogtak a fényben a levelek, drágakő csillogással verték vissza a szírmok a napfényt. Minden szépséges volt, de nem tudtam szabadulni egy rossz érzéstől, miközben magamba fogadtam a látványt. Valahogy minden... hamisnak látszott, mintha tarkabarka burok fedné a valóságot, mintha egyáltalán nem valóságos világ tárulna elém.

Égett a vállam, körülötte forrón duzzadt fel a bőr. Ahogy magasabbra vándorolt az égen a nap, a lüktető hő leszivárgott a karomlba és végigterjedt a hátamon. Izzadság csurgott az arcomon, szúrta a szememet, a lábam remegett.

Végül lihegve összeroskadtam egy fa alatt, hideg-meleg kerülgetett egyidejűleg. Kacor körbejárt, farkát magasra emelte. Egy pillanatig két Kacort láttam, de aztán kipislogtam szememből a verítéket, és a macskából megint csak egy maradt.

— Valami bajom van - pihegtem, amikor a macska hűvösen végigmért. Szeme hirtelen kilebbent az arcából, és kettőnk között lebegett a levegőben. Pislogtam, jó sűrűn, mire a szeme visszakerüli a helyére.

Kacor bólintott. — Álomcsipke méreg - közölte. Zavartan hallgattam. — A manók ezzel a méreggel kenik be a dárda- és nyílhegyet. Ha kezdesz hallucinálni, már nincs neked sok hátra.

Akadozva tört fel a lélegzetem. — Van rá orvosság? - suttogtam, és nem vettem tudomást a páfrányról, ami úgy mászott felém, mini egy leveleket öltött pók. — Segíthet valaki?

— Épp oda indulunk. - Kacor felállt, és hátrapillantott rám. — Már nincs messze, emberlény. Nézz csak mindig rám, semmi másról ne vegyél tudomást, akármi támadna rád!

Háromszori próbálkozás után sikerült talpra vergődnöm, és kellő ideig megtartanom az egyensúlyomat, hogy léphessek egyet. Aztán még egyet. Meg még egyet. Mérőföldeken át követtem Kacort, legalábbis úgy éreztem. Miután az első fa rám támadt, ágaival hadonászva, már nehezen tudtam koncentrálni. Többször is kis híja volt, hogy szemem elől vesztettem Kacort, a táj önmaga félelmes változataivá facsarodott, ágas-bogas ujjjaival felém kapdosva. Távoli alakok integettek az árnyékból, nevemen szölongattak. A talaj pókok, százlábúak vonagló

tömegévé változott, a bogarak felmásztak a lábam szárán. Egy őz lépett az ösvény közepére, félrebillentette fejét, és megkérdezte, hány óra.

Kacor megállt. Felszökkent egy sziklára, ügyet sem vetett a szirt méltatlankodó kiabálására, hogy azonnal szálljon le róla. Felém fordult. – Most már magad leszel, emberlény - mondta, legalábbis ezt hallottam a szikla ordítózása mellett. – Menj csak, amíg ő meg nem mutatkozik. Viszonoznia kell egy szívességemet, csakhogy bizalmatlan az emberlények iránt, hát nagyjából ötven százalék az esély arra, hogy segít. Sajnos most ő az egyetlen, aki meggyógyíthat.

Homlokomat ráncolva próbáltam követni a szavait, de úgy zümmögtek körülöttem, akár a legyek, és nem tudtam értelmezni őket. – Miről beszélsz? - kérdeztem.

– Majd megérted, amikor megtalálod őt. *Ha megtalálod.* - A macska félrebillentette fejét, és fürkész pillantást vetett rám. – Szűz vagy még, igaz?

Úgy döntöttem, az utóbbi kérdést pusztán lázálmaim születték. Kacor tovasurrant, mielőtt még bármit kérdezhettem volna, én meg ott maradtam kábán, zavartan. Elkergettem a fejem körül keringő darázsrajt, és Kacor után botorkáltam.

Egy inda nyúlt fel ekkor, és elgáncsolt. Elestem, áttörtem a talajon, sárga virágok ágán landoltam. Kis arcukat felém fordították és felvisítottak, a levegőt teliszórták virággal. Felültem, és egy holdfényes ligetben találtam magam, a talajt virágoszőnyeg borította. Táncoltak a fák, rám nevettek a sziklák, parányi fények zizzentek a levegőben.

Zsibbadt volt minden tagom, és egyszeriben szörnyű fáradtság fogott el. Feketeség kúszott a látómezőm peremére. Egy fának dőltem, néztem, ahogy a fények rajzanak a levegőben. Lényemnek egyik része halványan

úgy érezte, már nem is lélegzem, de többi részemet ez egyáltalán nem érdekelte.

Holdsugár tört ki a fák közül, és felém siklott. Közömbösen néztem, tudtam, hogy merő hallucináció. Közelebb kerülve villódzott és alakot váltott, hol őzhöz hasonlított, hol meg kecskéhez vagy pónilóhoz. Fejéből fényzarv tört fel, és öreg arany szemével rám meredt.

— Helló, Meghan Chase!

— Helló! - válaszoltam, bár az ajkam nem mozgott, és nem volt bennem elegendő szusz, hogy megszólaljak.
— Meghaltam?

— Nem egészen. - A holdfény-teremtmény halkan felnevetett, megrázta sörényét. - Nem az a sorsod, hogy itt halj meg, hercegnő.

— Aha. - Ezen eltöprengtem, a gondolatok bután kavarogtak a fejemben. - Honnan tudod, ki vagyok?

A lény felhorkant, és meglebbentette oroszlánfarkát. - Mi, akik az eget figyeljük, régóta láttuk, hogy közeledsz, Meghan Chase. A katalizátorok mindig ragyogóan fénylenek, és a te fényed úgy ragyog, amelyet még sohasem láttam. Most már csak az a kérdés, melyik ösvényen indulsz el, és milyen uralkodási módot választasz.

— Nem értem.

— Nem is kell értened. - A holdfény-lény előre-lépett, és felsóhajtott. Ezüst levegő ömlött körém, szemhéjam rebbenve lezárult.

— Most aludj, hercegnőm! Apád vár. És mondd meg Kacornak, úgy döntöttem, segítek, de nem szívességből, hanem mert megvan rá az okom. Ha legközelebb felkeres, az lesz az utolsó alkalom.

Nem akartam elaludni. Kérdések örvénylettek az agyamban, makacsul zümmögtek. Kinyitottam a számat, hogy apámról kérdezzek, de a teremtmény szarva megérintette a mellemet, és egész testemet forróság öntötte el. Elállt a lélegzetem, és kinyitottam a szememet.

A holdfényes liget eltűnt. Mező vett körül, magas szálú fű lengett a szélben, halvány rózsaszín fény világította meg a látóhatárt. A rejtélyes álmok utolsó nyomai rebbentek át az agyamon: mozgó fák, beszélő őzek, egy fagyból-holdfényből szőtt teremtmény. Vajon mi volt valóságos, és mi a lázálom hatása? Most jól éreztem magam - a jónál is jobban. Biztos voltam benne, hogy ennek az érzésnek legalább egy része valóságos.

És ekkor megzördült a fű, mintha mögém kúszna valami.

Megperdültem, és megláttam, hogy néhány méterre ott hever a hátizsákom, ragyogó narancsszín a zöldben. Felkaptam, kinyitottam. A kaja persze eltűnt, a zseblámpa meg az aszpirin úgyszintén, de a váltóruhámm ott volt, gombóccá gyűrve, csuromvizesen.

Zavartan bámultam a zsákra. Mi hozhatta vajon idáig, egészen a manók táborától? Nem hiszem, hogy Kacor visszament volna érte, hiszen akkor megint át kellett volna kelnie a folyón. De hát itt a zsákom - penészes, vizes, de itt van. És a ruha legalább megszárad majd.

És akkor eszembe jutott valami. Amitől össze-rezzentem.

Kinyitottam az oldalzseb cipzárját, és előhúztam csöpögő, ázott iPodomat.

– A francba! - Felsőhajtottam és megvizsgáltam. A képernyő foltos volt, meghajlott, teljesen tönkrement, egyévi spórolásnak annyi. Megráztam, és hallottam, hogy lötyög benne a víz. Hát ez baj. Biztonság kedvéért bedugtam a fülhallgatót, és bekapcsoltam. Semmi. Még csak nem is zúg. Ez tényleg meghalt. Kampec.

Bánatosan visszatettem a zsebbe, behúztam a cipzárt. Így próbáljak Aerosmitht hallgatni Tündérországbán. Már éppen Kacor keresésére indultam volna, amikor a fejem fölött vihogás hallatszott.

Felnéztem. Valami kuporgott az ágak között. Valami kicsi és torz, és villogó zöld szemmel figyelt. Sovány test körvonalát láttam, hosszú, vékony karokat, manóforma

fület. Csakhogy ez nem manó. Ahhoz kicsi, és ami még zavaróbb, intelligensnek látszik.

A szörny észrevette, hogy figyelem, és lassan elmosolyodott. Hegyes, borotvaéles fogai neonkék fényben villogtak, majd egyszer csak eltűnt. Nem úgy értem, hogy elsurrant, vagy elhalványult, mint holmi kísértet. Egyszerűen eltűnt, kikapcsolt, mint a képernyőről a kép.

Mint az a valami, amit a számítékh teremben láttam.

Legfőbb ideje elindulni.

Kacort egy sziklán találtam: dorombolva, lehunytt szemmel napozott. Fél szemét lustán kinyitotta, amikor odarohantam hozzá.

— Indulunk - közöltem vele, és felvettem a hátizsákot. — El fogsz vinni Puckhoz, megszabadítom Ethant, és megyünk haza. És egyáltalán nem bánom, ha soha többé nem látok egyetlen manót, koboldot, sellőt vagy akármit.

Kacor ásított. Dühítő lassúsággal szedelőzködött fel, nyújtózkodott, ásítózott, megvakarta a füle tövét, ellenőrizte, helyén van-e minden egyes szőre szála. Álltam, vagyis szinte táncot jártam türelmetlenségemben, legszívesebben nyakon ragadtam volna, bár tudtam, ha megteszem, valószínűleg darabokra szaggat.

— Árkádia, a Nyári Udvar, nincs messze - közölte Kacor, amikor végre méltóztatott elindulni. — Ne feledd! Tartozol nekem egy apró szívességgel, amikor megtaláljuk a te Puckodat. - A szikláról a földre szökkent, és ünnepélyes pillantást vetett rám. — Amint megtaláljuk, behajtom az árat. Ezt el ne felejtsd!

Órák hosszat gyalogoltunk az erdőben, amely mintha minduntalan körénk zárult volna. A szemem sarkából láttam, ahogy ágak, levelek, sőt fatörzsek mozdulnak, eltolódnak, utánam nyúlkálnak. Néha elmentem egy fa vagy bokor mellett, aztán néhány lépésnyire megpillantottam ugyanazt. Kacagás visszhangzott a fejünk fölül,

a lombkoronákból, furcsa lények integettek, villóztak a távolban. Egyszer róka sandított ránk egy kidőlt fatörzs alól, a fején emberi koponya biggyeszkedett. Kacor mindettől meg se rezdült, csak trappolt az erdőben, a farkát magasra emelve, és egyetlenegyszer se nézett hátra, hogy vajon ott vagyok-e a nyomában.

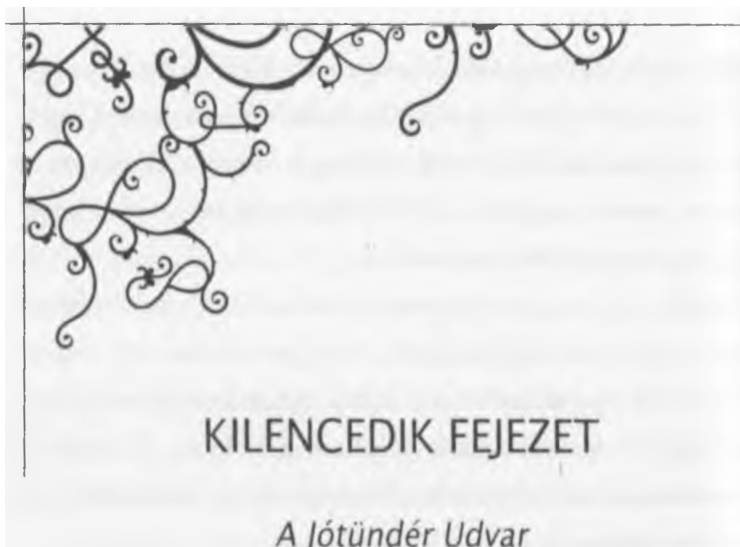
Leszállt az éj, magasan fénylett az óriási kék hold, amikor Kacor végre megállt. Füle a fejéhez lapult. Sziszegve lecsusszant az ösvényről és eltűnt egy páfrányfoltban. Döbbenet néztem fel, és megláttam, hogy két lovas közeledik fénylőn a sötétségben. Ezüstszürke paripák patkói nem érintették a földet, ahogy ügetésbe csaptak át, egyenesen felém tartva.

Mozdulatlanul álltam, miközben ők közeledtek. Hiába is próbáltam volna lovas vadászok elől elfutni. Ahogy közelebb értek, már jobban szemügyre tudtam venni őket: magas volt mindkettő, markáns arcvonásaik és lófarokba kötött, vörös hajuk jellegzetes külsőt kölcsönzött nekik. Ezüst páncéljukon megvillant a holdfény, oldalukon hosszú, keskeny penge függött.

A lovak körülvettek, gőzfelhő horkant az orrukból, leheletük akár a felhő csüngött a levegőben. A lovagok természetellenes szépségben tündököltek, vonásaik annyira finomak voltak, mintha nem is volnának valóságosak. – Te vagy Meghan Chase? – kérdezte egyikük, magas, tiszta fuvolahangon. Szeme ragyogott, akár a nyári ég.

Nagyot nyeltem. — Igen.

– Velünk jössz. Ófelsége Oberon király, a Nyári Udvar ura, hívat.

ATÜNDÉRFÖLDI LOVAG MAGA ELÉ ÜLTETETT, fél karjával biztonságosan fogta a derekamat, a másikkal a kantárszárat. Kacor, a jól megtermett macska, az ölemben bóbiskolt, és nem volt hajlandó szólni hozzám. A lovagok sem válaszoltak egyetlen kérdésemre sem: hogy hová megyünk, hogy ismerik-e Puckot, vagy hogy miért kíván látni Oberon király. Még csak azt sem tudtam, hogy ezeknek az embereknek foglya vagyok-e, vagy vendége, de úgy véltem, erre hamarosan rájövök. A lovak valósággal repültek az erdőben, előttünk már gyérültek a fák.

Áttörtünk az erdős sávon, melyen túl óriási domb emelkedett. Ősi, fűvel borított pompájában fölénk magasodott, csúcsa mintha az eget súrolná. Túlelű fák, tövises bozótok nőttek be, kivált a teteje körül, és az egész olyan volt, mint egy óriási, szakállas fej. Körülötte a sövény tüskéinek némelyike még a karomnál is hosszabb volt. A lovagok megsarkantyúzták lovukat, és a sövény sűrűje felé vették az irányt. Meg sem lepődtem, amikor a bozót megnyílt előttük, ívet formálva, ők pedig átnyargaltak alatta, mire a bozót megint bezárult.

Anól bezzeg meglepődtem, amikor a lovak lassítás nélkül egyenesen nekivágtattak a hegyoldalnak. Szorosan markoltam Kacort, mire ő méltatlankodva felmordult. A domb nem tárult fel, nem is húzódott odébb; egyenesen *belelovagoltunk*, amitől a gerincemtől a lábujjam hegyéig reszketés futott végig rajtam.

Pislogva néztem körül, teljes káosz uralkodott, amerre a szem ellátott.

Jókora udvar terpeszkedett előttem, elefántcsont oszlopok, márványszobrok, virágzó fák nagy, kerek tere. Szökőkutak lövelltek vízsugarat a levegőbe, tarka fények táncoltak a medencék fölött, a szivárvány valamennyi színében pompázó virágok ragyogtak mindenütt. Zene hangjai ütötték meg a fülemet: hárfaakkordok, dobszó, vonósok és fuvalák, harangok és sípok egyvelege, egyszerre élénk és mélabúz. Hallatára könny szökött a szemembe, és heves vágy fogott el, hogy lecsusszanjak a ló hátáról és táncra perdüljek, míg magához nem ölel a muzsika, hogy elveszhessek benne. Szerencsére Kacor valami olyasmit mormogott, hogy „Szedd össze magad!”, és karmait a csuklómba mélyesztette, amivel kiközentett pillanatnyi hangulatomból.

Tündérek nyüzsögtek mindenhol, márványlépcsőkön, márványpadokon üldögéltek, kis csoportokba verődve táncoltak, vagy épp csak járkáltak fel-alá. A szemem alig bírta befogadni a látványt. Egy bokor árnyékából rám kacsintott egy férfi — mellkasa csupasz volt, bozontos, lába patákban végződött. Egy zöldes bőrű, karcsú lány egy fából lépett ki, és az ágak között függeszkedő gyerekekkel perelt. A kisiú nyelvet öltött rá, megrebentette mókusfarkát, és még magasabbra szökött az ágak között.

Megrántották a hajamat. Egy pici alak kuporgott a vállamon, áttetsző szárnya zizegett, akár a kolibrié. Felszisszentem, de a lovag, akinek a kován ültem, még

csak oda se pillantott. A pici teremtmény elvigyorodott, és elém tartott egy kövér szőlőszemnek tetsző valamit, csak éppen a gyümölcs héja ragyogó kék volt, narancsszín foltokkal. Udvariasan elmosolyodtam, bólintottam, mire ő összevonta a szem öldökét, és a kezemre mutatott. Zavartan felemeltem a tenyeremet, ő meg belepottyantotta a gyümölcsöt, boldogan felvihogott, és tovalebbszent.

— Csak óvatosan! - morgott Kacor, miközben olyan étvágygerjesztő aroma áradt a kis gyümölcsből, hogy összefutott a számban a nyál. — Bizonyos dolgokat megenni vagy meginni Tündérországból, kellemetlen következményeket tartogathat a magadfajtának. Ne egyél semmit! Sőt, míg meg nem találjuk a Puckodat, én a helyedben nem állnék szóba senkivel. És akármit csinálsz, ne fogadj el semmiféle ajándékot! Hosszú lesz az éjszaka.

Nyeltem egyet, és a gyümölcsöt egy szökőkútba dobtam, ami mellett ellovagoltunk. Néztem, ahogy óriási zöld-arany halak rajzanak körülötte, tátott szájjal. A tündérek szétrebbentek előttünk, ahogy átnyargaltunk az udvaron a magas kőfal ezüst kapuja felé. Két jól megtermett, három méter magas, kék bőrű, agyaras teremtmény állt őrt a kapu előtt. Sárga szemük villogott kötélvastagságú fekete hajuk és súlyos szemöldökük alatt. Félelmetesek voltak még felöltözve is, ahogy karjuk-mellkasuk kidagadt vörös egyenruhájukból, le pattintva a rézgombokat. — Trollok - motyogott Kacor, lárvá, hogy a tündérlovag rezzenetlen testéhez húzódom. — Hálás lehetsz, hogy Oberon földjére kerültünk. A Téli Udvar ogrékat alkalmaz.

A kaputól néhány méterre a lovagok megálltak, és letettek. — Udvariasan szólj a Tündérkirályhoz, gyermek! - figyelmeztetett az a lovag, aki magával hozott, és elfordította a lovát. Ott maradtam a két óriás trolt előtt, egy szál macskával meg a hátizsákommal.

— Kacor mocorgott a karomban, mire letettem a kőre. — Mozgás! – sóhajtott a macska, és meglebbentette a farkát. — Allítsunk be Hegyesfül őfőméltóságához, és essünk túl az egészen! A két troll nagyokat pislogott, amikor a macska rendületlenül elindult a kapu felé, tisztára, mintha egy szürke bogár surranna karmos lábuk körül. Egyikük megmozdult, én pedig megacéloztam a lelkemet, arra számítva, hogy macskapudinggá tapossa Kacort. De a troll csak kinyújtotta karját, és kitárta a kaput, akárcsak társa a maga oldalán. Kacor hátrasandított rám, megrebbentette a farkát, és besurrant az ív alatt. Mélyet lélegeztem, lesimítottam összekócolódott hajamat, és követtem.

Sűrű volt az erdő a kapu túloldalán, mintha a megfélekezésére emelték volna a falat. Dúsan virágzó fák és ágak alagútja nyújtózkodott a távolba, erős illatuk valósággal megszédített.

Az alagút szőlőlugasba torkollt, azon túl óriás fákkal körülvett tisztás terült el. Az ősi fatörzsek, az összefonódó ágak valóságos katedrálist alkottak, gigászi pillérek és zöld leveles, boltozatos mennyezet élő palotáját. Bár tudtam, hogy a föld alatt vagyunk, és odakint éjszaka van, mégis napfény foltozta az erdő talaját, ferde sugarai behatoltak a mennyezet parányi hasadékaiba. Izzó fényfoltok táncoltak a levegőben, vízesés csordult szelíden egy közeli medencébe. Vakító volt minden szín.

Száz tündér csoportosult a tisztás közepén, ragyogó, idegen öltözékben. Szemre úgy véltem, ők az udvari nemesség. Hosszú hajuk szabadon lobogott, másoknak fantasztikus frizurába fésülve ékeskedett a feje búbján. Bozontos lábszárukról könnyen felismerhető szatírok és kis szörnyöcskék sürgölődtek, italt, ételt kínáltak. Mohazöld szőrű, karcsú vadászkutyák kutattak elhullajtott morzsák után. Ezüstös páncélt viselő tündérlovagok álltak szobormereven a teremben, némelyikük

kezén sólyom, sőt parányi sárkány biggyeszkedett.

A gyülekezet közepén kettős trón állt, mintha az erdő talajából nőtt volna ki, két oldalán egy-egy egyenruhás kentaur. Az egyik trónus üres volt, csak egyik karfáján ült egy holló, kalitkában. A nagy fekete madár károgtott, szárnyával csapkodott börtönében, gyöngyszeme zölden fénylett. A bal oldali trónuson azonban...

...Oberon király ült, mert csakis annak vélhettem, ujjait egymásnak támasztotta, és tekintetét a tömegre függesztette. Akárcsak a tündér arisztokraták, ő is magas volt és karcsú, ezüst haja a derekáig omlott, szeme akár a zöld jég. Fején a szarvkorona hosszú árnyékot vetett az udvarra, mint két markoló karom. Erőt sugárzott, akár a nyári vihar.

A főurak tarka tengere fölött találkozott a pillanásunk. Oberon szemöldöke megemelkedett, kecsesen, akár a héja szárnya, de az arca kifejezéstelen maradt. És ebben a pillanatban a teremben valamennyi tündér félbehagyta, amit éppen csinált, felém fordult és rám meredt.

— Remek - motyogta Kacor, akiről meg is feledkeztem. — Most legalább mindenki tudja, hogy itt vagyunk. Na, gyerünk, emberlény! Bókoljunk szépen az udvarnak!

Elgyengült a lábam, a szám kiszáradt, de összeszedtem magam, és tettem néhány lépést. Tündérurak és úrnők utat engedtek, de nem tudtam megállapítani, hogy ezt tisztelet diktálta-e vagy megvetés. Hűvös, derült tekintetük nem árult el semmit. Egy zöld tündérkopó megszaglászott, és morgott, ahogy elmentem mellette, de ezen kívül csend borult a teremre.

Mit keresek én itt? Még csak nem is sejtettem. Kacor állítólag elvezet Puckhoz, de most Oberon óhajt látni. Mintha egyre messzebb kerülnék Ethan megmentésétől. Hacsak Oberon nem tudja, hol van Ethan.

Hacsak Oberon nem tartja túszként fogva.

A trón lábához értem. Zakatoló szívvel, mert nem tudtam, mi egyebet tehetnék, fél térdre ereszkedtem és meghajoltam. Tarkómon éreztem a Tündérkirály tekintetét, ősi volt, akár körülöttünk az erdő. Végre megszólalt:

— Állj fel, Meghan Chase!

Halk hangja mögött valami hullámszó, és a dübörgő óceánra, vad viharra emlékeztetett. Ujjaim alatt megremegett a föld. Félelmemet leküzdve felálltam, ránéztem, és láttam, hogy valami végigribben maszkoszerű arcán. Büszkeség? Derű? Mire megállapíthattam volna, már eltűnt.

— Behatoltál a területünkre - szólt, mire moraj futott végig a tündér udvaron. - Nem rendeltetett el, hogy valaha is megpillantsd Sohaföldet, és udvarunk egy tagját mégis csalárd módon rávetted, hogy áthozzon a határon. Vajon miért?

Nem tudtam, mi egyebet tehetnék, hát elmondtam az igazságot.

— Az öcsémet keresem, uram. Ethan Chase-t.

— És okod van feltételezni, hogy itt lehet?

— Nem tudom. - Elkeseredett pillantást vetettem Kacorra, aki épp a hátsó lábát ápolgatta, és ügyet se vetett rám. - A barátom, Robbie... Puck... azt mondta, Ethant tündérek rabolták el. Hogy, váltott gyereket hagytak ott helyette.

— Értem. - Oberon elfordította egy kicsit a fejét, és a trónus karfáján levő kalitkában raboskodó madárra nézett. - És ez újabb kihágás, Robin.

Eltátottam a szám. - Puck?

A holló rám nézett fényes zöld szemével, halkan káromgott, és mintha vállat vont volna. Oberonra szegeztem a tekintetemet. - Mit művelsz vele?

— Parancsba kapta, hogy soha nem hozhat téged országunkba. Oberon hangja nyugodt volt, de könnyörtelen. - Parancsba kapta, hogy nem ismertetheti meg veled a mi szokásainkat, életünket, egy általán a létünket. Megbüntettem engedetlenségéért. Néhány évszázad múlva talán visszaváltoztatom, miután elég ideje volt elgondol kodni a kihágásain.

— Segíteni próbált nekem!

Oberon elmosolyodott, de hideg és üres volt a mosolya. — Mi halhatatlanok, nem úgy gondolkodunk az életről, mint az ember lények. Pucknak semmiféle érdeke nem fűződhetett ahhoz, hogy megmentsen egy embergyermeket, kivált, ha ez kifejezett ellentétben áll parancsossal. Engedett a követelésednek, és ez arra vall, hogy túlságosan sokat időzik emberlények között, elsajátítja szokásaikat, szeszélyes érzéseiket. Ideje emlékeztetni, milyen az, ha valaki tündér.

Nyeltem egyet. — De mi lesz Ethannel?

— Nem tudom. - Oberon hátradőlt, megvonta karcsú vállát. Nincs itt az én területemen. Ennyit közölhetek veled.

Tíztonnás súlyként zuhant rám az elkeseredés. Oberon nem tudja, hol van Ethan, és ami még rosszabb, nem is érdekli. És most még Puckot, a vezetőmet is elveszítettem. Vissza a starthoz! Meg kell találnom a másik udvart - az Árnyudvart. Be kell osonnom, és meg kell mentenem az öcsémet, méghozzá lélek egyedül. Mármint ha egyáltalán egy darabban szabadulok innen. Kacor talán hajlandó lesz segíteni. Lenéztem a macskára, de azt teljesen lefoglalta a farka tisztogatása. Elszorult a szívem. Valószínűleg nem. Hát, akkor itt maradtam, egyes-egyedül.

Az irdatlan feladat ott lebegett előttem. Visszafojtottam a könnyeimet. Hova menjek most? Hogy maradhatok egyáltalán életben?

– Nagyszerű! - Nem szántam savanyúnak a hangomat, de pillanatnyilag nem voltam túlságosan pozitív hangulatban. – Most elmegyek. Ha nem segítesz, kénytelen leszek magam megkeresni.

– Sajnos - szólt Oberon - pillanatnyilag nem engedhetlek el.

– Micsoda? - hőköltem hátra. – Miért?

– Országom lakóinak nagy része tudja, hogy itt vagy – folytatta a tündérkirály. – Az udvaron kívül sok ellenségem van. Most, hogy itt vagy, hogy *tudsz rólunk*, általad akarnak majd elérni hozzám. Ezt sajnos nem engedhetem meg.

– Nem értem. - Körülnéztem. A tündérarisztokraták java része komoran, barátságtalanul nézett rám. Tekintetükben undor villant.

Rimánkodva fordultam vissza Oberonhoz. – Miért kellenék nekik? Én csak emberlény vagyok. Semmi dolgom a te népeddel. Én csak vissza akarom kapni az öcsémet.

– Épp ellenkezőleg. - Oberon felsóhajtott, és most először látszott rajta a kora. Öregnek tűnt, még mindig halálosan és iszonyúan hatalmasnak, de öregnek és fáradtnak. – Több kapcsolatod van a mi világunkkal, mint sejtened, Meghan Chase. Ugyanis a leányom vagy.

CSAK BÁMULTAM OBERONRA, miközben kipottyant alólam a világ. A Tündérkirály visszanézett rám, arckifejezése hűvös és zavartalan, tekintete megint üres volt. Teljes csend vett körül bennünket. Senki mást nem láttam, csak Oberont; az udvar többi része beleolvadt a háttérbe, csak mi ketten voltunk az egész világon.

Puck méltatlankodva károgott, és szárnyaival a kalitkát verdeste.

Ez megtörte a varázst. – *Mi van?* - bökte ki nagy nehezen. A Tündérkirálynak szeme se rebbent, amitől valahogy még jobban elfogott a düh. – Ez nem igaz! Anya házasságban élt apámmal, míg apa el nem tűnt. Mellette maradt, és csak aztán ment feleségül Lukehoz.

— Így igaz — bólintott Oberon. — De az az ember nem az apád, Meghan. Én vagyok az. - Felállt, palástja lobogott körülötte. – Félig tündér vagy, félig az én vérem. Mit gondolsz, miért rendeltem el Pucknak, hogy vigyázzon rád, ne engedje, hogy meglásd a mi vilá-gunkat? Mivel nálad ez természetes. A legtöbb halandó vak, de te kezdettől fogva átlátsz a Párán.

Eszembe jutott az a sok alkalom, amikor kis híján megláttam valamit a szemem sarkából, vagy árnyképként a fákra vetítve. Villanás olyasmiről, ami nincs egészen ott. Megráztam a fejem. — Nem, nem hiszek neked. Anyám szerette az apámat. Nem tett volna... - Félbehagytam a mondatot, nem akartam végiggondolni, mit is jelentene.

— Anyád gyönyörű nő volt - folytatta halkan Oberon. — És halandó létére egészen rendkívüli. A művészi érzékű emberek midig megpillantanak valamicskét az őket körülvevő tündérvilágból. Anyád gyakran járt a parkba rajzolni, festeni. Én ott voltam, a tó mellett, ott ismerkedtünk meg.

— Hagyd abba! - csattantam fel. - Hazudsz! Nem tartozom hozzátok, ez lehetetlenség.

— Csak félig - mondta Oberon, és a szemem sarkából láttam, az udvar népe undorral, megvetéssel néz rám. — De ennyi elegendő az ellenségeimnek, hogy rajtad keresztül próbáljanak engem irányítani. Vagy talán hogy téged ellenem fordítsanak. Magad sem tudod, mennyire veszedelmes vagy, leányom. És az általad jelentett fenyegetés miatt itt kell maradnod.

Mintha összeomlott volna körülöttem a világom. — Meddig? - suttogtam, és anyára, Luke-ra, az iskolára gondoltam, mindenre, amit magam mögött hagytam az én világomban. Talán már észrevették a hiányomat. Mire visszatérek, talán száz év telik el közben, minden ismerősöm már rég halott?

— Míg másként nem ítélem meg - mondta Oberon azon a hangon, amit anya is gyakran használt, ha lezárt valami ügyet. *Mert én mondom.* — Legalább Elízium végéig. A Téli Udvar néhány nap múlva érkezik, és azt akarom, hogy ott légy, ahol szemmel tarthatlak. - Tapsolt, mire egy nőnemű szatír kitört a tömegből, és meghajolt Oberon előtt. — Vidd a lányomat a szobájába! — parancsolta, és visszaült a tónusára. — Gondoskodj róla, hgy meglegyen minden kényelme!

— Igenis, uram — mormogta a szatír, és eltrappolt, közben hátra-hátrasandított, hogy követem-e. Oberon hátradőlt. Nem nézett rám, arca üres volt, kőkemény.

Véget ért az audienciám a Tündérkirálynál.

Hátrabotorkáltam, készen arra, hogy kövessem a kecskeiányt, amikor Kacor hangja hallatszott lentről. A macskáról egészen elfeledkeztem. — Pardon. Bocsánat, uram - szólt Kacor. Felegyenesedett, farkát maga köré kerítette. — De a mi dolgunk még nincs befejezve. A lány ugyanis az adósom. Megígérte, hogy egy szívességgel viszonzozza, amiért biztonságban idevezettem, és ezt a kötelességet még teljesítenie kell.

A macskára meredtem: vajon ezt most miért hozza fel? Oberon azonban komoran nézett rám. — Ez igaz?

Bólintottam, és eltöprengtem, vajon miért néznek rám a főurak elrettenve és szájalommal. — Kaci segített elmenekülnöm a manók elől - magyaráztam. — Megmentette az életemet. Ha ő nincs, most nem volnék itt. — Hangom elhalt, ahogy megláttam Oberon pillantását.

— Életre szóló adósság tehát. - Felsóhajtott. — Hát jó, Cait Sith., Mit kívánsz tőlem?

Kacor leeresztette szemhéját. Láthatóan dorombolt. — Egy apró szívességet, nagyuram - mormogta. — Később behajtandót.

— Megkapod. - ATündérkirály bólintott, de valahogy mintha megnőtt volna a trónusán. Árnyéka a macska fölött lebegett, az pislogott, és lelapította a fülét. Mennydörgés hangzott fentről, az erdő elhalványult, hideg szél zörgette a fák ágait, homokkal szórt tele bennünket. Az udvarnép reszketve elhúzódott, némelyek teljesen eltűntek szem elől.

A hirtelen támadt sötétségben Oberon szeme fénylett, akár a borostyán. — De figyelmeztetek, macska! - mennydörögte, és hanjától a föld is megremegett. — Velem nem lehet cicázni. Ne hidd, hogy bolonddá tehetsz, mert a kérésedet felülmúlhatatlanul kellemetlen módon is teljesíthetem, ha akarom.

— Mi sem természetesebb, ó nagy Tündérkirály - nyugtatta Kacor, akinek bundája felborzolózott a szélben. — Mindig is legalázatosabb szolgád maradok.

— Nagy ostobaság lenne, ha bízna egy Cait Sith hízelgő szavaiban. - Oberon hátradőlt, a nap megint kisütött, minden visszatért a rendes kerékvágásba. - Megkapod a szívességet. Most eredj!

Kacor meghajtotta fejét, megfordult, és visszacammogott hozzám, bozontos farkát magasra emelve.

— Ez meg mi volt, Kaci? - tudakoltam, és összevont szemöldökkel néztem a macskára. — Azt hittem, tőlem kérsz szívességet. Mi volt ez az egész Oberonnal?

Kacor még csak meg sem állt. Farkát felemelve ment el mellettem, szótlánul. Besurrant a fák alagútjába, és eltűnt a szemem elől.

A szatír megérintette a karomat. — Erre - suttozta, és elvezetett udvarból. Magamon éreztem a főnemesek és a kopók tekintetét, ahogy távoztunk a Tündérkirály színe elől.

— Nem értem - mondtam elkeseredve, ahogy a szatírlányt követtem a tiszta sávon át. Megbénult az agyam, magával ragadott a zavaros tenger, pillanatok választottak el a vízbefúlástól. — Én csak az öcsémet akartam megkeresni. Hogyan juthattam idáig?

A szatír részvételtjes pillantást vetett rám. Jóval alacsonyabb volt nálam, nagy, mogorószínű szeme jól illett göndör hajához. Igyekeztem nem nézni bozontos alsó felére, de ez nehéz volt, különösen, mivel olyasféle szaga volt, mint egy állatkerti állatsimogatónak.

— Ez nem olyan rossz - mondta, és ezúttal nem vezetett át az alagúton, hanem a tisztás túlsó oldalára kísért. Itt oly sűrűn nőttek a fák hogy a napfény nem szűrődött át az ágak között, mindent smaragd sötétség borított árnyékba. – Még az is lehet, hogy tetszeni fog neked itt. Apád nagy tisztességben részesített.

— Ó nem az apám! - vágtam oda. Fényes barna szemét rám függesztette, alsó ajka megremegett. Felsóhajtottam, bántam a nyers hangot. – Elnézést! Csak nehéz ennyi mindent feldolgozni. Két napja még otthon voltam, a saját ágyamban aludtam. Nem hittem manókban, tündérekben, beszélő macskákbán, és ezt az egészszet egyáltalán nem kértem.

— Oberon király nagy kockázatot vállalt miattad - szólt most már kicsit határozottabban a szatír. – A Cait Sithnek életre szólóan vagy adósa, vagyis bármit kérhet tőled. Oberon királyom átvállalta, vagyis Kacor nem kérheti tőled, hogy mérgezz meg valakit, vagy add át elsőszülött gyermekedet.

Rémülten megremegettem. – Ilyesmit kért volna?

— Ki tudja, mi megy végbe egy macska agyában? - A szatír vállat vont, és utat tört a kusza gyökerek között. – Csak... vigyázz, mit mondasz errefelé! Ha ígérsz valamit, az kötelez, és „apró szívességek” miatt már háborúkat is vívtak. Különösen a főurak és hölgyek között légy óvatos! Mind szakértői a politika és a zálogosdi játéknak. - Hirtelen elsápadt, kezét a szája elé kapta. – Túl sokat mondtam. Kérlek, bocsáss meg! Ha ez Oberon király fülébe jut...

— Nem szólok egy szót sem - ígértem.

Láthatólag megkönnyebbült. – Hálás vagyok, Meghan Chase. Mások könnyen felhasználhatnák ezt ellenem. Még ki kell tanulnom az udvar csínját-bínját.

— Hogy hívnak?

- Tansy.
- Nos, te vagy az egyetlen, aki rendesen bánik velem, és nem kíván érte viszonzást. Köszönöm.

Zavartan nézett rám. – Ne érezd magad az adósomnak, Meghan Chase! No, itt is vagyunk. Megmutatom a szobádat.

Az erdő szélén álltunk. Virágzó sövény magasodott fölénk, oly sűrű, hogy nem láttam a túloldalát. A lila és rózsaszín virágok között lüskék meredeztek fenyegetően.

Tansy kinyúlt, és félresöpört egy szirmot. A sövény megremegett, majd begömbült, és átrendezte magát, alagutat alkotva, hasonlatosat, mint amelyik az udvarhoz vezetett. A tüskés alagút végén kis vörös ajtó állt.

Kábán követtem Tansyt a túskealagútba. Kinyitotta az ajtót, és beleptünk. Odabent szemkápráztató hálószoa üdvözölt. Fehér márványpadlóját virág-, madár- és állatminták díszítették, a szoba közepén szökőkút csobogott, mellette kis asztal, rajta sütemények, tea, borosüvegek. Jókora, selyemmel letakart ágy uralta az egyik falat, a másikon kandalló állt. A pattogó lángok színt váltottak, zöldről kékre, rózsaszínre, és megint vissza.

– Ez a díszvendég lakosztály - jelentette Tansy, és sóváran körülnézett. – Csak a Jótündér Udvar fontos vendégeit engedik be ide. Apád nagyon megtisztel.

– Kérlek, Tansy, ne nevezd így! - sóhajtottam, és körülnéztem az óriási szobában. – Az én apám biztosítási ügynök volt Brooklynban. Nyilván tudnám, hogy nem vagyok teljesen emberlény, nem? Csak volna valami jele... hegyes fül vagy szárny vagy ilyesmi?

Tansy pislogott, és pillantásától hideg futott végig a hátamon. Kopogó patákkal ment át a szobán, megállt egy nagy öltözködőasztal előtt, amely fölött tükör függött. Hátranézett, és hívogatóan felém intett.

Aggodalmasan léptem melléje. Valahol mélyen bennem egy hang sikított fel: nem akarom látni, ami mindjárt feltárul előttem. De nem figyeltem rá idejében. Tansy ünnepélyesen a tükörrre mutatott, és bennem aznap már másodszor állt tótágast a világ.

Amióta Puckkal beléptem a szekrénybe, nem láttam magamat. Tudtam, hogy a ruhám mocskos, izzadság-foltos, cafatokra szaggatták az ágak, a tüskék, a karmok. Nyakamtól lefelé pont olyan voltam, amilyenre számítottam: mint egy csavargó, aki napok óta csatango a vadonban, és egyszer sem fürdött.

De az arcomra nem ismertem rá.

Mármint tudtam, hogy én vagyok az. A tükörkép ajka megmozdult, amikor az enyém, hunyorgott, amikor én hunyorogtam. De a bőröm halványabb volt, arccsontjaim élesebbek, a szemem pedig óriásinak látszott, mint egy őzé a reflektorfényben. És csapzott, kusza hajamon át, ahol tegnap még nem volt semmi, két hosszú, hegyes fül meredezett fejem két oldalán.

Tátott szájjal bámultam a tükörképet. Szédültem, nem tudtam felfogni, mit jelentsen ez. *Nem!* Sikoltott az agyam, és hevesen tiltakozott. *Ez nem te vagy! Nem és nem!*

A padló megremegett a lábam alatt. Elállt a lélegzetem. És akkor a döbbenet, az adrenalin, a félelem, az elmúlt két nap rettenete egyszerre megrohant. Megfordult a világ, megbillent a tengelye körül, és én elájultam.

MÁSODIK RÉSZ

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Titánia ígérete

-MEGHAN - SZÜRÖDÖTT ÁT ANYA HANGJA AZ AJTÓMON. -
Kelj fel! Elkésél az iskolából.

Felnyögtem, és kisandítottam a takaró alól. Már reggel volna? Nyilván. Ködös, szürke fény szűrődött be a hálósobám ablakán, és megvillant az ébresztőórámon, ami 6:48-at mutatott.

- Meghan! - kiáltott be anya, ezúttal erőteljes kopogtatás kíséreljen. – Felkeltél?

- I-igen! - üvöltöttem az ágyból, és szívből óhajtottam, bárcsak anya elmenne.

- Hát siess! Lemaradsz a buszról!

Feltápáskodtam, magamra rángattam a legtisztábbnak látszó holmit a padlón tornyosuló kupacból, és felkaptam a hátizsákomat. Kipottyant az iPodom, összevizezve az ágyamat. Összevontam a szemöldökömet. Hogy lett ilyen vizes?

- Meghan! - hallatszott megint anya hangja. Kétségbeesetten forgattam a szememet. – Mindjárt hét óra! Ha kénytelen leszek elfukázni téged az iskolába, mert lekésted a buszt, egy hónapig nem viszlek sehova!

— Jól van, jól van, megyek már! A francba! - Az ajtóhoz trappoltam, kinyitottam.

Ethan állt ott, arca kék és ráncos, ajkát sátáni vigyorra húzta. Fél kézzel henteskést markolt. Kezét, arcát befecskendezte a vér.

— Anya megcsúszott — suttogta, és a lábam szárába vágta a kést.

SIKOLTVA ÉBREDTEM.

Zöld lángok hunyorogtak a kandallóban, kísérteties fénybe vonva a szobát. Lihegve hanyatlottam a hűvös selyempárnákra, a lidércnyomás valóságga foszlott.

A Jótündér király udvarában vagyok, legalább annyira fogoly, mint a kalitkában raboskodó szegény Puck. Ethan, az igazi Ethan, még kint van valahol, és megmentésre vár. Jól van-e vajon? És ő is ugyanúgy retteg-e, mint én? Vajon anya és Luke megbirkózik-e az ördögi váltott gyerekkel odahaza? Fohászkodtam, bárcsak anya sérülése ne lenne komoly, és hogy a váltott gyerek ne tegyen kárt senki másban.

És aztán, ahogy az idegen ágyban feküdtem a tündérbirodalomban, újabb gondolatom támadt. És ez a gondolat felvillantott valamit, amit Oberon mondott. *Az az ember nem az apád, Meghan. Én vagyok az.*

Nem az apád, mondta. Nem azt, hogy „nem volt az apád”. Mintha Oberon tudná, hol van. Mintha életben volna. Ettől a gondolattól felgyorsult a szívverésem. Tudtam. Apámnak itt kell lennie Tündérországból valahol. Talán éppen a közelben. Bárcsak elérhetném!

De haladjunk csak szép sorjában! Először is ki kell jutnom innen.

Felültem... és a Tündérkirály közömbös zöld szemébe néztem.

A kandallónál állt, a lángok fénye az arcán játszott, még kísértetiesebbnek tűnt, akár egy szellemlény. Hosszú árnyéka a szobába kúszott, a szarvkorona ágai

mint markoló ujjak görbültek a takaró fölé. A sötétben a szeme zölden izzott, akár a macskáé. Láttá, hogy ébren vagyok, bólított, majd elegáns, hosszú ujjával hívogatóan felém intett.

– Gyere! - Halk volt a hangja, de acélos, parancsoló.
– Lépj közelebb! Beszélgessünk, leányom!

Nem vagyok a lányod, akartam mondani, de torkomon akadt a szó. A szemem sarkából láttam az öltözködőasztal fölötti tükröt, és benne hosszú fülű tükörképemet. Megborzongtam, elfordultam.

Ledobtam a takarót, és észrevettem, hogy a ruháim megváltoztak. Patyolattiszta voltam, és az elmúlt két nap során viselt szakadt, undorító póló és nadrág helyett fehér, csipkés hálóing volt rajtam.

Az ágy végébe pedig teljes öltözetet terített valaki: smaragdokkal- zafírokkal díszített, nevetségesen cifra ruhát, meg egy köpenyt és hosszú, könyékig érő kesztyűt. Elfintorodtam az idegen ruhadarabok láttán.

– Hol a ruhám? - fordultam Oberonhoz. - Az igazi ruhám!

A Tündérkirály elfintorodott. — Nem kedvelem udvaromban a halandók ruháit - jelentette ki nyugodt hangon. — Úgy vélem, örökségedhez méltó holmit kell viselned, hiszen egy darabig itt fogsz időzni. Halandó holmidat eltűzeltettem.

– Hogy *mit* csináltál?

Oberon szeme összeszűkült, én pedig rádöbbsenem, hogy kissé elragadtattam magam. A Jótündér Udvar királya aligha szokta meg, hogy felelősségre vonják. – Khm... elnézést - motyogtam, és kicsusszantam az ágyból. A ruhák miatt majd majd később parázok. – Tehát miről akarsz beszélgetni velem?

A Tündérkirály felsóhajtott, és nyugtalanul vett szemügyre. – Nehéz helyzetbe kényszerítettél, leányom — suttogta végre, és visszafordult a kandallóhoz.

– Leszármazottaim közül te vagy az egyetlen, aki világunkba merészkedett. Nem tagadom, kissé meglepett, hogy ilyen sokáig sikerült életben maradnod, még úgy is, hogy Robin vigyázott rád.

— Leszármazottaid? - pislogtam. – Mármint vannak még féltestvéreim?

— Élők már nincsenek. - Oberon enyhe undorral legyintett. – És a jelen században egy sem. Anyád volt az egyetlen emberi lény, akin az utóbbi közel kétszáz évben megakadt a szemem.

Hirtelen kiszáradt a szám. Egyre dühösebben meredtem Oberonra. – Miért? - tudakoltam, mire keskeny szemöldöke megemelkedett. – Miért éppen ő? Hiszen akkor már az apám felesége volt. Ezzel egyáltalán nem törődöttél?

— Nem. - Oberon könnyörtelen volt, megátalkodott. - Mit törődöm én holmi emberi szertartásokkal? Nincs szükségem engedélyre hogy megszerezsem, amit megkívánok. Különben is, ha anyád igazán boldog lett volna, nem sikerül megingatnom.

Te rohadék! Nyelvembe haraptam, nehogy kiszökjenek számon a dühös szavak. Akármilyen dühös lehetek, öngyilkos azért nem vagyok. De Oberon tekintete szúrósabbra váltott, mintha a gondolataimban olvasna. Hosszan, rezzenetlenül nézett rám, mintha provokálna, hogy vonjam kérdőre. Több szívdobbanásnyi ideig meredtünk egymásra, körülöttünk árnyak kerengtek. Igyekeztem rezdületlen tekintettel nézni rá. Hiába; Oberonnal farkasszemet nézni olyan volt, mintha egy közeledő tornádót próbálnék legyőzni a tekintetemmel. Megremegtem, és lehunytam a szememet.

Oberon arca a következő pillanatban megenyhült, halvány mosoly játszott az ajkán. — Nagyon hasonlítasz hozzá, leányom - folytatta. Büszkeség és lemondás elegyedett a hangjában. — Anyád figyelemre méltó halandó lény volt.

Ha tündér lett volna, a festményei életre kelnek, akkora gonddal festett. Amikor a parkban megpillantottam, érzékeltem a sóvárgását. A magányát, az elszigeteltségét. Többet akart az életétől, mint amit kapott. Arra vágyott, hogy valami különleges történjen vele.

Ezt meg sem akartam hallani. Nem akartam, hogy bármi is elrontsa közös életünk tökéletes emlékét. Továbbra is hinni akartam, hogy anyám szerette apámat, hogy boldogok, elégedettek voltunk, és anyám volt apám mindene. Nem akartam olyan anyáról hallani, aki magányos, aki áldozatául esik tündérfortélyoknak, ragyogásnak.

Egyeteln odavetett megjegyzéssel idegen zagyvalékká roncsolódott az életem, és úgy éreztem, egyáltalán nem ismerem az anyámat.

— Egy hónapig vártam, míg végre megismertettem magammal – folytatta Oberon, ügyet se vetve kínlódásomra. Az ágyra roskadtm, miközben ő folytatta: — Megismertem a szokásait, az érzéseit, lényének minden porcikáját. És amikor felfedtem előtte magamat, való természetemből csupán egy szemernyit mutattam meg, kíváncsi voltam, közelít-e a különlegeshez, vagy ragaszkodik halandó hitetlenséghez. Szívesen fogadott el, fékezetlen örömmel, mintha régóta rám várt volna.

Állj! - fulladoztam. A gyomrom kavargott; lehunytam a szemem, hogy el ne hányjam magam. – Ezt nem is akarom hallani. Hol volt az apám, mikor mindez történt?

Anyád férje legtöbb este távol volt - válaszolt Oberon, hangsúlyozva azt a két szót, emlékeztetőül, hogy az a férfi nem volt az apám. - Anyád talán ezért vágyott valami többre. Tőlem megkapta – egyetlen varázsos éjszakát, azzal a szenvedéllyel, amit mindaddig hiányolt. Csupán egyetlenegy, mielőtt visszatértem Árkádiába, és közös emlékünkk kitörlődött az agyából.

— Nem emlékszik rád? - néztem fel rá. - Ezért nem mondta el nekem soha?

Oberon bólintott. — A halandók hajlamosak elfelejteni a mi fajtánkkal történt találkozásukat - mondta halkan. — Legjobb esetben mint holmi élénk álomra emlékeznek rá. Többnyire teljesen kitörlődünk az emlékezetükből. Ezt bizonyára észrevetted. Azt, hogy még akikkel együtt élsz, akiket mindennap látsz, mintha még ők sem emlékeznének rád. Bár mindig gyanítottam, hogy anyád többet tud, többre emlékszik, mint amennyit bevall. Kivált a születésed után. — Sötét szín kúszott a hangjába; ferde vágású szeme elkomorult, szembogara eltűnt. Megremegtem, ahogy árnyék vetült a padlóra, felém nyúlt hegyes ujjával. — Megpróbált elvinni téged - szólt rettető hangon. — El akart rejteni előlünk. Előlem. — Oberon elhallgatott. Merőben félelmetesnek tűnt, bár meg se moccant. A kandal lóban lobogó tűz vad táncot járt a Tündérkirály szemében.

— És mégis itt vagy. - Oberon pislogott, hangja ellágyult, a tűz megint szelíden lobogott. — Előttem állsz, emberi arcod végre el halványult. Mihelyt betetted a lábadat Sohaföldre, csak idő kérdése volt, mikor mutatkozik meg való örökséged. De most igen óvatosnak kell lennem. - Felegyenesedett, maga köré kerítette palástját, mintha indulni készülne. — Nem lehetek elég óvatos, Meghan Chase – figyelmeztetett. — Sokan szeretnének téged felhasználni ellenem, még ennél az udvarnál is. Légy óvatos, leányom! Még én sem tudlak mindentől megvédeni.

Az ágyra roskadtam, gondolataim vad táncot jártak. Oberon még egy pillanatra rám függesztette tekintetét, szája komor vonallá szűkült. Majd átment a szobán, vissza sem nézett. Mire felemeltem a fejem, a Tündérkirály eltűnt. Még csak az ajtó csukódását sem hallottam.

ARRA RIADTAM FEL, HOGY KOPOGNAK AZ AJTÓN. Nem tudtam, mennyi idő telt el Oberon látogatása óta. Még az ágyon feküdtem. A színes lángok alig pislákolnak, szeszélyesen villogtak a kandallóban. Minden valótlannak, ködösnek, álomszerűnek tetszett, mintha csak képzeltem volna az egész találkozást.

Megint kopogtattak, mire feltápászkodtam. — Tessék!

Nyikorogva nyílt az ajtó, Tansy lépett be, mosolyogva. — Jó estét, Meghan Chase! Hogy vagy ma?

A padlóra csusszantam - rádöbbszemtem, hogy még mindig hálóing van rajtam. - Jól, azt hiszem - motyogtam, és körülnéztem. - Hol van a holmim?

— Oberon király megajándékozott egy ruhával - mutatott Tansy mosolyogva az ágyra terített öltözkékre. — Külön neked tervezte.

— Nem - vontam össze a szemöldököm. — Az igazi ruháimat akarom!

A kis szatír szaporán pislogott. Odatrappolt, megemelte a ruha szegélyét, ujjaival morzsolgatta. — De... az uramnak, Oberon királynak az az óhaja, hogy ezt viseld. - Láthatólag megdöbbszemte, hogy szembeszállok Oberon kívánságával. — Talán nem tetszik neked?

— Tansy, én ezt *nem* veszem fel.

— De miért nem?

Elborzadtam a gondolatra, hogy ebben a cirkuszi sátorban parádézzak. Egész életemben mindig is ócska farmert és pólót viseltem. A családom szegény, nem engedhet meg magának márkás holmit. Ahelyett, hogy siránkoznék, amiért nem kaphatok jó cuccokat, én inkább a topisságomat hangsúlyoztam, és mindig is gúnyoltam a felületes, gazdag lányokat, akik órákig pepecselnek a fürdőszobában a sminkjükkel. Női ruhát csak akkor vettem fel, ha valakinek az esküvőjére mentem.

Különben is, ha felveszem ezt a flancos szerelést, amit Oberon választott nekem, azzal elismerném, hogy a lánya vagyok. Márpedig erre nem vagyok hajlandó.

— Én.. . én egyszerűen nem akarom - dadogtam sután. — Én inkább a magam holmiját viselném.

— A ruháidat elégették.

— Hol van a hátizsákom? - Hirtelen eszembe jutott, hogy egy váltócuccot gyömöszöltem a zsákba. Biztosan nedves lesz, penészes és undorító, de még ez is jobb, mint tündérflancban parádézni.

Megtaláltam az öltözködőasztal mögé gyömöszölt hátizsákok. Kinyitottam a cipzárt. Savanyú, nyirkos szag támadt, ahogy a zsák tartalmát a padlóra szórtam. Kigöngyöltem a cuccaimat, minden gyűrött volt és bűdös - de az enyém. A törött iPod is kigurult, végig szánkázott a márványpadlón, és néhány lábnyira Tansytól megállt.

A szatírlány felsikoltott, és hatalmas ugrással az ágyra szökkent. Az ágy oszlopát szorongatva rémülten meredt a padlón heverő szerkentyűre.

— Ez micsoda?!

— Hogy ez mi? Hát egy iPod. - Feleltem. - Ez egy gép, ami zenét játszik. De eltört, hát nem tudom megmutatni, hogyan működik. Sajnálom.

— Olyan szaga van, mint a vasnak!

Erre nem tudtam mit mondani, hát zavartan ráncoltam a hóm lokom.

Tansy rám meredt óriási barna szemével, és igen-igen lassan le kászálódott az ágyról. — Te ezt... meg tudod fogni? — suttogta. — És nem égeti meg a kezedet? Nem mérgezi meg a véredet?

— Khm. - Az iPodra pillantottam: ártalmatlanul hevert a tenyeremben. — Hogyhogy?

Tansy összerázkódott. - Kérlek, tedd el! - Vállat vontam, fogtam a hátizsákot, és az iPodot az egyik oldalzsebbe dugtam. Tansy megkönnyebbülten felsóhajtott. - Bocsáss meg, nem akartalak megijeszteni. Oberon király megparancsolta, legyek a társad Elíziumig. Szeretnéd jobban megismerni az udvart?

Nem igazán volt hozzá kedvem, de még ez is jobb ötletnek tűnt, mint ott kuksolni tétlenül. És *talán megtalálom a vezető utat innen*. – Na, jó - mondtam a szatírlánynak. — De előbb átöltözöm.

Egy pillantást vetett a padlón heverő, gyűrött halandó holmimra, az orrlyuka kitágult. Láttam, mondana valamit, de udvariasabb volt annál, mint hogy megjegyzéseket tegyen.

Ahogy akarod. Kint várlak.

BELEBÚJTAM A VISELTES FARMERBA, magamra húztam a gyűrött, szakadt pólót, és komisz elégedettség töltött el, ahogy a bőrömmön éreztem a kényelmes holmit. *Még hogy elégeti a holmimat!* - gondoltam, azzal előhúztam a tornacsukámat, és belebújtam. *Én nem tartozom ehhez az udvarhoz, és egyáltalán nem tartom magam a lányának. Mondhat, amit akar.* Az öltözőasztalon hajkefe hevert. Felkaptam, végighúztam a hajamban. A tükörbe néztem, és görcs állt a gyomromba. Még felismerhetetlenebbnek láttam magam, mint előzőleg, de meg nem tudtam volna mondani, miért. Annyit tudtam csak, hogy mennél tovább maradok itt, annál inkább semmivé fakulok.

Reszketve kaptam fel a hátizsákomat, élveztem ismerős, kényelmes súlyát, és a vállamra vetettem. Nincs benne más, csak egy törött iPod, de az enyém. Nem voltam hajlandó a tükörbe nézni, úgy éreztem, mintha valaki szemmel tartana. Kinyitottam az ajtót, és a bozólagútba surrantam.

Holdfény szűrődött át az ágak között, ezüstös árnyakkal folozta az ösvényt. Vajon mennyi ideig alhattam? Meleg volt az este, halk zenét hordozott a szél. Tansy közeledett, a sötétben kevésbé emberinek látszott az arca, inkább kecskére vallott. Aztán ráesett egy holdsugár és megint olyan volt, mint előbb. Mosolyogva fogta meg a kezeim és vezetett tovább.

Ezúttal hosszabbnak tetszett a bozótalagút, nem is emlékeztem, hogy ennyi kanyar, forduló van benne. Egyszer hátranéztem, és láttam, hogy mögöttünk összezárulnak a tüskés ágak, eltűnik az ösvény.

— Khm...

— Semmi baj! - rángatott tovább Tansy. – A sövény elvisz, akárhová akarsz menni az udvarban. Csak a helyes utat kell ismerned.

— Hová megyünk?

— Majd meglátod.

Az alagút holdfényes ligetre nyílt. A szellő szárnyán zene szállt, egy karcsú holdleány játszott arany hárfán. Tündérlányok kis csapata csoportosult egy indákkal befert magas szék körül, a karfájából fehér rózsák nőttek.

A szék lábánál egy emberi lény ült. Pislogtam, megdörzsöltem a szememet, nem a képzeletem űz-e játékot velem. De nem — embei volt, fürtös, szőke hajú fiatalember, a tekintete üres volt, távoli. Nem volt rajta ing, nyakán arany nyakörv, amihez vékony ezüstlánc kapcsolódott. A tündérlányok körülötte rajzottak, csókolgatták csupasz vállát, dörzsölgették a mellét, a fülébe suttoztak. Egyikük végigfuttatta rózsaszín nyelvét a fiatalember nyakán, ujjai véres barázdát szántottak a hátán, amire az ifjú kínjában kétrét görnyedt. Felfordult a gyomrom, elfordítottam a tekintetemet. A következő pillanatban már el is feledkeztem róluk.

— A trónuson olyan túlvilági szépségű nő ült, hogy abban a pillanatban restelltem magam topis holmim, szedett-vedett külsőm miatt, Hsszú haja színt játszott a holdfényben, hol ezüst volt, hol ragyogó arany. Góggel vegyes hatalom sugárzott belőle. Tansy előrehúzott és meghajolt, a nő villogó kék szeme összeszűkül, és úgy szemlélt, mintha valami csigát talált volna egy fatörzs alatt.

— Úgy! - szólalt meg, hangjából mérgezett jégcsapok potyogtak. Hát ez volna Oberon kis fattyúja.

A francba! Tudtam, ki ez. Övé a másik, az üres trónus Oberon udvarában. Ő a másik főszereplő a *Szentivánéji álomban*. Majdnem olyan hatalmas, mint maga Oberon.

— Titánia királynő — nyeltem egyet, és meghajoltam.

— Ez beszél?! - tettetett meglepetést a hölgy. — Mintha ismerne. Mintha Oberon fattyúja megmenekülhetne haragomtól! - Szeme villogott, mint valami gyémántszilánk, elmosolyodott, amitől még szebb és még rémisztőbb lett. — De ma kegyes hangulatomban vagyok. Talán nem vágom ki a nyelvét, hogy a kopóknak adjam. Talán.

Titánia a mögöttem álló Tansyre nézett, aki még mindig meghajolva állt előtte, és elegáns ujjával intett. — Lépj előre, kecske gyermek!

Tansy nem emelte fel a fejét, óvatosan előrelépett, míg a Tündérkirálynő karjához nem érkezett. Titánia előrehajolt, mintha a szatír fülébe akarna súgni valamit, de elég hangosan ahhoz, hogy én is meghalljam. — Megengedem, hogy te légy a hang ebben a társalgásban - magyarázta, mintha kisgyerekhez szólna. — Minden kérdésemet hozzád intézem, és te beszélsz e helyett a fattyú helyett. Ha bármikor közvetlenül hozzám próbálna szólni, nyúllá változtatom, és ráuszítom a kopóimat, míg úgy ki nem merítik, hogy összeesik, vagy darabokra tépik. Tökéletesen érthetően szoltam?

— Igen, úrnőm - suttogta Tansy.

Tökéletesen érthetően, dög-királynő -visszhangoztam gondolatban.

— Kitűnő. - Titánia elégedetten hátradőlt. Futó mosolyt vetett rám, oly ellenségeset, mint holmi vicsorgó kutya, majd Tansyhez fordult. – Nos, kecske lány, miért van itt a fattyú?

— Miért vagy itt? - ismételte Tansy, egyenesen hozzám intézve a kérdést.

— Az öcsémet keresem - válaszoltam. Vigyáztam, hogy Tansynra szegeződjön a pillantásom, ne a gonosz jég-boszorkára.

— Az öccsét keresi - erősítette meg Tansy, ismét a Tündérr királynő felé fordulva. Jóságos ég, ez így örökké fog tartani.

— Elrabolták, és idehozták Sohaföldre - vágtam bele, mielőtt Titánia feltehetett volna egy újabb kérdést. – Puck vezetett át a szekrényen. Az öcsémért jöttem, hogy hazavigyem, és megszabaduljak a helyette ott hagyott váltott gyerektől. Ennyit akarok csak. Amint megtalálom, elmegyek.

— Puck? - merengett az úrnő. – Tehát ott volt egész idő alatt. Milyen ügyes Oberon, hogy így elrejtett téged. Te meg idejössz, és elrontod a csalfa kis játékát. - Cöccögött, ingatta a fejét. – Kecskelány - nézett megint Tansyre. – Kérdezd meg a fattyút: nyúl szeretne-e lenni, vagy szarvas?

— Ú-úrnóm? - hebegett Tansy, én pedig éreztem, hogy körülzárnak az árnyak. Szaporán vert a szívem, körülnéztem, hogy merre menekülhetnék. Tüskés bozót vett körül; nem volt hová futnom.

— Egyszerű kérdés - folytatta Titánia, társalgási modorban. – Nyúl szeretne lenni, vagy szarvas?

Maga is mint valami csapdába esett nyúl, Tansy felém fordult, és a szemembe nézett. – Ú-úrnóm azt kérdezi...

— Hallottam - vágtam a szavába. – Nyúl vagy szarvas. És mi van, ha egyik se? - Felnéztem, egyenesen a Tündérr királynő szemébe.

– Figyelj! Tudom, hogy utálsz, de annyit engedj csak meg, hogy kiszabadítsam az öcsémet, és hazamenjünk. Még csak négyéves. És biztos nagyon meg van rettenve. Kérlek szépen! Tudom, hogy vár rám. Mihelyt megtalálom, elmegyek, és soha többé nem látsz bennünket, esküszöm.

Titánia arca a dühödt diadal lázában égett. – Ez a teremtmény hozzám mer szólni! Nos, jól van. Megválasztotta sorsát. – A Tündérkiállynő felemelte kesztyűs kezét, mire a magasban villám csattant. – Legyen hát szarvas! Engedjétek szabadon a kopókat! Vig vadászatban lesz részünk!

Keze meglendült, rám mutatott, mire a testem görcsbe rándult. Felsikítottam, összegörnyedtem, éreztem, hogy a gerincem megnyúlik, megpattan. Láthatatlan csipeszek ragadták meg az arcomat, húztak, ajkamat pófává nyújtották. Éreztem, hogy hosszabb, vékonyabb lesz a lábam, ujjaim hasított patává változnak. Megint felsikítottam, de a torkomból egy szarvas gyötrődő bőgése tört elő.

Majd egyszerre elhallgatott. Testem hirtelen visszapattant rendes alakjába, mint holmi feszülő gumiszalag, és lihegve rogytam az erdő talajára.

Elhomályosult tekintettel láttam, hogy Oberon áll az alagút bejáratában kinyújtott karral, mögötte két tündérlovag. Egy pillanatig mintha Kacort láttam volna a lábánál, de pislogtam, és egyszeriben nem volt ott semmi. Oberon megjelenésére abbamaradt a hárfazene. A nyakörvet viselő emberi lényt körülvevő tündérlányok a földre vetették magukat, és lehajtották a fejüket.

— Asszony – szólt nyugodtan Oberon, és a tisztásra lépett. – Ezt nem fogod megtenni.

Titánia felállt, arca dühödt maszkká torzult. – Így mersz beszélni velem – sziszegett, és szél zörgette meg a fák ágait. — Így merészelsz, azok után, hogy elbújtattad

előlem, azok után, hogy odaküldted hozzá a kis kedvencedet, hogy megvédd! - Köpködte a szavakat, és villám csattant a magasban. – Velem szóba sem állsz, ezt az undorító kis félvért pedig itt fitogtatod. Szégyen, gyalázat! Az udvar titokban gúnyol, és te mégis védelmezed!

— Mindennek ellenére. - Oberon nyugodt hangja valahogy túl zengett a szél üvöltésén. — Az én vérem, és te nem nyúlhatsz hozzá. Ha van valami panaszod, asszonyom, rám zúdítsd, ne a leányra. Nem az ő hibája.

— Talán káposztává változtatom - merengett a királynő, és sötét gyűlölettel teljes pillantást lövellt felém –, és elültetem a kertemben, a nyulak örömére. Akkor legalább lesz valami haszna és értelme.

— *Nem* nyúlsz hozzá! - ismételte Oberon. Tekintély zengett a hangjában. Palástja meglebbent, egyszeriben magasabbnak látszott, árnyéka hosszabbra nyúlt a földön. – Megparancsolom, asszony. Szavamat adtam, hogy udvaromban nem érheti ártalom, és te engedelmeskedsz a parancsomnak. Világosan beszéltem?

Villám sistergett, a földet megremegettette az uralkodópár pillantásainak tüze. A trónus lábánál kuporgó lányok rémülten meglapultak, Oberon testőrei megragadták kardjuk markolatát. A közelben kettétört egy ág, kis híja volt, hogy el nem találta a hárfás lányt, aki a törzs mellett lapult. A földhöz préselődtem, és igyekeztem mennél kisebbre összehúzni magam.

— Nos, jó, hitvesem. - Titánia hangja hideg volt, akár a jég, de a szél fokozatosan elült, és a föld sem mozgott már. – Ahogy parancsolod. Nem teszek kárt a félvérben, amíg az udvarban tartózkodik.

Oberon biccentett. — És a szolgálid sem ártanak neki.

A királynő összecücsörítette a száját, mint aki citromba harapott.

— Nem, hitvesem.

A tündérkirály felsóhajtott. – Nagyon helyes. Erről majd később beszélünk. Most jó éjszakát, asszonyom. – Megfordult, palástja lobogott mögötte. Testőrei kíséretében elhagyta a tisztást. Utána kiáltottam volna, de nem akartam olyan színben feltűnni, mint aki apuka védelméért eseng, kivált, miután megleckéztette Titániát.

Amiről szólva...

Nyeltem egyet, és visszafordultam a Tündérkirálynő felé, aki olyan vasvillaszemmel meredt rám, mintha azt remélné, ereimben felforr a vér. – Nos, hallottad Ő-felségét, félvér - búgta, de a hangjába méreg vegyült. – Takarodj a szemem elől, nehogy elfeledjem az ígéretemet, és csigává változtassalak!

Boldogan távoztam volna. Csakhogy alig álltam fel, és készültem elszaladni, amikor Titánia csettintett.

– Várj! - parancsolta. – Jobb ötletem támadt. Kecske lány, gyere ide.

Tansy odalépett. Láttam, retteg; a szeme kigúvadt, szőrös lába remegett. A királynő csettintett egyet. – Vidd Oberon fattyúját a konyhába! Mondd meg Sarah-nak, új szolgálólányt küldünk neki.

Ha a fattyúnak maradnia kell, akár dolgozhat is.

De... de, úrnőm - hebegett Tansy, én meg csodáltam, hogy van mersze ellentmondani a királynőnek-, Oberon király azt mondta...

— No de Oberon király már távozott, igaz? - Titánia szeme villámokat szórt. — És amit Oberon nem tud - mosolyodott el —, az nem .. fájhat neki. Most pedig eredj, míg el nem vesztetem a türelmemet!

Elmentünk. Igyekeztünk nem egymás lábába botlani, ahogy eltakarodtunk a királynő színe elől, vissza az alagútba.

A tüskés bozóthoz érve a levegő nagy erővel megrázkódott, és mögöttünk riadtan sikoltottak fel a lányok. A következő pillanatban egy róka rontott az alagútba, mint valami vörös villám. Néhány lépésnyire

megállt, ránk meredt, sárga szeme nagyra tágult zavarában, félelmében. A nyaka körül arany nyakörv villanását láttam, a következő pillanatban rémülten felugatott, és eltűnt a tüskés bokrok között.

Csend támadt. Követtem Tansyt a kanyargó labirintusban, és igyekeztem magamban feldolgozni a történeteket. Oké, szóval Titánia valamilyen okból haragszik rám; ez bizony nem semmi. „Kéretlen ellenségeim” sorában valószínűleg a Tündérkirálynő a listavezető. Roppant óvatosnak kell lennem, ha nem akarom gombaként végezni valakinek a levesében.

Tansy egy szót se szólt, míg a sövényben egy nagy szárnyas kőkapuhoz nem érkeztünk. Forró, zsíros gőz szivárgott a repedéseiből.

Benyitottunk. Nagy fuvallat forró, füstös levegő fogadott. Kipislogtam szememből a könnyeket, és az irdatlan konyhába bámultam. Kemencék harsogtak, rézüstök forrtak a láng fölött, tucatnyi szag támadt érzékeimre. Kötényt viselő szőrös emberkéek futkostak a hosszú pultok között, sütöttek, főztek, kóstolgatták az üstök tartalmát. Egy asztalon véres vaddisznótetem hevert, egy nagydarab, vaskos agyará, copfba fogott hajú, zöld bőrű nő nyiszálta-nyeszettelte.

A nő megpillantott bennünket, és felénk trappolt, véres kötényérr húscafatok tapadtak.

— Nincs lódörgés a konyhámban! — morogta, fenyegetően lóbálva jókora henteskését. — Nem jut semmiféle maradék a fajtátoknak. Takarodjatok a csenőlopó ujjaitokkal máshová!

— B-bőrnyúzó Sarah, ez itt Meghan Chase. - Miközben Tansy bemutatott, kényszeredett, kérlek-nebánts mosolyt vettem a szörnynőre. — A királynő parancsára a konyhádban kell segítenie.

— Nincs szükségem holmi gizda félemler kölyök segítségére - morgott Bőrnyúzó Sarah, és megvetően végigmért. — Csak akadályozná a munkát, pedig így se

tudjuk, hová kapjunk, hogy Elíziumra mindennel elkészüljünk. - Tetőtől talpig végigmért, felsóhajtott, és megvakarta a fejét a kés tompa végével. — Hát, majd keresek neki valami helyet. De mondd meg Őfelségének, ha valaki mást óhajt kínozni, próbálkozzon az istállókkal vagy a kopók kifutójával. Nekem van elegendő segítségem.

Tansy bólintott, és gyorsan elhúzott, én meg ott maradtam az óriásnővel. Éreztem, hogy hátamon végigcsorog a verejték, méghozzá nem is a tűz melegétől. — Hát jó, kölyök - morgott Börnyúzós Sarah, és rám mutatott a késsel. — Lehetsz Őfelsége fattyúja, de most itt vagy az én konyhában. Itt egyszerű a szabály - aki nem dolgozik, nem is eszik. És én szívesen elszórakozom az ostorral. Nem hiába hívnak Börnyúzós Sarah-nak.

Az este hátralevő része észveszejtő sikálással, pucolással telt. Vért meg húscafatokat töröltem fel a padlóról. Hamut kotortam ki a kemencéből. Rengeteg tányért, kelyhet, fazekat és serpenyőt mostam

Ahányszor megálltam, hogy megdörzsöljem sajgó tagjaimat, ott volt a szörnynő, parancsokat ugatott, és taszigált a következő teendő felé. Estére, miután rajtakapott, hogy lerogytam egy zsámolyra, valami olyasmit morgott, hogy „lusta emberlények”, majd kikapta a kezemből a seprűt, és odanyomta a helyébe a magáét. Mihelyt a kezem a seprűnyélre zárult, a seprű életre kelt, élénk, erős csapásokkal söpörni kezdett, engem meg vitt körül a lábam a konyhában. Megpróbáltam elengedni a seprűt, de a kezem mintha a nyeléhez ragadt volna, és képtelen voltam kinyitni a markomat. Sepertem a padlót, hogy sajgott a lábam, égett a karom, már nem is láttam a szemembe csorgó verejtéktől. Végre a szörnynő csettintett, és a seprű abbahagyta eszeveszett munkálkodását. Összerogytam, és a szadista seprűt legszívesebben a legközelebbi kemencébe hajítottam volna.

— Élvezted, félvér? - kérdezte Bőrnýúzó Sarah, de nem maradt bennem annyi szusz, hogy válaszoljak. — A holnap is ugyanilyen lesz, ha nem még ilyenebb, biztosíthatlak. Nesze! - Két karéj kenyér meg egy darab sajt pottyant elém. — Ezt a vacsorát szolgáltad meg ma. Ajánlom, hogy fogyaszd el! Holnap talán különbet kapsz.

— Remek - motyogtam, készen arra, hogy visszabotorkáljak a szobámba, és vissza se jöjsek többet. Azt terveztem, hogy másnapra egy szerűen „elfeledkezem” kényszerű szolgasorsomról, sőt, talán még a kivezető utat is megtalálom a Jótündér Udvarból. — Viszlát holnap!

A szörnyő az utamat állta. — Hova-hova, félvér? Az én alkalmazottam vagy, vagyis az *enyém* vagy. — Egy faajtóra mutatott a sarokban. — Tele van a cselédfertály. Alhatsz a kamrában. - Rám vicsorgott, kivillantva tompa, sárga fogait és agyarait. — Munkakezdés pitymallatkor. A holnapi viszontlátásra, kölyök!

ELFOGYASZTOTTAM SILÁNY VACSORÁMAT, és bekúsztam a hagyma, a répa és a fura, kék főzelékfélék polcai alá. Takaróm nem volt, de a konyhában egyébként is szörnyű hőség uralkodott. Egy gabonás zsákot megpróbáltam a fejem alá gyömöszölni párnának. Ekkor eszembe jutott a hátizsákom, amit egy polcra hajítottam. Kimásztam érte. A narancsszín zsákban már nem volt egyéb, csak a törött iPod, de az legalább az enyém, egyedül az emlékeztetett régi életemre.

Lekaptam a zsákot a polcról, és visszaballagtam parányi odúm felé, amikor megéreztem, hogy valami mocorog a zsákban. Ijedtemben majdnem elejtettem, de akkor halk vihogást hallottam belőle. Egy pulthoz lopakodtam, letettem a zsákot, megragadtam egy kést, és kihúztam a cipzárt, készen rá, hogy akármilyen ugrik is ki a zsákból, belevágjam a kést.

Ott hevert az iPodom, holtan, némán. Sóhajtvá behúztam a cipzárt, és a zsákot magammal vittem a kamrába. Egy sarokba hajítottam, összegömbölyödtem a padlón, fejemet a gabonás zsákra hajtottam, és szabadjára engedtem a gondolataimat. Ethanra gondoltam, anyára meg a sulira. Vajon hiányol-e engem valaki otthon? Küldtek-e kutatóegységeket utánam, szaglászíkok a rendőrség meg a kutyák, ott, ahol legutóbb láttak? Vagy anya is elfeledkezett rólam? Mert Luke biztosan. Lesz valaha még otthonom, ahova hazatérhetik, ha sikerül megtalálnom Ethant?

Rázni kezdett a zokogás, a szemem elhomályosult. Hamarosan könnyek csorogtak végig az arcomon, eláztatva a hajamat és fejem alatt a zsákot. Arcomat befűrtam a durva zsákvászonba, és sírtam. Eennél mélyebbre már nem zuhanhatok. Fekszem egy sötét kamrában, semmi reményem arra, hogy megmenthetem Ethant, és semmi más nem vár rám, csak félelem, fájdalom és kimerültség. Kis híja volt, hogy fel nem adtam.

Ahogy a zokogásom csillapult, és a légzésem is nyugodtabbra váltott, ráébredtem, hogy nem vagyok egyedül.

Felemeltem a fejem, és elsőnek a hátizsákomat pillantottam meg a sarokban, ott, ahová hajítottam. De a cipzár nyitva volt, tátongott, mint valami száj.

És benne megvillant az iPod.

Ekkor pillantottam meg a szemeket.

A szívverésem is leállt. Gyorsan felültem, bele is vágtam a fejemet a polcba. Por záporozott rám, és lihegve húzódtam a túlsó sarokba. Láttam én már ezt a fénylő zöld, értelmes szempárt. A teremtmény kicsi volt, kisebb, mint a manók, fekete bőre olajos, karja vézna. Nagy, manóforma fülét kivéve olyan volt, mint egy majom meg egy pók szörnyű keresztezése.

A teremtmény elmosolyodott, foga halványkék fénnnyel világította meg a sarkot.

Aztán megszólalt.

Hangja élettelenül zúgott a félhomályban, mint mikor a rádióadást zavarja valami. Eleinte meg sem értettem. Aztán, mintha más állomásra tekerte volna, kitisztult a hang, és szavakat hallottam.

— ...várnak - recsegte még mindig sistergő hangon.

— Gyere.. Vas... az öcséd... fogságban...

— Ethan? - ültem fel hirtelen, és megint sikerült bevágni a fejtemet. – Hol van? Mit tudsz róla?

— ...Vas Udvar... mi... várjuk... - A teremtmény viliódzott a sötétben, azután megint elmosódottá vált a hangja, mint amikor el halkul a rádió. Egy darabig sistergett még, aztán kihunyt, és a kamra megint elsötétedett.

Feküdtem a homályban, a szívem zakatolt, és azon töprengtem, amit a teremtmény mondott. Sokat nem tudtam kihámozni a kísérteties szövegből, csak azt, hogy az öcsém életben van, és hogy valami Vas Udvar nevű hely vár valamire.

Hát, jó - mondtam magamban, és mélyet lélegeztem. Még oda kint vannak, Meghan. Ethan és az apád. Nem adhatod fel. Hagyd abba a nyavalygást, és szedd össze magad!

Felkaptam az iPodot, és a farzsebembe dugtam. Ha az a szörnyjószerű újabb hírekkel szolgál Ethanról, találjon készenlétben. Leheveredtem a hideg padlóra, lehunytam a szememet, és tervezgetni kezdtem.

A KÖVETKEZŐ KÉT NAP SZINTE EGYBEMOSÓDOTT. Követtem a szörnyő valamennyi utasítását: mosogattam, sikáltam, állati tetemek húsát kaszaboltam, míg könyéig vörös nem lett a karom. Több rontás már nem ért, és

Bőrnýúzó Sarah, ha kelletlenül is, némi tisztelettel nézett rám. Az eledel, amit kaptam, egyszerű volt: kenyér, sajt és víz. A szőrnynő közölte, ha valami különlegesebbet kapnék, még utóbb megártana kényes, félig emberi természetemnek. Esténként kimerülten dőltem le a kamrában, és azonnal elaludtam. Az első éjszaka után már nem látogatott meg többször az a vézna teremtmény, és az álmom szerencséire mentes volt a lidércnyomástól.

De szüntelenül nyitva tartottam szememet-fülemet, és magamba szívtam minden információt, ami segítségemre lehet a menekülésben. A konyhából, Bőrnýúzó Sarah héjatekintete elől, lehetetlen volt megszökni. A szőrnynőnek megvolt az a szokása, hogy mindig felbukkant, valahányszor egérút kínálkozott, vagy becsörtetett abba a helyiségbe, ahol éppen végeztem a feladatommal. Egy este megpróbáltam kilopózni a konyhából, de épp amikor kinyitottam az elülső ajtót, a tüskés alagút helyett egy kis raktárra bukkantam. Ekkor majdnem feladtam, de végül türelemre intettem magamat. Eljön majd az idő – biztattam magamat – az a fontos, hogy addigra felkészüljek.

Amikor csak tehettem, szóba elegyedtem a konyha többi dolgozójával, a konyhamanónak vagy házi gnómnak nevezett teremtményekkel, de annyi volt a dolguk, hogy nemigen szerezhettem tőlük információt. De aztán sikerült felfedeznem valamit, amitől izgatottan, hevesen kezdett verni a szívem. Elízium, a közelgő nagy esemény, őrült rohamtempóra kényszerítette a konyha népét. A hagyomány szerint a Jótündér Udvar és az Árnyudvar semleges területen találkozik, megvitatják a politika kérdéseit, egyezményeket írnak alá, és fenntartják a kényszeredett fegyverszünetet. Tavasz lévén, az Árnyudvar utazik Oberon területére Elízium idején; télen az Árnyudvar lenne a házigazda. Az udvar egész népe hivatalos lesz, és a konyha népének jelen kell lennie.

Dolgoztam tovább teljes erőmből, de közben a fejemben a magam tervei zsongtak.

Majd konyhai száműzetésem harmadik napján látogatóink érkeztek.

Halott kis fürjekkel teli kosár mellett álltam. Meg kellett tisztítanom a madarakat, miután Bórnyúzó Sarah kitekerte a nyakukat, és odadobta őket nekem. Igyekeztem oda se nézni, ahogy a szörny benyúlt egy kalitkába, megragadott egy csapkodó, fényes szemű madarat, és egyetlen roppantással kitekerte a nyakát. Aztán az élettelen testet, mint valami leszakított gyümölcsöt, a kosárba hajította, és nyúlt a következőért.

Az ajtó hirtelen kitárult, fény áradt a helyiségbe, és három tündérlovag lépett be. Egyszerű lófarokba fogott, hosszú, ezüst hajuk megcsillant a homályos helyiségben, gógós arcuk arroganciát tükrözött.

— A félvérért jöttünk - jelentette egyikük, hangja végigzengett a konyhán. — Oberon király parancsára velünk kell jönnie.

Bórnyúzó Sarah rám sandított, felhorkant, és felkapott egy fürjet. — Részemről semmi akadály. A kölyök puszta teher, amióta csak idekerült. Vigyétek csak! Örülök, hogy megszabadulok tőle. — Kijelentését a madár nyakának elroppantása kísérte, majd egy konyha manó szaladt oda a kemencétől, felugrott egy zsámolyra, és elhessegetett engem.

A lovagok után indultam, de eszembe jutott a kamra padlóján heverő hátizsákom. Motyogva mentegetőztem, visszaszaladtam érte, majd a vállamra vettem. A konyhamanók fel se néztek, bár Bórnyúzó Sarah komoran vonta össze a szemöldökét, miközben kitekerte egy madár nyakát. Megkönnyebbülés viaskodott bennem valami fura bűntudattal, ahogy követtem a lovagokat.

A konyhából kilépve a kanyargó tüskés ágak ösvényén át egy másik ajtóhoz vezettek, amely minden további nélkül kinyílt. Kis hálósobába léptem, közel sem volt annyira cifra, mint az első, de azért elég csinos. Egy oldalajtón át kerek, gőzölgő medencét pillantottam meg, és vágyakozva gondoltam egy fürdőre.

A szőnyeggel borított padlón tompa dobbanások hallatszottak, amikor megfordultam, két szatírlányt meg egy magas, karcsú nőt pillantottam meg — tiszta fehér bőre volt és egyenes szálú, hollófekete haja. Koromfekete ruhája magába szívta a fényt, hosszú ujjai pók lábaira emlékeztettek.

Az egyik szatírlány felsandított rám a nő mögül. Tansyt ismertem fel benne, félénken rám mosolygott, mintha attól tartana, haragszom rá a Titániával történt találkozás miatt. Nem haragudtam, hiszen ő is csak egyszerű sakkfigura a Tündérkirálynő játszmájában, akárcsak én magam. De mielőtt egy szót is szólhattam volna, a magas nő előrelépett, és csontos ujjával megragadta az államot. Szembogár és szivárványhártya nélküli fekete szemével az arcomat fürkészte.

— Mocskos - sziszegte, hangja, akár az acélpengével súrolt selyem.

— Micsoda rút, ocsmány kis példány! Mégis mit vár tőlem Oberon, mit kezdjek ezzel? Nem tudok csodát művelni.

Kirántottam az arcomat az ujjai szorításából, mire a szatírlányok felsikkantottak. A hölgy azonban láthatólag jól mulatott. — Nos, kénytelenek leszünk megkísérelni. Félvér...

— A nevem nem Félvér! — vágtam oda. Elegem volt ebből a szóból. — Meghan a nevem. Meghan Chase.

A nőnek szeme se rebbent. — Oly könnyedén mondod ki a teljes nevedet, gyermek - állapította meg, mire én zavartan vontam össze a szemöldököm. — Szerencséd, hogy nem ez az Igazi Neved, különben igencsak kellemetlen helyzetben találnád magadat.

Nos, jó, Meghan Chase! Én Pók Úrnő vagyok, és most nagyon figyelj a szavamra! Oberon király megkért, tegyelek udvarképessé a ma esit Elíziumra. Nem tűri, hogy félvér leánya parasztrongyokban, vagy ami még rosszabb, halandó holmiban parádézzon az Árnyudvar színe előtt.

Megmondtam neki, hogy megteszem, ami tőlem telik, és hogy ne várjon csodákat, de próbálkozunk. – Nos - mutatott a szomszéd helyiség felé -, legelőször is a legfontosabb: emberlény-, troll- és vérszagtól bűzlesz. Eredj, fürödj meg! - Azzal összezsapta a tenyerét, mire a két szatír elém trappolt. – Tansy és Clarissa segít. Most pedig terveznem kell valamit, amit felvehetsz anélkül, hogy nevetségessé tennéd vele az apádat.

Tansyre pillantottam, de ő kerülte a tekintetemet. Szótlanul követtem őket a medencéhez, ledobtam undorító holmijaimat, és belemerültem a meleg vízbe.

Maga volt az üdvösség. Percekig lebegtem, hagytam, hogy a hó a csontjaimba szívódjon, enyhítve az elmúlt három nap sajgását-fájdalmát. Vajon a tündérek sosem piszkolódnak be, és sosem izzadnak meg? Valahányat láttam eddig, mind roppant elegáns volt.

A melegben elálmosodtam. El is szenderedhettem, mert zaklató álmaim voltak: pókok fekete hada mászott rajtam, beleptek hálójukkal, mintha óriási légy volnék. Amikor borzongva, viszketegen felébredtem, az ágyon feküdtem, és Pók Úrnő tornyosult fölém.

— Nos, igen - sóhajtott, míg én talpra vergődtem. – Nem a legnagyobb művem, de véleményem szerint megteszi. Gyere ide, leány! Állj egy pillanatra a tükör elé!

Engedelmeskedtem, aztán tátott szájjal bámultam a tükörképemre. Villódzó ezüst ruha borította a testemet, anyaga a selyemnél is könnyebb.

A legcsekélyebb mozdulatra is hullámozott, akár a víz, csipkés ujjai fellebbentek a karomról, szinte nem is érintve a bőrömet. Elegáns csigákba fésült hajamat a fejem tetején kanyarították kecses kontyba, csillogó hajtűk tartották a helyén. Csecsemőkéz nagyságú zafír szőrt kékes szikrákat a nyakamra.

– Nos? - Pók Úrnő gyengéden megérintette ruhám egyik ujját, és megcsodálta, mint festő a kedvenc művét.
— Mi a véleményed?

– Gyönyörű! - nyögtem ki, a tündérhercegnő tükörképére bámulva. – Rá sem ismerek önmagamra. - Egy kép suhant át az agyamon, és kissé hisztérikusan felvihogtam. – Remélem, éjfélkor nem változom tökké?!

– Ha felbosszantod azt, akit nem kellene, még megtörténhet. – Pók Úrnő elfordult, majd ismét tapsolt. Mintegy óraütésre, felbukkant Tansy és Clarissa, egyszerű fehér ruhában, göndör hajuk kifésülve. Tansy mogyorószínű fürtjei alatt szarvakat pillantottam meg. Két ujjá közé fogta narancsszín hátizsákomat, mintha félne, hogy megharapja.

– A lányokkal kimosattam halandó holmijaidat - közölte Pók Úrnő, és elfordult a tükörtől. – Oberon meg akarta semmisíttetni őket, de az több munkát jelentett volna nekem, hát betettem őket a zsákodba. Mihelyt túl vagyunk az Elíziumon, visszaveszem ezt a ruhát, hát nyilván ragaszkodsz majd a magad holmijához.

– Khm... oké - motyogtam, és elvettem Tansytól a hátizsákot, Gyors szemlével felfedeztem, hogy benne van összehajtogatott farmerom és pólóm, és az iPod most is ott rejtőzik egy oldalzsebben. Egy pillanatig azt fontolgattam, hogy otthagynom a zsákot, de aztán meggondoltam magam. Oberon talán megharagudna, és a tudtom nélkül eltűzeltetné. Pedig még az enyém, és benne van mindenem a világon.

Kissé zavartan vetettem a vállamra - tündérhercegnő nancsszín hátizsákkal.

— Gyerünk! — csikorogta Pók Úrnő, és fátyolszövet fekete sálát kanyarított a nyaka köré. - Elízium vár ránk. És hallod-e, félvér? Sokat dolgoztam azon a ruhán. Meg ne próbáld megöletni magad!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Elízium

ASÖVÉNYALAGÚTON ÁT AZ UDVARRA ÉRTÜNK. Mint előzőleg, most is rengeteg volt a tündér, de a hangulat valahogy komorabbra változott. Kísér-teties, nem emberi zene szólt, és a tündérek táncoltak, szökdeltek, vadul tobzódtak. Egy szatír egy vörös bőrű, önfeledt lány mögött térdelt, a bordáit tapogatta, a nyakát csókolgatta. Két rókafülű nő egy kábult képű konyhamanó körül keringett, arany szemük mohón fénylett. Tündér-főurak csoportja hipnotikus alakzatban kerengett, erotikus, érzéki mozgásuk egybeolvadt a szenvedélyes zenével.

Vad késztetés fogott el, hogy csatlakozzak hozzájuk, hogy hátravessem a fejemet, és belevessem magam a zene forgatagába, ragadjon magával, amerre akar. Egy pillanatra lehunytam a szemem, éreztem, hogy lelkemet felkapja a dallam, és szinte az égig emeli. Elszorult a torkom, testem egy ütemre ringott a zenével. Ekkor hirtelen kipatlant a szemem. Önkéntelenül a táncolók köre felé indultam.

Ajkamba haraptam, hogy kiserkedt a vér, és az éles fájdalom észre térített. *Szedd össze magad, Meghan! Nem hagyhatod el magadat.*

Ne egyél, ne táncolj, ne állj szóba idegenekkel! Csak arra gondolj, mi a teendő!

Oberon és Titánia egy hosszú asztalnál ült, Jótündér lovagok és trollok körében. A király és a királyné egymás mellett foglalt helyet, de tudomást sem vettek egymásról. Oberon tenyerén pihentette az állát, és pillantását körbejáratta az udvarán; Titániának mintha jégoszlop lett volna a gerince helyén.

Puckot nem láttam sehol. Vajon kiszabadította-e már Oberon?

— Élvezed az ünnepséget? - kérdezte egy ismerős hang.

— Kacor! - kiáltottam fel. A szürke macska egy medence peremen üldögélt, farkát lába köré kanyarította. Aranyszínű szemében a szokásos közömbös lustaság tükröződött. – Hát te mit keresel itt?

Ásított. — Szundítottam, de úgy tűnik, hamarosan érdekesebbre fordulhatnak a dolgok, hát gondoltam, itt maradok. - Felállt, nyújtózott, hátát felpúpozta, és rám sandított. – Nos, emberlény, hát milyen az élet Oberon udvarában?

— Te tudtad! - förmedtem rá, amikor leült, és nyalogatni kezdte a mancsát. – Egész idő alatt tudtad, ki vagyok. Ezért voltál hajlandó elvinni Puckhoz – azt remélted, hogy megsarolhatod Oberont.

— Hogy megsarolhatom? - hunyorgott unott sárga szemével Kacor. — Micsoda barbár kifejezés! Sok tanulnivalód van még a tündérekéről, Meghan Chase. Gondolod, más nem tette volna ugyanezt? Mindennek megvan az ára. Kérdezd csak Oberont! Vagy, ami azt illeti, kérdezd a te Puckodat!

Meg akartam tudakolni, mit ért ezen, de abban a pillanatban árnyék hullott a hátamra, és amikor megfordultam, a fölém tornyosuló Pók Úrnőt pillantottam meg.

— A Téli Udvar hamarosan megérkezik - recsegte, és ceruzavékony ujjai a vállamra kulcsolódtak. – El kell foglalnod a helyedet az asztalnál, Oberon király mellett.

Ő maga kérte, hogy jelen légy. No, menj már!

Szorosabban megmarkolta a vállamat, és az asztalhoz kormányozott, ahol Oberon és a Nyári Udvar urai vártak. Oberon tekintete nem árult el semmit, de Titánia fokozhatatlanul gyűlöletteltjes pillantása láttán legszívesebben elfutottam és elrejtőztem volna. A félelmes pókdáma és a Jótündér Udvar királynője között alighanem egér- vagy csótányalakban végezném az estét.

— Tedd tiszteletedet apádnál! - sziszegte a fülembé Pók Úrnő, majd taszított rajtam egy kicsit a Tündérkirály felé. Nyeltem egyet, és a főméltóságok szigorú pillantásaitól kísérve közelebb léptem az asztalhoz.

Fogalmam sem volt, hogy mit mondjak, vagy hogy mit csináljak. Úgy éreztem magam, mintha iskolai ünnepségen kellene beszédet tartanom, és otthon felejtettem volna a szövegemet. Némán fohászkodtam valami ötletért, de csak Oberon zöld szemének üres tekintetével találkoztam, mire ügyetlenül meghajoltam.

A Tündérkirály fészkelődni kezdett a székében. Láttam, hogy a narancssárga hátizsákra esik a pillantása, és összeszűkül a szeme. Lángolt az arcom, de hát most már nem dobhattam le a táskámat. – Az Udvar üdvözli Meghan Chase-t - szólalt meg merev, ünnepélyes hangon Oberon. Elhallgatott, válaszomra várt, de nekem torkomon akadt a szó. Nyúlt-nyúlt a csend, és valaki a tömegben felvihogott. Oberon végre az asztal vége táján álló üres székre mutatott, én meg leültem lángoló arccal, a teljes udvar szeme láttára elpirulva.

— Ez hatásos volt - merengett egy hang valahol a bokám körül. Kacor felugrott a mellettem álló székre, épp amikor oda akartam tenni a hátizsákomat. – Határozottan örökölted apád pengeéles eszét. Milyen büszke lehet Pók Úrnő!

— Fogd be, Kacor! - motyogtam, és a székem alá löktem a hátizsákot. Többet is mondtam volna, de ebben a pillanatban elhallgatott a zene, és trombitaszó harsant.

— Megérkeztek - állapította meg Kacor. Szeme arany réssé szűkült. A macska mintha elmosolyodott volna. – Ez igen érdekesnek ígérkezik.

Harsányabban szólt a trombita, az udvar egyik végén eltolódott az örökös túskefal, önmagába kanyarodott, és hatalmas ívet formált, magasabbat, elegánsabbat, mint amilyet valaha láttam. Fekete rózsák bontottak szirmot a tövisek között, jeges szél sziszegett át a kapun, a közeli fákat jégkéregbe vonva.

Egy teremtmény trappolt át az ív alatt, és én nem csak a hidegtől borzongtam össze. Manó volt, zöld és szemölcsös, puccos fekete köpenyét arany gombok ékesítették. A szeme sarkából a várakozó udvarra sandított, kidüllesztette mellét, és harsány, de reszelős hangon felkiáltott:

— Ófelsége Mab királynő, a Téli Udvar Úrnője, az Őszi Területek Uralkodója, a levegő és a sötétség királynője!

És bevonult az Árnyudvar.

Első pillantásra nagyon hasonlítottak a Jótündérekekhez. Az Árnyudvar zászlaját hordozó emberkéek cifra köpenyt, vörös sipkát viselő gnómokra emlékeztettek. Aztán észrevettem csorba cápavigyorukat és a szemükből sütő őrületet, és tudtam, hogy ezek nem holmi bárátságos kerti törpék, a szónak semmiféle értelmében.

— Vörössapkások - mélázott Kacor, és az orrát fintorgatta. – Jó lesz, ha távol tartod magadat tőlük, emberlány! Legutóbbi látogatásuk alkalmával egy nem valami eszes púka csigahéjversenyre hívta ki egyiküket, és győzött. Nem sok öröme telt benne.

Mi történt? - kérdeztem, és közben azon törtem a fejemet, mi is lehet az a púka.

Felfalták.

Aztán az ogrékat mutatta meg: nagydarab bestiák, vaskos, ostoba képük van, az agyaraikról csorog a nyál. Csuklójukon bilincs, vastag nyakuk köré ezüstlánc hurkolódik. Mint a részeg gorillák imbolyogtak be az udvarba, mancsukat a földön húzták, és mintha észre sem vették volna, milyen gyilkos pillantásokat lövellnek rájuk a trollok.

És zúdult a tisztásra az Árnyudvar népe. Vézna, görnyedező mumusok, mint amilyet Ethan szekrényében láttam, kúsztak póklábaikkal a földön. Vicsorgó, sziszegő manók. Egy férfi, kecske fejét és mellkasát lompos, fekete szőr borította, szarvainak hegyén megvillant a fény. És jöttek az egyre háborzongatóbb teremtmények. Amikor megláttak, elvigyorodtak, ajkukat, fogaikat nyalдостák. Oberon és Titánia szigorú tekintete láttán szerencsére egyikük sem közelített az asztalhoz.

Végül, mire szinte kétszeresére duzzadt az udvar, megjelent Mab királynő.

Jövetelének az volt az első jele, hogy a tisztáson mintegy tíz fokot zuhant a hőmérséklet. Libabőrös lett a karom, megborzongtam, azt kívántam, bárcsak pókhálóselyemnél valamivel vastagabb ruha volna rajtam. Épp azon voltam, hogy valamivel távolabb toljam a széket a metsző szélről, amikor hófelleg tört ki az alagút torkából, és belépett egy olyanfajta asszony, akinek láttán sírva fakadnak irigységükben a nők, és akiért háborút vívnak a férfiak.

Nem volt magas, mint Oberon, sem nádszállkarcsú, mint Titánia, de jelenléte az udvar minden tagjának tekintetét magára vonzotta. Fekete haja itt-ott szinte kéknek látszott, és úgy hullott alá a hátán, mint valami tintazuhatag.

Szeme az úrt tükrözte, a csillagtalan éjszakát, élénk ellentétben márvány bőrével és halványlila ajkával. Ruhája úgy örvénylett körülötte, mint holmi testet öltött árnyék. És, akárcsak Oberonból és Titániából, belőle is sugárzott az erő.

Az udvaron sereglő jó- és rossztündérek tömege nagyon, de nagyon idegesített. Ám épp amikor azt gondoltam, hátborzongatóbbra már nem fordulhatnak a dolgok, bevonult Mab kísérete.

Az első kettő magas volt és gyönyörű, akárcsak egész fajtájuk, csupa határozott vonás és kecses végtag. Fekete-ezüst öltözküiket a főurak könnyed eleganciájával viselték, hátrafogott hollófekete hajuk kiemelte büszke, kegyetlen arcvonásaikat. Mint két sötét herceg, a királynőéhez hasonló arroganciával meneteltek Mab mögött, keskeny kezük kardjuk markolatán, köpenyük vadul csapkodott a szélben.

A harmadik főúr, mögöttük, szintén fekete és ezüst öltözetet hordott. Akárcsak az első kettő, ő is kardot viselt, mely kényelmesen nyugodott a csípőjén, arcvonásai arisztokratára vallottak. De az első kettővel ellentétben ő közömbösnek látszott, szinte mintha untatná az esemény. Holdfényt tükröző szeme villogott, mint két ezüst pénzdarab.

A szívem jéggé dermedt, a gyomrom szinte a torkomba kúszott. Ő volt az, az álmomban látott fiú, aki Puckot meg engem végigkergetett az erdőn. Vadul néztem körül, vajon hova rejtőzhetnék el, hogy meg ne lásson. Kacor közömbös pillantást vetett rám, és megrebhentette a farkát.

— Ő az! - suttogtam, pillantásomat a királynő mögött közeledő főurakra vetve. - Az a fiú! Ő vadászott rám az erdőben aznap, amikor a fádra pottyantam. Meg akart ölni!

Kacor pislogott. – Ez Ash herceg, Mab királynő legifjabb fia. Nagy vadásznak mondják, legtöbbit a vaderdőben időzik, nem az udvarnál, mint a bátyjai.

– Nem érdekel, ki ez! - sziszegtem, és behúztam a fejemet. – Nem láthat meg. Hogy kerülhetnék ki innen?

Kacor horkantása gyanúsan nevetésnek hangzott. – Én nem aggódnék ezen, emberlány. Ash nem kockáztatja meg Oberon haragját azzal, hogy az udvarában támad rád. Elízium szabályai minden nemű erőszakot tiltanak. Különben is - szippantott egyet a macska –, annak a hajszának már jó néhány napja. Azóta nyilván már el is felejtett téged.

Csúnyán néztem Kacorra, és tovább figyeltem a tündérfiút, ahogy meghajol Oberon és Titánia előtt, és mormol valamit, amit nem hallottam. Oberon bólintott, a herceg, még akkor is meghajolva, hátrált. Amikor felegyenesedett és megfordult, tekintete végigsöpört az asztalnál ülőkön...

...és egyenesen rajtam állapodott meg. Szeme összeszűkült, elmosolyodott, és biccentett felém. Felgyorsult a szívverésem; megborzongtam.

Ash nem felejtett el. A legkevésbé sem.

AHOGY TELT AZ ESTE, vágyakozva gondoltam a konyhában töltött napokra.

Nem csak Ash herceg miatt, bár ez volt a legfőbb oka, hogy kerültem a feltűnést. Az Árnyudvar népe idegesített, kényelmetlenül éreztem magam, és nem én voltam az egyetlen. Magas volt a feszültség Jótündér és Árnytündér körökben egyaránt, nyilvánvaló volt, hogy ezek ősellenségek. Az ünnep csak azért nem torkollott vérfürdőbe, mert a tündérek tiszteletben tartják az illemszabályokat - no meg uraik hatalmát.

Legalábbis Kacor szerint. Hittem a szavának, veszteg maradtam a helyemen, és ügyeltem, hogy ne vonjam magamra a figyelmet.

Oberon, Titánia és Mab egész éjjel az asztalnál maradt. A három herceg Mab bal oldalán ült, legtávolabb Ash, nagy megkönnyebbülésemre. Ételt-italt szolgáltak fel, és az uralkodók egymással társalogtak. Kacor ásított. Unta az egészet, és otthagytott, eltűnt a tömegben. Úgy éreztem, órák teltek el, amíg elkezdődött az előadás.

Három díszes ruhájú, majomfarkú fiú lendült az asztal elé helyezett színpadra. Elképesztő ugrásokat, buk-fenceket produkáltak, egymás alatt, fölött, egymáson keresztül. Egy szatír a fuvoláján játszott, egy emberlény addig ropta a dallamra, míg véres nem lett a lába, arca rettegéssel vegyes elragadtatást tükrözött. Egy kecske patájú és piranha fogú rémisztő nőszemély balladát énekelt egy férfiről, aki a tó vize alá követte szerelmesét, és nem bukkant fel soha többé. A dal végén mélyen beszívtam a levegőt égő tüdőmbe, és ültömben felegyenesedtem - magam sem vettem észre, hogy előtte elakadt a lélegzetem.

Az ünnepségsorozat folyamán valamikor Ash eltűnt.

Összevontam a szemöldököm, tekintetemmel végigpásztáztam az udvart, kerestem a halvány arcot, a fekete haját a tündérsereg kavargó tengerében. Amennyire láthattam, nem volt az udvaron, de az asztalnál sem Mab és Oberon társaságában...

Valaki halkán felkuncogott mellettem. Leállt a szívverésem.

— Hát ez volna Oberon híres-nevezetes félvére! — szólalt meg csodálkozva Ash, én pedig hirtelen megperdültem. Hideg, élettelen szemében mintha élvezet villant volna. Közélről még szebb volt, arccsontja széles, kusza, fekete haja a szemére hullott. Áruló kezem bizsergett, legszívesebben beletúrtam volna azokba a fürtökbe. Rémulten ejtettem az ölembe összeszorított öklömet. Igyekeztem arra figyelni, amit Ash mond. — És ha meggondolom — folytatta mosolyogva a herceg –, hogy

aznap elveszítettelek az erdőben, és még csak nem is tudtam, mit vettem üldözőbe...

Rettegve húzódtam hátra, szemmel tartva Oberont és Mab királynőt. Beszélgetésbe mélyedtek, nem is láttak engem. Nem akartam megzavarni őket pusztán azért, mert az Árnyudvar egyik hercege szóra méltat.

Egyébként most már én is tündérhercegnő vagyok. Még ha én nem is hiszem el egészen, Ash mindenesetre elhiszi. Mélyet lélegeztem, felszegtem az államot, és egyenesen Ash szemébe néztem.

– Figyelmeztetlek - szóltam, és örültem, hogy nem remeg a hangom ha valamivel próbálkozol, apám leveszi a fejedet, és feltűzi a falra.

Ash megvonta karcsú vállát. – Annál rosszabb dolgok is vannak.

Megrettent pillantásom láttán halvány, lenéző mosolyt eresztett meg. – Ne aggódj, hercegnő! Nem szegem meg Elízium szabályait. Nem szándékom szembenézni Mab haragjával, ha történetesen zavarba hoznám. Nem ezért vagyok itt.

– Akkor hát mit kívánsz?

Meghajolt. – Egy táncot.

– *Micsoda?!* - meredtem rá hitetlenkedve. – De hiszen megpróbáltál megölni!

– Technikai értelemben Puckot próbáltam megölni. Te történetesen éppen ott voltál. De igen, ha lőtávolba kerülsz, éltem volna az alkalommal.

– Akkor hogy az ördögbe gondolod, hogy hajlandó vagyok táncolni veled?

– Az akkor volt. - Egyenesen a szemembe nézett. – Most pedig *most* van. Elízium hagyománya szerint az ellentétes területek egy fia és egy leánya egymással táncol, tanúsítandó az ufvarok közötti jóindulatot.

– Akkor ez ostoba hagyomány. - Összefontam a karomat, és haragos tekintetet vetettem Ashre. – El is felejtethed. Nem megyek veled sehova.

Megemelintette a szemöldökét. - Megsértenéd uralkodómat, Mab királynőt azzal, hogy visszautasítasz? Személyes sértésnek venné, és Oberont hibáztatná miatta. És Mab nagyon-nagyon sokáig képes neheztelni.

A francba! Ezt megszívtam. Ha nemet mondok, megsértem az Árnyudvar királynőjét. Ráadásul Mabnak és Titániának is a fekete listájára kerülnek, miáltal a túlélési esélyem valószínűleg nullára csökkenne.

– Vagyis azt mondod, nincs választásom.

– Mindig adódik választás. - Ash kinyújtotta a kezét. – Nem kényszerítlek. Csak királynőm parancsát követem. De tudd meg, hogy az egész udvar ránk vár! - Elmosolyodott, kegyetlen mosolya merő öngúny. – És megígérem, hogy tökéletes úriember leszek egész éjszaka. Szavamat adom rá.

A francba! Összefontam a karomat, és azon törtem a fejem, hogyan keveredhetnék ki ebből. – Mindenképpen zavarba hoználak - mondtam megvetően. – Nem tudok táncolni.

– Oberon vére vagy. - Hűvös hangjában somolygás bujkált. – Hogyne tudnál táncolni.

Még egy pillanatig küszködtem magammal. *Ő az Árnyudvar hercege, gondoltam. Száguldottak a gondolataim. Talán tud valamit Ethanról. Vagy az apádról! Legalábbis megkérdezhetnéd.*

Mélyet lélegeztem. Ash türelmesen várt, kezét kinyújtotta, és amikor ujjaimat végre a tenyerébe tettem, halványan elmosolyodott.

Meleg volt a bőre, ahogy kezemet egyenletesen végigvezette a karján, megborzongtam a közelségétől. Fagy illata volt, és még valami idegen – nem kellemetlen, de különös.

Együtt hagytuk ott az asztalt, és a gyomrom görcsbe rándult, amikor észrevettem, hogy száz meg száz tündérszem figyel. Jótündérek, Rossztündérek egyaránt utat adtak, hajlongtak, ahogy a nyitott színpadhoz közeledtünk.

Remegett a térdem. – Nem tudom megtenni – suttogtam, és Ash karjába kapaszkodtam. – Engedj el! Azt hiszem, mindjárt rosszul leszek.

– Nem lesz semmi baj. - Ash nem nézett rám, ahogy a táncparketre léptünk. Emelt fővel, üres tekintettel nézett szembe a három tündér-uralkodóval. Én végignéztem az arcok tengerén, és megremegtem.

Ash szorosabban fogta a kezemet. - Kövess csak! Majd én vezetlek.

Meghajolt Oberon asztala előtt, én bókkoltam. A Tündérr király ünnepélyesen bólintott, Ash felém fordult, megfogta a kezemet, a másikat a vállához vezette.

Rázendített a zenekar.

Ash előrelépett, én kis híján megbotlottam. Ajkamba haraptam, míg igyekeztem követni a lépéseit. Körültiptünk a színpadon, én csak arra koncentráltam, hogy ne essek hasra és ne lépjek rá Ash lábára, ő viszont egy tigris kecsességével mozgott. Szerencsére senki nem pfujozott, nem is dobáltak meg semmivel, míg én kábán botladoztam előre-hátra, és csak arra vártam, érjen már véget ez a megaláztatás.

Valahol ebben az éber rémálomban kuncogást hallottam. – Ne gondolkodj! - suttogta Ash, és megpörgetett, majd a mellkasához szorított. – A közönség nem számít.

A lépések sem számítanak. Hunyd le a szemed, és csak a zenére figyelj!

— Könnyen beszélsz - morogtam, de ő megint megpörgetett, oly gyorsan, hogy forgott velem a színpad. Lehunytam a szememet. *Ne feledd, miért csinálod!* - sziszegte az elmém. *Ezt Ethanért teszed.*

Oké. Kinyitottam a szemem, és a sötét herceg szemébe néztem,

— Tehát — motyogtam, igyekezetem szerint társalgási modorban — Te Mab királynő fia vagy, igaz?

— Ezt szerintem már leszögeztük. Igen.

— És ő szívesen... gyűjt dolgokat? - Ash furán nézett rám, ezen sietve folytattam: — Mármost emberlényeket? Sok emberlény van az udvarában?

— Néhány. - Ash megint megpörgetett, ezúttal hagytam magam. Ragyogott a szeme, amikor visszatértem a karjába. — Mab néhány év elteltével rendszerint ráun az emberlényekre. Vagy elengedi őket, vagy valami érdekesebbé változtatja, attól függően, milyen a hangulata.

Miért?

Zakatolt a szívem. — Van egy kisfiú az udvarában? - kérdeztem, míg a színpadon forogtunk. - Négyéves, göndör barna hajú, kék szemű? Általában jól viselkedik.

Ash furán nézett rám. — Nem tudom - mondta nagy csalódá somra. — Mostanában nem jártam az udvarnál. De még ha jártam volna is, nem tudom számon tartani valamennyi emberlényt, akiket a királynő az évek folyamán megszerez és elbocsát.

— Aha — motyogtam. Lesütöttem a szememet. Hát ennek a gondolatnak lóttek. — Na, és amikor nem vagy az udvarnál, akkor hol vagy?

Ash dermesztő mosolyt vetett rám. - A vaderdőben - válaszolta, és megpörgetett. — Vadászom. Ritkán hagyom, hogy a préda elmeneküljön, hát adj hálát Pucknak

a gyávaságáért! - Mielőtt válaszolhattam volna, magához húzott, és a fülembe suttogott. – Mindemellett örülök, hogy akkor nem öltelek meg. És mondtam neked, hogy Oberon lánya tud táncolni.

Meg is feledkeztem a zenéről, és most rádöbbsentem, hogy a testem robotpilótára váltott, úgy suhan a táncparketten, mintha ezredszert művelné. Egy hosszú pillanatig egyikünk sem szólt, belevesztünk a zenébe, a táncba. Érzéseim lebegtek, ahogy a muzsika hangjai az éjszakába emelkedtek, és nem volt ott senki más, csak mi ketten, és forogtunk, forogtunk...

Amikor Ash utoljára megpörgetett, a zene elhallgatott. A végén hozzásimultam, arca néhány ujjnyira az arcomtól, szürke szeme fényesen ragyogott. Álltunk egy pillanatig, az időbe fagyva, mindkettőnk szíve vadul dobogott, eltűnt körülöttünk a világ. Ash pislogott, és egy kissé elmosolyodott. Fél lépésnyire sem voltunk egymástól, szinte összeért az ajkunk.

Sikoltás hasított az éjszakába, visszarebbsenve tértünk észre. A herceg eleresztett, odébb lépett, arca ismét üres maszkká zárult.

Megint felhangzott a sikoly, a nyomában mennydörgő üvöltés, amely megremegtette az asztalokat, a finom kristályserlegek a padlóra zuhantak. A nézők tömege fölött láttam, hogy a tüskés fal vadul megrázkódik, ahogy valami óriás tör át rajta. Tündérek kiáltoztak, lökdösődtek. Oberon felállt, zengő hangja csendet parancsolt. Egy pillanatra mindenki megdermedt.

A tüskés bozót fülsiketítő roppanással szétvált, valami hatalmas lény tépett-szaggatott magának utat. Vér csíkozta a szörnyeteg sötét bőrét - ez nem holmi szellemszerű, ágy alatt rejtőző, ijesztgetős mumus volt, hanem valódi szörny, amely feltépi a gyomrodat, és felfalja a beleidet. Három rémisztő feje volt: oroszlán, a szájában egy vérző szatír; kecske, tébolyult fehér szemmel, és egy sziszegő sárkány, amelynek megolvadt

láng csöpögött a fogai közül. Egy kiméra.

Egy szívdobbanásnyi időre megállt, az imént megzavart társaságra nézett, három fejének szemeivel egy ütemre pislogott. A halott szatír, immár megrágott, megtépett rongycsomóként a földre zuhant. A tömegben felsikoltott valaki.

A kiméra fel üvöltött, három hangja fülsiketítő rikoltássá elegyedett. A tömeg szétszóródott, ahogy a szörny maga alá húzta hátsó felét, és belevetette magát a tömegbe. Egy menekülő vörös sapkás mellett ért földet, odacsapott karmos mancsával, hasánál kapta el a tündért, és menten kitepte a beleit. Ahogy a vörös sapkás megtántorodott és elvágódott, a beleit szorongatva, a szörny sarkon fordult egy trollra vetette magát, és azonnal a földre teperte. A troll felhördült, és torkon ragadta a szörnyet, egy pillanatig tartotta, ám ekkor lecsapott a sárkányfej, állkapcsa összezsattant a troll nyakán, és kitekerte. Fekete vér fecskendezett a levegőbe, gyomorkavaró, fémes bűz támadt. A troll megreszketett, és mozdulatlanná merevedett.

A kiméra pofájából véres cafatok lógtak, felnézett, és megpillantott engem, amint szinte odafagytam a színpadhoz. Üvöltve ugrott fel, és a táncparkett szélén ért földet. Az agyam azt sikoltotta, hogy meneküljek, de moccanni sem tudtam. Csak bámultam bénán, ahogy a szörny lekuporodott, izmai hullámozottak véres bundája alatt. Vértől, rothadó hústól bűzlő forró lehelete elárasztott, és láttam, hogy valami vörös rongy tapad az oroszlán fogához.

A szörny rikoltva elrugaszkodott, én lehunytam a szemem, és fohászkodtam, hogy gyorsan érjen véget.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Menekülés a Jótündér Udvarból

VALAMI HOZZÁM VÁGÓDOTT, ODÉBB LÖKÖTT. Megsajdult a karom, ahogy a vállamra estem. Felszisszentem, és kinyitottam a szememet.

Ash köztem és a kiméra között állt, kardját kivonta. A penge fagyos-kéken villogott, jég és pára borította. A szörnyeteg bömbölve csapott le Ashre, de ő félreugrott, és odasuhintott a kardjával. A fagyos penge a szörny mancsába vágott, a rémből emberéhez hasonló ordítás szakadt ki. Támadásba lendült, ám Ash odébb hengeredett.

De mindjárt talpra szökkent, felemelte karját, ujjaiából kékes fény szikrázott. Ahogy a szörny neki akart rontani, Ash meglendítette kezét, és a rém felüvöltött, ahogy villogó jégzilánkok özöne tépett az irhájába.

— Fegyverbe! - Oberon dörgő hangja a szörny üvöltése fölé emelkedett. – Lovagok, tartsátok vissza a bestiát! Védjétek a küldötteket! Gyorsan!

Mab hangja is csatlakozott a káoszhoz, támadást parancsolt alattvalóinak. Fegyvert forgató tündérek szökkentek a színpadra, vicsorogva, hrsány csatakiáltással.

A kevésbé harciasak menekültek a színpadról, mentették az irhájukat, míg a többiek támadtak. Trollok és ogrék vágták óriási, tüskés bunkósbotjukat a szörny irhájába, vörös sapkások kaszabolták fénylő bronz késekkel, Jótündér lovagok sújtottak lángoló pengéjű kardjukkal az oldalába. A szörny megint felüvöltött, több sebből vérzett, támadói egy pillanatra megfélemlítették.

Ám ekkor magasra emelkedett a sárkányfej, láng lövellt a torkából, tűzfolyóval árasztotta el maga körül a tündéreket. A forró nyál több támadóját belepte, azok sikoltva rogytak a földre, és vadul csapkodtak, ahogy csontjaikról leolvadt a hús. A kiméra le akart jutni a táncparkettről, de a közelebb nyomuló, fegyverükkel támadó tündérek nem engedték.

Ahogy az utolsó fegyvertelen tündér is elhagyta a színpadot, a Jótündér király felállt, arca idegen volt és rémületes, hosszú, ezüst haja lobogott körülötte. Fel-emelte két kezét, mire hatalmas morajlás rázta meg a földet. Tálak törtek össze, és zuhantak a földre, megremegtek a fák, és a tündérek hátráltak a vicsorgó szörny elől. Az morgott, a levegőbe kapott, tekintete zavart volt és óvatos, mintha nem tudná felfogni, mi történik.

A színpad - egy méter vastag tömör márvány — fülsiketítő reccsenéssel szilánkokra tört, és óriási gyökerek törtek át a felszínén. A tüskékkel borított vaskos, ősi ágak óriáskígyó módjára tekeredtek a szörny köré, belevájtk az irhájába. A szörnyeteg felüvöltött, karmaival marta az élő fát, de a gyűrűk egyre szorosabban fonódtak a testére.

A tündérek ismét megrohanták a szörnyet, vadul vagdalkoztak. A szörny nem engedett, halálos karmaival agyaraival csépelte, aki csak a közelébe merészkedett. Egy ogre a szörny oldalába vágott bunkósbotjával, de a viszonzásul kapott csapás felszakította a vállát. Egy Jótündér lovag a sárkány fejére vágott, de a szörnyű állkapocs kinyílt, és tűzfolyammal öntötte el a tündért.

A lovag ordítva hátrált; a sárkány felemelte fejét, és a Tündérkirályra meredt. Oberon az asztalnál állt, erősen koncentrálni félig lehunyta szemét. A sárkányfej ajka felhúzódott, mély lélegzetet vett. Oberonra kiáltottam, de a hangom elveszett a pokoli zajban, és tudtam, elkészt a figyelmeztetésem.

És ekkor ott volt Ash. Lebukott a bestia karmai elől, kardja jeges fénnel csapott le. Egyetlen csapással elmetszette a sárkány nyakát, a levágott sárkányfő nagy csattanással zuhant a márványpadlóra. Ash odébb táncolt, amikor a sárkány továbbra is tekergő nyaka vért és folyékony tüzet fecskendezett. A tündérek felüvöltöttek fájdalmukban. Ahogy Ash hátrált a lávazuhatag elől, egy troll belevágta dárdáit az oroszlán tátott pófájába, hogy a tarkóján bukkant ki, három vörös sapkásnak pedig sikerült elszökkennie a kaszáló karmok elől, és megrohanták a kecskefőt. A szörny rángatózott, csapkodott, de végül leroskadtt az ágak szövevényébe. Még halálában is kaszabolták a húsát a vörös sapkások.

A csata véget ért, de nem nyomtalanul. Megpörkölődött, megcsonkított, összekaszabolt testek, mint megannyi törött játék, heverlek a repedezett színpadon. Súlyosan sebesült tündérek markolták sebeiket, arcukat elgyötörte a fájdalom. Mindent elborított a vér és, az égő hús szaga.

Háborgott a gyomrom. Fejemet elfordítottam a szörnyű látványtól, a színpad szélére kúsztam, és a rózsabokrokba hánytam.

— Oberon!

Megfagyott a vérem a kiáltás hallatán. Mab királynő felállt, szeme szikrázott, kesztyűs ujját a Tündérkirályra szegezte.

— Hogy merészeled?! - recsegte, és megreszkettem, ahogy a hőmérséklet a fagypontra zuhant. Jég lepte el az ágakat, majd lekúszott a földre. – Hogy merészeled ránk

uszítani ezt a szörnyeteget Elízium alatt, amikor a bizalom zászlaja alatt jöttünk el hozzátok?! Megtörted az egyezséget, és ezt az eretnokséget nem bocsátom meg soha!

Oberon arca fájdalmat tükrözött, de Titánia királynő talpra szökkent. – Hogy merészeled? - sikoltotta, és odafent villám cikázott. – Hogy merészelsz bennünket azzal vádolni, hogy mi rendeltük ide ezt a teremtményt? Ez nyilvánvalóan az Árnyudvar műve, hogy a tulajdon otthonunkban gyengítsen meg bennünket!

Tündérek sugdolóztak egymás között, gyanakvó pillantásokat *vetettek* a másik udvar jövevényeire, holott másodpercekkel azelőtt még fej fej mellett harcoltak. Egy vörös sapkás, akinek a szájáról még fekete szörnyvér csöpögött, leszökkent a színpadról, gúnyosan rám vigyorgott, szúrós szeme mohón fénylett.

— Emberszagot érzek - recsegte, és lila nyelvét végigfuttatta agyarain. - Fiatallány-vért szimatolok, szörnyénél édesebb húsét. Odébb siettem, megkerültem a színpadot, de a vörös sapkás nem tágitott a sarkamból. – Gyere ide, kicsi lány! - búgta. – A szörnyhús keserű, nem olyan édes, mint a fiatal emberlányeké. Csak egy falatot szeretnék. Talán csak egy ujjadat.

— El innen! - Ash bukkant elő a semmiből, veszedelmesnek látszott, fekete vér borította az arcát. – Elég bajunk van anélkül is, hogy felfalnád Oberon leányát. Tisztulj innen!

A vörös sapkás vicsorogva inalt el. A tündérfiú felsóhajtott, és hozzám fordult. Tekintete végigsiklott a ruhámon. – Megsebesültél?

Megráztam a fejemet. – Megmentetted az életemet - motyogtam. Éppen köszönetet akartam mondani, de idejében meggondoltam magam, hiszen ezek a szavak Tündérorságban adósságot jelentenek. Kéretlenül támadt egy zavaró gondolatom. – Én... én nem tartozom

neked, vagy ilyesmi, igaz? - kérdeztem ijedten. Ash megemelintette szemöldökét, én pedig nagyot nyeltem. - Semmi életre szóló adósság vagy hogy feleségül kell mennem hozzád, igaz?

- Nem, csak ha a szüleink tudtunk nélkül alkut kötöttek. - Ash hátrapillantott a vitatkozó uralkodókra. Oberon igyekezett elcsendesíteni Titániát, aki azonban nem hallgatott rá, sőt már rá is dühös volt, nemcsak Mabrá. - Különben is, szerintem, ami szerződést eddig kötöttek, hivatalosan megtört. És ez valószínűleg háborút jelent.

- Háborút? - Valami hideg érintette az arcomat, felpillantottam. Hópelyhek kavarogtak a villámok szabdalta égen. Kísértetiesen gyönyörű volt. Megborzongtam. - És akkor mi lesz?

Ash közelebb lépett. Elsimította arcomból a hajamat. Mintha elektromos sokk ért volna, a gerincemtől egészen a lábam ujjáig.

Hideg lélegzete csiklandozta a fületem, ahogy közelebb hajolt.

- Meg foglak ölni - suttogta, és odébb lépett, az asztalnál álló testvéreihez. Nem nézett hátra.

Megérintettem azt a helyet, ahol az ujjai a bőrömet súrolták. Megrémültem, szédültem.

- Vigyázz, emberlény! - Kacor bukkant fel a színpad sarkán, a halott szörny árnyékában. — Oda ne add a szívedet egy Tündérkirályfinak! Az ilyesminek sosincs jó vége.

- Téged meg ki kérdezett? - meredtem rá. - És miért bukkansz fel mindig, amikor senki se hívott? Megkaptad a fizetséget. Miért mászkálsz még mindig a sarkamban?

— Mert szórakoztatsz - dorombolt Kacor. Arany szemének pillantása a marakodó uralkodókra villant, aztán vissza. - És nagyon érdeked a királyt meg a királynőket. Igazán értékes sakkfigura vagy. Vajon mi lesz a következő lépésed most, hogy az öcséd nincs Oberon birodalmában?

Ashre néztem, aki a fivérei mellett állt. Arca merev volt, miközben Mab és Titánia közt dült a vita. Oberon igyekezett megnyugtatni őket, csekély sikerrel.

— El kell mennem az Árnyudvarba-suttogtam, mire Kacor elmosolyodott. — Mab királynő birodalmában kell megkeresnem Ethant.

— Képzelem - dorombolt Kacor, és összeszűkül szemmel nézett rám. — Csak éppen nem tudod, hol van az Árny udvar, igaz? Mab kíséretét repülő kocsik hozták ide. Hogy fogod megtalálni?

— Belopózom talán az egyik kocsiba. Álruhában.

Kacor felvihogott. - Ha a vörös sapkások nem szimatolnának ki, az ogrék már biztosan. Mire eléred Tír Na Nógot, nem marad belőled más, csak pusztá csontok. - A macska ásított, és megnyalogatta egyik mellső mancsát. — Nagy kár, hogy nincs vezetőd. Valaki, aki ismeri az utat.

A macskára meredtem. Felhorgadt bennem a harag, ahogy ráeszméltem, miről beszél. — Te tudod az utat az Árnyudvarba — mondtam halkán.

Kacor megvakarta a fülét. — Talán.

— És odaviszel engem - folytattam -, cserébe egy kis szívességet.

— Nem - nézett fel rám Kacor. — Az Árnyudvar területére lépni nem semmiség. Jobb, ha tudod, emberlány, hogy az ár magas lesz. Jól gondold meg tehát, mennyit ér neked az öcséd!

Elhallgattam, és az asztalra meredtem, ahol a királynők még min dig marakodtak.

— Miért hívtam volna én a bestiát? - intézte gúnyosan a kérdést Titániához Mab királynő. — Én is hű alattvalókat vesztettem. Miért uszítanám azt a teremtményt a magaméi ellen?

Megvető magatartásban Titánia sem maradt el a másik királynő mögött. — Mit érdekel téged, kit gyilkolsz meg? - szólt gúnyosan.

A lényeg, hogy megkapd, amit akarsz. Ügyes fogás úgy gyengíteni udvarunkat, hogy nem vonod magadra a gyanút.

Mab majd megpukkadt mérgében. A havazás jégesővé változott.

– Most meg azzal vádolsz, hogy a tulajdon alatlalóimat gyilkolom! Nem vagyok hajlandó ezt tovább hallgatni! Oberon! - fordult vicsorogva a Tündérkirályhoz. – Találd meg a tettest! - sziszegte, hajfűrtjei mint megannyi kígyó tekeregtek körülötte. – Keresd meg őket, és add át nekem, különben számolhatsz az Árnyudvar haragjával!

– Mab úrnő! - emelte fel a kezét Oberon. – Ne hamarkodd el a dolgot! Bizonyára tudod, mit jelentene ez mindkettőnknek.

Mab arckifejezése nem változott. – Szentivánéjig várok - jelentette ki. Az arcát mintha kőből faragták volna. – Ha a Jótündér Udvar nem szolgáltatja ki ennek a rémtettnek a felelőseit, felkészülhetnek a háborúra. - Azzal fiaikhoz fordult, akik némán várták parancsait. – Hívassátok a gyógyítóinkat! Gyűjtsétek össze a sebesülteinket és a halottainkat! Még ma éjjel visszatérünk Tír Na Nógba.

– Ha határozni akarsz - szólt halkán Kacor -, ne késlekedj! Mihelyt elmentek, Oberon nem ereszt el téged. Túl értékes sakkfigura vagy, hogysem elveszítsen az Árnyudvarral szemben. Akaratod ellenére itt tart, akár lakat alatt, ha kell, hogy ne kerülj Mab markába. A mai este után esetleg nem lesz több esélyed a menekülésre, és sohasem találod meg az öcsédet.

Néztem, amint Ash és bátyjai eltűnnek a sötét tündérek tömegében, láttam a Tündérkirály komor, ijesztő arckifejezését, és határoztam.

Mélyet lélegeztem. – Hát jó. Menjünk!

Kacor felállt. – Helyes. Indulunk. Mielőtt még elülne a káosz, és eszébe jutnál Oberonnak. - Végignézett elegáns öltözékemen, és gúnyosan elfintorodott. – Hozom a ruhádat meg a holmidat. Várj itt, és csak semmi feltűnős-

ködés! - Azzal megrebbentette farkát, az árnyékba surrant, és eltűnt.

Álltam a halott szörny mellett, idegesen nézegettem körül, és vigyáztam, hogy ne kerüljek Oberon szeme elé.

Valami apró dolog hullott ki az oroszlán sörényéből, Felvillant, ahogy ráesett a fény, és halk koppanással pottyant a márványra. Kíváncsian, de óvatosan közeledtem, szemmel tartottam az óriási holttestet meg a még mindig rajta ráécsáló vörös sapkásokat. A földön az a tárgy fémesen villant, ahogy letérdeltem és felemeltem, majd felfordítottam a tenyeremen.

Olyan volt, mint egy parányi fém bogár, kerek, olyasmi, mint a kullancs, nagyjából akkora, mint a kisujjam körme. Görbe fémlábai a potroha alá görbültek, mint a halódó rovaroké. Sűrű, fekete folyadék lepte - rémülten döbbsentem rá, hogy a szörny vére.

Ahogy bámultam, a lábak megrezzentek, a valami megfordult a tenyeremen. Felsikkantottam, ledobtam a bogarat, az végigsurrant a márvány színpadon, bepréselődött egy repedésbe, és eltűnt a szemem előtt.

A KIMÉRA VÉRÉT TÖRÖLGETTEM A KEZEMRŐL, észrevettem, hogy kimarta a bőrömet. Ekkor a semmiből feltűnt Kacor a narancsszínű hátizsákkal. — Erre - motyogta a macska, és az udvarról egy facsoporthoz vezetett. — Siess! Öltözz át! - parancsolta, ahogy az árnyas ágak alá buktunk. — Sürget az idő.

Kihúztam a zsák cipzárját, és a cuccaimat a földre zúdítottam. Épp kezdtem kibújni a ruhából, amikor észrevettem, hogy Kacor figyel, a sötétben izzik a szeme. — Elfordulnál egy pillanatra? - kérdeztem.

— Nincs rajtad semmi, ami érdekelne, emberlény - sziszegett a macska. — Siess!

Dühösen lerántottam a ruhát, és belebújtam régi, kényelmes holmimba. Ahogy a lábamat a tornacsukába dugtam, észrevettem, hogy Kacor hátrafelé, az udvar irányába kémlel. Három Jótündér lovag közeledett felénk a gyepen, úgy tűnt, keresnek valakit.

Kacor füle lelapult. – Máris észrevették, hogy nem vagy ott. Erre!

Követtem a macskát az árnyékban az udvart kerítő sövény felé. A bozót hátrahajolt közeledtünkre, keskeny nyílás tűnt fel, épp akkora, hogy négykézláb átvergődhettem rajta. Kacor úgy surrant át, hogy vissza se nézett. Fintort vágtam, letérdeltem, és a macska után kúsztam, magam mögött vonszolva hátizsákomat.

Az alagút sötét volt és kanyargós, tucatnyi tüske is belém döfött, miközben átmanővereztem magam a kanyargós, szúrós labirintuson. Egy különlegesen keskeny szakaszon szitkozódtam, ahogy a tüskék beleakaszkodtak a hajamba, a ruhámba és a bőrömbe. Kacor hátranézett a válla fölött, foszforeszkáló szeme megvillant küszködésem láttán.

– Próbálj kevesebb vért hagyni a tüskéken! - szólt, amikor épp a tenyeremet szúrtam meg, és felszisszentem fájdalommban. – Bárki követhet bennünket, és igen könnyű nyomot hagysz magad után.

– Remek, mert én jókedvemben hullatom a véretem! - Egy tüskés gally a hajamba akadt, fájdalmasan szaggattam ki. – Még mennyire vagyunk a kijárattól?

– Nem messze. Itt átvágunk.

– Átvágunk?! Netán Mab kertjébe, vagy hova?

– Nem igazán. - Kacor leült, megvakarta a füle tövét. – Ez az ösvény történetesen visszavezet a ti világotokba.

Felkaptam a fejem, de mindjárt jól be is vágtam, hogy a szemem is könnybe lábadt. – Mit beszélsz? Ez komoly? - Megkönnyebbülés és izgalom lobbant bennem: hazamehetek! Láthatom anyámat, aki nyilván betegre aggódta magát miattam. Bemehetek a szobámba, és...

Megtorpantam. A boldogság lufija, ahogy jött, éppoly hirtelen ki is pukkadt. – Még nem mehetek haza – mondtam, és éreztem, hogy elszorul a torkom. – Ethan nélkül nem. – Eltökélten az ajkamba haraptam, aztán a macskára meredtem. – Azt hittem, az Árnyudvarba vezetsz, Kacor.

Kacor ásított, mint aki unja az egészet. – Persze. Az Árnyudvar sokkal közelebb van a te világodhoz, mint a Jótündér birodalom. Gyorsabb, ha behatolunk az emberlények földjére, és onnan surranunk át Tír Na Nógba.

— Hm. – Egy pillanatig elgondolkodtam. – Na, és akkor miért vitt át Puck a vaderdőn? Ha az én világomból könnyebb elérni az Árnyudvart, miért nem használta azt az utat?

— Ki tudja? A Sohaföldre vezető ösvényeket nehéz megtalálni. Némelyik állandóan változtatja a helyét. Legtöbbjük egyenesen a vaderdőbe vezet. Alig néhány visz Jótündér vagy Árny területre, és mindegyiket nagy hatalmú örök vigyázzák. Amelyiken most járunk, egyirányú út. Mihelyt átjutunk, többé már nem találjuk meg.

— Más út nem vezet befelé?

Kacor felsóhajtott. – A vaderdőből más ösvények is vezetnek Tír Na Nógba, de ott el kell bánni az ott élő teremtményekkel, ahogy magad is tapasztaltad a manókkal, és azok még csak nem is a legrosszabbak arrafelé. Azonkívül Oberon őrei nyilván vadásznak rád, és legelőször a vaderdőben keresnek majd. Én most a leggyorsabb úton vezetlek az Árnyudvarba. Hát dönts, emberlény! Akarod folytatni az utat?

— Nemigen van választásom, igaz?

— Mindig ezt mondod — jegyezte meg Kacor. — Pedig mindig van válsztás. És azt ajánlom, hagyjuk a dumát, és mozogjunk! Ugyanis követnek bennünket.

Mentünk, mentünk, kanyarogtunk a tövises alagútban, átverekedtük magunkat a tüskéken, hogy a végén már idő- és irányérzéket is elvesztettem. Eleinte megpróbáltam kikerülni a tüskés ágakat, de továbbra is szúrtak-böködtek. Végül feladtam, és nem törődtem velük. Különös módon attól fogva sokkal kevésbé karmoltak-szurkáltak. Mihelyt feladtam a csigatempót, Kacor egyenletes iramot diktált a bozótban, én meg ahogy tudtam, követtem. Imitt-amott alagutak ágaztak el, néha mozgó árnyakat véltem látni a bokrokon át, de soha nem kerültek egyenesen a szemem elé.

Megkerültünk egy sarkot, és egyszerre nagy cementcső állt az utunkban. Csatorna volt, a lyukon át kék eget láttam. Különös módon a túloldalon süített a nap.

— Errefelé van a halandók világa - közölte Kacor. — Ne feledd, ha átjutunk, errefelé nem térhetünk vissza Sohaföldre. Másik ösvényt kell keresnünk.

— Tudom - válaszoltam.

Kacor hosszan, zavaróan bámult rám. — Nos, emberlény, azt se feledd el, hogy Sohaföldön jártál! Szemedet már nem fedi ragyogás. Más halandók nem látnak rajtad semmi különöset, de te egy kicsit másképp látod a dolgokat. Hát viselkedj óvatosan!

— Másképp? Például hogyan?

— Majd meglátod — mosolygott Kacor.

AUTÓK ZAJA, UTCAI FORGALOM LÁRMÁJA FOGADOTT, amikor kibukkantunk a csatornanyíláson. Döbbenetes volt a vadonban töltött hosszú idő után. Belvárosi területen jártunk, kétoldalt épületek magasodtak.

A csatorna fölött járda húzódott, azon túl csúcsforgalom okozott dugókat, a járdán emberek özönlöttek, ki-ki a maga kis világába süppedve. Láthatólag senkinek sem tűnt fel, hogy macska meg egy borzas, kissé véres tinilány mászik elő a csatornából.

— Oké. - Gondjaim ellenére megbizsergetett az öröm, hogy visszakerültem ismerős világomba, és elképedtem a fölénk magasodó óriási üveg- és fém-épületek láttán. Kellemetlenül hideg volt, a járdát, a csatornát piszkos hólé lepte. Nyakamat nyújtogatva bámultam fel a magasló felhőkarcolókra, kissé szédültem is, mert úgy láttam, mintha lebegnének az égen. Az én louisianai kisvárosomban nyoma sem volt ilyeneknek. — Hol vagyunk?

— Detroitban. - Kacor félig lehunyta a szemét, és kémlelni kezdte a várost, a rohanó embereket. — Egy pillanat! Rég nem jártam itt Hadd gondolkodjam!

— Detroitban? *Michigan* államban?

— Csitt!

Miközben Kacor gondolkodott, egy rongyos, vörös csuklyás, nagydarab figura tántorgott ki a tömegből, egyenesen felénk. Zacsκόba csomagolt üveget szorongatott. Hajléktalannak véltem, bár még soha nem láttam olyat. Nem aggódtam különösebben, népes utcán voltunk, sokan lennének tanúi, ha felsikoltanék, mert az az alak megpróbálkozna valamivel. Valószínűleg csak pénzt vagy cigarettát koldul, aztán odébbáll.

Ám ahogy közelebb került, és felemelte a fejét, megpillantottam ráncos, szakállas arcát. Állkapcsából görbe agyarak meredeztek. A csuklya árnyékában sárga volt a szeme és ferde, akár a macskáé. Megrezzentem, ahogy az idegen vigyorogva közelebb lépett. Kis híja volt, hogy hanyatt nem estem a bűzétől: elgázolt állatok, záptojás, rothadó halak szaga áradt belőle.

Öklendeztem, nem sok hiányzott hozzá hogy viszontlássam a reggelimet.

– Szép kislány! - morgott az idegen, és mancsával felém nyúlt. — *Onnan* jössz, igaz? Küldjél vissza, de rögtön! Küldjél vissza!

Hátráltam, de Kacor közénk szökkent, természetének kétszeresére fújta fel magát. Sívító nyávogására az ember megtorpant, a szeme rémülten kitágult. Hangosan jajveszékelni kezdett, majd sarkon fordult és elrohant, futtában félrelökve, aki az útjába került. Az emberek szitkozódtak, egymásra meredtek, de a menekülő csavargót senki sem vette észre.

– Ez meg mi volt? - kérdeztem Kacort.

– Egy norrgen. - A macska sóhajtott. – Undorító lények. Ha hiszed, ha nem, rettegnek a macskáktól. Valószínűleg kiűzhették valamikor Sohaföldről. Ez magyarázza, miért kért téged, hogy küldd vissza.

A norrgen után néztem, de már eltűnt a tömegben. — Az emberi világban járkáló tündérek mind száműzöttek?

— Ugyan, dehogy! - Kacor megvetően nézett rám, márpedig egy macskánál senki nem tud megvetőbben nézni. – Sokan önként jönnek ide, és mindaddig ki-be mászkálnak az embervilág és Sohaföld között, amíg találnak egy átjárót. Némelyek, mint a konyhamanók vagy a bogartok, örökké kísértének egy házat. Mások beleolvadnak az emberi társadalomba, halandó módjára viselkednek, álmokból, érzésekből, tehetségből táplálkoznak. Még olyan is akad, aki különösen kiváltságos halandóval házasodott, bár a gyermekeiket nem fogadja be a tündértársadalom, és a tündér szülő általában odébbáll, ha túlságosan rosszra fordulnak a dolgok.

Persze vannak olyanok, akiket *száműztek* a halandó világba. Boldogulnak, ahogy tudnak, de ha túl sokáig időznek az emberi világban, különös dolgok történnek velük.

Talán a vas és a technológia mennyisége van végzetes hatással a létükre. Fokozatosan, apránként elveszítik önmagukat, míg végül már csak árnyai korábbi énjüknek, üres burkok, ragyogással lepve, hogy valóságosnak látsszanak. Idővel egyszerűen megszűnnek létezni.

Riadtan néztem Kacorra. – Veled is ez történhet? Velem is? - Az iPodomra gondoltam, emlékeztem, Tansy milyen rémülten ugrott el mellőle. Hirtelen eszembe jutott, hogy Robbie titokzatos módon mindig távol maradt a számtech órákról. Azt gondoltam, egyszerűen csak utál gépen írni. Fogalmam sem volt, hogy halálos veszélyt jelent a számára.

Kacor láthatólag nem izgatta fel magát. – Ha elég sokáig itt maradok, akkor talán. Úgy húsz-harminc évig, bár nem szándékozom olyan sokáig itt időzni. Ami téged illet, te félig emberlény vagy. Halandó véred megvéd a vastól és a tudományotok meg a technológiátok banális hatásaitól. A helyedben nem aggódnék túlságosan.

— Mi baj van a tudománnyal meg a technológiával?

Kacor szinte kétségbeesetten forgatta a szemét. – Ha tudom, hogy ebből történelemóra lesz, különb tantermet választottam volna, nem egy belvárosi utcát! - Meglengette a farkát, és leült. - A tudomány csarnokában sose találsz tündért. Hogy miért? Mert a tudomány nem akar mást, mint elméleteket bizonyítani, és megérteni a világ mindenséget. A tudomány mindent takaros, logikus, könnyen magyarázható csomagokba pakol. A tündérek varázsosak, szeszélyesek, illogikusak, megmagyarázhatatlanok. A tudomány nem tudja bizonyítani a tündérek létét, következésképpen mi nem léteünk. Ez a fajta hitetlenség végzetes a tündérekre nézve.

— És mi a helyzet Robbie-val... izé... Puckkal? — kérdeztem. Nem tudtam, miért szökkent hirtelen az eszembe. – Hogy maradhatott olyan sokáig mellettem?

Iskolába járt, meg minden, ahol annyi a vas?

Kacor ásított. - Robin pajtás igen öreg tündér – mondta, én meg egyszerűen képtelen voltam így gondolni rá. – És ez még nem minden: balladákat, verseket, történeteket írtak róla, úgyhogy kis híján halhatatlan, legalábbis amíg az emberek emlékeznek rá. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy érzéketlen a vasra meg a technológiára - egyáltalán nem. Puck erős, de a hatásuknak még ő sem tud ellenállni.

- Megölnék?!

- Lassanként. Idővel. - Kacor ünnepélyesen meredt rám. — Sohaföld halódik, emberlény. Évtizedenként egyre kisebb. Túl gyors ütemű a haladás, túl sok a technológia. A halandók lassan már nem hisznek másban, csak a tudományban. Még az ember gyermekeit is felfalja a haladás. Megvetik a régi meséket, a legújabb szerkentyűkhöz, a számítógéphez, a videojátékokhoz vonzódnak. Már nem hisznek szörnyekben, varázslatban. Ahogy a városok növekednek, és a technológia lesz úrrá a világon, a hit és a képzelet semmivé halványul, és velük együtt mi is.

- Mit tehetnénk, hogy megállítsuk? - suttogtam.

- Semmit. - Kacor felemelte egyik hátsó lábát, és megvakarta a fülét. — Sohaföld talán kitart a világ végéig. Talán néhány évszázad múlva eltűnik. Idővel minden meghal, emberlény. Nos, ha eleget kérdezősködtél, talán elindulhatnánk-

- De ha Sohaföld meghal, te is eltűnsz?

- Én macska vagyok - válaszolt Kacor. Mintha ez bármit is megmagyarázna.

KÖVETTEM KACORT A JÁRDÁN, ahogy a nap lenyugodott a látóhatár mögött, és életre lobbantak az utcai lámpák.

Tündéreket pillantottam meg mindenhol, elmentek mellettünk, sötét sikátorokban lézengtek, háztetőkön lopóztak vagy a villanydrótokon csúszkáltak. Hogy lehettem eddig ilyen vak? És eszem be jutott egy beszélgetésünk Robbie-val, a nappalinkban, valamik, régen, réges-régen. *Mihelyt elkezded látni a dolgokat, nincs megállás. Tudod, mit szoktak mondani: a tudatlanság áldás, nem igaz?*

Bárcsak hallgattam volna rá!

Kacor még néhány utcán végigvezetett, aztán megtorpant. A utca túloldalán egy rózsaszín-kék neonfényvel megvilágított emeletes táncklub emelkedett ki a sötétségből. Cégére szerint a Kék Káosz. Fiatal férfiak, nők sorakoztak előtte, fülbevalójuk, pearcingjük. szókített hajuk visszaverte a fényt. A zene majd szétvetette a falakat.

— Megérkeztünk - közölte Kacor. Önelégült volt a hangja. — Egy átjáró körül sosem változik az energia, bár mikor legutóbb itt voltam, egészen más volt ez a hely.

— Az a táncklub az átjáró?

— A táncklub *belseje* — mondta végtelen türelmet mímelve Kacor.

— Én soha be nem jutok oda - közöltem a macskával, miközben az épületet bámultam. — A sor legalább egy mérföld, azonkívül alig ha engednek be kiskorúakat. Nem jutok tovább a bejáratnál.

— Ennél talán különbül oktatott a te Puckod. - Kacor felsóhajtott, és besurrant egy közeli sikátorba. Zavartan követtem. Vajon merre megyünk?

Kacor azonban felugrott egy színig teli kuka tetejére, és onnan nézett szembe velem. Szeme sárga gömbként lebegett a sötétben. — Most jól figyelj, emberlény! - kezdte, a farkát csóválva. — Félig tündér vagy. És ami még fontosabb, Oberon lánya vagy, és legfőbb ideje, hogy

hozzájuss valamihez abból a hatalomból, ami mindenkinek annyi gondot okoz.

– Énnekem nincs semmi...

– Dehogyan nincs! - Kacor szeme összeszűkült. — Csak úgy bízlesz az erőtől, azért reagálnak rád olyan erősen a tündérek. Csak nem tudod, hogyan kell használni. Hát, én majd megtanítlak, mert könnyebb lesz, mintha magam próbálnék belopózni a klubba. Felkészültél?

– Nem tudom.

– Na, mindegy. Először is - ekkor Kacor szeme eltűnt, hunyd le a szemed!

Nem kicsit kelletlenül, de megtettem.

– Most nyújtsd ki a kezed, és tapintsd magad körül a ragyogást! Nagyon közel vagyunk a táncklubhoz, hát bőséges adag ragyogás támad a benti érzelmekből. A ragyogás táplálja a hatalmunkat. Átala változtatunk alakot, énekelünk halálra valakit, és vagyunk halandó szem számára láthatatlanok. Érzed?

— Én nem...

— Hallgass, és érezz!

Megpróbáltam, bár nem tudtam, mit kellene tapasztalnom. Nem éreztem mást, csak zavart és félelmet.

És akkor, mintha fény robbant volna a szemem mögött, *megéreztem*. Mintha érzélem költözött volna a színekbe: narancssárga szenvedély, skarlátvörös kéj, karmazsin harag, kék bánat, érzetek kavargó, delejes játéka az elmémben. Elakadt a lélegzetem. Meghallottam Kacor helyeslő dorombolását.

— Igen, ez a ragyogás. A halandók álmai és érzései. Most nyisd ki a szemed! A legegyszerűbb tündér-
ragyogással kezdjük: hogyan tűnhetünk el emberi szemek elől, hogyan lehetünk láthatatlanok?

Még kábán a kavargó érzések tömegétől, bólintottam.
– Nagyszerű! Legyünk láthatatlanok! Mi sem lehet könnyebb.

Kacor dühösen meredt rám. — Megnyomorodsz a hitetlenségedtől, emberlény, ha így gondolkodsz. Ne gondold lehetetlennek, meri még a végén tényleg az lesz!

— Jól van, jól van, bocs! - emeltem fel a kezemet. — Na, szólval hogyan kezdjek hozzá?

— Képzeld el magadban a ragyogást! - A macska szeme résnyin szűkült. — Képzeld el, hogy köpeny, ami teljesen eltakar. A ragyogást kívánságod szerint bármihez hasonlatossá alakíthatod, például üresterré a levegőben, egy helyé, ahol senki sem áll. Ahogy magadra kanyarítod a ragyogást, hinned kell, hogy senki sem láthat így.

Előbb csak a szeme tűnt el, utána az egész macska. Tudtam, hogy Kacor képes rá, de mégis kísérteties volt, amint a szemem előtt vált semmivé.

— Most pedig te jössz. - A szem újra megjelent, a macska teste követte. — Amikor elhiszed, hogy láthatatlan vagy, indulunk.

— Mi van? Nem kellene előbb gyakorolnom, vagy valami?

— Csak hit kell hozzá, emberlény. Ha első nekifutásra nem hiszed, hogy láthatatlan vagy, egyre nehezebb lesz. Gyerünk! És ne feledd: semmi kétkedés.

— Oké. Semmi kétkedés. - Nagyot lélegeztem, lehunytam a szemem, és akartam, hogy jöjjön a ragyogás. Elképzelttem, amint elhalványulok, fény- és levegőköpenyt kanyarítok a vállamra, és fejemre húzom a csuklyát. *Senki sem lát*, gondoltam, és igyekeztem nem érezni magam hülyén. *Láthatatlan vagyok*.

Kinyitottam a szemem, és lenéztem a kezemre.

Még ott volt.

Kacor a fejét ingatta, mikor csalódottan felnéztem.

Soha nem fogom megérteni az emberlényeket -
motyogta. - Láttál varázslatot, tündéreket, szörnyeket,
csodákat, és még most sem hiszed, hogy láthatatlanná
válhatsz. – Mélyet sóhajtott, és leszökkent a kukáról. –
Hát, jó. Kénytelen leszek bedobni magam.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Kék Káosz

MAJD NEM EGY ÓRA HOSSZAT ÁLLTUNK SORBA. – Mindezt elkerülhettük volna, ha azt teszed, amit mondtam – sziszegte Kacor nagy-jából századszor. Karma a karomba fúródott, és nagy nehezen ellenálltam a vágynak, hogy átrúgjam a kerítésen, mint valami futball-labdát.

— Légy már egy kis türelemmel, Kaci! Én megpróbáltam, oké? Igazán leszállhatnál rólam. - Nem törődtem a körülöttünk állókkal akik sanda pillantásokkal méregették a bolond lányt, aki magában beszél. Nem tudom, mit láttak, amikor Kacira néztek, de annyi biztos, hogy nem egy eleven, beszélő macskát. Aki ráadásul meglehetősen természetes.

— Egyszerű láthatatlansági varázslat. Mi sem könnyebb. A macskakölykök előbb művelik, mint hogy jární tudnának.

Mondtam volna valamit, de már közeledtünk a kidobóemberhez, aki a Kék Káosz bejáratát őrizte. A fekete, izmos és tömör alak az előttünk álló pár igazolványát ellenőrizte, majd átengedte őket. Kaci belemart a karomba, mire előreléptem.

Hideg fekete szemek pásztáztak. – Nem hinném, hogy itt lenne a helyed, szivecském - szólt a kidobóember, és megmozgatta a karizmait. – Mi volna, ha szépen sarkon fordulnál és hazamennél? Holnap sulis.

Kiszáradt a szám, de Kacor megszólalt, halk és békítő hangon. – Nem néztél meg jól - dorombolta, bár a kidobóember egyáltalán rá se pillantott. – Sokkal idősebb vagyok, mint amilyennek látszom.

– Igazán? - Láthatólag nem sikerült meggyőzni, de legalább nem dobott ki rövid úton. – Hát akkor lássunk valami igazolványt!

– Természetesen. - Kaci megbökött, mire én kiszabadítottam egyik karomat, hogy átadhassam az igazolványomat az őrnek. Kikapta a kezemből, gyanakodva nézte, nekem meg összeszorult a gyomrom, és hideg verejték csorgott végig a nyakamon. De Kacor továbbra is dorombolt a karomban, tök zavartalanul, és a kidobóember mérges pillantással visszaadta az igazolványt.

– Na, jó. Bemehetsz. - Óriás tenyerével intett, és mi bementünk.

Bent igazi káosz fogadott. Sose voltam még klubban, és első pillantásra elkábított a fény meg a zaj. Száraz füst kavargott a padlón, a vaderdő ködére emlékeztetett. Színes fények rózsaszín, kék és arany elektromos fantáziavilággá változtatták a táncparkettet. Zene dobogott a fülemben, még a mellkasomban éreztem a vibrálását, és azon töprengtem, hogy lehet bárkivel is kommunikálni ebben a pokoli hangzavarban.

Táncosok pörögtek, forogtak, imbolyogtak a színpadon a zene ütemére, közben ömlött róluk a verejték és áradt az energia. Némelyek magukban táncoltak, mások párosával, ezek nem bírták egymásról levenni a kezüket, energiájuk szenvedéllyé fokozódott.

És közöttük szinte őrzöngve vonaglottak, kavargtak, itták az ömlő ragyogást - a tündérek. Némelyik bőrnadrágban, csillogó szerelésben, mások rongyosan -

merőben más volt ez, mint a Nyári Udvar középkori eleganciája. Egy madár karmú, madártoll hajú lány röpködött a tömegben, nyiszálta a fiatal bőrt, nyalta a vért. Egy karóvékony fiú vézna karját egy táncoló pár köré kanyarította, hosszú ujjával a hajukba kapaszkodott. Két róka fülű lány együtt táncolt, kettejük közt egy halandó lény, testüket odapréselték hozzá. Az emberlény elragadtatottan hátravetette arcát, észre sem vette, hogy a kezük a fenekén meg a lába között jár.

Kacor fészkelődött, és kiugrott a karomból. A klub hátsó vége felé ballagott, a farka, mint valami bolyhos periszkóp, navigált a pára óceánjában. Követtem, igyekeztem nem bámulni az embertömeg között forgolódó kísérteties alakokat.

A klub végében, a pult mellett egy „Csak személyzet” feliratú kis ajtó körül ragyogás viliózott, alig tudtam ránézni, a tekintetem minduntalan félresiklott. Óvatosan közeledtem az ajtóhoz, de mielőtt oda értem volna, a csapos felállt a pult mögött. A szeme összeszűkült.

— Ne csináld, aranyom! - figyelmeztetett. Fekete haját lófarokba fogta, homlokáról szarvak meredtek az égnek. A pult széléhez lépett, hallottam, amint paták koppannak a padlón. — Mi lenne, ha idejönnél, és én kevernék neked valami finomat? A cég ajándéka. Na, mit szólsz hozzá?

Kacor felszökkent egy bárszékre, és mellső mancsait a pultra tette. A mellette álló bárszéken ücsörgő emberlény úgy szopogatta az italát, mintha mi sem történt volna. — Shardot keressük - mondta Kaci. A csapos ingerült pillantást vetett rá, és elfordult tőlem.

— Shard nem ér rá - válaszolt a szatír, de kerülte Kaci tekintetét, és a következő pillanatban már a pultot törölgette. Kaci továbbra is rámeredt, míg a szatír végre fel nem emelte a tekintetét. A szeme veszedelmesen összeszűkült. — Azt mondtam, nem ér rá! Mi lenne, ha

elhúznátok innen, mielőtt hívom a vörös sapkásokat, hogy egy palackba gyömöszöljenek?

— David, nem így kell a vendégekkel bánni - szólt a hátam mögül így hűvös női hang, én meg össze-rezzentem. — Különösen, ha régi barát az illető.

A mögöttünk álló nő kicsi volt és vékony, a bőre halvány, neonkék ajka gunyorosan legörbült. Kékrezöldre-fehérré festett tüskés haja sokfelé meredezett. Szűk bőrnadrág volt rajta, kurta pólója a keblét is alig takarta, combjánál tőr függött. Arca csillogott a töménytelen pearcingtől: szemöldöke, orra, ajka, orcája csupa ezüst vagy arany. Hosszú fülében villogó karikák, gombok, pálcikák, a láttára sírhatnékam támadt az irigységtől. A köldökét is ezüstpálcika fúrta át, parányi sárkányfüggő lógott róla.

— Helló, Kacor! - szólt a nő unott hangon. — Rég nem találkoztunk, mi? Nos, mi hozott az én szerény klubomba? Még hozzá a Nyári kutyakölyök társaságában? - Kéken-zölden villogó szeme kíváncsian pásztázott végig.

— Be kell hatolnunk Tír Na Nógba - válaszolt habozás nélkül Kacor. — Lehetőleg még ma este.

— És te nem adod olcsón, mi? - vigyorodott el Shard, és egy sarokpáholyhoz terelt bennünket. Mihelyt leültünk, hátradőlt és csettintett. Egy nyakigláb emberlény tűnt elő az árnyékból, és imádattal bámult Shadra.

— Appletinit! - rendelkezett Shard. - Ha kilötytyinted, életed hátralévő részét csótányként élheted le. Hát ti mit kértek?

— Semmit - jelentette ki Kacor. Én megráztam a fejem.

Az emberlény elsietett, Shard előrehajolt. Kék ajka mosolyra görbült.

— Értem. Szóval beutazás a téli területre. Az én átjárómat óhajtnátok igénybe venni, ha nem tévedek.

— Nem a te átjáród. - Kacor energikusan verdeste farkával a páholy párnáját.

— De az én táncklubom alatt van — vágott vissza Shard. - És a Télkirálynő nem örülne, ha bejelentés nélkül ereszteném a Nyári kutyakölyköt a területére. Ne nézz így rám, Kaci! Nem vagyok én hülye. Felismerem a Tündérkirály lányát. Az hát a kérdés, mit kereshetek én ezen a dolgon?

— Egy viszonzott szívességet. - Kacor szeme összeszűkült. - Nem vagy többé az adósom.

— Ez a része rendben - mondta Shard, és rám lövellte gúnyos pillantását. - De mi lesz ezzel? Ő mit ajánlhat?

Nyeltem egyet. — Mit kívánsz? - kérdeztem, mielőtt Kacor megszólalhatott volna. A macska elkeseredett pillantást vetett rám, de nem vettem tudomást róla. Ha valaki a sorsomon alkudozik, az én magam leszek. Nem fogja Kacor odaígérni ennek a nőnek az elsőszülött gyermekemet a beleegyezésem nélkül.

Shard megint hátradőlt, lábát keresztbe vetette és elmosolyodott, A nyakigláb fiú visszatért az italával, valami zöld kotyvalékkal, rajta pici ernyővel. Shard lassan kortyolta, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le rólam.

— Hm, jó kérdés - motyogta Shard, és elgondolkodva kavargatta az appletinijét. — Hogy mit kívánok tőled? Rettentően fontos lehet a számodra, hogy bejuss Mab területére. Mennyit érhet vajon?

Ivott még egy kortyot, és láthatóan a gondolataiba mélyedt. — Mi lenne például, ha nekem adnád... a neved? - szólalt meg végre.

Pislogtam. — A... a nevem?

— Azt - vetett rám lefegyverző mosolyt Shard. - Semmiség. Csak ígérd nekem a nevedet, az Igazi Nevedet, és kvittek vagyunk. Helyes?

— A leány még fiatal, Shard - szólalt meg Kacor, és homlokát ráncolva méregetett kettőnket. – Még nem is tudhatja, mi az igazi hivatása.

— Semmi baj - mosolygott rám Shard. – Csak add nekem azt a nevet, ahogy jelenleg nevezted magadat, és megalkudtunk! Helyes? *Valami* hasznát bizonyára vehetem.

— Nem - válaszoltam. – Nem alkuszunk. Nem kapod meg a nevemet.

— Úgy is jó - vont vállat Shard, és ajkához emelte a poharat. – Akkor kénytelen leszel más bejáratot találni Mab birodalmába. – A páholy szélére húzódott. – Örvendtem a szerencsének. Most pedig szíves elnézésekkel, a klubommal kell foglalkoznom.

— Várj! - kiáltottam utána.

Shard megállt, várakozás teljes pillantást vetett rám.

— Hát, jó - suttoztam. – Rendben. Kapsz tőlem egy nevet. De aztán kinyitod az átjárót, igaz?

A tündér elmosolyodott, foga kivillant. – Természetesen.

— Biztos, hogy meg akarod tenni? - kérdezte halkan Kacor. – Tudod, mi történik, ha odaadod a nevedet egy tündérnek?

Mintha meg sem hallottam volna. – Esküdj meg! - szóltam Shardhoz. – Ígérd meg, hogy kinyitod az átjárót, mihelyt odaadom neked a nevet! Halljam!

A tündér mosolya gonoszra fordult. – Nem is olyan buta, mint amilyennek látszik - motyogta. Aztán vállat vont. – Hát, jó. Én, Shard, a Káosz átjáró őre, megesküszöm, hogy kinyitom az ösvényt, mihelyt megkapom az árát egyetlen név alakjában, a kérelmező szájából. – Elhallgatott. Gunyorosan nézett rám. – Jó lesz?

Biccentettem.

— Remek. - Shard megnyalogatta az ajkát, semmi emberi nem volt benne, ahogy buzgón megvillant a szeme. – Nos, add nekem a nevet!

— Rendben. - Mélyet lélegeztem, a gyomrom kavargott. – Fred Flintstone.

Shard kifejezéstartenül meredt rám. – Micsoda? – Egyetlen dicsőséges pillanatig mérhetetlenül döbrentnek látszott. – Ez nem a te neved, félvér. Nem ebben egyeztünk meg.

Zakatolt a szívem. – De igen - közöltem, és azon igyekeztem, hogy ne remegjen a hangom. – Ígértem neked *egy* nevet. Nem a *saját* nevemet. Én teljesítettem az ígéretemet. Megkaptad a nevet, most mutasd azt az átjárót!

Kacor prüszkölni kezdett mellettem. Kitört belőle a macskanevetés. Shard arca egy pillanatig rezzenetlen maradt, majd hideg düh kúszott a vonásaiba, a szeme elfeketedett. Tüskéi felborzolódtak, a poharát jég lepte be, majd millió villogó szilánkra robbant.

— Hallod? - A pillantása szinte átfűrt, hideg volt, rémisztő. Alig bírtam fékezni magam, hogy ne rohanjak ki sikítozva a klubból. – Megbánod ezt az arcátlanságot, félvér. Nem felejem el, és kegyelemért fogsz rimánkodni, míg bele nem szakad a torkod.

Remegett ugyan a lábam, de felálltam, és szembenéztem Sharddal – De előbb megmutatod az átjárót.

Kacor már nem nevetett. Felugrott az asztalra. – Túljártak az eszeden, Shard - szólt, de a hangjában még most is nevetés bujkált. – Törődj bele, és próbálkozz máskor! De most indulnunk kell.

A tündér szeme még feketén villogott, de láthatólag igyekezett fegyelmezni magát. – Nagyon helyes - mondta méltósággteljesen. Áll az alku. Várjatok egy pillanatig! Közlőnm kell Daviddal, hogy egy darabig távol leszek.

Állát felszegtte, és ahogy elvonult, a tüskéi reszkettek, akár a jég csapok.

— Okos húzás - suttogta Kacor, míg a tündér a pult felé csörtetett. — Shard mindig is elhamarkodott volt, sose ügyelt a fontos részletekre. Azt hiszi, okosabb. De azért egy Téli tündért megharagítani nem valami bölcs dolog. Még megbánhatod ezt a kis szellemi párbajt. Egy tündér sosem felejtí, ha megsértették.

Hallgattam, néztem, amint Shard odahajol, és súg valamit a szatírnak. David rám nézett, szeme összezúkül, majd biccenett, és tovább törölgette a pultot.

Shard visszajött. Tekintete megint olyan volt, mint korábban, de változatlanul hűvös undorral méregetett. — Erre - szolt fagyosan, és átvezetett a szobán, a „Csak személyzet” feliratú ajtó felé.

Köveltük öt-hat lépcsőfordulón át, majd megálltunk egy másik ajtó előtt, amelyikre a „Veszély! Ne lépj be!” feliratot mázolták ragyogó vörös festékkel. Shard gonosz kis mosollyal nézett vissza rám. — Grumlyval ne törődjete! Ő az utolsó fékünk azok ellen, akik oda dugják be az orrukat, ahol nincs semmi keresnivalójuk. Időnként némelyik púka vagy vörös sapkás szörnyen okosnak képzei magát, és besurran David mellett, hogy megnézze, mi van idelent. Amit persze nem túrhetek. Így Grumly segítségével lebeszélem őket. — Kuncogott. — Olykor-olykor egy halandó is idetéved. Az a legjobb mulatság. És így legalább kevesebbet kell költenem az etetésére.

Borotvaéles vigyort vetett rám, és belökte az ajtót.

Mint holmi óriáskalapács, úgy vágott mellbe a bűz - rothadás, verejték, ürülék undorító elegye. Hátra hőköltem, a gyomrom felkavarodott. Csontok borították a kőpadlót, némelyik emberi, mások határozottan nem emberiek. Mocskos szalmahalom hevert egy sarokban, a túloldali falon levő ajtó mellett. Tudtam, hogy ott a bejárat az Árnyudvar területére, de odáig elérni nem semmi.

Fatörzs vastagságú lábánál fogva akkora teremtményt láncoltak a padlóba vert gyűrűhöz, amekkorát még sohasem láttam. Bőre lila akár a sebhelyek, alsó állkapcsából négy sárga agyar kunkorodott elő. Törzse vaskos, izmai-inai hullámzottak foltos irhája alatt, vaskos ujjai görbe fekete karomban végződtek.

Súlyos nyakörvet viselt, alatta vörös és nyers volt a bőr, sebhelyes, ahol karmaival felszántotta. A következő pillanatban rádöbbsentem hogy a nyakörv is, a bilincs is vasból készült. Az ogre átsántikált a szobán, láthatólag kímélve odaláncolt lábát, a bokáján sebhelyek, nyílt sebek tátongtak.

Kacor felszisszent.

— Érdekes - tűnődött. – Az ogre csakugyan olyan erős, hogy így le kell bilincselni?

— A múltban néhányszor elmenekült, mielőtt vasat kezdtünk volna használni - válaszolt Shard, láthatólag önelégülten. – Darabokra törte a bunkósbotot, és felfalt néhány vendéget, mire megfékeztük. Úgy véltem, drasztikus intézkedésekre van szükség. Most már jól viselkedik.

— De ebbe belepusztul. - Kacor hangja kifejezésstelen volt. – Be kell látnod, hogy ez lényegesen megrövidíti az életét.

— Engem ne leckéztess, Kacor! - Shard undorodó pillantást vetett a macskára, és belépett az ajtón. – Ha nem tartanánk itt, máshol dűlna. A vas nem öli meg azonnal. Az ogrék sebei gyorsan gyógyulnak.

Az ogréhez szökkent, mire az elgyötörtén meredt rá sárga szemével. – Mozgás! - parancsolta Shard, és a sarokban heverő szalmarakásra mutatott. – Eredj a vackodra, Grumly! Azonnal!

Az ogre rámeredt, halkán felhorkant, és a vackához csoszogott, mögötte csörömpölt a lánc. Akaratlanul is megsajnáltam.

Shard kinyitotta az ajtót. Hosszú folyosó nyúlt a távolba, az ajtónyíláson át pára áramlott a szobába. – Nos? - szólt hátra nekünk. – Ez a bejárat a Téli birodalomba. Itt akartok ácsorogni, vagy mi?

Óvatosan, szemmel tartva Grumlyt, előreléptem.

— Várj! - suttogta Kacor.

— Mi a baj? - fordultam feléje. Láttam, hogy a szobát fürkészi, szeme résszé szűkült. – Félsz az ogrétól? Shard majd féken tartja.

– Szó sincs róla - válaszolt a macska. — Ő teljesítette az alkut. Utat nyitott nekünk Tír Na Nógba. Védelmet egy szóval sem ígért.

Megint benéztem a szobába, és láttam, hogy Grumly ránc merad, fogairól a földre csorog a nyál. A túloldalról Shard megvetően mosolygott rám.

Hirtelen zaj támadt a lépcsőn, lábak tömege iramodott lefelé. A korláton át ráncos, gonosz arc bámult le rám, cápa fogai villogtak. Vörös kendő hullott le a fejről, egyenesen a lábam elé.

— Vörös sapkások! - hördültem fel, és gondolkodás nélkül beléptem a szobába.

Grumly felüvöltött, a lánc végéhez rohant, karmaival szántotta a talajt. Felsikoltottam, és a falhoz lapultam, miközben az ogre vicsorogva kaszálta a levegőt, és vadul próbált elérni hozzám. Óriási öklei a padlót csépezték, alig tízlábnyira, és tehetetlen dühében ugatott. Mozdulni sem tudtam. Kacor eltűnt. Shard nevetése visszhangzott a levegőben. Tucatnyi vörös sapkás tódult be a szobába. — Nos - szólalt meg, és az ajtókeretnek támaszkodott –, ez jó mulatságnak ígérkezik.

A vörös sapkások beözönlöttek az ajtón, foguk villogott a halvány fényben. Sportzubzony és bőrnadrág volt rajtuk, a sapka helyére pedig, aminek a nevüket köszönhatték, karmazsinvörös kendőt kötöttek. Vicsorogtak és a fogukat csikorgatták, amikor észrevették Grumlyt, épp abban a pillanatban, amikor az ogre megpillantotta őket. Éppen hogy csak hátra tudtak szökkenni, amikor egy irdatlan ököl a padlóra csapott.

Vicsorgás, szitkozódás töltötte be a levegőt. A vörös sapkások őrzöngve ugráltak el az ogre közeléből, bronz késekkel, baseballütőkkel hadonászva. – Ez meg mi? - hallottam felvisítani egyiküket.

A kecskeember fiatal húst ígért, ha lejövünk a lépcsőn. Hol a lakománk?

— Amott! - vicsorgott egy másik, és rám mutatott egy rozsdás pengének látszó valamivel. – A sarokban. Nehogy a szörnyeteg marja el előlünk!

Felém oldalaztak, a falhoz tapadva, mint az imént én, hogy ne kerüljenek az ogre keze ügyébe. Grumly ordított, a földet kapálta, mély árkokat vájva a cementpadlóba, de

de nem érte el a kicsi és fürge vörös sapkásokat. Elrettenve néztem, ahogy a gyűlöletes jószágok röhögve, fegyverekkel hadonászva felém tódulnak, én pedig meg se tudtam mozdulni. Elevenen fálnak fel, ám ha odább merészkedem, Grumly tép darabokra.

És egész idő alatt tudatában voltam, hogy Shard ott álldogál a bejáratnál, önelégülten somolyogva. – No, kis bestia, hogy tetszik a szerződésünk? – harsogta túl Grumly ugatását és a vörös sapkások fogcsikorgatását. – Ide az Igazi Neveddel, és rögtön visszaparancsolom őket!

Az egyik vörös sapkás rám vetette magát, tátott állkapcsa egyenesen a torkomnak szegeződött. Felkaptam a karomat, a tűhegyes fogak a húsomba mélyedtek, mint valami acélcsapda. Felsikoltottam, vadul hadonásztam, letéptem a karomról a visszataszító lényt, és egyenesen az ogréhoz vágtam. A vörös sapkás vicsorogva ugrott talpra, de Grumly ökle abban a pillanatban véres hústömeggé zúzta.

Mintha lelassult volna az idő. Bizonyára ez történik, amikor az ember éppen halálán van. A vörös sapkások előreözönlöttek, cápafogukat csattogtatták, Grumly ugatva rángatta a láncát, Shard pedig az ajtónak támaszkodva kacagott.

Nagy, fekete madár röppent be a nyitott ajtón.

A vörös sapkások szétrebbentek.

A madár lecsapott, karmait az egyik vörös sapkás arcába mélyesztette, és vijjogva csapkodott a szárnyaival. A vörös sapkások döbbenetn nézték, amint a madár újra meg újra támadásba lendült, csőrével a tündérek szeme felé bökött. A csorda ordítva csapkodott a baseball-ütőkkel a madár felé, de az az utolsó pillanatban felröppent, és az egyik vörös sapkás felüvöltött, mert az ütővel önmagát találta el.

A nagy zűrzavarban a madár egyszer csak felrobbant, és alakot változtatott a levegőben. Egy test zuhant közém és a vörös sapkások közé, elhullatva fekete tollait, és rám villantva ismerős vigyorát.

— Helló, hercegnő! Bocs a késésért. Dugóba kerültem.

— Puck!

Rám kacsintott, aztán az ajtóban álló téli rossz-tündérre sandított

— Helló, Shard! - intett. - Csinos kis zugod van itt. Csak el ne felejtsem alkalmazni rá a különleges 'Puck-fazont'.

— Örvendek a szerencsének, Robin pajtás! - válaszolt gonosz vigyorral Shard. – Ha a vörös sapkások épségben hagyják a fejedet, feltűzöm a pult fölé, hogy aki belép, láthassa. Nyírjátok ki!

A vörös sapkások vicsorogva ugrottak neki, foguk villogott, akár egy fuldokló madárra vetődő piranharajé. Puck kivett valamit a zsebéből, és elhajította. Vaskos fatönkké robbant, a vörös sapkások arra vetették magukat, foguk a fába mélyedt. Fojtott vinnyogással csapódtak a padlóra.

— Hozd ide! - kiáltott Puck.

A vörös sapkások dühödt visítással vetették magukat a tönkre. Pillanatok alatt szétszabdalták, akár a fűrész. Fogukat csattogtatva köpködték a faforgácsot, és gyilkosan méregettek bennünket. Puck mentegetőző pillantással fordult felém. – Megbocsátasz egy pillanatra, hercegnő? Játszanom kell egy kicsit a kutyakölykökkel.

Vigyorogva lépett felénk, mire a vörös sapkások késeket, baseballütőket lóbálva rontottak rá. Puck az utolsó pillanatig várt, akkor kitért az útjukból, egyenesen a szoba közepe felé, távol a faltól. A falka utána. Felsikoltottam, ahogy Grumly ökle lecsapott, de Puck épp idejében ugrott félre, és egy vörös sapkás lapult palacsintává.

- Hoppá! - kiáltott Puck, és szája elé kapta a kezét, miközben félreugrott Grumly második csapása elől. — Milyen ügyetlen vagyok!

A vörös sapkások átkozódva vetették rá magukat.

És folytatódott a halálos tánc, Puck ingerkedve, kacagva, gúnyolódva csalogatta a vörös sapkásokat, Grumly ordítva csapkodott öklével a lába körül nyüzsgő figurákra, de azok gyorsabbak voltak, és már számoltak a veszéllyel. Ez sem akadályozta azonban őket abban, hogy teljes erővel Puckra támadjanak, aki táncolt, szökkent, balettozott az ogre körül, szinte mintha élvezné a játékot. A szívem a torkomban dobogott - egyetlen rossz mozdulat, egyetlen rosszul kiszámított lépés, és Puck véres paca lesz a padlón.

Körülöttem megdermedt a levegő. Minden ideg-szállammal Puckra ügyeltem, és nem vettem észre, hogy Shard elosont az ajtóból, és már csak néhány lábnyira van tőlem. Szeme feketén villogott, ajka gúnymosolyra torzult, ahogy felemelte a kezét. Hosszú jégláncza formálódott a levegőben, és egyenesen rám szegeződött.

Nyávogás hallatszott, és alighanem valami láthatatlan súly zuhant Shard hátára, mert megtántorodott, és kis híján elesett. Arany tárgy villant fel a mellkasán: vékony ezüstlánchoz erősített kulcs. Shard szitkozódva vágta a falhoz láthatatlan támadóját; dobbanás, majd fájdalmas felszisszenés, ahogy Kacor egy másodperc törtrésztére felbukkant, majd menten el is tűnt megint.

Abban a másodpercben előrevettem magam, és megragadtam a kulcsot Shard nyakán. Szédületes sebességgel perdült meg, és fehér kéz szorult a torkom köré. Elakadt a lélegzetem, szabad kezemmel a karja után kaptam, de az mintha kőből lett volna. Bőre jegesen égetett; nyakamon jégkristályok formálódtak, ahogy Shard mosolyogva tovább szorított. Térdre rogytam, körülöttem elhalványult a szoba.

Kacor vad nyávogással verette magát Shard hátára, karmait és fogát a nyakába mélyesztette. Shard felsikoltott, mire a torkomon megszűnt a szorítás. Talpra vergődtem, és teljes erőmmel odébb taszítottam a rossztündért. Rándulás, kis roppanás, és a kulcs már ott is volt a kezemben.

Fulladozva tántorogtam el a faltól, és felnéztem az ogréra. Grumly! - kiáltottam érdes, rekedt hangon. — Grumly, nézz rám! Hallgass ide!

Az ogre már nem kalapálta a padlót, elgyötört tekintetét felém fordította. Mögöttem macskanyávogás hasított a levegőbe, és Kacor teste zuhant a padlóra.

— Segíts! - kiáltottam, és felemeltem a kulcsot. Megcsillant rajta a fény. — Segíts, Grumly, és mi kiszabadítunk! Szabadon engedünk!

— Szabadon... engem?

Valami a tarkómnak vágódott, kis híja volt, hogy ki nem ütött. Összerogytam, de markoltam a kulcsot, érzéseimet görcsbe rántotta a fájdalom. Valami a bordáimba rúgott, és hanyatt vágódtam. Shard tornyosult fölöttem, felemelt kezében tör.

— *Nem!*

Grumly bömbölése betöltötte a szobát. Shard hökkenten fel nézett, és észrevette, hogy karnyújtásnyira van az ogrétól. Későn, Grumly visszakézből Shard mellébe öklözött, mire az nagy robajjal csapódott a falnak. Még a vörös sapkások is felhagytak Puck üldözésével, és hátranéztek.

Talpra vergődtem, nem törődtem sikoltva ellenkező izmaimmal. Grumly felé tántorogtam, remélve, hogy az ogre nem felejt, és nem zúz masszává. Nem mozdult, ahogy a lánchoz érkeztem; a kegyetlen vasbilincs a húsába mart. A kulcsot a kulcslyukba löttem, és megforgattam, míg nem kattant egyet. A vas nyakörv kinyílt és leesett Grumly felordított, üvöltésében diadal és düh

elegyedett. Megperdült, tömegéhez képest meglepően gyorsan, és a falnak rúgott egy vörös sapkást. Puck elkotródott az útjából, mikor az ogre felemelte a lábát, és eltaposott még két vörös sapkást, mint holmi csótányt. A vörös sapkások megtébolyodtak. Vicsorogva, üvöltözve rajzottak Grumly lába körül, botokkal csépeltek, fogukat a bokájába mélyesztették. Grumly rúgott, toporzékolt, a föld megremegett a csapásai alatt, kis híja volt, hogy engem is el nem talált, de moccanásnyi erőm sem maradt.

Puck kitért a mészárlás elől, megragadott, és elrángatott a csatatérről. — Gyerünk! - suttogetta, és hátrapillantott a válla fölött. — Amíg egymással vannak elfoglalva. Indulj a folyosó felé!

— Mi lesz Kacorral?

— Itt vagyok - bukkant fel mellettem a macska. Feszült volt a hangja, a bal első mancsát kímélte, de láthatólag nem volt nagyobb baja. — Határozottan itt az ideje, hogy távozzunk.

A nyitott ajtó felé botladoztunk, de Shard utunkat állta. — Nem! - morogta a gonosz tündér. Bal karja bénán lógott, de jobbjaival jégdárdát emelt, és a mellemnek szegezte. — Nem fogsz átmenni. Itt halsz meg, és a falra szegezek, hogy mindenki láthasson.

Mennydörgő morgás hallatszott mögülünk, súlyos léptek alatt remegett meg a föld.

— Grumly! - szólt Shard, de nem vette le rólam a szemét. — Öld meg őket! Minden meg van bocsátva. Szépen lassan tépd szét őket! Most azonnal!

Grumly megint felmordult, és egy vaskos láb toppant mellém.

— Barrrrátok - dörmögte a fölénk tornyosuló ogre. - Kiszabadítják Grumlyt a barátai. - Még egyet lépett, lába szárán a nyers, nyitott seb üszkösödéstől, rothadástól bűzlött. — Megölni úrnőt - morogta.

— Micsoda? - hőkölt hátra Shard szemét tágra nyitva. Grumly előrecsoszogott, felemelte óriási öklét. – Mit művelsz? Eredj vissza ostoba jószág! Megparancsolom! Nem, nem!

— Gyerünk! - suttogta Puck, és megrántotta a karomat. Átbújtunk Grumly lábai alatt, és a nyitott ajtó felé futottunk. Mikor az ajtó becsukódott mögöttünk, utoljára még azt láttam, hogy Grumly előző gazdája fölé hajol, Shard pedig felemeli dárdáját, és hátrál.

ELŐTTÜNK NYÚJTÓZOTT A FOLYOSÓ, csupa pára és hunyorgó fény, A falnak dőltem, és remegni kezdtem, ahogy elpárolgott belőlem az adrenalin.

— Jól vagy, hercegnő? - kérdezte Puck, zöld szemét nyugtalanul rám függesztve. Előrebotladoztam, átkaroltam Puckot, és magamhoz öleltem. Ő is átkarolt, és közelebb húzott magához. Éreztem a melegét, gyors szívverését, fülelmen a lélegzetét. Aztán elhúzódtam tőle, a falhoz rogytam, és odahúztam magamhoz Puckot.

— Azt hittem, Oberon madárrá változtatott - suttogtam.

— Úgy is volt - válaszolt Puck, és megvonta a vállát. – De amikor rájött, hogy elszöktél, utánad küldött, hogy keresselek meg.

— Szóval téged hallottalak — mondta Kacor, szinte láthatatlanul a párában. – Te követtél.

Puck bólintott. – Kitaláltam, hogy az Árnyudvar felé indultatok. Alighogy kiszabadultam, körülszimatoltam, és egy manótól megtudtam, hogy látott benneteket errefelé indulni. Tudtam, hogy Shardnak van itt egy klubja, a többi pedig, ahogy a halandók mondják, már történelem.

— Örülök, hogy eljöttél - mondtam, és felálltam. A lábamat valamivel erősebbnek éreztem, a reszketés már majdnem elmúlt. – Megmentetted az életemet. Újra.

Tudom, hogy nem szívesen hallod, de köszönöm.

Puck sanda pillantást vetett rám, ami egyáltalán nem tetszett. — Egyelőre ne köszöngess, hercegnő! Oberon teljesen odavolt, hogy otthagytad a Jótündér birodalom biztonságát. - Összedörzsölte a kezét, és kellemetlen tekintetet vetett rám. — Vissza kell hogy vigyelek az Udvarba.

Rámeredtem. Úgy éreztem, mintha hirtelen gyomron boksoltak volna. — De... ugye nem viszel vissza? - hebegtem. Kerülte a pillantásomat, engem pedig egyre jobban hatalmába kerített az elkeseredés. — Puck, ezt nem teheted. Meg kell keresnem Ethant. El kell jutnom az Árnyudvarba, és haza kell vinnem az öcsémet.

Puck beletúrt a hajába, furán emberi mozdulattal. — Nem érted... - szólalt meg, rá nem jellemző bizonytalansággal. — Én vagyok Oberon kedvenc lakája, de nem befolyásolhatom. Ha megint engedetlenkedem, még hollónál is rosszabbá változtathat, kétszáz évre. Vagy száműzhet Sohaföldről. És többé nem juthatok haza.

— Kérlek! - rimázkodtam, és megfogtam a kezét, de még akkor sem nézett rám. — Segíts nekünk! Puck, örök idők óta ismerlek. Ne csináld ezt velem! - Elengedtem a kezét, rámeredtem, a szemem összeszűkülte. — Tisztában vagy vele, hogy kényszerrel vihetsz csak vissza, mert én rúgok és visítok, és azonkívül soha többet nem állok szóba veled!

— Ne légy már ilyen! - Puck végre felnézett. — Nem tudod, mit művelsz. Ha Mab rád talál... nem tudod, mire képes.

— Nem érdekel. Én csak annyit tudok, hogy az öcsém még ott van. És bajban van. Meg kell keresnem. És meg is teszem, akár segítesz, akár nem.

Puck szeme villogott. — Éppenséggel elvarázsolhatnálak - töprengett a száját elhúзва. - Ez sok problémát megoldana.

— Nem - szólalt meg Kacor, mielőtt rárivalltam volna. — Nem fogod elvarázsolni. Magad is tudod, hát hagyd abba ezt a színészkedést! Különben van valamim, ami esetleg megoldhatná ezt a kis problémát.

— Mégpedig?

— Egy szívesség - intett unottan Kacor. - A királytól.

— Attól engem még száműzhet.

— Valóban — bólintott Kacor. — De én megkérhetem, hogy csak korlátozott időre száműzzön. Úgy néhány évtizedre. Az is jobb a semminél.

— Aha. - De hallatszott Puck hangján, hogy nem sikerült meggyőzni. — És ezt csak egy kis szívességgel kell viszonznom, igaz?

— Abban a pillanatban rángattál bele engem ebbe a konfliktusba, amikor ezt a lányt a fámra pottyantottad - pislogott lustán Kacor. — Nem hihetem, hogy a véletlen műve volt, különösen a hírhedt Robin pajtás esetében. Tudhattad, hogy idáig fajul a dolog.

— Több eszem van, semhogy egy cait sithtel alkudozzam - vágott vissza Puck. Aztán felsóhajtott, és megdörzsölte a szemét. — Hát, jó - szólalt meg végül. — Nyertél, hercegnő. A szabadságot egyébként is túlbecsülik. Ha már csinálok valamit, lehet akár nagyszabású is.

Megkönnyebbültem. — Vagyis segítesz?

— Persze, miért is ne? - Puck lemondóan rám mosolygott. — Nélkülem elevenen felfalnának benneteket. Különben is - tette hozzá, és szélesen elvigyorodott —, semmiért sem mulasztanám el megostromolni az Árnyudvart.

— Hát, akkor menjünk! - szólt Kacor, miközben Puck talpra rángatott engem. — Mennél tovább késlekedünk, annál hamarabb terjed el a híre, hogy mire készülünk. Tír Na Nóg már nincs messze.

Megfordult, és farkát a magasba emelve nekivágott a ködös folyosónak.

Néhány percre csendben haladtunk. Hamarosan azonban hidegebb, élesebb lett a levegő; jég lepte a folyosó falát, a mennyezetről jégcsapok függtek.

— Közeledünk - hallatszott Kacor testetlen hangja a párában.

A folyosó egyszerű faajtóba torkolt. Az alsó szélét vékony hóréteg lepte, az ajtó remegett, nyikorgott a kintről fújó szélben.

Puck előrelépett. — Tisztelt hölgyek és macskák - szólalt meg nagyvonalúan, és megragadta a kilincset –, legyenek üdvözölve Tír Na Nógbán, az örök tél és a nagy rakás hó birodalmában!

Fagyos por legyintette meg az arcomat, ahogy Puck belökte az ajtót. Kipislogtam szememből a jégkristályokat, és előreléptem.

Megfagyott kertben álltam, a kerítés tüskés bokrait jég lepte, az udvar közepén álló szökőkút angyalkája fagyott vizet köpött. Távolabb, a kopár fákon és tüskés bokrokon túl, egy óriási, Viktória-korabeli kastély csúcsos tetejét pillantottam meg. Hátranéztem Kacira és Puckra: lila szőlővel, kristálykék virágokkal lepett lugas alatt álltak. Ahogy előreléptek, mögöttük eltűnt a folyosó.

— Elbűvölő! - jegyezte meg Puck, és undorral nézett körül. — Imádom ezt a sivár, halott érzést, amit olyan nagyra becsülnék. Vajon ki itt a kertész? Méltányolnék néhány ötletet.

Máris megborzogtam. — M-mennyire vagyunk Mab királynő udvarától? - kérdeztem vacogva.

— A Téli Udvar mintegy kétnapi járásra van innen - mondta Kacor, és felugrott egy fatörzsre. Sorra megrázta valamennyi mancsát, és óvatosan letelepedett. — Sürgősen menedéket kell találnunk. Nem kedvelem az efféle időjárást, a lány meg hamarosan halálra fagy.

Baljós kacagás visszhangzott a kertben. – Én most elsősorban nem emiatt aggódnék.

Valaki kilépett egy fa mögül, kardját könnyedén, fél kézzel tartva. A szívem kihagyott egy dobbanást, de menten rákezdett megint hangosabban, szabálytalanabban, mint az imént. A szellő felborzolta az alak fekete haját, ahogy kecsesen, némán elindult felénk, akár egy árnyék. Kacor felszisszent és eltűnt, Puck maga mögé tolt engem.

— Vártalak — suttogta bele a csendbe Ash.

TIZENHATODIK FEJEZET

A vastündérek

- **A**^{SH} - SUTTOGTAM, ahogy a karcsú, lopakodó alak felénk suhant. Csizmája nesztelenül surrant a havon. Elképesztően gyönyörű volt talpig feketében, sápadt arca mintha lebegne a föld fölött. Emlékeztem mosolyára, ezüst szemének pillantására, amikor táncoltunk. Most nem mosolygott, a szeme hideg volt. Ez nem az a herceg, akivel Elízium éjszakáján táncoltam, ez nem más, mint egy ragadozó.

— Ash! - ismételte társalgási hangnemben Puck, bár tekintete megkeményedett. — Micsoda meglepetés, hogy itt látunk. Hogyan találtál ránk?

— Nem volt nehéz - felelte Ash unott hangon. — A hercegnő említette, hogy keres valakit Mab udvarában. A halandók világából kevés út vezet Tír Na Nógba, és Shard éppenséggel nem csinál belőle titkot, hogy ő őrzi a bejáratot. Úgy számítottam, csupán idő kérdése, hogy mikor értek ide.

— Roppant okos - vigyorodott el Puck. — De hiszen te mindig is nagy stratégá voltál. Mit kívánsz, Ash?

— A fejedet - válaszolt halkan Ash. – Karóra tűzve. De ezúttal nem számít, mit kívánok. - Rám szegezte a kardját. – Őérte jöttem

Elakadt a lélegzetem, a szívem, a gyomrom táncot járt. *Miattam van itt, hogy megöljön, ahogy Elíziumban íérte.*

— Csak a holttestemen át. - Puck úgy mosolygott, mintha barátságosan társalognának az utcán, de én éreztem, hogy bőre alatt megfeszülnek az izmai.

— Ez is része a tervnek. - A herceg felemelte kardját, a jeges penge párába burkolózott. – Ma bosszút állok rajta, és eltemetem az emlékét. - Gyötrellem árnyéka futott át az arcán, szemét lehunyta. Amikor kinyitotta, hideg volt a pillantása, rosszindulat villogott benne. – Készülj fel!

— Állj félre, hercegnő! - figyelmeztetett Puck, és eltolt az útból. Csizmája szárából tört húzott elő, görbe pengéje fénylett, akár az üveg. – Ez kicsit elfajulhat.

— Puck, ne! - kapaszkodtam a zekéje ujjába. – Ne küzdj meg vele! Valaki meghalhat.

— A halálig folytatott párbajok általában úgy végződnek - vigyorgott Puck, de a vigyora most vad volt, komor és ijesztő. – De meghat, hogy ez bánt téged. Egy pillanat, hercegecske! - szólt oda Ashnek, ő pedig meghajtotta a fejét. Puck megfogta a csuklómat, és a szökőkút mellé húzott. Közelebb hajolt, lehelete melegen érte az arcomat.

— Ezt meg kell tennem, hercegnő - szólt határozottan. – Ash párbaj nélkül nem enged el bennünket, és ez már régóta időszerű. - Egy pillanatra a megbánás árnyéka suhant át az arcán, de mindjárt el is tűnt.

— Tehát - suttogetta, és vigyorogva megemelte az államát —, mielőtt csatába vonulnék, mi lenne, ha kabalából kapnék egy csókot?

Tétováztam. Vajon miért éppen most kér csókot? Hiszen biztosan nem így gondolt rám... vagy igen? Megrázkódtam. Nincs idő ilyesmin töprengeni. Előrehajoltam, és arcon csókoltam. Meleg volt a bőre, és borostától szúrós. - Ne halj meg! - suttogtam, és hátrahúzódtam.

Puck csalódottnak látszott, de csak egy pillanatig. – Hogy én? Meghalni? Nem mondtam még, hercegnő? Én Robin pajtás vagyok.

Nagyot kurjantott, megforgatta törét, és a várakozó hercegre rontott.

Ash támadott. Sötét foltként suhant a havon, kardja gonosz ívben, sziszegve csapott le. Puck elugrott előle, a csapás miniatűr jégvihart küldött felém. Elakadt a lélegzetem, a fagyos sugár szúrta, akár a tű. Megdörzsöltem égő szememet. Amikor újra kinyitottam, Ash és Puck már javában hadakozott. Látszott, hogy egymás életére törnek.

Puck elhajolt egy vad csapás elől, és a zsebéből odahajított valamit Ashnek. A valami óriási vaddisznóvá nőtt, vad visítással támadt a hercegre, agyari villogtak. A jégkard rácsapott, az ártány száraz levelek forgatagává robbant. Ash meglendítette karját, villogó jégszilánkok sugara röppent Puck felé, mint megannyi tör. Felkiáltottam, de Puck nagy lélegzetet vett, és a szilánkok felé fújt, mintha születésnap gyertyákat fújna el. A szilánkok megannyi margarétává váltak, ártalmatlanul záporoztak körülötte, és Puck vigyorgott.

Ash vadul támadott, pengéje zúgva csapott le ellenfelére. Puck kitért előle, törével hárított, hátrált a téli herceg támadása elől. Lebukva felkapott egy marék ágat a fa tövéből, rájuk fújt, és a levegőbe hajította őket...

...és immár *három* Puck volt ott, és gonosz vigyorral támadtak ellenfelükre. Három tör villant, három test vette körül a fekete herceget, és az igazi Puck a fának dőlve nézte, hogyan hadakozik Ash.

De Asht nem volt könnyű legyőzni. Elpenderült a Puckoktól, kardjából csak egy elmosódott folt látszott, ahogy lebukott, suhintott, támadásból támadásba lendült. Kitért egyik ellenfele útjából, felemelte a kardját, és egyetlen vágással felhasította az egyik Puck gyomrát. Az alakmás kettéhasadt, eltört ággá változott, lehullott. Ash megperdült, hogy szembenézzen az oldalról támadó Puckkal. Kardja forgott, Puck feje lehullott a válláról, majd az is visszaváltozott faággá. Az utolsó Puck hátulról támadt a hercegre, törét magasra emelve. Ash meg sem fordult, hátrafelé döfött a kardjával. Puckot a tulajdon sebessége vitte a kard hegyére, a kard áthatolt a gyomrán, és a hegye a hátán bukott ki. A herceg meg se fordult, úgy rántotta ki a kardját, és egy újabb törött ág hullott a hóra.

Ash leengedte kardját, óvatosan körülnézett. Tekintetét követve megdöbbsentem. Puck, Kacor módjára, egyszerűen eltűnt, mialatt a figyelmünk másra terelődött. A Téli herceg végigfűrkészte a kertet, felemelt karddal óvakodott előre. Tekintete rám rebbent. Egész testemben megfeszültem, de ugyanolyan gyorsan el is kapta rólam a pillantását, és egy dérlepte fenyő ágai alá lépett.

Alig ért az ágak alá, valami üvöltve ugrott ki a hóból. A herceg el hajolt, a tör épphogy elvétette, Puck pedig egyensúlyát veszítve botladozott előre. Ash felhorkant, kardját Puck hátába döfte, hogy a hegye a mellén bukkant ki, és Puckot a földhöz szegezte.

Felsikoltottam, ám ekkor a test eltűnt. Ash egy másodperc tört részéig az átdöfött levélre meredt a kardja hegyén, majd oldalra vetette magát, amikor valami lezuhant a fáról, és fény villant a törön.

Amikor Ash talpra hengeredett, karját szorongatva, Puck harsányan felnevetett. Ash sápadt ujjai közül vér szivárgott. — Ezúttal kissé lassú voltál, herceg - gúnyolódott Puck, két ujján egyensúlyozva törét. – Pedig

ez a legrégibb trükk a nagykönyvben. Tudom, mivelhogy én írtam a könyvet. Van még vagy milliónyi, ha szívesen játszanál tovább.

— Meguntam, hogy másolatokkal verekedjek. - Ash kezét leengedve felegyenesedett. - A becsület, úgy látszik, nem teng túl a Jótündér Udvarban. Te vagy az igazi Puck, vagy ő gyáva ahhoz, hogy személyesen nézzen szembe velem?

Puck megvetően mérte végig, majd semmivé fakult. Egy másik Puck lépett elő egy fa mögül, képén komisz vigyor.

— Hát, jól van, herceg! - szólalt meg gúnyosan, és közelebb lépett. - Ha ez az óhajod, régi módi szerint öllek meg. - És megint egymásnak estek.

Szívem a torkomban dobogott, ahogy néztem a viadalt. Bárcsak lehetnék valamit! - gondoltam. Egyiküknek a halálát sem kívántam, de fogalmam sem volt, hogyan fékezhetném meg őket. Nem látszott valami jó ötletnek, hogy kiabálva közéjük vessem magam. Az egyiknek esetleg elvonhatnám a figyelmét, hogy a másik késlekedés nélkül kinyírhasssa. Elkecsereződés szorongatta a gyomromat. Nem is sejtettem, hogy Puck ennyire vérszomjas, de a szeme vad csillogása elárulta, hogy ha teheti, megöli a Téli herceget.

Történt közöttük valami, döbbsentem rá, ahogy néztem, amint Ash ádázul csapkod Puck arca felé, és csak kis híján véti el, amikor ellenfele kitér az útjából. Valami történt kettejük között, azért gyűlölik egymást ennyire. Vajon barátok voltak valamikor?

Bizsergett a bőröm, megborzongtam, de nem csak a hidegtől. A fém pengésén, csattogásán felül valami más is hallottam, halk zörgést, mintha ezernyi bogár igyekezne felénk.

— Szaladj! — Összerezzenem Kacor hangjára. Lábnyomok bukkantak fel a hóban, felém rohantak, és láthatatlan karmok szántották a fakérget, ahogy a macs-

ka felmenekült egy fára. - Valami jön! Bújj el gyorsan!

Puckra és Ashre pillantottam - még zajlott a csata. A zörgés hangosabbra vált, zúgás és éles nevetés kíséretében. A fák között hirten ezer meg ezer elektromos zöld szem villant a sötétségben, és körülvett bennünket. Puck és Ash félbeszakította a párviadalt. Szétváltak, végre ráébredtek, hogy baj van - de elkéstek.

Úgy omlottak a talajra, mint holmi élő szőnyeg, mindenholnan előbukkantak a fekete bőrű, gacsos karú, nagy fülű teremtmények, borotvaéles vigyoruk kék-fehéren világított a sötétségben. Hallottam a fiúk rémült kiáltását és Kacor rettegő vernyákolását, miközben még feljebb menekült a fán. A teremtmények megpillantottak. Nem volt idő, hogy reagáljak. Mint holmi dühödt darázsraj rontottak rám, másztak fel a lábam szárán, vetődtek a hátamra. Karmok mélyedtek a bőrömbe, hangos zúgás és rikoltó röhögés töltötte el a fületem, és én vadul csapkodva felsikoltottam. Nem láttam, nem tudtam, merre van a felfelé. Testük súlya ledöntött, belezuhantam a markolászó, vonagló tömeg közepébe. Száz meg száz kéz emelt fel, mint a tücsköt hordozó hangyák, és cipelni kezdtek.

— Puck! - sikoltottam, és küszködve próbáltam kiszabadulni. De alig gördültem el az egyik csoporttól, tucatnyi másik vette át a helyét, és emelt fel. Nem is értem a földhöz. — Kacor! Segíts!

Kiáltásukat már csak távolról hallottam. Zümmögő, élő matracon siklottam a földön, egyenesen a várakozó sötétségbe.

NEM TUDOM, MEDDIG VITTEK. Amikor szabadulni próbáltam, a karmok a bőrömbe mélyedtek, a matracot valóságos tűpárnává változtatták. Hamarosan felhagytam a hadakozással, és igyekeztem arra koncentrálni, hogy hova visznek. Nem volt könnyű, hiszen hanyatt

feküdtem, jóformán nem láttam mást, csak az eget. Forgatni próbáltam a fejemet, de a teremtmények a hajamba mélyesztették karmaikat, és úgy rángatták, hogy kiserkedt a könnyem. Beletörődtem, hogy mozdulatlanul fogok feküdni. Reszkettem a hidegben, vártam, mi történik. A hideg és a mardosó aggodalom kimerített... szemem lezárult, a sötétségben találtam vigaszt.

Mire megint kinyitottam a szememet, eltűnt az éjjeli ég, a helyébe tömör jég költözött. Rádöbbsentem, hogy a föld alatt folytatjuk utunkat. Egyre hidegebb lett, ahogy az alagút szaggatott, idegen szépséggel tündöklő, fenséges jégbarlangba torkollott. Óriási jégcsapok függtek a mennyezetről, némelyik nálam is hosszabb volt, és borzasztóan hegyes. Veszedelmes volt az átkelés a kristálycsillárként tündöklő, meredező jégtüskék alatt - fohászkodtam, hogy le ne pottyanjanak.

Vacogott a fogam, ajkam bénára fagyott. Ám ahogy mélyebbre hatoltunk a barlangban, fokozatosan melegedett a levegő. Halk zaj hallatszott a mélyebb üregekből, morajló, sziszegő hang, mintha törött csőből törne ki a gőz. Patakokban csöpögött a mennyezetről a víz, átáztatta a ruhámat, némelyik jégtüske veszedelmesen ingatagnak látszott.

A sziszegés hangosabbra vált, harsány köhögés szakította meg, és torokkaparó füstszagot éreztem. Most már láttam, hogy valóban lepotyogott néhány jégcsap, darabokra zúzódott a földön, és úgy csillog, akár az üvegcserep.

Elrablóim jégdarabokkal teleszórt nagy barlangba vittek. Pocsolyák lepték a padlóját, víz zuhogott a mennyezetről. A teremtmények a jeges földre dobtak, és elsiettek. Megdörzsöltem elgémberedett, sajgó tagjaimat, és körülnéztem. Vajon hová kerültem? A barlang majdnem üres volt, csak egy fekete kővel — szénnel? — megrakott láda állt a sarokban.

A túlsó fal mellett is megpillantottam néhányat egymásra rakva, a sötétségbe vezető ívelt faátjáró közelében.

Átható sípszó tört elő az alagútból, akár az állomásra befutó gőzmozdonyé, és a nyílásból fekete füst gomolygott. Hamu és kénkő bűzét éreztem, majd mély hang visszhangzott a barlangban.

— ELHOZTÁTOK?

A nyüzsgő teremtmények szétszóródtak, és több jégcsap is lezuhant a földre, hangjuk mint megannyi harangé. Egy jégoszlop mögé bújtam, amikor súlyos léptek közeledtek az alagútban, a füstön át valami óriási, határozottan nem emberi torz alak tűnt fel, és megremegtem rémületemben.

Óriási fekete ló bukkant elő a kavargó füstből, szeme izzott, akár a forró szén, kitágult orrlikai gőzt eregettek. Akkora volt, mint a Budweiser söröskocsit húzó lovak, de ennyiben ki is merült a hasonlatosság. Első pillantásra azt hittem, vaslemezek borítják, bőrét vastagon lepte a rozsdás, fekete fém, és nehézkesen járt a súlya alatt. Aztán rádöbbsentem, hogy vasból készült a teste. Bordái közül dugattyúk, fogaskerekek meredeztek. Sörénye és farka acélsodrony volt, hasában a bőre hasadékain át látható nagy tűz lángolt. Pofája rémületes maszk volt, ahogy felém fordult, és orrlikaiból lángot lövellt.

Hátratántorodtam. Biztos voltam benne, hogy eljött a vég.

— TE VAGY MEGHAN CHASE? - A ló hangja megremegtet te a barlangot. További jégcsapok követtek el öngyilkosságot, de ez aggasztott a legkevésbé. Hátratántorodtam, ahogy a vas szörnyeteg fölém tornyosult, felvetette fejét, és lángot lövellt. - FELELJ, EMBERLÉNY! MEGHAN CHASE VAGY, A NYÁRKIRÁLY LEÁNYA?

— Igen - suttoztam, ahogy a ló közeledett, vas patái a jeget kapálták. — Ki vagy? Mit kívánsz tőlem?

— VASPARIPA VAGYOK - válaszolt a szörny. - MASINA KIRÁLY HADNAGYA. URAM PARANCSÁRA HOZTALAK IDE. VELEM FOGSZ JÖNNI A VASKIRÁLY ELÉ.

A harsányan kongó hangtól megfájdult a fejem. Megpróbáltam koncentrálni a koponyámon doboló kopácsoláson át. — A Vaskirály? — kérdeztem bután. - Ki az a...

— MASINA KIRÁLY - jelentette ki a ló. - A VASUDVAR URA, A VASTÜNDÉK URALKODÓJA.

— Vastündék...?

Hideg kúszott végig a gerincemen. Körülnéztem. A manóforma szörnyek szemüket rám meresztették, Vasparipa irdatlan tömege fölém magasodott. Megszédültem. Vastündék. Létezik egyáltalán ilyesmi? Egyetlen mesében, versben, színdarabban nem találkoztam még csak hasonlóval sem. Honnan jönnek? És ki ez a Masina, a vastündék uralkodója? És ami még fontosabb...

— Mit akar tőlem?

— NINCS MÓDOM TUDNI - horkant fel Vasparipa, és kongva lengette meg vassarkát. — ÉN CSUPÁN ENGEDELMESKEDEM. DE OKOSABB LENNE, HA VELÜNK TARTANÁL, HA VISZONT AKAROD LÁTNI AZ ÖCSÉDET.

— Ethant? - kaptam fel a fejemet, és Vasparipa kifejezéstelen maszkjára meredtem. — Honnan tudsz róla? - tudakoltam. — Jól van? És hol találom?

— GYERE VELEM, ÉS VÁLASZT KAPSZ MINDEN KÉRDÉSEDRE! A VASUDVAR ÉS URAM, MASINA KIRÁLY VÁR.

Felálltam, Vasparipa pedig megfordult, és visszakolompolt az alagútba. Dugattyúi nyikorogtak, fogaskerekei hangosan panaszkodtak, ahogy tovacsoszogott. Hiszen ez öreg, döböntem rá, ahogy egy csavar meglazult és a földre pottyant. Régmúlt napok maradványa.

Vajon vannak-e odakint újabb, kecsesebb modellek, és milyenek lehetnek? Gyorsabb, különb vastündék. De a következő pillanatban úgy döntöttem, hogy nem akarom megtudni.

Vasparipa megállt az alagút bejáratánál, türelmetlenül toporzékolt. Szikrák pattantak ki a patkóiból, miközben rám meredt. – GYERE! - parancsolta. Gőz áramlott ki az orrlikaiból. - KÖVESD AZ UTAT A VASUDVARBA! HA NEM AKARSZ GYALOGOLNI, MAJD HOZNAK A GREMLINEK. - Azzal hátravetette fejét, orrából láng csapott ki. - VAGYTALÁN FUSSAK MÖGÖTTED, TÜZET LEHELVE...?

Jégdárda röppent a levegőben, bordái közt találta Vasparipát, és gőzzé vált, ahogy a tűz körülölelte. A ló felsívított, valósággal fütyült, megperdült, a jeget érő patkói szikrát vetettek. A gremlinek előretódultak, riadtan néztek körül a behatolókat keresve.

— Hé, csúfság! - kiáltott egy ismerős hang. – Csinos kis lakotok van itt. De azért meggondolandó, hogy legközelebb a tűznek kissé ellenállóbb helyet válasszatok egy jégbarlangnál!

— Puck! - kiáltottam, a vörös hajú tündér pedig vigyorogva integetett a barlang túloldaláról. Vasparipa felüvöltött és előrerontott maga előtt szórva a gremlin-eket, mint a madarakat, majd lecsapott Puckra. Puck meg se mozdult, a nagy vasszörnyeteg beletaposta acél patkóival a jégbe.

— Ó, ez kínos látvány volt - szólt kissé távolabbról egy másik Puck. - Meg kellene beszélünk, milyen módszerrel menedzselhetnéd a haragodat.

Vasparipa üvöltve támadt a második Puckra, távolodva tőlem és a bejáratától. A gremlinek vihogva, sziszegve követték, de igyekeztek biztonságos távolságban maradni a tomboló bestiától meg a patáitól.

Húvös kéz tapadt a számra, elfojtva rémült kiáltásomat. Megfordultam, és villogó ezüst szempárba bámultam.

– Ash?

– Erre! - szólt halkan, és a kezemet rángatta. - Míg ez az idióta elvonja a figyelmüket.

— Nem, várj! - suttogtam, és visszahúzódtam. — Ő tud Ethanról. Meg kell keresnem az öcsémet.

Ash szeme összeszűkült. — Ha most habozol, Robinnak vége. Egyébként... - Megint megragadta a kezemet. — Nincs választásod.

Kábán követtem a Téli herceget a barlang fala mentén, döbbenetemben még csak meg sem bírtam kérdezni, vajon miért segít. Hát nem akar megölni? Csak azért ment meg, hogy nyugodtan végezhesen a munkával? De hát ennek nincs semmi értelme; kényelmesen végezhetett volna velem, míg Puck figyelmét elvonja a Vasparipa.

— Hellóóóóóó! - visszhangzott Puck kiáltása valahonnan a barlang mélyéből. — Bocs, rondaság, megint egy másik volt! Csak rajta, legközelebb biztosan eltalálok!

Vasparipa felnézett, miközben éppen a földre dőngölt egy ál-Puckot, karmazsínvörös szeme gyűlölettől izzott. Egy újabb Puck láttán támadásra feszítette meg vasizmait, amikor az egyik gremlin észrevette, hogy a fal mentén osonunk, és figyelmeztető rikoltást hallatott.

Vasparipa megperdült, láttunkra szeme lángot vetett. Ash elnyomott egy káromkodást. A bestia felnyerített, orrlyukából láng csapott ki, és ránk rontott, mint valami gőzmozdony, aminek a nevét köszönhettem. Ash kirántotta kardját, és jégoszlopok özönét zúdította a szörnyetegre. Ám azok ártalmatlanul hullottak a páncél irhára, és csak még jobban feldühítették a bestiát. Ahogy az üvöltő, lángoló fémtömeg ránk rontott, Ash félretolt az útból, és előreszökött — a hadonászó paták alig néhány hüvelyknyivel vették el.

Ash talpra hengeredett a szörny mögött, az oldalára sújtott, ám Vasparipa leszegte fejét, és Ash bordái közé rúgott. Gyomorkavaró roppanás hallatszott, a herceg elrepült, és rongycsomóként hullott a földre.

Hollók vijjogó raja lepte el Vasparipát, mielőtt Asht a földre tiporhatta volna. Kerengtek a feje körül, csipkedték, karmolták, Vasparipa pedig üvöltve csapkodott a madárrajra, megannyi hamvadó üszökké pörkölve őket. Ash talpra vergődött, amikor Puck felbukkant mellettünk, és megragadta a kezemet.

— Indulás! - jelentette Puck videran. — Herceg, szedd össze magad, vagy maradj itt! Mi elmegyünk.

Átrohantunk a barlangon, meg-megcsúsztunk a jégen, a sárban, Vasparipa őrjöngő üvöltése, a gremlinek sziszegése visszhangzott a hátunk mögött. Nem mertem hátranézni. A barlang megrázkódott, körülöttünk a földre záporoztak a jégcsapok, éles-hegyes törmelékük elárasztott, de mi csak futottunk tovább.

Elmosódó szürkesség szökellt felénk, farkát magasra emelve. — Hát megtaláltad! - szólalt meg Kacor, és dühödt pillantást vetett Puckra.

— Idióta! Mondtam, hogy ne kezdj ki azzal a ló-szörnnyel!

— Nincs időm csevegni, el vagyok foglalva! - lihegte Puck, ahogy elvágott a macska mellett, tovább az alagútban. Kacor lelapította a fülét, és mellénk szegődött, miközben a falak a gremlinek rikoltozását visszhangozták. Megpillantottam a barlang bejáratát, a csüngő jégcsapokat, és gyorsabb iramra ösztökéltem magamat.

Vasparipa felnyerített - egy jégtör csak néhány ujjnyival vétette el az arcomat.

— Dönts be a barlangot! - sivített mögöttünk ugrándozva Kacor. — Borítsd rájuk a mennyezetet! Rajta! - Azzal kisurrant a barlangból, és eltűnt.

Néhány pillanat múlva mi is kirentottunk a barlangból, lihegve botladoztunk a hóban. Hátranézve tucatnyi zöld szemet pillantottam meg, felénk száguldottak. Hallottam Vasparipa patáinak robaját, szorosan a nyomukban.

– Rohanjatok! - kiáltotta Ash, és megperdült. Lehunyta szemét, öklét az arcához emelte, és lehajtotta a fejét. A gremlinek körülötte rajzottak, Vasparipa vörösen izzott, a sötétségbe lángnyelvek hasítottak.

Ash kinyitotta a szemét, és meglendítette a kezét.

Morajlás futott végig a talajon, a barlang megremegett. Jégcsapok óriás csokra reszketett, ingadozott. Ahogy a gremlinek a barlang bejáratához értek, szörnyű robajjal, üvegcsörömpöléshez hasonló zajjal szakadt le az egész mennyezet. A gremlinek sikoltoztak, ahogy rájuk omlott a több tonnányi jég és szikla, és Vasparipa elkeseredett nyerítése hangzott fel a kavargó zajban.

A lárma elhalt, csend támadt. Ash, fél méterre a barlangot elrekesztő tömör jégfal előtt, a hora roskadt.

Oda akartam futni hozzá, de Puck megragadta a karomat. – Hő, hő, hercegnő! - szólt rám, amikor ki akartam szabadítani a karomat.

– Mégis mit művelsz? Ha netalán elfelejtetted volna, a hercegecske ellenségünk. Ellenségnek nem segítünk.

– Megsebesült.

– Egy okkal több, hogy itt hagyjuk.

– Épp most mentette meg az életünket!

– A szó szoros értelmében a tulajdon életét mentette meg - válaszolt Puck, de továbbra is markolta a karomat. Addig rángattam, míg végre elengedett. – Figyelj, hercegnő! - Felsóhajtott, amikor dühösen meredtem rá. – Azt hiszed, Ash most már szép szelíd játszótárs lesz? Egyedül azért segített – az egyetlen ok, amiért hajlandó volt a fegyverszünetre –, hogy téged elvihessen Mabhoz. Aki elevenen akar téged megkapni,

hogy felhasználhasson Oberon ellen. Egyedül ez az oka, hogy felbukkant. Ha nem sebesült volna meg, most éppen engem próbálna megölni.

Ashre néztem, aki mozdulatlanul hevert a havon. Hullottak rá a hópelyhek — nemsokára elfedik.

— Nem hagyhatjuk meghalni.

— Ó Téli herceg, Meghan. Hidd el, nem fog megfagyni!

Morcosán néztem Puckra. — Te se vagy különb náluk. — Meglepetten pislogott, én meg elfordultam tőle. — Legalább megnézem, hogy jól van-e. Gyere velem, vagy tágulj az utamból!

Puck égnék emelte a két kezét. — Hát jó, hercegnő. Segíték Mab fiának, udvarunk örök ellenségének. Még ha történetesen kardot döf is a hátamba, abban a pillanatban, amint nem nézek oda.

— Emiatt nem aggódnék - motyogta Ash, és lassan talpra állt. Fél kézzel a kardját markolta, másik karját a bordái köré kulcsolta. Kirázta hajából a havat, és felemelte kardját. — Ha úgy tetszik, foly tathatjuk.

Puck vigyorogva húzta ki a törét. — Ezer örömmel - morogta, és előrelépett. — Hamar végzünk.

Közéjük vetettem magam.

— Elég! - szóltam rájuk villogó szemmel. — Azonnal hagyjátok abba! Letenni a fegyvert! Ash, nem vagy olyan állapotban, hogy verekedj. Te meg, Puck, szégyellheted magad! Sebesültsel akarsz párbajozni? Leülni, mind a kettő! És pofa be!

Elképedve pislogtak rám, de lassan leeresztették fegyverüket. Prüszkölő kacagás harsant egy fa ágai közül. Kacor nézett le ránk, és vigyorogva lengette a farkát.

— Oberon le sem tagadhatna! — kiáltott, és macskavigyorra húzta a száját. — Titánia királynő büszke lehetne rád.

Puck vállat vont, ledobta magát egy fatörzsre, karját összefonta, lábát keresztbe vetette. Ash állva maradt, kifürkészhetetlen tekintettel nézett rám. Puckra ügyet sem vetve léptem oda hozzá. Szeme összeszűkült, egész teste megfeszült, felemelte kardját, de nem ijedtem meg tőle. Amióta idekerültem, első alkalommal nem éreztem félelmet.

— Ash herceg - suttogtam, amikor közelebb léptem hozzá. — Kössünk alkut!

Meglepetés villant a szemében.

— Szükségünk van a segítségedre - folytattam, és egyenesen a szemébe néztem. — Nem tudom, mik voltak azok, de vastündérnek hívták magukat. Említettek egy Masina nevű valakit is, a Vaskirályt. Tudod, ki az?

— Vaskirály? - Ash megrázta a fejét. — Ilyen nevű személy nincs az udvarokban. Ha ez a Masina király létezik, mindannyiunkra veszedelmet jelent. Mindkét udvar tudni akar majd róla, és ezekről a... vastündérek-ről.

— Meg kell keresnem - mondtam, a tőlem telhető leghatározottabban. — Nála van az öcsém. A segítségedre van szükségem, hogy elmenekülhessek az Árnyudvar birodalmából, és megkereshessem a Vaskirály udvarát.

Ash felvonta a szemöldökét. — És ugyan miért tenném? - kérdezte halkán. Nem gúnyosan - halálkomolyan.

Nagyot nyeltem. — Megsebesültél - emlékeztettem, és egyenesen a szemébe néztem. — Erőszakkal nem vihetsz magaddal, különösen, hogy Puck annyira szeretne tört döfni a bordáid közé. - Hátranéztem Puckra, ott ült durcásan a fatörzsön. Halkabbra fogtam a hangomat. — A következő az ajánlatom. Ha segítesz megkeresnem és épségben hazavinne az öcsémet, veled megyek az Árnyudvarba. Önként. Sem én nem akadályozom meg, sem Puck.

Ash szeme megvillant. – Olyan sokat jelent neked? Feláldoznád a szabadságodat az öcséd biztonságáért?

Mélyet lélegeztem. – Igen - bólintottam. A szó ott függött kettőnk között a levegőben, és gyorsan folytattam, mielőtt viaszívhathnám. – Nos, áll az alku?

Félrehajtotta a fejét, mintha rajtam töprengene. – Nem, Megham Chase. Ez nem alku, ez szerződés.

— Helyes. - Reszketett a lábam. Hátrább léptem. Le kellett ülnöm, nehogy elessek. – És Puckot sem próbálok megölni.

— Ez nem volt része a megállapodásnak - mondta Ash, de aztán eltorzult az arca, térdre hullott, karját a derekára szorította. Ajkai közül sötét vér szivárgott.

— Puck! - kiáltottam, és a fatörzsön üldögélő tündérre meredtem. – Azonnal gyere ide, és segíts!

— Nocsak, szép szelídre vesszük a figurát? - Puck nem mozdult, láthatólag nem volt engedékeny kedvében. – Ne igyunk egy csésze teát? Vagy előbb puszkodjunk össze?

— Puck! - kiáltottam elkeseredetten, de Ash fel-emelte fejét, és ellenfelére meredt.

— Fegyverszünet, Robin pajtás - szólt rekedten. – A Fagyos Udvarház itt van néhány mérföldnyire. Az úrnő pillanatnyilag távol van, az udvarnál, hát biztonságban leszünk. Azt javaslom, halasszuk el a párbajunkat, míg oda nem érünk, és a hercegnőt bevizhetjük a hidegből. Hacsak nem akarsz most helyben megölni.

— Nem, nem. Később is ráérünk megölni egymást. - Puck leszökött a fatörzsről, közelebb jött, és törét a csizmája szárába dugta. A herceg karját a maga válla köré kanyarította, és talpra rántotta Asht. A herceg felhőrdült, ajkába harapott, de nem kiáltott fel.

Metsző pillantást vetettem Puckra, de ő rám se hederített. – Mehetünk - sóhajtott. – Jössz, Kacor?

– De mennyire! - Kacor halkán a hóra puffant. Arany szeme mosolygott, cinkosan nézett rám. – A világért el nem mulasztanám.

AFAGYOS UDVARHÁZ MÉLTÓ VOLT NEVÉHEZ. A messzire nyújtózó birtokot jégtakaró borította, a pázsitot dér lepte, a tüskés levelű fák kristályvízbe fagytak. Odabent sem volt sokkal jobb a helyzet, A lépcső síkos volt, a padló akár a jégpálya, leheletem megfagyott a levegőben, amikor átbotorkáltunk a hideg, keskeny folyosókon. De legalább a személyzet készséges volt, ha roppant hátborzongató is, fehér bőrű, hosszú ujjú, csontvázsovány gnómok siklottak némán fel-alá a házban. Pupilla nélküli, aránytalanul nagy fekete szemükkel idegesítő módon, gyászosan bámultak ránk, mintha halálos betegségben szenvednénk, és meg volnának számlálva az óráink. De azért udvariasan fogadtak, tisztelettel hajoltak meg Ash előtt, és az egyik szobában kényelembe helyezték. A csontig hatoló hideg nem zavarta a Téli herceget, én azonban reszkettem, vacogtam, míg az egyik szolga át nem nyújtott egy vastag takarót, majd szótlánul, nesztelen léptekkel odébb nem állt.

Hálásan burkolóztam bele a takaróba, és bekukkantottam abba a szobába, ahol Ash ült az ágyon, jeges gnómok körében. Ingét levetette, karcsú, izmos karja és mellkasa csupasz volt. Alakja inkább táncosra, vagy harc-

művészre vallott, nem testépítőre, elegáns alkatának kecsességével emberi lény egyszerűen nem vetekedhetett. Szemlébe hulló zilált, fekete haját szórakozottan söpörte félre.

Gyomrom furcsán megrebbent, és kihátráltam a folyosóra. *Mit művelsz?* - kérdeztem magamtól elképedve. *Ez itt Ash, az Árnyudvar hercege. Meg akarta ölni Puckot, és téged is megpróbálhat megölni.*

Nem szexi. Egyáltalán nem.

Márpedig igenis az volt, méghozzá nagyon, miért is tagadnám. Szívem ellenkezett az agyammal, és tudtam, hogy ezt sürgősen el kell intéznem. *Oké, nagyszerű,* mondtam magamnak, *Ash tagadhatatlanul káprázatos. Csak a jó külsejére reagálok. Ennyi. Valamennyi sidhe elképesztően jól néz ki. De ez nem jelent semmit.*

EBBE A GONDOLATBA KAPASZKODVA LÉPTEM VISSZA A SZOBÁBA.

Ash felnézett, amikor takaróba bugyolálva közelebb léptem hozzá, Két gnóm éppen kötözte a felsőtestét, de a gyomra fölött csúnya fekete véraláfutást láttam.

— Ez az, ahol...?

Ash bólintott. Én meg csak bámultam rá. Észrevettem, mennyire elfeketedett a teste azon a helyen, és hogy csúnya sebhelyek borítják. Megrázkódtam, elfordítottam a fejemet.

— Mintha megégették volna.

— Annak a teremtménynek a patái vasból vannak - válaszolt Ash. - A vas éget, ha ugyan rögtön meg nem öl. Szerencsémre a csapás nem a szívem fölött ért. - A gnómok szorosabbra húzták a kötést, Ash arca megrándult.

— Milyen súlyos a seb?

Kritikus szemmel mért végig. - A tündék gyorsabban gyógyulnak, mint ti, halandók - válaszolt. Kecsesen felállt, lerázva magáról a gnómokat. - Különösen a tulaj-

don területükön. Ezt kivéve - érintette meg könnyedén bordái fölött a vas égette sebhelyet - holnapra nem lesz semmi bajom.

— Ó! - Alig jutottam levegőhöz, egyszeriben le sem tudtam venni a szememet róla. — Akkor... jó.

Hívdösen elmosolyodott, és közelebb lépett.

— Jó? - Gunyoros volt a hangja. — Ne kíválgass nekem jó egészséget, hercegnő! Jobb szolgálatodra lett volna, ha Puck megöl engem, amikor megvolt rá a lehetősége.

Ellenálltam a sürgetésnek, hogy távolodjam tőle. — Nem lett volna jobb. - Árnyéka fölem magasodott, bizsergett tőle a bőröm, de nem tágitottam. — Szükségem van a segítségedre ahhoz, hogy kijussak az Árnyudvarból, de ahhoz is, hogy megtaláljam az öcsémet. És egyébként sem hagyhattam, hogy hidegvérrel megöljön.

— Ugyan, miért nem? - Most már nagyon közel volt hozzám, annyira, hogy láttam a mellén a halvány sebhelyeket. — Úgy látom, nagyon odavan érted. Talán megvárod, míg elhagyjuk Tír Na Nógot, hogy hátba döfhessen? Mi lenne, ha megint összecsapnánk, és megölném?

— Hagyd abba! - néztem dühösen a szemébe. — Miért csinálod ezt? Szavamat adtam. Most mit nyomod ezt a süket dumát?

— Csak szeretném tudni, hol állsz, hercegnő. - Hátrált egy lépést, és már nem mosolygott. — Szeretem kiismerni az ellenségemet, mielőtt összecsapnánk. Megtudni, mi az erőssége, mi a gyengéje.

— Nem harcolok veled...

— Harcolni nem csak karddal lehet. - Ash visszalépett az ágyhoz, kivonta kardját, és szemügyre vette a villogó pengét. — Az érzelem halálos fegyver lehet, és ha ismered ellenfeled határait, ezzel megnyerheted a csatát. Például... - Megfordult, rám szegezte a kardot, és rám meredt a fényes penge fölött. - Mindent megtennél, hogy

megtaláld az öcsédet – kockázatot vállalnál, alkudoznál az ellenséggel, feladnád a szabadságodat, ha ezzel megmentheted. Bizonyára megtennéd ugyanezt a barátaidért is, vagy bárkiért, aki kedves neked. A te gyenge pontod a hűséges szereteted, és ezt az ellenségeid minden bizonnyal felhasználják majd ellened. *Ez a te gyengéd, hercegnő. Ez életed legveszedelmesebb pontja.*

– És akkor mi van? - néztem rá dühösen, és szorosabbra húztam magam körül a takarót. – Azt mondd, nem vagyok hajlandó elárulni a barátaimat vagy a családomat. Ha ez gyengeség, hát vállalom.

Villogó szemmel nézett rám, de az arckifejezése nem árult el semmit. – És ha választhatnál, hogy megmented az öcsédet, vagy hagysz engem meghalni, mit választanál? A válasz nyilvánvaló, de vajon meg tudnád-e tenni?

Rágtam az ajkamat. Hallgattam. Ash lassan bólintott, és elfordult. – Fáradt vagyok - mondta, és leült az ágyra. – Keresd meg Puckot, és döntsétek el, merre tovább! Hacsak történetesen nem tudod, hol van ennek a Masinának az udvara. Mert én nem tudom. És ha segíteni akarok nektek, előbb ki kell pihennem magam.

Leheveredett, karjával eltakarta a szemét. Engem láthatólag elbocsátott. Lassan kimentem, a fejemben sötét kétségek kavarogtak.

A folyosón Puckba ütköztem: a falat támasztotta, karját összefonta. – Hát hogy van a szemrevaló hercegecske? - kérdezte gunyorosan, és ellökte magát a faltól. – Túléli a megpróbáltatást, hogy egyszer majd megverekehdhessünk?

– Jól van - motyogtam, Puck pedig mellém szegődött. – Csúnya égési seb van rajta ott, ahol a ló megrúgta, szerintem néhány bordája is eltört, de nem vallja be.

– Kérlek, nézd el nekem, hogy nem vérzik érte a szívem! - válaszolt gúnyosan Puck. – Nem tudom, hogyan bírtad rá, hogy segítsen, hercegnő, de én egy krajcár árát nem bíznék benne.

Nem ajánlatos a Téli Udvarral parolázni. Mit ígértél neki?

— Semmit - válaszoltam, de kerültem a tekintetét. Éreztem hogy nem hisz nekem, és támadásba lendültem, hogy elvonjam a figyelmét. – Figyelj, tulajdonképpen mi bajotok van egymással? Azt mondja, hogy egyszer már hátba döfted. Mi történt?

— Hát ez... - Puck tétovázott, és láttam, hogy érzékeny pontot ú nt tettem. – Ez tévedés volt - folytatta nyugodtabban. – Nem volt szándékos részemről. - Megrázkódott, visszatért régi énje, gunyoros mosolya. – Mindegy, nem számít. Nem én vagyok a rossz fiú, hercegnő.

— Nem - bólintottam. – Tényleg nem. Csakhogy nekem mind kettőtökre szükségem van ahhoz, hogy visszakapjam Ethant. Különösen most, hogy ez a Vas- király annyira ácsingózik utánam. Tudsz róla valamit?

— Még sosem hallottam róla - motyogta Puck, ahogy beléptünk az ebédlőbe. A szoba közepén hosszú asztal állt, rajta pompás jégszobor. Kacor az asztalon kuporgott, fejét egy tálkába dugta - olyasmit falt, ami erős halszagot árasztott. Mikor beléptünk, felnézett, és rózsaszín nyelvével megnyalogatta a szája szélét.

— Kiről nem hallottatok soha?

— Masina királyról. - Kihúztam egy széket, leültem, államot a kezemre támasztottam. – Az a lóféleség - Vasparipa - azt mondta, hogy Masina a vastündék uralkodója.

— Hm. Én se hallottam róla. - Kacor visszadugta fejét a tálba, és hangosan csámcsogni kezdett. Puck leült mellém.

— Nem tűnik lehetségesnek – motyogta, és példámot követve, kezére támasztotta az állát. – Vastündék? Kész gyalázat! Sose hallottunk ilyet. - Kezét végighúzta a homlokán, szeme összesűkül. – Márpedig Vasparipa határozottan tünde volt. Éreztem. Ha vannak még hozzá

hasonlók, meg olyan gremlin-micsodák, Oberont azonnal értesíteni kell. Ha ez a Masina király ellenünk hozza a vastündéit, mire felocsúdhatnánk, porig rombolja az udvarokat.

– Csakhogy nem tudsz róla semmit - hangzott Kacor hangja a tál mélyéről. – Fogalmad sincs, hol van, mi az indítéka, és igazában lány vastünde van ott. Mit mondanál Oberonnak? Különösen, mivel... khm... kiestél a kegyeiből, mert engedetlen voltál.

– Igaza van - szólaltam meg. – Többet kell megtudnunk erről a Masináról, mielőtt az udvarokat értesítenénk. Mi van, ha elhatározzák, hogy szembeállnak vele? Ellenállhat vagy fedezékbe vonulhat. Nem kockáztathatom meg, hogy elveszítsem Ethant.

– Meghan...

– Nem értesítjük az udvarokat - jelentettem ki, és Puck szemébe néztem. – Ennyi.

Puck megeresztett egy sóhajt, és kényszeredetten rám vigyorgott. – Hát jó, hercegnő - emelte fel a kezét. – Legyen meg az akaratod!

Kacor belevihogott a tálba.

– Na, és egyáltalán hogyan találhatjuk meg ezt a Masinát? - mondtam ki a kérdést, ami egész este foglalkoztatott. – A királysága felé egyetlen utat ismerünk, ami történetesen egy tonna jég alatt húzódik. Hol kezdjük keresni? Bárhol lehet.

Kacor felemelte a fejét. – Esetleg ismerek valakit, aki segíthet - dorombolta, szemét résnyire összehúzza. – Egy látó asszonyt, egy orákulumot, aki a ti világotokban él. Nagyon öreg, Pucknál is idősebb. Még Oberonnál is. Majdnem olyan öreg, mint a macskák. Ha valaki megmondhatja, hol lehet ez a Vaskirály, ő az a valaki.

Nagyot dobbant a szívem. Ha ez az orákulum tudhat a Vaskirályról, talán azt is tudja, hol van az apám. Mindenesetre megkérdezhetem.

– Azt hittem, már rég meghalt - mondta Puck. – Ha ugyanarról az orákulumról beszélsz, akire én gondolok, ő már időtlen időkkel ezelőtt eltűnt.

Kacor ásított, és megnyalogatta a képét. – Nem halt meg - válaszolt. – Aligha halt meg. De a nevét és a külsejét annyiszor megváltoztatta már, hogy a legöregebb tünde sem emlékszik rá. Nem szívesen mutatkozik, ugyanis.

Puck a homlokát ráncolta. – Akkor *te* hogyhogy emlékszel rá? - kérdezte, enyhén méltatlankodva.

– Macska vagyok - dorombolt Kacor.

AZNAP ÉJJEL ELKERÜLT AZ ÁLOM. Több rétegnyi takaró sem védett meg a szűnni nem akaró hidegtől; bekúszott minden repedésbe, fagyos ujjáival ellopta a meleget. Ráadásul Kacor is rám heveredett a takarók alatt, szőrös teste ugyan áldott meleget adott, csakhogy szüntelenül a bőrömbe mélyesztette a karmait. Hajnaltájban, amikor ki tudja, hányadszor ébresztett fel, felkeltem, magam köré kanyarítottam egy takarót, és Puck keresésére indultam.

Helyette Ashre leltem az ebédülőben, kardjával gyakorlatozott a hajnal szürke világánál. Karcsú, arányos teste könnyedén szökkent a kőpadlón, kardja kecsesen szelte a levegőt, szemét lehunyta, hogy jobban tudjon koncentrálni. Percekig álltam az ajtóban, és néztem, képtelen voltam levenni róla a szemem. Tánc volt, gyönyörű és delejes. Nem tudom, meddig néztem, és boldogan ott maradtam volna egész délelőtt, ha ki nem nyitja a szemét, és meg nem pillant.

Felsikoltottam, és büntudatosan kihúztam magam. – Ne törödi velem! - mondtam, amikor pihenőállásba helyezkedett. – Nem akartalak zavarni. Kérlek, folytasd!

– Már éppen végeztem. - Tokjába dugta a kardot, és komolyan nézett rám. – Szükséged van valamire?

Rádöbbsentem, hogy nyitva maradt a szám. Pirulva fordítottam el róla a tekintetemet. – Khm... nem. Vagyis... örülök, hogy jobban vagy.

Fura kis mosolyt vetett rám. – Muszáj csúcsformába lendülnöm, ha a kedvedért majd öldösnöm kell, nem igaz?

Nem kellett válaszolnom, mert Puck ballagott be, dúdolt, kezében egy tál aranyszínű gyümölcs, mind akkora, mint egy-egy golflabda. – Jó reggelt, hercegnő! - morogta tele szájjal, és az asztalra plobta a tálát. – Nézz ide, mit találtam!

Ash összevonta a szemöldökét. – Mi az, Robin pajtás, már a pincét fosztogatód?

– Hogy én? Loptam volna? - Puck arcán sanda mosoly villant. Ujabb gyümölcsöt pottyantott a szájába. - Ősi ellenségem házában? Honnan támadt ez az ötleted? - Letépett még egy gyümölcsöt, kacsintott, és odahajította nekem. A gyümölcs meleg volt és puha, húsa akár egy túlérett őszibaracké.

Kacor az asztalra szökkent, és körbeszimatolt. - Nyárgyümölcs – állapította meg, és farkát maga köré kanyarította. – Nem gondoltam volna, hogy téli területen is megterem. - Komoly képpel fordult felém. – Ne nagyon fogyassz belőle sokat! - figyelmeztetett. – Ebből tündérbor készül. Emberi részed nehezen tudná feldolgozni.

– Ó, egyet azért megkóstolhat - horkant fel Puck a szemét forgatva. - Elég régóta van már Tündérföldön ahhoz, hogy a mi kajánkat fogyaszthassa. Nem változik tőle patkánnyá, vagy ilyesmivé.

— Hová megyünk? - kérdezte Ash, mintha elege lenne belőlünk. – Sikerült összehoznod valami tervet, hogyan találjuk meg a Vaskirályt, vagy céltáblát festünk

a hátunkra, és körbe-körbe járunk, míg észre nem vesz?

Beleharaptam a gyümölcsbe, melege átjárta a számát. Nyeltem, és egész testemet eltöltötte, kiűzte a hideget. A takaró melege szinte fojtogatott; az egyik szék hátára dobtam, a maradék gyümölcsöt pedig egyben lenyeltem.

— Látom, buzgón szeretnél segíteni - szólt gunyorosan Puck, és asztalnak támaszkodott. – Pedig én harcra készen ébredtem. Hogyhogy meggondoltad magad, herceg?

A nyárgyümölcs hatása fakult, libabőrös lett a karom, bizsergett az arcom. Ügyet sem vetettem Kacor figyelmeztető pillantására, fel kaptam még egy gyümölcsöt, és a számba tömtem, mint az imént Puck. Csodálatos, finom meleg árasztott el, élvezettel sóhajtottam fel.

Ash körvonalai elmosódtak, ahogy szembenézett Puckkal. – Alkut kötöttünk a hercegnőddel - szólt. - Beleegyeztem, hogy segítek neki megkeresni a Vaskirályt, de a részletekkel nem untatlak. Én betartom az egyezés rám eső részét, de te semmiképpen nem szerepelsz benne. Én csak *neki* ígértem segítséget.

— Vagyis mi ketten kedvünk szerint bármikor megvívhatunk.

— Pontosan.

A szoba kissé megingott. Egy székre rogytam, kivettem a tálból még egy nyárgyümölcsöt, és a számba tömtem. Megint előntött az a csodálatos meleg és a mámor érzése. Valahol messze Puck és Ash veszedelmes vitába bonyolódott, de nem bírtam rávenni magam, hogy odafigyeljek. Belekapaszkodtam a tál szélébe, magamhoz húztam az egészet, és potyogtattam a számba a gyümölcsöt, akár a cukorkát.

— Nahát, akkor mire várunk? — kérdezte sürgető hangon Puck. – Akár most rögtön kimehetünk, fenség, és elintézhetjük a dolgot.

Kacor hangosan felsóhajtott, félbeszakítva a beszélgetést. Mindkét tündér odafordult, és rámeredt. – Ez igazán lenyűgöző - szólt Kacor elmosódott hangon –, de ahelyett, hogy düllesztenétek a melleteket, és kaparnátok a földet, akár két hivalkodó hímpáva, talán szemmel tarthatnátok ezt a lányt.

Mindkét fiú rám pillantott. Puck szeme óriásira tágult. – Hercegnő! - kiáltott fel, azzal odaugrott, és kiragadta markomból a tálat. - Nem lenne szabad... Ne mindet... Hányat ettél meg?

— Hogy ez mennyire jellemző rád, Puck! – Ash hangja igen távolról szólt, a szoba pedig forogni kezdett. – Kínálsz neki egy korty lünderbort, aztán játszod a meglepettet, mikor a fejébe száll.

Ez roppant mulatságosan hangzott. Hisztérikus vihogás tört ki belőlem, és abba se tudtam hagyni. Nevettem, nevettem, a végén már levegőért kapkodtam, könny patakozott az arcomon. A lábam viszketett, a bőröm bizsergett. Mozogni akartam, csinálni valamit.

Megpróbáltam felállni, hogy pörögjek, táncoljak, de a szoba hevesen megbillent, én elestem, de még akkor is harsányan kacagtam.

Valaki megfogott, és a karjába kapott. Fagyot, hideget szagoltam, és a fejem fölül elkeseredett sóhajt hallottam.

— Mit csinálsz, Ash? - kérdezte valaki. Ismerős hang volt, de sehogy sem jöttem rá, kié, sem hogy miért hangzik olyan gyanakvónak.

— Visszaviszem a szobájába. - A fejem fölött megszólaló személy hangja csodálatosan nyugodt és mély volt. Felsóhajtottam, és elfészkelődtem a karjában. – Ki kell aludnia ennek a gyümölcsnek a hatását. Még legalább egy napig itt rostokolhatunk, hála a hülyeségnek.

A másik hang valami érthetetlen zagyvaságot válaszolt. Úgy rám tört az álmoság meg a szédülés, hogy nem is érdekelt. Nekidőltem a titokzatos személy mellének, és mély álomba merültem.

SÖTÉT SZOBÁBAN ÁLLTAM, KÖRÜLÖTTEM GÉPEZETEK. Karvastagságú acélkábelek lógtak a fejem fölött, ház nagyságú komputerek sorakoztak a fal mentén, milliónyi fényük villogott, ezernyi törött tévékészülék, antik asztali számítógépek, elavult játékkonzolok, videók heverték rakásszám a szobában. Drótok kígyóztak a falak mentén, belepték az elavult technológia hegyeit, tömkelegben csüngtek a mennyezetről. Hangos zúgás töltötte el a helyiséget, belerezdült a padló, de még a fogaim is.

— Meggie!

A fojtott suttogás a hátam mögött hangzott fel. Megfordultam egy kicsiny alak csüngött alá a drótokról. A vezetékek a karja, melle, lábai köré tekeredtek, a mennyezet közelében lógott kifeszítve. Elrettenve láttam, hogy néhány drót egyenesen befűrődik, az arcába, nyakába, homlokába, mint megannyi konnektorba. Tehetetlenül lengett, kék szemével a tekintetemet kereste.

— Meggie - suttogta Ethan, miközben valami óriási rémség emelkedett fel mögötte. — Ments meg!

Hirtelen sikoltozva felültem. Agyamba égett Ethan képe, amint ott lóg a drótokon. Kacor panaszosan nyávogva odébb ugrott, hegyes karmai a mellembé fűrődtek, amikor lendületet vett. Jóformán nem is éreztem. Ledobtam a takarót, és az ajtóhoz rontottam.

A fal mellett álló székből sötét alak emelkedett fel, és utamat állta. Megragadta a karomat, és erősen lefogott, míg én minden erőmmel szabadulni igyekeztem. Semmi mást nem láttam, csak Ethant, amint a szemem előtt hal kínhalált.

— Eressz el! - sikoltottam, kitéptem a karomat a szorításából, és megpróbáltam kikaparni ellenfelem szemét. — Ethan odakint van! Meg kell mentenem! Eressz el!

– Még csak azt sem tudod, hol van. - Elkapta hadonászó csuklómat, és a melléhez szegezte. Megrázott, és ezüst szemével mélyen a szemembe nézett. – Ide hallgass! Ha odarohansz minden terv nélkül, megölsz mindnyájunkat, és az öcséd is meghal. Ezt akarod?

A mellkasára borultam. – Nem - suttogtam. Elhagyott az erőm. Megpróbáltam elfojtani feltoluló könnyeimet. Nem lehetek gyenge, többé nem. Ha egy csepp reményem van, hogy megmenthetem az öcsémet, nem állhatok oda a sarokba bógni. Erősnek kell lennem.

Reszkető lélegzettel felegyenesedtem, és megtöröltem a szememet. – Sajnálom - suttogtam zavartan. – Már jól vagyok. Nem fogok kiborulni, ígérem.

Ash nem eresztette el a kezemet. Óvatosan megpróbáltam visszahúzni, de nem engedte. Felnéztem, arca ott volt néhány ujjnyira az arcomtól, szeme fényesen ragyogott a szoba árnyai között.

Megfagyott körülöttünk az idő. A szívem ki-kihagyott, de aztán összeszedte magát, hangosabban, gyorsabban vert, mint azelőtt. Ash arc kifejezése üres volt; arcán-szemében semmi sem mutatkozott, a teste tökéletesen mozdulatlan maradt. Tudtam, hogy lángvörös az arcom. Felemelte ujjait, gyengéden elsöpört egy könnyet az arcomról, mire végigbizsergett a bőröm. Megrázkódtam; félelmetes volt a kettőnk között fokozódó feszültség, meg akartam törni.

Megnyaltam az ajkamat. – Ez az a pillanat, amikor bejelentet, hogy meg akarsz ölni?

Szája egyik sarkát mosolyra húzta. – Ha akarod - suttogta, és végre mosoly suhant át az arcán. – Bár a dolog ahhoz kezd túl érdekessé válni.

Léptek hallatszottak a folyosóról, Ash odébb húzódott, elengedte a kezemet. Összefonta a karját, és a falnak támaszkodott, amikor Puck belépett, a nyomában lustán ballagó Kacorral.

Lopva mély lélegzetet vettem, és reméltem, hogy égő arcom, elrejti az árnyék. Puck gyanakvó pillantást vetett Ashre, majd rám nézett. Zavart vigyor futott át az ajkán.

— Khm... hogy vagy, hercegnő? - kérdezte, és két kezét összekulcsolta a feje mögött, félreérthetetlen jeleként annak, hogy ideges.

— Az a nyárgyümölcs nem semmi, igaz? Na, legalább nem vadgsztenye volt. Különben tüskédisznó alakjában tölthetted volna az estét.

Felsőhajtottam. Tudtam, hogy ennél határozottabb bocsánatkérést nem várhatok tőle. – Jól vagyok - közöltem, és vágtam egy fintort. – Mikor indulunk?

Puck felvonta a szemöldökét, de Ash úgy válaszolt, mintha nem történt volna semmi. – Ma este - közölte, majd ellépett a faltól, és párduc módjára kinyújtózkodott. – Már épp elég időt elfecséreltünk. Feltételezem, hogy a caith sith tudja, hol található az az orákulum.

Kacor ásított, kivillantva fogait és rózsaszín nyelvét. – Természetesen.

— Milyen messze van? – kérdeztem.

A macska rólam Ashre nézett, és mindentudóan dorombolt. – Az orákulum az emberi világban lakik - közölte –, egy nagyvárosban, amely a tengerszint alatt fekszik. Az emberek évente jelmezt öltenek, és óriási ünnepséget rendeznek. Táncolnak, esznek, isznak, és addig ingerlik egymást, míg mindenki pucérra nem vetkőzik.

— New Orleans - vontam össze a szemöldökömet. – New Orleansról beszélsz. - Felnyögtem. Vajon mit fog kérni azért, hogy elvigyen oda? A nagyvárosok közül New Orleans feküdt a legközelebb a mi kis porfészkünkhöz, de még így is hosszú volt az út odáig. Tudtam, hiszen eleget képzelegtem arról, hogy majd elautózom ebbe a mesés

városba, mikor végre megkapom a jogsimat. — Az több száz mérföld! - háborogtam. — Nincs kocsim, se pénzem repülőjegyre.

Hogy jutunk oda? Netán autóstoppal?

— Emberlény, Sohaföld az emberi világ minden pontjával határos. — Kacor türelmetlenül ingatta a fejét. — Nincs fizikai határa. Ha tudod, hol a megfelelő átjáró, innen egyenesen Bora Borába juthatsz. A herceg bizonyára ismeri a nagyvárosba vezető utat.

— Hogyne ismerné! - vágott közbe Puck. — Vagy az egyenes utat az Árnyudvar közepébe. Nem mintha nem állítanék be szívesen hívatlanul Mab murijába, de szeretném a magam feltételei szerint végrehajtani.

— Nem fog csapdába vezetni bennünket - förmedtem rá Puckra, aki ferde szemmel nézett rám. - Megígérte, hogy segít megkeresni a Vaskirályt. Megszegné a szavát, ha átadna bennünket Mabnak. Igaz, Ash?

Láttam, hogy Ash kényelmetlenül érzi magát, de mindenesetre bólintott.

— Igaz - ismételtem, és bátrabbnak mutattam magam, mint amilyennek éreztem. Reméltem, hogy Ash nem fog elárulni bennünket, de mint már rájöttem, a tündérekkel kötött paktumok alaposan visszaüthetnek. Végül elhessegettem a kétségeimet, és a herceghez fordultam. — Tehát - szóltam, és igyekeztem magabiztosan beszélni —, hol találjuk ezt az átjárót New Orleansbe?

— A dérlepte óriásromoknál - válaszolt Ash, de láttam, hogy elgondolkodik. — Igen közel Mab udvarához. - Puck ádáz pillantása láttán megvonta a vállát, és kissé bűnbánó mosoly jelent meg az arcán. — Évente egyszer elmegy a farsangi ünnepekre.

Elképzeltem az Árnyudvar királynőjét, amint megsemmisítő pillantást vet a vigadozókra, és rám jött a vihoghatnék. Mindhárman furán néztek rám. — Elnézést! -

lihegtem, és az ajkamba haraptam. – Nyilván még spicces vagyok egy kicsit. Nos, akkor mehetünk?

Puck elvigyorodott. – Csak hadd vételezzek egy kis ellátmányt:

KÉSŐBB NÉGYESBEN VÉGIGMENTÜNK egy keskeny jeges csapáson, és ahogy távolodott, a Fagyos Udvarház egyre kisebb lett mögöttünk. Az éjszaka folyamán eltűntek a gnómok: a ház üres volt, amikor elhagytuk, mintha így állna száz esztendeje. Hosszú szürke bundát viseltem, amely minden lépésnél dallamosan csilingelt, akár a száncsengők. Puck adta rám, amikor biztonságos távolságba kerültünk az udvarháztól. Ash helytelenítő pillantást vetett ránk, így nem mertem megkérdezni, honnan szerezte. De annyi biztos, hogy tökéletesen melegen tartott, és jó szolgálatot tett nekem Mab jéghideg országában.

Menet közben kezdtem rádöbbenni, hogy az Árnyudvar jeges birodalma éppolyan szép - és egyben veszedelmes mint Oberon felségterülete. A fákról csüngő jégcsapok gyémántként csillogtak a nap fényében. Itt-ott egy-egy csontváz hevert a fák alatt, csontjai között jégdárdával. Kristályvirágok pompáztak az út mentén, szirmaik kemények és finomak, akár az üveg, tüskéik felém hajoltak, amikor közeledtem hozzájuk. Egyszer mintha egy jegesmedvét pillantottam volna meg egy dombtetőn. Kicsiny alak ült a hátán, de egy fa eltakarta őket előlem, és hamarosan el is tűntek a szemem elől.

Vándorutunk során Ash és Puck egy szót sem szólt egymáshoz, ami valószínűleg jó is volt. A legkevésbé sem akartam, hogy halálos párbajt vívjanak. A herceg egyenletes léptekkel, némán haladt előttünk, ritkán nézett hátra, de Puck szórakoztatott mókáival és szüntelen csevegésével. Bizonyára így akarta tartani bennem a lelket, hogy elfelejtsem Masínát meg az öcsémet, és én hálás voltam, hogy leköti a figyelmemet.

Kacor el-eltűnt, felszökött a fákra, majd percek vagy órák múltán felbukkant, de egy szóval sem árulta el, hol járt közben.

Késő délután jéggel borított, csipkézett hegycsúcsok sorát értük el, és az ösvény hirtelen meredekre fordult. Csúszós, veszedelmes volt az út, ügyelnem kellett, hova lépek. Puck lemaradozott; gyanakvó pillantásokat vetett hátra, mintha orvtámadástól tartana. Hátranéztem rá, ebben a pillanatban megcsúsztam egy jégdarabon, és a lábam kisiklott alólam. Csapkodtam, de elvesztettem az egyensúlyomat a keskeny ösvényen, és kétségbeesetten igyekeztem talpon maradni, nehogy lebukfencezzek a hegyoldalon.

Valami megragadta a csuklóm, és előrehúzott. Egy mellkasra zuhantam, ujjaim belevájtak a ruha szövetébe, hogy talpon tudjak maradni. Ahogy a felszökö adrenalin alábbhagyott, és szívverésem visszatért a rendes ütembe, felnéztem, és Ash arcát pillantottam meg néhány ujjnyira a magam arcától, annyira közel, hogy ezüstös szemében megláttam a tükörképemet.

Közelségére minden érzékem vad táncba kezdett, nem tudtam levenni róla a szemem. Ennyire közletről az arca óvatosan fegyelmezett volt, de tenyerem alatt éreztem szívének heves dobogását. A magam szívverése válaszolt. Még egy pillanatig a karjában tartott, épp elegendő ideig ahhoz, hogy a gyomrom vadul meglóduljon, azután odébb lépett, engem meg ott hagyott pihegve az ösvény közepén.

Hátranéztem, és észrevettem, hogy Puck vasvilla-szemmel mered rám. Zavartan, és sajátos módon szégyenkezve leporoltam a ruhámat, és rendbe hoztam a hajamat egy méltatlankodó szusszanás kíséretében, majd követtem Asht a hegyen.

Puck ettől fogva nem szólt hozzám.

Este eleredt a hó, nagy, lágy pelyhek hullottak lustán az égből. Szinte énekeltek, ahogy a fülem mellett pilinckáztak. Pici hangok táncoltak a szélben.

Ash megtorpant az ösvény közepén, és hátranézett ráánk. Hópelyhek pettyezték haját, ruháját, élőlények módjára táncolták körül.

— Az Árnyudvar nincs már messze - szólalt meg, mintha észre sem venné a körülötte kavargó pelyheket. — Le kell térnünk az útról. Rajtam kívül Mab másokkal is kerestet téged.

Alig fejezte be, a hó vadul kavarogni kezdett körülöttünk, sikoltva tépkedte a ruhánkat. Bundám megcsendült a hóviharban, arcom égett, a szemem elvakult. Lélegezni sem bírtam; végtagjaim az oldalamba fagytak. Mire csillapult a forgószél, nyakamtól a talpamig jégpáncél borított, mozdulni se bírtam. Hasonlóan megfagyott Puck is, ráadásul még a fejét is kristályüveg borította, arcára fagyon a döbbenet.

Ash sértetlen maradt. Üres tekintettel nézett ráánk.

— Az ördögbe is, Ash! - kiáltottam, és szabadulni próbáltam. Még a kisujjamat se bírtam megmozdítani. — Azt hittem, alkut kötöttünk!

— Alkut? - suttogott egy másik hang. A hóföregteg megszilárdult, magas nővé változott, hosszú, ősz haja volt, a bőre kék árnyalatú. Elegáns testét fehér köpeny borította, fekete ajkai mosolyra húzódtak.

— Alkut? - ismételte, majd tettetett rémülettel fordult Ash fele.

— Meséld csak el! Ash drágám, mintha rejtegetnél előlünk valamit.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A Voodoo Múzeum

-NARISSA - MOTYOGTA ASH. A hangja szinte unottan hangzott, nem csendült belőle érdeklődés, bár láttam, hogy az ujjai a kardja felé görbülnek. — Minek köszönhetem a látogatást?

A hótündér úgy nézett rám, mint pók a hálójába került bogárra, majd pupillátlan fekete szemét Ashre fordította. — Jól hallottam, drágám? - dorombolta, és a herceg felé lebegett. — Csakugyan alkut kötöttél a félvérrel? Ha jól emlékszem, királynőnk megparancsolta, hogy vigyük hozzá Oberon leányát. Csak nem barátkozol az ellen-séggel?

— Ne nevettesd ki magad! - Ash hangja közömbös volt, közben gúnyos mosolyt eresztett meg felém. — Soha el nem árulnám a királynőmet. Oberon lányát kívánja, és én elviszem hozzá Oberon lányát. Épp ezt tettem, amikor felbukkantál, és megzavartad az utamat.

Narissát nem sikerült meggyőzni. — Jó szöveg! - duruzsolta, és ujját végighúzta Ash arcán, a nyoma fagyos maradt. — No de a lány társa? Úgy hiszem, megesküdtél, hogy megölsz Robin pajtást, Ash drágám,

és mégis idehozod a területünk közepébe. Ha a királnő tudná, hogy itt van...

— ...megengedné, hogy a magam feltételei szerint bánjak el vele. — szakította félbe Ash. A szeme összeszűkül. Most már valóban haragos volt az arca. — Azért hoztam magammal Puckot, mert lassan fogom megölni, nem hamarkodom el. Miután átadtam a félvért, évszázadok állnak rendelkezésemre, hogy bosszút álljak Robin pajtáson. És amikor eljön az ideje, *senki* nem foszthat meg ettől az élvezettől.

Narissa távolabbra lebbent. — Persze hogy nem, drágám - békítgette Asht. — De talán innen én vihetném a félvért az udvarba. Tudod, mennyire türelmetlen olykor a királynő, és igazán nem méltó egy herceghez, hogy kísérő legyen. — Elmosolyodott, és felém libbent. — Én csak megszabadítalak ettől a tehertől.

Ash kardja meglendült, láttára a tündér megtorpant. — Még egy lépés, és az lesz az utolsó!

— Hogy merészszen fenyegetni? — Narissa vissza-perdült, körülötte záporozott a hó. — Segítséget ajánlok, és ez a hála érte. A bátyád még hallani fog erről.

— Ebben biztos vagyok. — Ash hidegen mosolygott. Nem eresztette le a karját. — És megmondhatod Rowan-nak, ha el akarja nyerni Mab kegyét, maga ejtse foglyul a félvért, ne téged küldjön, hogy ellopod tőlem! És ha már erről van szó, közölheted Mab királynővel, hogy átszolgáltatam neki Oberon lányát, erre szavamat adom.

— Most pedig - folytatta, és meglendítette kardját —, ideje távoznod.

Narissa egy pillanatig még rámeredt, haja örvénylett az arca körül. Aztán elmosolyodott. — Jól van, drágám. Élvezettel nézem majd, amint Rowan darabokra tép. Nos, viszontlátásra! — Megperdült, teste beleolvadt a hóba, a szélbe, és elröppent a fák közé.

Ash felsóhajtott, és megrázta a fejét. – Sietnünk kell - motyogta, és hozzám lépett. – Narissa megmondja Rowannek, hol vagyunk, őmeg iderohan, hogy téged magának követeljen. Maradj nyugton!

Felemelte kardja markolatát, és lecsapott vele a jégre. A fagyos burok megrepedt, szilánkokra töredezett. Ash megint lecsapott, mire a repedések kiszélesedtek.

— N-ne is törődj velem! - vacogtam. — Segíts P-P-Pucknak. Megfullad odabent!

— Robin pajtással nem kötöttem alkut - motyogta Ash, de fel sem nézett. – Nem csinállok belőle rendszert, hogy halálos ellenségnek segítsek. Különben sem lesz semmi baja. Rosszabbat is túlélte már, mint hogy keményre fagyott. Sajnos.

Dühösen néztem rá. — Igazán s-segítesz nekünk? - tudakoltam, amikor tovább repedezett rajtam a jég burok. - Amit Narissának mondtál...

— Semmi olyat nem mondtam, ami nem lett volna igaz - szakított felbe Ash, és viszonzta ádáz pillantásomat. – Nem fogom elárulni a királynőmet. Amikor ezzel végzünk, leszállítom neki Oberon félvér lányát, ahogy ígértem. - Elfordította rólam a tekintetét, és kezét a jég legnagyobb repedése fölé tartotta. — Csak egy kicsit később teszem meg, mint ahogy várja. Hunyd le a szemed!

Lehunytam, és éreztem, hogy a jégoszlop megremeg. A kalapálás egyre hangosabbá, erőteljesebbé vált, míg végül üvegtöréshez hasonló hangon millió darabra pattant a jég, és én szabad voltam.

A földre roskadtam. Leküzdhetetlen reszketés fogott el. Köpenyemet jég borította, a csilingelő szörme elhallgatott. Ash letérdelt, hogy felsegítsen, de én odébb löktem a kezét.

— Nem megyek sehova morogtam -, míg ki nem szabadítod Puckot.

Ingerülten felsóhajtott, de felállt, odalépett a másik fagyos tömeghez, és rátette a kezét. A jég ezúttal nagy robajjal tört szét, százfelé repültek a kristály repeszdarabok. Több darab egy közeli fatörzsbe ágyazódott, csillámló jégdárdák mélyedtek a kéregbe. Összerázkódtam a robbanás hangjára. Ha velem is ezt teszi Ash, darabokra szakadtam volna.

Puck előrebotladozott, arca véres volt, a ruhája cafatokban. Megtántorodott, a tekintete üveges lett, és már-már elesett. Elkiáltottam a nevét, odarohantam hozzá, ő pedig a karjaimba omlott.

És eltűnt. A teste abban a pillanatban eltűnt, ahogy elkaptam, és én egy tépett falevéltre bámultam, ami lassan szállingózott a földre. Ash felhorkant mellettem, és a fejét ingatta.

— Mindent hallottál, amit akartál, Robin pajtás? - kérdezte az üres levegőt.

— Hallottam - lebegett Puck testetlen hangja a fa ágai közül -, de nem tudom biztosan, hogy hihetek-e a fülemnek.

Leugrott egy fenyő ágai közül, nagyot huppant a havon. Amikor felegyenesedett, zöld szeme dühösen fénylett. Nem Ashre haragudott, hanem rám.

— *Ezt ígérted neki, hercegnő?* - rivallt rám, és égnek emelte a kezét. – Ez volt az alku? Hogy felkínálkozol az Árnyudvarnak? - Megfordult, és öklével egy fára csapott, hogy gallyak, jégcsapok potyogtak a földre. – Még ilyen *ostoba* ötletet! Mi ütött beléd?

Riadtan húzódtam vissza. Először láttam Puckot haragosnak. Nemcsak Puckot, Robbie-t is. Sose haragudott, mindent holmi nagyszabású mókának fogott fel. Most pedig mintha le akarná tépni a fejemet.

— Segítségre volt szükségünk - mentegetőztem, és rémülten láttam, ahogy a szeme villog, a haja pedig, mint megannyi lángnyelv lobog a feje tetején. – Át kell jut-

nunk az Árnudvar területéről Masina birodalmába.

— Én odavittelek volna! - üvöltött Puck. – Én! Nincs szükséged az ő segítségére! Nem bízol bennem? Nem hiszed, hogy mellettem biztonságban vagy? Mindent megtettem volna érted. Miért nem éred be velem?

Torkomon akadt a szó. Puck *sebzettnek* hangzott, úgy meredt rám, mintha éppen hátba döftem volna. Nem találtam szavakat. Nem mertem Ashre nézni, de éreztem, hogy nagy élvezetét leli a produkcióban.

Miközben egymásra meredtünk, Kacor surrant ki a bokrok közül, mint valami füstfelleg siklott a havon. Szemében az a félig-rejtett, derülő tekintet, ahogy a füstölő Puckra nézett, majd énra.

— Napról napra mulattatóbb lesz - dorombolta, szokásos macska-vigyorával.

Nem voltam vevő a gúnyolódására. — Tudsz valamit mondani, amivel segíthetsz, Kaci? - mordultam rá, és észrevettem, hogy még jobban összehúzza a szemét.

A macska ásított, letelepedett, és nyalogatni kezdte magát. — Tulajdonképpen igen - motyogta, és az oldalát kezdte ápolni. — Van valami, ami esetleg érdekelhet. - Most a farkát kezdte tisztítani jó néhány másodpercig, míg én alig álltam meg, hogy föl ne kapjam a farkánál fogva, és körbe ne forgassam a levegőben, mint valami macsétát. Végre nyújtózott egyet, felnézett, és lustán rám pislogott.

— Azt hiszem - dorombolta lassan megtaláltam az átjárót, amit keresel.

KACOR NYOMÁBA SZEGŐDTÜNK, és követtük az ősi kastélyrom alapjáig, ahol törött oszlopok, csorba vízköpők heverték az udvaron.

Idegesen vettem észre, hogy csontok is meredeznek a hóból, Puck mögöttünk baktatott, nem szólt hozzánk, dühös hallgatásba burkolózott. Majd beszélek vele, ha lehiggad, gondoltam, de egyelőre alig vártam, hogy kikerüljünk az Árnyudvar területéről.

— Ott van - biccentett Kacor egy kettétört nagy kőpillér felé. Egyik fele a másikon hevert, ívet alkotva.

Előtte egy test hevert. Legalább három méter magas lehetett, állatbőrök takarták, kék-fehér bőre volt és kusza ősz szakálla. Hanyatt hevert, arcát elfordítva, egyik vaskos keze kődorongot markolt.

Ash elfintorodott. – Hát igen - motyogta, ahogy egy alacsony kőfal mögé bújtunk. – Mab a kedvenc óriásával őrizteti a helyet. Hideg Tom nem hallgat másra, csak a királynőre.

Dühösen néztem a macskára, aki azonban nem zavartatta magát.

— Említhetnél volna valamit, Kaci. Erről a kicsi, de mindennél fontosabb részletről megfeledkeztél? Vagy egyszerűen csak nem vetted észre a hóban heverő három méter magas óriást?

Puck, feledve vagy elnyomva ellenségeségét, kikukkantott egy szikladarab mögül. – Úgy nézem, Tommy éppen szunyókál. Talán óvatosan megkerülhetjük.

Kacor előbb végignézett rajtunk, majd összeszűkült a szeme. – Ilyenkor a szokásosnál is nagyobb hálát érzek, amiért macska vagyok. - Felsőhajtott, és az irdatlan test felé ballagott.

— Kacor! Állsz meg?! - sziszegtem utána. — Mit művelsz?

A macska ügyet sem vetett rám. Szívem a torkomban dobogott, ahogy Kacor odaszökkent az óriáshoz. Olyan volt Tom hatalmas tömege mellett, mint egy borzas egér. Felnézett a testre, megrebbentette a farkát, lekushadt, és felszökkent az óriás mellére.

Elakadt a lélegzetem, de az óriás meg se moccant. Kacor talán annyira könnyű, hogy meg se érzi. A macska megfordult, letelepedett, farkát a lába köré kanya-

rította, és derűsen szemlélt bennünket.

— Meghalt! - kiáltotta. — Egy szemernyi élet sincs benne! Ne lapuljatok már rettegve, ha szabad kérnem! Soha meg nem értem, hogyan maradhat életben valaki ilyen orral, amilyen nektek van. Mérföldekről éreztem a bűzét.

— Meghalt? - Ash már előre is lépett, homlokát ráncolva. - Különös. Tom egyike volt a legerősebbeknek a fajtájából. Hogyan halt meg?

Kacor ásított. — Talán evett valamit, amit nem tudott megemészteni.

Óvatosan előrearaszoltam. Talán túl sok rémfilmet láttam, de szinte arra számítottam, hogy a „halott” óriás kinyitja a szemét, és ránk ront. — Mit számít? - szóltam Ashnek, aki még mindig óvatosan méregette a testet. — Ha meghalt, minden verekedés nélkül kijuthatunk innen.

— Nem tudsz te semmit - válaszolt Ash. Tekintete végigfutott a holttesten, szeme összeszűkülte. — Ez az óriás erős volt, egyike a legerősebbeknek. Valami megölte, méghozzá a mi területünkön. Tudni akarom, mi végezhetett így Rideg Tommal.

Közel álltam az óriás fejéhez, így láthattam üres, kiguvadt szemét, a szájából kibukó szürke nyelvet. Szemgödre körül és a nyakán kék erek kígyóztak. Akármi végzett is vele, nem művelte gyorsan.

És ekkor egy fém pók mászott elő a szájából.

Felsikoltottam és hátraugrottam. Puck és Ash mellém rohant, ahogy az óriási pók elfutott, át Tom arcán, majd fel a falon. Ash kivonta kardját, de Puck felkiáltott, és a pók után vágott egy követ. Az telibe találta, a pók szikrazápor közepette, fémes csattanással zuhant a kövezetre.

Óvatosan közeledtünk, Ash kivont karddal, Puck egy jókora kővel. De a rovar mozdulatlanul hevert a földön, szinte kettétört. Közelről már kevésbé látszott póknak, inkább olyan volt, mint azok az arctámadók az Alien-sorozatból, kivéve, hogy ez fémből készült. Óvatosan felemeltem ostorforma farkánál fogva.

— Ez meg mi? - motyogta Ash. A rendíthetetlen tünde kivételesen szinte... rémültnek látszott. — Masina valamiféle vastündéje?

Kattant valami az agyamban. — Féreg - suttogtam. A fiúk értetlenül néztek rám, én folytattam: — Vasparipa, gremlinek, férgek - kezd nekem összeállni a kép. - Puck-hoz perdültem. Felvonta a szemöldökét és hátrahőkölt. — Puck, nem te mondtad egyszer, hogy a tündék a halandók álmaiból születnek?

— Igen? - nézett rám értetlenül Puck.

— Szóval, mi van, ha ezek az izék - lóbáltam meg a fémbogát - különféle álmokból születnek? A technológia, a haladás álmaiból? A tudomány álmaiból? Mi van, ha azokból az elképzelésekből, amelyek valamikor lehetetlennek látszottak — a repülés, a gőzmozdonyok, a világháló —, egészen másfajta tündérek születtek? Az emberiség az utóbbi száz év során hatalmas fejlesztéseket hajtott végre a technológia területén. És minden egyes siker újabb ötletre sarkallt bennünket, még újabb találmányokról álmodtunk. Ennek a fékezhetetlen fejlődésnek lehetnek az eredményei ezek a vastündék

Puck elsápadt, Ash hihetetlenül zaklatottnak látszott. — Ha ez igaz - motyogta, és szürke szeme elsötétült, akár a viharfelhő -, akkor minden tünde veszélyben lehet. Nem csak a Jótündér- és az Árnyudvar. Magára Sohaföldre lehet hatással, a teljes tündevilágra.

Puck bólintott. Soha még ennyire komolynak nem láttam. — Ez háborút jelent - mondta farkasszemet nézve Ashsel. — Ha a Vaskirály öldösi az átjárók őreit, alighanem lerohanást tervez. Meg kell keresnünk masinát,

és végeznünk kell vele. Talán ő ezeknek a vastündéknek az irányítója. Ha megöljük, a hívei szétszóródhatnak.

— Egyetértetek. - Ash tokjába dugta kardját, és irtózó pillantást vetett a bogárra. — Elvisszük Meghant a Vasudvarba, és megszabadítjuk az öccsét azáltal, hogy megöljük a vastündék uralkodóját.

— Bravó! - szólalt meg Kacor, és lenézett ránk Rideg Tom melléről. - A Téli herceg és Oberon tréfamestere egyezséget köt. Itt a világ vége.

Mind dühösen néztünk rá. A macska nevében prüszkölt, leugrott a holttestről, és a kezében tartott bogárra bámult. Felhúzta az orrát.

— Érdekes - merengett. — Vas- és acélszaga van, mégsem égeti a kezedet. Úgy látszik, mégis van némi előnye, ha valaki félig emberlény.

— Ezt hogy érted? - kérdeztem.

— Na, dobd csak oda Ashnek!

— Nem! - Ash hátralépett, keze a kardján. Kacor elmosolyodott.

— Látod? Még a hatalmas Téli herceg sem állja a vas érintését. Te viszont minden baj nélkül megfoghatod. Érted már, miért ácsingóznak úgy utánad az udvarok? Gondold csak el, mit művelhetne Mab, ha téged kedve szerint irányíthatna!

Megborzongtam, ledobtam a bogarat. — Ezért kellek Mabnek? - kérdeztem Asht, aki még akkor is biztonságos távolságot tartott a bogártól. — Mint fegyver?

— Nevetséges, nem? - dorombolt Kacor. — Még csak ragyogást sem használhat. Szörnyű gyilkos lehetne belőle.

— Nem tudom, Mabnek miért van rád szüksége - szólalt meg lassan Ash, és a szemembe nézett. — Nem firtatom királynőm parancsait. Én csak engedelmeskedem.

— Ez most nem számít - szólt közbe Puck, és gyilkos tekintetet vetett a Téli hercegre. – Legelőször is meg kell keresnünk Masinát, hogy kérdőre vonjuk. Aztán majd eldönthetjük, hogyan tovább. Hangja arra utalt, hogy a szóban forgó dolgot verekedés döntheti el.

Ash mintha mondani akart volna valamit, de végül csak bólintott. Kacor hangosan ásított, és a kapu felé baktatott.

— Emberlény, ne hagyd itt a bogarat, amikor távozunk! - szólt vissza, de hátra se nézett. – Tönkretetheti maga körül a földet. Dobd be a magad világába, ott nem tehet kárt.

Farkát lengetve átballagott az oszlop alatt, és eltűnt. Két ujjal fogtam meg a bogarat, és beledugtam a hátizsákomba. Két oldalamon Ashsel és Puckkal, mint két ádáz őrző kutyával, beléptem az oszlopok alá, és minden vakító fehérbe borult.

AHOGY TOMPULT A FÉNY, KÖRÜLNÉZTEM. Először zavartan, aztán iszonyodva. Egy tátott száj közepén álltam, kétoldalt tompa fogak sora, talpam alatt egy vörös nyelv. Rémulten felsikoltottam, kiszökkentem, megbotlottam az alsó ajakban, és teljes hosszamban cletterültem.

Feltápáskodva megláttam, amint Ash és Puck átlép egy képregénybálna tátott pofáján. A bálnaszobor tetején vigyorgó Pinocchio a távolba mutatott, faarca gipszbe, szilikonba dermedt.

— Bocs, hölgyem! - Egy rózsaszín mackóruhás kislány lépett át rajtam, és rohant be a cápa szájába, nyomában két pajtásával. Ash és Puck utat engedett, a kiskölykök ügyet se vetettek rájuk, visongva ugrabugráltak a cápa állkapcsai között.

— Érdekes hely - merengett Puck, miközben talpra rántott. Nem válaszoltam, elmerülten bámultam környezetünket. Mintha valami fantáziaország közepébe csöppentünk volna. Óriási rózsaszín cipőt pillantottam

meg néhány méternyire, távolabb egy élénkkék kastély, mindkettőt gyerekek árasztották el. Parkbeli padok és árnyas fák között egy kalózhajót kis kölykök leptek el, fenséges zöld sárkány ágaskodott hátsó lábain, orlyukából plasztiktűzet okádott. A kilövellő láng valójában csúszdául szolgált. Elnéztem, amint egy kisfiú felkapaszkodik a sárkány hátán felvezető lépcsőn, és vígan kurjongatva lecsusszan a csúszdán.

Szomorúan elmosolyodtam. *Ethan nagyon élvezné ezt a helyet*, gondoltam, és néztem, amint a kisfiú elrohan egy lopótökhintő felé. *Ha túl leszünk mindenen, talán majd elhozom ide.*

— Gyerünk! - szólta Kacor, és felszökkent egy óriási rózsaszín gombára. Farkát felszegte, szeme ide-oda villant. — Már nincs messze az orákulum, de sietnünk kell.

— Miért vagy ideges, Kaci? - kérdezte lustán Puck, és körülnézett a parkban. - Itt maradhatnánk egy darabig, élvezhetnénk a légkört.

— Elvigyorodott, és intett egy kunyhó mögül kukucskáló kislánynak, aki menten el is szaladt.

— Túl sok itt a gyerek - nézett át idegesen a válla fölött Kacor. — Túl sok a fantázia. Látnak bennünket, ha nem tudnád. Igaz valónkban. És akárcsak az a manó amott, én sem rajongok a figyelemért.

Követtem a pillantását, és észrevettem egy kis tündért, aki a cipőn játszott egy csomó gyerekkel. Göndör, barna haja volt, viseltes ballonkabátja, a fejről szőrös fülek meredeztek. Kacagva kergetőzött a gyerekekkel, a padokon üldögélő szülők mintha észre sem vették volna.

Egy hároméves forma kisfiú megpillantott minket. — Cica, cica! - hívogatta Kacort, kitárva a karját. Kacor lesunya a fülét, és fogát kivillantva fújta a kisfiúra. Az riadtan meghátrált. — Söprés, kölyök! - sziszegett Kacor, mire a kisfiú könnyekben tört ki, és egy padon üldögélő

pár felé szaladt. Azok haragosan hallgatták, hogy a kisfiukat megríkatja egy komisz macska, aztán felpillantottak ránk.

— Helyes, ideje indulni - szólt Puck, és elcsörtetett. Mi követtük élünkön Kacorral. Elhagytuk Meseországot, ahogy a kijáratnál felállított tábla nevezte, és átmentünk egy kapun, amelyet Babszem Jankó és Hamupipőke őrzött, majd át a moha- és folyondárlepte óriás tölgyek parkján. A fák mögül női arcok leselkedtek ránk, szemük, mint megannyi fekete gyöngyszem. Puck némelyiknek csókot dobott, Ash tiszteletteljesen meghajtotta fejét. Még Kacor is biccentett a fák közül leselkedőknek, én meg eltöprengetem, ugyan miért annyira fontosak.

Vagy egyórányi gyaloglás után elértünk egy nagyvárosba.

Megálltam, körülnéztem, és szerettem volna, ha több időnk jut a felderítésre. Mindig is vágyódtam New Orleansbe, kiváltképp farsang idején, bár tudtam, hogy anya sosem engedne el. New Orleansben most is lüktetett az élet, nagy volt a sürgés-forgás. Rusztikus boltok, házak szegélyezték az utcát, a járda fölé nyúló tornácokkal, verandákkal. Dzsessz-zene hangjai szálltak az utcán, a New Orleans-i ételek illatától megkordult a gyomrom.

— Majd később bámulj! - bökött a lábamba a karmával Kaci. Nem bámészkodni jöttünk ide. El kell jutnunk a Francia negyedbe Valamelyikötök szerezen valami közlekedési eszközt!

— Pontosan hová megyünk? - kérdezte Ash, amikor Puck leintett egy álmatag vörös öszvér húzta kocsit. Az öszvér felhorkant, és hátra racsapta a fülét, amikor betódultunk, de a kocsis mosolyogva bólintott. Kacor felszökkent az első ülésre.

— A Voodoo Múzeumba! - parancsolta a kocsisnak, akit látható lag egyáltalán nem lepett meg, hogy egy macska beszél. — Méghozzá fürgén!

VOODOO MÚZEUM? Magam se tudtam, mire számítsak, amikor a kocsi megállt egy lerobbant épület előtt, a Francia negyedben. A kinyúló erkély alatt két egyszerű fekete ajtó, fölöttük szerény fatábla adta tudtul, hogy ez New Orleans Történelmi Voodoo Múzeuma. Alkonyodott; ZÁRVA, hirdette egy felirat a piszkos ablakban. Kacor biccentett Pucknak, ő motyogott néhány szót, és megkoppintotta az ajtót. Az halk nyikordulással kinyílt, és mi beléptünk.

Meleg volt odabent, a levegő dohos. Megbotlottam a szőnyeg egy gyűrődésében, és Ashnek tántorodtam, aki sóhajtván talpra állított. Puck becsukta mögöttünk az ajtót. A helyiség sötétbe borult. A fal után tapogatóztam, de Ash gyorsan mondott valamit, mire kék tűzgömb jelent meg a feje fölött, megvilágítva a sötétséget.

A halvány fény hátborzongató szörnygyűjteményen siklott végig. Cilinderes csontváz állt a túlsó falnál egy aligátorfejű emberke mellett. Emberi és állati koponyák díszítették a szobát, vigyorgó maszkok és számtalan fabábu társaságában. Üvegvitrinekben edények sorakoztak, amelyekben ámbraszínű folyadékokban kígyók és békák lebegtek. Körülöttük fogak, mozsártörök, dobok, teknőspáncélok és egyéb furcsaságok.

— Erre - hallatszott Kacor hangja természetellenesen harsányan a lappangó csendben. Követtük egy sötét folyosón, ahol a falakról férfi és női arcképei meredtek ránk. Úgy éreztem, mintha szemek figyelnének, ahogy bebotorkáltam egy szobába, mely még több hátborzongató holmival volt telezsúfolva. A közepén fekete terítővel letakart kerek asztal állt, körülötte négy szék, mintha valaki várna ránk.

Az asztalhoz közeledve a sarokban megmoccant egy kiszáradt arc, és felénk lebegett a falról. Felsikoltottam, és Puck mögé bújtam, amikor egy kusza ősz hajú csont-

sovány nő csoszogott felénk, aszott arcában mély árok volt a szeme.

— Helló, gyerekek! - suttogta a banya, hangja, mintha homok csordulna egy csőbe. – Hát meglátogatótok a vén Annát? Puck is itt van, és látom, Kacor is. Micsoda öröm! - Az asztalra mutatott, bütykös kezén úgy fénylett a körme, mint az acél. - Foglaljatok helyet!

Leültünk az asztal köré, a banya megállt előttünk. Por- és rothadásszaga volt, mint az évekig a padláson hagyott ócska újságoknak. Rám mosolygott, kivillantva tűhegyes sárga fogait. — Érzem a szagát, hogy valakinek szüksége van valamire - recsegte, és egy székbe süppedt. — Szüksége van valamire. Vágyik valamire. Te, gyermek - mutatott rám horgas ujjával. — Tudást keresel. Olyasmit, amit meg kell találni, igaz?

— Igaz - suttogtam.

A banya megbiccentette aszott fejét. — Hát kérdezz, két világ gyermeke! De ne feledd - szegezte rám üres tekintetét -, minden tudásért meg kell fizetni. Megkapod tőlem a keresett választ, de valamit kívánok cserébe. Elfogadod az árat?

Legyőzöttnek éreztem magamat. Újabb tündéralku. Újabb árat kell fizetni. Már annyi a tartozásom, hogy soha ki nem keveredem az adósságból. — Nem maradt már sok odaadnivalóm — közöltem vele.

Sziszegő hangon felnevetett. — Mindig van valami, drága gyermekem. Eddig csak a szabadságodat kérték el. - Felhorkant, mint a szimatot fogó kutya. — Még megvan az ifjúságod, a tehetséged, a hangod. Születendő gyermeked. És engem mindez érdekel.

— Nem kapod meg a születendő gyermekemet - vágtam rá automatikusan.

— Csakugyan? - csettintett az órakulom. - Nem mondasz le róla, még ha csak bánatot okoz is majd neked?

— Elég! - Ash erőteljes hangja tört át a sötétségen. – Nem azért vagyunk itt, hogy azon törjük a fejünket, a jövőben mi lenne, ha. Nevezd meg az árat, és a lány majd eldönti, megfizeti-e.

Az orákulum felhorkant, majd hátradőlt. – Egy emlék - jelentette ki.

— Egy micsoda?

— Egy emlék - ismételte a banya. - Amire nagy szeretettel gondolsz. Gyermekkorod legboldogabb emléke. Én ugyanis kevés ilyenrel rendelkezem.

— Igazán? - kérdeztem. – Ennyi? Csak az egyik emlékemet akarod, és áll az alku?

— Meghan - szólt közbe Puck -, ne vedd ezt ilyen könnyen! Az emlékeid hozzád tartoznak. Ha egy emléket elveszítesz, mintha a lelked egy darabját veszítenéd el.

Ez már valamivel fenyegetőbbnek hangzott. *De azért - gondoltam egy emléktől sokkal könnyebb megválni, mint a hangomtól vagy a születendő gyermekemtől. És nem is fogom hiányolni, különösen, ha nem emlékszem rá.* Életem legboldogabb pillanataira gondoltam: születésnap bulikra, első bicajomra, Beau-ra kölyök-korában. Egyik sem látszott annyira fontosnak, hogy megőrizzem. – Rendben - mondtam az orákulumnak, és letelepedtem a vele szemközt álló székre. – Megegyeztünk. Megkapod egy emlékemet, egyetlenegyét, aztán megmondod, amit tudni szeretnék. Áll az alku?

A banya elvigyorodott, fogai kivillantak. – Igeeeeeen.

Felkelt, áthajolt az asztalon, arcomat horgas ujjai közé fogta. Megremegtem, és lehunytam a szememet, ahogy a körmei enyhén végigkarmolták az arcomat.

— Ez egy kissé... kellemetlen lehet - sziszegte az orákulum, nekem meg elakadt a lélegzetem, amikor karmait az elmémbe süllyesztette, és feltépte, mint vala-

mi papírzacskót. Éreztem, hogy matat a fejemben, rakosgatja az emlékeket, mint holmi fényképeket, mindegyiket megvizsgálja, majd félredobja. Eldobott képek lebegtek körülöttem, emlékek, érzések, régi sebek fakadtak fel, friss fájdalommal. El akartam húzódni, véget vetni az egésznek, de mozdulni se bírtam. Az orákulum végre megállt, egy fénylő boldogságpont után nyúlt, és el borzadva láttam, mit akar kitépni.

Nem! — akartam felsikoltani. Nem, ezt az egyet ne! Hagyja béhtn, kérem!

— De igenissss! - sziszegett az orákulum, és karmait az emlékbe mélyesztette. - Ezt veszem el. Máris az enyém.

Tépő-szakadó érzés, fájdalom süvített át a fejemben. Megmerevedtem, torkomra fagyott a sikoly, a székbe süllyedtem, és úgy éreztem, mintha felhasították volna a koponyámat.

Felegyenesedtem, megrándult az arcom, a koponyám lüktetett. Az orákulum az asztal fölött figyelt, arcán elégedett mosoly. Puck motyogott valamit, de nem értettem, Ash szánakozó pillantást vetett rám. Fáradt voltam, kimerült, kiürült, mintha óriási lyuk tátongana bennem-

Tétovázva belekotortam az emlékeimbe — vajon melyiket vehet te el az orákulum? A következő pillanatban rádöbrentem, micsoda képtelenség ez.

— Megtörtént - motyogta az orákulum. Felfordított tenyerét az asztalra tette, kettőnk közé. — És most teljesítem az alku rám eső részét. Tedd a kezedet a kezembe, gyermek, és kérdezz!

Lenyeltem utálkozásomat, tenyeremet óvatosan a kezébe tettem, és megborzongtam, amikor azok a hosszú karmok az ujjaim köré görbültek. A banya lehunyta mélyen ülő szemét. — Három kérdés - sziszegette, a hangja mintha igen távolról hallatszana. — Általában ez az alku. Három kérdésre válaszolok, azzal kész. Válassz okosan!

Mélyet lélegeztem, Puckra és Ashre pillantottam, és elsuttogtam:

— Hol találhatom meg az öcsémet?

Egy pillanatig csend. A banya szeme kinyílt, én összerementem. Tekintete nem volt többé üres, fekete tűzzel lángolt, és feneketlen mély volt, akár a világűr. A szája kinyílt, lehetetlenül tágra, és így sóhajtott:

*A vashegyek gyomrában
Vár az elrabolt gyerek.
A trónfosztott király majd
Utat mutat neked.*

— Mesés! - motyogta Puck, majd szemét forgatva hátradőlt. — Imádom a rejtvényeket. És milyen szépen rímel! Kérdezd meg, hol találhatjuk a Vaskirályt!

Bólintottam. — Hol van Masina, a Vaskirály?

Az orákulum felsóhajtott, és suttogás tört fel a torkából:

*Kopária szívében
Dalol a nagy torony,
Melynek trónján
Masina Székelt egykoron.*

— Kopária - bólintott Puck, és megemelte a szemöldökét. - Meg daloló tornyok. Hát, ez egyre jobb lesz. Kész öröm, hogy idejöttünk! Herceg, óhajtasz netán kérdezni valamit a mi csodálatos orákulumunktól?

Ash mélyen elgondolkodott, állát a tenyerébe támasztotta. Most felemelte a fejét. Szeme összeszűkül.

— Kérdezd meg, hogyan végezhetünk vele - követelte.

Kényelmetlenül fészkelődtem arra a gondolatra, hogy ölnünk kell. Én csak Ethant akarom megmenteni. Nem tudtam, hogy keresztes hadjáratot viselünk. – Ash...

— Kérdezd csak meg!

Nyeltem egyet, és visszafordultam az orákulum felé. – Hogyan öljük meg a Vaskirályt? - suttogtam vonakodva. Az orákulum szeme kinyílt.

*A Vaskirályt nem sebzi meg
Halandó és tündér fegyvere.
Csak a Fák Őrzői tudják,
Hogyan bánhatsz el vele.*

Alig hangzottak el az utolsó szavak, az orákulum az asztalra hanyatlott. Egy pillanatig ott hevert az aszott öregasszony, aztán egyszerűen... szétmállott. Por szállt mindenütt, szúrta a szememet és a torkomat. Elfordultam, köhögtém, krákoztam, és mire újból lélegzethez jutottam, az orákulum eltűnt. Csak néhány szállingózó por szem vallott rá, hogy egyáltalán ott volt.

— Úgy vélem - közölte Kacor, és átpillantott az asztal peremén – a meghallgatásnak vége.

— És MOST HOVA? — kérdeztem, ahogy a múzeumból kiléptünk a Francia negyed gyér világítású utcáira. – Az orákulumtól édeskeveset tudtunk meg.

— Épp ellenkezőleg - nézett rám Kacor. — Sokat kaptunk tőle. Először is, tudjuk, hogy az öcséd Masinánál van. Ez adva volt, de a megerősítés sosem árt. Másodszor: tudjuk, hogy Masina állítólag legyőzhetetlen, és a bűvőhelye egy letarolt föld közepén van. És ami a

legfontosabb, harmadszor: tudjuk, hogy van valaki, aki elárulhatja, hogyan ölhetjük meg.

— Igen, de ki? - Megdörzsöltem a szememet. Annyira elfáradtam - belefáradtam a kutatásba, belefáradtam, hogy egy helyben topogunk, és semmire sem kapunk választ. Azt akartam, hogy fejeződjön már be ez az egész.

— De tényleg, emberlény, egyáltalán nem figyeltél? - sóhajtott fel Kacor elkeseredve, de ügyet sem vettem rá. — Még csak nem is volt igazi rejtvény. Na és ti ketten? - fordult a fiúkhoz. — A mi hatalmas védelmezőink kiszimatoltak-e valami tudást? Vagy én voltam az egyetlen, aki figyelt?

Ash nem válaszolt, merőn figyelte az utcát, szeme összeszűkült. Puck vállat vont. — Csak a Fák Őrzői tudják... - motyogta. — Ez elég Könnyű. Feltételezem, hogy vissza kell mennünk a parkba.

— Nagyon helyes, Robin pajtás.

— Igyekszem.

— Nem értem - nyögtem, és leroskadtam a járda szélére. — Miért megyünk vissza a parkba? Hiszen éppen onnan jövünk. Van máshol is fa New Orleansben.

— Azért, hercegnő...

— Majd később megmagyarázod. - Ash mellém lépett. Halk, de nyers volt a hangja. - Mennünk kell. Azonnal.

— Miért? - kérdeztem, abban a pillanatban, amikor valamennyi utcai lámpa - és a háztömb minden mesterséges fénye — fellobbant és kialudt.

Tündérfények izzottak fel felettünk, ahogy Ash és Puck létrehívta őket. Léptek visszhangzottak az árnyékban, közeledtek minden irányból. Kacor motyogott valamit, és eltűnt. Puck és Ash kétoldalt mellém lépett, szemük a sötétséget fürkészte.

A fénykörön túl sötét árnyak csoszogtak felénk. Ahogy a világosságra kerültek, a tündérfény emberi arcokat világított meg normális férfiakét, nőket -, de tekintetük üres volt. Legtöbbjük fegyvert hordozott: vascsöveket, baseballütőket, késeket. Ahány zombi mozit láttam, mind eszembe jutott. Ashhez húzódtam, és éreztem, ahogy izmai megfeszülnek a bőre alatt.

— Emberlények — suttogta Ash, és megmarkolta a kardját. Mit művelnek? Nem kellene látniuk bennünket.

Baljós vihogás hangzott fel a felénk botladozó sorokból, és a tömeg hirtelen megállt. A közöttük lebegő nő mellé nyomultak, karcsú csípőjére tette a kezét. Méregzöld kosztüm volt rajta, tízcentis sarkú cipő, zöld ajakrúzsza radioaktív fénnel ragyogott. Haja mintha drótból lett volna, zöld, fekete és vörös kábelek hálózataából.

— Csakhogy végre itt vagytok! — A hangja úgy zsongott, mintha milliónyi méh zümmögne. — Elképesztő, hogy Vasparipának mennyi gondja volt veletek, de hát végtére is nagyon *öreg* már. Aligha vehetjük többé hasznát, szerintem. Velem nem lesz olyan könnyű dolgotok.

— Ki vagy? - mordult rá Ash. Puck mellé lépett, ketten élő pajzsot alkottak előttem. A nő felvihogott, mintha szűnyog dongna a fülünkbe, és felénk nyújtotta zöld körmeit.

— Vírus vagyok, Masina király második hadnagya. - Csókot dobott, amitől libabőrös lettem. — Örvendek a szerencsének, Meghan Chase,

— Mit műveltél ezekkel az emberekkel? - tudakoltam.

— Ó, sose törődj velük! - Vírus mosolyogva megperdült. — Csak elkaptak egy kis bogarat. Ezeket a kis bogarakat, pontosabban. Felemelte kezét, ruhája ujjából parányi rovarok repültek a tenyerére, mint megannyi ezüst porszem. — Aranyos kis jószágok, nem igaz? Egészen ártalmatlanok, de általuk bejuthatok az agyakba,

és programozhatom őket. Engedelmetekkel mindjárt demonstrálok. - Intett a legközelebbi embernek, a férfi négykézlábra ereszkedett, és felugatott. Vírus mosolyogva tapsolt. - Látjátok? Most kutyának hiszi magát.

— Remek - mondta Puck. - És esetleg kukorékoltatni is tudod?

Ash meg én dühösen néztünk rá. Puck a homlokát ráncolta. - Mi van?

Megrezzentem, egy emlék a helyére került, és visszafordultam Vírus felé. - Te... te vagy az, aki a kimérát Elíziumra szabadította!

— Hát igen, az az én művem volt - szólt önelégülten Vírus, de a következő pillanatban elkomolyodott. - Habár, mint kísérlet, nem alakult egészen a reményeim szerint. A normális tündék nem reagálnak jól a bogaraimra. Ez az egész ódzkodás a vas dolgoktól, tudjátok... Az ostoba bestiát megbolondította, és valószínűleg meg is ölte volna, ha nem metélődik darabokra. Hanem a halandó lények! - Megperdült a levegőben, karját széttárta, mintha meg akarná ölelni a tömeget. - Csodálatos csatlós válik belőlük. Annyira odavannak a számítógépeikért meg a technológiájukért, hogy rabszolgává váltak, jóval mielőtt én színre léptem.

— El kell engedned őket - szóltam rá.

Vírus rám vetette villogó zöld szemét. - Nem hinném, kedveském. - Csettintett, mire a tömeg megint előretódult, karjukkal felénk hadonászva. - Hozzátok ide a lányt! - parancsolta, ahogy szűkült körülöttünk a kör. - A többi ölje meg!

Ash kivonta kardját.

— Nem! - kiáltottam, és megragadtam a karját. - Ne bántsd őket! Ezek csak ártatlan emberi lények. Nem tudják, mit művelnek.

Ash vad pillantást vetett rám a válla fölött. - És szerinted mégis mit tegyek?

— Az a javaslatom, hogy fussunk - vetette fel Puck, azzal valamit kivett a zsebéből, és a tömeg közé hajította. A valami fatörzssé robbant, két döbbent zombi férfit a földhöz szegezett, a bennünket körülvevők sorában rés támadt.

— Gyerünk! - üvöltött Puck, de addigra minket sem kellett biztatni. Átsökkentünk a hánykolódó testeken, elkaptuk fejünket a felénk hajított csövek elől, és végigszáguldtunk az utcán.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

A Városi Park driádja

DOBOGÓ LÉPTEK ADTÁK TUDTUNKRA, hogy követnek bennünket. Egy megperdülő csódarab szállt át a vállam fölött, és betörte egy üzlet kirakatát. Felsikoltottam, kis híján elestem, de Ash megragadta a kezemet, és talpra rángatott.

— Nevetséges! - hallottam a dörmögését, miközben magával rángatott. – Futunk egy tömeg előtt, egy *ember-tömeg* előtt. Egy kézlendítéssel elintézhetném őket.

— Talán nem vetted észre, micsoda vastömeget hordoznak magukkal - szólt Puck, és összerezsent, amikor egy elhajított kés elröppent mellette, és végigcsúszott az utcán. – Persze, ha öngyilkos ellenállásra készülsz, nem fogom megakadályozni. Bár csalódást okozna, ha nem jelennél meg végső párbajunkon.

— Megijedtél, Robin pajtás?

— Álmodban, hercegecském.

Nem hittem a fülemnek: ezek heccelődnek, mikor futva mentjük az életünket? Épp rájuk akartam szólni, hogy hagyják abba, amikor egy csó szelte át a levegőt, és vállon találta Puckot. Felhördült, megtántorodott, alig

bírt talpon maradni, én pedig felkiáltottam ijedtemben.

Zúgó kacagás hangzott fel mögöttünk. Hátrafordulva Vírust pillantottam meg: a tömeg fölött lebegett, bogarai körülötte rajzottak, mint valami gyémánt szélvihar. – Futhattok, tündérfiúcskák, de elbújni nem tudtok! - kiáltotta. – Emberfajta mindenütt akad, s mind az én bábjaim lehetnek. Ha megálltok, és átadjátok a lányt, még esetleg meg is választhatjátok, milyen halálammal végezzek veletek.

Ash felhorkant. Továbbtaszigált engem, ő azonban megfordult, és jégszilánkok zuhatagát zúdította a fejünk fölött lebegő nőre. Az felszisszent, egy zombi a levegőbe szökött, hogy meggátolja a támadást, mire a szilánkok a mellébe fúródtak. Összeroskadtt és megvonaglott, Vírus pedig sziszegett, mint valami dühödt darázs.

— Ügyes fogás, herceg - kiáltotta Puck, miközben a zombik dühödt ordítással előrerontottak. – Így elriaszthatod.

— Megölted! - néztem elrettenve Ashre. – Megöltél egy embert, és még csak nem is az ő hibája volt!

— Veszteség nélkül nincs háború - válaszolt hidegen Ash, és berángatott egy mellékutcába. – Ha módja lett volna, ő öl meg bennünket. Eggyel kevesebb katonára van gondunk.

— Ez nem háború! - rivalltam rá. – És egészen más, mikor az emberi lények még csak nem is tudják, mi történik. Csak azért üldöznek minket, mert valami örült tündér beleártja magát az agyukba!

— Akárhogyan is, nekünk mindenképpen végünk lenne.

— Elég az öldöklésből! - förmedtem rá, és magamban azt kívántam, bárcsak valóban vége lenne, és megint jó szemmel nézhetnék rá. – Hallasz engem, Ash? Másst találj ki, hogy megállítsd őket. Nem kell ölnöd.

A szeme sarkából dühös pillantást vetett rám, majd bosszúsan felsóhajtott. – Ahogy kívánod, hercegnő. Bár nemsokára még megbánhatod.

Fényesen kivilágított térre rontottunk, a közepén márvány szökőkút állt. Járókelők ballagtak a járdán, én fellélegeztem. Vírus csak nem fog itt támadni, ennyi szemtanú előtt?! A tündérek hasonulnak, vagy láthatatlanná válnak, de emberi lény, kivált emberi lények tömege erre nem képes.

Ash lassított, megfogta a kezemet, és maga mellé húzott. – Sétálj! - suttogetta, és megrángatta a karomat, hogy megfékezzen. – Ne szaladj, ne vond magadra a figyelmüket!

A bennünket üldöző tömeg az utca elején csoportokra szakadozott, fel-alá sétáltak, mintha mindig is ez lett volna a céljuk. Zakatolt a szívem, de lassításra kényszerítettem magamat, fogtam Ash kezét, mintha csak sétálnánk.

Vírus belebegett a térre, bogarai szanaszéjjel szálltak, én egyre idegesebb lettem. Megláttam egy rendőrt, aki a szolgálati autójára támaszkodott. Kitéptem a kezemet Ash kezéből, és odafutottam a rendőrhöz.

Vírus kacagása belehasított az éjszakába. – Látlak! - kiáltotta, épp amikor odaértem.

A rendőr felém fordult. – Elnézést! - lihegtem. - Segítene? Egy csapat üldöz...

Elrettenve hőköltem vissza. A rendőr kifejezéstelenül bámult rám, az álla leesett, a szeme üres volt. Előrelódult, megragadta a karomat, mire én felsikoltottam, és belerúgtam a sípcsontjába. Meg se rezdült, sőt, megragadta a másik csuklómat is.

A járókelők a téren újult erővel vetették magukat utánunk. Elnyomtam egy káromkodást, és a rendőrrre vettem magam, térdemet belevágtam az ágyékába.

Eltorzult az arca, és olyan erővel vágott pofon, hogy beleszédültem. A tömeg körülfogott, tépték a hajamat, a ruhámat.

De ekkor ott termett Ash, kardja markolatával állon vágta a rendőrt, hogy az megtántorodott. Puck megragadott, és átszökkent velem a rendőrautó fölött. Kitéptük magunkat a tömegből, és rohantunk. Vírus kacagása követett.

— Erre! - Kacor bukkant fel mellettünk, farka felborzolódott, szeme vadul villogott. — Egyenesen előre! Egy kocsi! Gyorsan, beszállni!

Az utca túloldalán, a járda mellett egy magányosan várakozó nyitott kocsit pillantottam meg, egy szál ló volt befogva eléje. Menekülésre nem éppen a legalkalmasabb, de jobb a semminél. Átvágtunk az úttesten, a kocsi felé futottunk.

Lövés csattant mögöttünk.

Puck furcsán megrándult, és gyötrelmes kiáltással a járdára zuhant. Felsikoltottam, Ash azonnal felrángatta és továbbvonszolta. Átbotladoztak az úttesten, Ash magával rángatta Puckot, miközben újabb puska lövés hasított a levegőbe. A ló felnyerített, és szemet forgatva felágaskodott. Megragadtam a gyeplőt, mielőtt a ló rémületében elmenekült volna. Mögöttem a felénk zombimód csoszogó rendőrt pillantottam meg, kinyújtott kezében ránk szegezett revolverrel.

Ash belökte Puckot a kocsiba, felugrott a bakra, Kacor pedig melléje szökkent. Bemásztam, és Puck mellé guggoltam, aki zihálva hevert a kocsi padlóján. Elrettenve néztem, amint sötét vér terjed szét a bordái környékén, és a padlóra szivárogo.

— Kapaszkodj! - ordított Ash, és a gyeplővel megsuhintotta a ló oldalát. — Gyia! - harsogta. — A ló felnyerítve előreszökkent. Átvágtattunk egy vörös jelzésen, kis híja volt, hogy össze nem ütköztünk egy va-

dul túlkölő taxival. Autók dudáltak, emberek ordítottak, káromkodtak, majd lassan elhalt mögöttünk az üldözők lármája.

— Ash! - kiáltottam néhány perc múlva. — Puck nem mozdul!

Ash figyelmét lekötötte a kocsi hajtása, épp csak hátrapillantott, Kacor azonban leugrott, és a fekvő testhez sietett. Puck arca olyan színű volt, akár a tojáshéj, a bőre nyirkos és hideg. Megpróbáltam a dzsekije ujjával elállítani a vérzést, de túl sok volt a vér. Az én legjobb barátom haldoklik, és nem tudok rajta segíteni.

— Orvos kell! - kiáltottam Ashnek. - Kórházat kell keresnünk...

— Nem - szakított félbe Kacor. — Gondolkozz, emberlény! Tündér nem élné túl a kórházat. Az a sok fém műszer... Estére már nem élne.

— Akkor mit tehetünk? - kiáltottam, már-már hisztérikusan. Kacor viasszökökkent Ash mellé. — A park - mondta nyugodtan. — Elvisszük a parkba. A driádok talán segíthetnek rajta.

— *Talán?* És mi van, ha nem tudnak segíteni?

— Akkor, emberlény, én a helyedben csodáért fohászkodnék.

ASH MEG SEM ÁLLT A PARK BEJÁRATÁNÁL, egyenesen áthajtott a járdán, be a fák alá, a gyepre. Puck miatti aggodalmamban észre sem vettem, hogy megálltunk, míg a herceg mellém nem térdelt. Vállára lendítette Puckot, és leugrott. Eltompulva követtem.

Két óriási tölgy lombja alatt álltunk meg, görcsös ágaik teljesen elfedték az éjszakai eget. Ash a göcsörtös óriásfák alá vitte Puckot, és óvatosan letette a fűre.

Aztán vártunk.

A fatörzsekből két alak lépett elénk. Karcsú nők voltak, hajuk mohazöld, bőrük akár a fényes mahagóni, fekete bogárszemük ránk szegeződött. A driádok közeledtek, friss föld és fakéreg erős szaga töltötte be a

levegőt. Kacor és Ash tiszteletteljesen biccentett, de én aggodalmamban szinte észre sem vettem a mozgást.

— Tudjuk, miért jöttél - szólalt meg az egyik driád, hangja akár a levelek közt sóhajtó szél. – A szellő suttoágást hoz felénk, távoli helyek híreit. Tudjuk, milyen bajban vagy a Vaskirály miatt. Már vártunk rád, két világ gyermeke.

— Kérlek - léptem előre –, segíthetnétek Puckon? Idefelé jövet meglótték. Alkut kötök veletek, megadok bármit, amit akartok csak mentsétek meg!

A szemem sarkából láttam, hogy Ash komoran pillant rám, de nem vettem róla tudomást.

— Nem kötünk alkut veled, gyermek - suttoáta a második driád, és engem eltöltött a kétségbeesés. – Nem szokásunk. Nem vagyunk olyanok, mint a szidhek vagy a caít síthek, akik mindennel megpróbálkoznak, hogy a hatalmukat megszilárdítsák. Mi egyszerűen csak vagyunk.

— Akkor szívességet kérek - rimáncodtam. Nem akartam feladni. – Kérlek, kérlek, meghal, ha nem fogtok segíteni.

— A halál az élet része – nézett rám kíméletlen fekete szemével a driád. - Idővel minden elhalványul, még aki olyan hosszú életű is, mint Puck. Az emberek elfelejtik a meséit, elfelejtik, hogy egyáltalán létezett, és megszűnik lenni. Ez a dolgok rendje.

Alig bírtam ki, hogy fel ne sikoltsak. A driádok nem segítenek, egyszerűen halálra ítélik Puckot. Ököibe szorítottam a kezem, ádázul meredtem a fák asszonyaira, legszívesebben megráztam volna őket, vagy addig fojtogatom, míg meg nem ígérík, hogy segítenek. Valami megmozdult bennem... és a fák odafent felnyögtek és megrázkódtak, leveleik ránk záporoztak. Ash és Kacor meghátrált, a driádok összenéztek.

— Erős teremtés - suttogta az egyik.
— Alszik a hatalma - válaszolt a másik. — A fák hallják, a föld válaszol a szavára. Talán elegendő lesz.

Megint bölintottak, egyikük derekánál fogva felemelte Puckot, és a fa felé vonszolta. Mindketten beleolvadtak a fa kérgebe, és eltűntek. Riadtan felugrottam.

— Mit műveltek?

— Ne aggódj! - fordult felém a másik driád. — Nem tudjuk meggyógyítani, de az ártalmat megszüntethetjük. Puck alszik, míg rendbe nem jön annyira, hogy csatlakozhat hozzátok. Hogy ez egy éjszakába telik-e vagy több esztendőbe, az már csak tőle függ.

Felém hajtotta fejét, moha hullott róla. — Te meg a társaid ma éjszakára itt maradhattok. Itt biztonságos. A vastündék nem merészkednek a mi területünkre. A fa és a föld fölötti hatalmunk távol tartja őket. Pihenjete, és mi szólítunk benneteket, ha itt lesz az ideje.

Azzal ő is a fába olvadt, mi meg ott maradtunk, megfogyatkozva.

ALUDNI AKARTAM. Lefeküdni, nem tudni semmiről, és olyan világban ébredni, ahol a legjobb barátunkra nem lőnek, és a kistestvérünket nem rabolják el. Azt akartam, hogy szűnjön meg minden, és az életem visszatérjen a rendes kerékvágásba.

De kimerültségemben sem jött álom a szememre. Kábán bölászta a parkban, nem láttam, nem hallottam. Ash elment, hogy szót váltson az ügyeletes parktündével, Kacor pedig eltűnt, hát egyedül maradtam. A szórt holdfényben tündérek táncoltak, énekeltek, kacagtak, messziről hallottam a hangjukat. Szatírok játszottak a pánsípjukon, piszkék zizzentek áttetsző szárnyukon a levegőben, karcsú driádok táncoltak a fák

át, vékony testük, akár a fű, hajlongott szélben. Hidegen hagytak mindnyájan.

Egy tó partján, egy óriástölgy lombátra alatt leroskadtam, összekuporodtam, és sírva fakadtam.

Sellők törték meg a tó felszínét, rám meredtek; piszkék köre gyülekezett, parányi fények libegtek összevissza. Szinte nem is láttam őket. A szüntelen aggodalom Ethanért, a félelem, hogy elveszítem Puckot, és az Ashnek tett fenyegető ígélet már soknak bizonyult. Sírtam, míg végül már nem kaptam levegőt, annyira zokogtam, hogy a tüdőm is belesajdult. De persze a tündék nem hagyták, hogy békén szerencsétlenkedjem. Ahogy apadtak a könnyeim, észrevettem, hogy nem vagyok egyedül. Szatírok vettek körül, szemük fénylett a homályban.

— Szép virág - szólalt meg egyikük, és előrelépett. Sötét arca volt, kecskeszakálla, sűrű fekete hajából szarvak göndörödtek. Halk és lágy volt a hangja, kissé kreol hangzású. – Miért szomorkodsz, szépség? Gyere velem, mi újra megnevettetünk.

Megborzongtam, és reszketegen talpra cihelődtem. – Nem, kösz. Nem. Semmi bajom. Csak szeretnék egy darabig egyedül maradni.

— Egyedül maradni? Szörnyű! - szólt a szatír, és közelebb lépett. Elmosolyodott, elbűvölő és vonzó mosollyal. Ragyogás vette körül, és egy másodperc törtredéséig megpillantottam emberi álöltözékét: jóképű főiskolás fiú, aki a barátaival cselleng. – Mi lenne, ha innánk egy kávét, és elmesélnél mindent?

Annyira őszintének hangzott, hogy kis híján hittem neki. Aztán megpillantottam a szemében, meg a barátaí szemében, a leplezetlen kéjvágyat, és a gyomrom félelmemben összeszorult.

— Igazán mennem kell - húzódtam el tőlük. Követtek, a pillantásuk mohó volt és heves. Valami erőset szimatoltam a levegőben - rájöttem, hogy pénzma. – Kérlek, kérlek, hagyjatok békén!

— Később még hálás leszel nekünk - ígérte a szatír, és készült rám vetni magát.

Rohantam.

A csorda üldözött, kurjongatva, ígéretve: nagyon fogom élvezni, szükségem van egy kis lazulásra. Sokkal gyorsabbak voltak nálam, a vezérbak megragadott, átfogta a derekam. Sikítottam, amikor felemelt, rugdostam, hadonásztam. A többi szatír is utolért, markolásztak, fogdostak, a ruhámat szaggatták.

Valami erő támadt fel bennem ismét, amit már máskor is éreztem, és hirtelen megmozdult fölöttünk a tölgy. Fülsiketítő recsenéssel lezuhant egy ág, olyan vastag, mint a derekam, és fejbe kólintotta a vezérszatírt. Elengedett, hátratántorodott, a faág meglendült, gyomron vágta és leterítette. A többi szatír meghátrált.

A kecske srác talpra kecmergett, és dühödten meredt rám. – Látom, bevállalós csaj vagy - vicsorgott, és leporolta magát. Megrázta a fejét, megnyalta az ajkát, és előrelépett. – Hát majd együtt rosszkodunk, igaz, srácok?

— De én is csatlakozom. - Sötét alak surrant ki a fák közül, egy árnyék életre kelt.

A szatírok elkerekedett szemmel, sietve hátráltak, amikor Ash a csürhe közepébe lépett. Feltűnt mögöttem, karját a vállam köré kanyarította, és magához húzott. A szívverésem felgyorsult, a gyomrom szaltózni kezdett.

— Ó érinthetetlen - mordult fel Ash.

— Ash herceg? - ámult a vezérszatír, a többi meg fejet hajtott. A vezér elsápadt, és felemelte a kezét. – Elnézést, fenség! Nem tudtam, hogy a tiéd. Bocsánat, bocsánat. Nincs harag, igaz?

— Nem nyúlhat hozzá senki. - Ash hangja fagyos volt. – Ha hozzáérsz, megfagyasztom és üvegbe dugom a heréidet. – Megértetted?

A szatírok meghunyászkodtak. Dadogva mentegetőztek Ashnek és nekem, hajlongtak és elinaltak. Ash vészjósló pillantást veteti a közelben bámészkodó két piszkére, mire azok vihogva a fákra menekültek. Csend támadt, magunk maradtunk.

– Jól vagy? - suttogta Ash, és elengedett. - Bántottak?

Reszkettem. Az a hirtelen támadt, felemelő erő-érzés eltűnt, teljesen üresnek éreztem magam. – Nem - suttogtam, és elhúzódtam tőle. – Jól vagyok. - Sírtam volna, de nem maradt már könnyem. Reszketett a térdem, odabotladoztam egy fához, és nekitámaszkodtam, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat.

Ash közelebb lépett. Megfogta a csuklómat, gyengéden magához húzott, átkarolt, szorosan ölelt. Megdöböntem, de csak egy pillanatra. Szípgva lehunytam a szememet, arcomat Ash mellébe temettem, hagytam, hogy érintésére kiszivárogon belőlem minden rettegés és harag. Hallottam gyors szívverését, ingén át éreztem a bőrömet csiklandozó hideget. Sajátos módon egyáltalán nem volt kellemetlen.

Jó ideig álltunk így. Ash nem szólt, nem kérdezett, nem csinált semmit, csak tartott. Sóhajtvá dőltem a karjába, és egy kis ideig rendben volt minden. Ethan és Puck még ott lappangott a gondola taimmélyén, de most... ez jó volt. Ez elég volt.

És akkor ostoba hibát követtem el. Felnéztem rá.

A tekintetünk találkozott, és Ash arckifejezése egy pillanatra őszinte és sérülékeny volt a holdfényben. Egy árnyalatnyi csodálkozás látszott rajta. Ash lassan előrehajolt. Visszafojtottam a lélegzetemet, egy parányi sóhaj tört fel belőlem, ahogy egymásra néztünk.

Ash megmerevedett, arcára ismét zárkózottság ült ki, tekintete kemény volt és hideg.

Eltolt magától, és hátralépett. Elszorult a szívem. Ash a fák közé nézett, az árnyékba, a tóra, mindenhová, csak rám nem. Vissza akartam szerezni az elveszített pillanatot,

feléje nyúltam, de ő odébb húzódott.

— Ez már kezd unalmassá válni - mondta olyan hangon, ami a tekintetével vetekedett. Összefonta a karját, odébb lépett, még távolabbra tőlem. – Nem azért vagyok itt, hogy a szárazdajkát játsszam, hercegnő. Talán nem kellene magadban elköszálnod. Nem akarom, hogy valami bajod legyen, mielőtt elérnéd az Árnyudvart.

Égett az arcom. Ökölbe szorítottam a kezemet, feltámadt és gyötörni kezdett az a réges-régi emlék, megaláztatásom az étkezdében.

— Csak ennyit jelentek neked, igaz? - förmedtem rá.
– Egy esélyt, hogy elnyerd királynőd kegyét. Téged csak ez érdekel.

— Igen - válaszolt nyugodtan, amitől még jobban feldühödtem. – Soha nem is akartam mást elhitetni veled. Kezdetől fogva ismerted az indítékaimat.

Szememet égették haragos könnyeim. Azt hittem, már kisírtam magamat, de tévedtem. – Te szemét! - sziszegtem. – Pucknak igaza volt.

Hűvösen elmosolyodott. – Talán kérdezd meg Puckot, miért fogadtam meg, hogy egyszer majd megölöm! - Villogott a szeme. – Kérdés, hogy lesz-e bátorsága elmesélni neked a kettőnk kis történetét. - Gúnyosan elmosolyodott, karját összefonta. – Mármost ha egyáltalán magához tér.

Válaszra nyitottam a számat, ám ekkor levelek zörrentek, és két driád tűnt elő egy közeli fatörzsből. Ash a sötétségbe olvadt a közeledtükre, haragos szavaim kimondatlanok maradtak. Ökölbe szorítottam a kezemet, legszívesebben levertem volna a pimaszságot tökéletes arcáról. Megfordultam, és belerúgtam egy fatörzsbe.

A driádok meghajoltak előttem, nem zavarta őket enyhe dühkitörésem.

— Meghan Chase, a Magasságos most fogad.

KÖVETTEM ŐKET EGY MAGÁNYOS TÖLGY TÖVÉIG, a fa ágait úgy belepte a moha, mintha penészes függönyt aggattak volna rájuk. Ash és Kacor már ott volt, bár Ash még csak felém se nézett. Dühösen meredtem rá, de ő továbbra sem vett rólam tudomást. Egyik oldalamon a macskával, a másikon a Téli herceggel az óriás tölgy ágai alá léptem, és vártam.

A kéreg redőket vetett, és egy őszöreg nő lépett ki a fából. Bőre hámlott, akár a ráncos fakéreg, hosszú haja barnászöld volt, mint a régi moha. Görnyedt alakját ezernyi rovartól, póktól nyüzsgő köpeny lepte. Arca dióra hasonlított, redők szántották, minden mozdulatára úgy nyikorogtak az ízületei, akár a szélfúttá faágak. Gyöngy szeme azonban élénk volt és tiszta, amikor rám nézett, és görcsös, faágvékony ujjával hívogatóan intett.

— Jer közelebb, gyermek! - suttogetta. Hangja zörgött, akár a száraz falevelek. Nyeltem egyet, és előreléptem, míg meg nem láttam, hogy rovarok mélyednek a bőrébe, s meg nem éreztem a nő földillatát. – Igen, valóban Oberon leánya vagy, akiről a szél suttoget. Tudom, miért vagy itt. Azt keresed, akit Vaskirálynak neveznek, igaz? Meg akarod találni a bejáratot a birodalmába.

— Igen - suttogetam. – Az öcsémet keresem. Masina elrabolta, és én vissza fogom szerezni.

— Jelen alakodban nem mentheted meg - közölte a Magasságos, és én úgy éreztem, a gyomrom a lábamba zuhant. – A Vaskirály acél barlangjában vár rád. Tudja, hogy jössz, de nem leszel képes szembeszállni vele. Ember- vagy tünde kovácsolta fegyver nem árthat a Vaskirálynak. Ő rettenthetetlen.

Ash előrelépett, tiszteletteljesen meghajtotta fejét. - Magasságos – suttogetta – úgy értesültünk, te tudhatod a titkát, hogyan lehet le győzni a Vaskirályt.

Az öreg driád ünnepélyes pillantást vetett rá. – Igen, ifjú herceg – suttogetta. – Való igaz, amit hallottál. Van mód megölni Masinát, és véget vetni uralmának. Különleges fegyver kell hozzá, amelyet nem szerszám kovácsolt. Valami, ami oly természetes, mint a napfényben növekvő virág.

Ash buzgón előrehajolt. – Hol találhatjuk azt a fegyvert?

A driádok Magasságosa felsóhajtott, mintha magába roskadt volna. – Itt – suttogetta, és hátranézett a nagy tölgyre. A hangját szomorúság árnyékolta. – A fegyver, amit keresel, a legősből fa szívéből való Boszorkányfa. Éppoly halálos Masinára, mint a vas a közönséges tündékre. Élő fa, amely tartalmazza a természet szellemét és a természetes föld erejét – a haladás és a mesterségek tündéreinek pusztulása. Nélküle nem remélheted, hogy legyőzöd a Vaskirályt, és hogy megmented az embergyermeket.

Ash komoran hallgatott. Riadtan néztem rá, azután vissza a driádok Magasságosára. – Megkaphatjuk, ugye? – kérdeztem. – Ha ez az egyetlen módja, hogy megmentsem Ethant...

— Meghan – mormolta a fűből Kacor. – Nem tudod, mit kérsz. A Boszorkányfa a Magasságos fájának szíve. Nélküle meghal a tölgy, és vele együtt a benne lakozó driád.

Lehangoltan néztem a driádok Magasságosára. Az ajka halvány mosolyra görbült. – Igaz – suttogetta. – A szíve nélkül a fa lassan elszorvad és meghal. És én mégis tudtam, mi az, amiért idejöttél, Meghan Chase. Kezdetől fogva úgy terveztem, hogy felajánlom neked.

— Nem – vágtam rá automatikusan. – Nekem nem kell. Így nem. Kell, hogy legyen más módja is.

— Nincs más módja, gyermek. – A Magasságos megrázta a fejét. – És ha nem győzöd le a Vaskirályt, amúgy is elpusztulunk. Növekszik a befolyása. Mennél jobban megerősödik, annál inkább elhalványul Sohaföld.

Idővel mind elfonnyadunk és meghalunk a logika és a tudomány pusztaságában.

— De én nem ölhetem meg - ellenkeztem. — Én nem vagyok harcos. Én csak vissza akarom kapni Ethant, ennyi az egész.

— Emiatt nem kell aggódnod. - A driád a közelben álló Ash felé biccentett. — A Téli herceg bizonyára megvív vele helyetted. Vérr és bajt szimatol. Én boldogan nekiadom a Boszorkányfát.

— Kérlek... - néztem rá esengve. Azt akartam, hogy megértsen, Puck talán máris életét adta a tervemért. Nem akartam, hogy még egy halál száradjon a lelkemen. — Nem akarom, hogy megtedd. Ez túl sok áldozat. Nem kell értem meghalnod.

— Én minden tündéért adom az életemet - válaszolt ünnepélyesen a driád. — Te csak a megváltás eszköze leszel. Különb is, végül mindnyájunkért eljön a halál. Hosszú életet éltem, sokakénál hosszabhat. Nincs mit sajnálnom. - Rám mosolygott, öreg, nagymamás mosollyal, és visszaolvadt a tölgyfájába. Ash, Kaci és a többi driád némán állt, arckifejezésük komor volt és ünnepélyes. A következő pillanatban újra előtűnt a Magasságos: valamit szorongatott aszott kezében - hosszú, egyenes botot, olyan fakót, hogy szinte fehér volt, és hosszában vöröses erek szántották. Amikor eléem lépett és odanyújtotta nekem, másodpercek teltek el, mire el tudtam venni A bot meleg volt és sima, és élet dobogott benne. Kis híja volt, hogy el nem hajítottam.

A Magasságos a karomra tette aszott, görcsös kezét. — Még valami, gyermek - tette hozzá, miközben én viaskodva fogtam az élő fát. Nagy a hatalmad. Nagyobb, mint sejtenéd. Oberon vére folyik az ereidben, és maga Sohaföld válaszol szeszélyeidre. Tehetséged még szunynyad benned, de már mozgolódik. Aszerint alakul az udvarok, a tündék jövője, a magad sorsa és minden más, ahogy felhasználod.

— Most pedig - folytatta, és a hangja most gyengébb volt, mint eddig – eredj, és mentsd meg a testvéredet! Az átjáró Masina birodalmába egy elhagyatott gyár, lent a dokkoknál. Egy vezető visz el oda holnap. Öld meg a Vaskirályt, és hozz békét mindkettőnk világára!

— És mi van, ha nem tudom megtenni? - suttogtam.

– Mi van, ha a Vaskirály valóban legyőzhetetlen?

— Akkor mindnyájan meghalunk - válaszolt a driádok Magasságosa, és visszaolvadt a tölgyfájába. A többi driád távozott, magamra hagyott egy macskával, egy herceggel és egy bottal. Felsőhajtottam, és lenéztem a kezemben tartott fadarabra.

— Hát, igazán senki sem kényszerít - suttogtam.

HARMADIK RÉSZ

HUSZADIK FEJEZET

Vassárkányok és hörcsögök

HAJNALBAN INDULTUNK. Még vagy kétórányi alvást letudhattam a göröngyös földön, és elbúcsúzhattam Pucktól. Aludt még egy fa mélyén, amikor a napkelte előtti csendes időszakban felébredtem. A tölgyfa driádjától megtudtam, hogy Puck még él, de a driádnak sejtelve sem volt, hogy mikor ébred fel. Percekig álltam a tölgyfa mellett, kezemet a kérgére tettem, megpróbáltam Puck szívverését kitapintani a fán keresztül. Hiányzott. Ash és Kacor lehet a szövetségesem, de nem a barátom. A maguk céljaira akarnak felhasználni. Csak Puck szeret igazán, és most elment.

— Meghan! - Ash bukkant fel mögöttem, hangja meglepően szelíd volt. – Mennünk kell. Nem várhatunk rá, hiszen hónapokba is beletelhet, mire felébred. Nincs annyi időnk.

— Tudom. - Tenyeremet a fa kérgéhez szorítottam, éreztem, hogy durva szövete felkarcolja a bőrömet. *Ébredj fel gyorsan!* - mondtam neki, és eltűnődtem: vajon álmodik-e, vajon érzi-e érintésemet a fán keresztül. *Ébredj fel gyorsan, és keress meg! Várlak.*

Ashhez fordultam, aki harcra szerelkezett: kardja a derekán, hátára vetve az íja. Láttára végigbizsergett a bőröm.

— Nálad van? - kérdeztem, hogy elrejtsem orcám pirulását.

Bólintott, felmutatott egy vörös erekkel körbekanyarított, fénylő fehér nyilat. Előző este kérte el a Boszorkányfát, azt mondta, megfelelő fegyverré alakíthatja, és én habozás nélkül odaadtam. Most a nyílra meredtem, és éreztem, hogy növekszik bennem a rossz előérzet. Annyira kicsiny, törékeny holminak látszott ahhoz, hogy le győzze a vastündék állítólag legyőzhetetlen királyát. – Megfoghatom? - kérdeztem. Ash a tenyerembe tette a nyilat, ujjai közben elidőztek az ujjaimon. A fa lüktetett a kezemben, ütemesen, akár a szívverés. Megremegtem, és odanyújtottam, vártam, hogy visszavegye.

— Fogd helyettem! - mondta halkán Ash. Tekintete egy pillanatra sem került el az enyémet. – Ez a te hadjáratod. Te döntöd el, mikor kell használnom.

Elpirultam, kinyitottam a hátizsákomat, és belecsúsztattam a nyilat. A szára kinyúlt a zsákból, behúztam körülötte a cipzárt, hogy ki ne essen, majd vállamra lódítottam a zsákot. Most nehezebb volt az éjjel megrohamoztam a park szökőkútját, és elegendő aprópénzt kotortam össze, hogy élelmet és palackos vizet vásárolhassak az utazásra. A közeli benzinkút kezelője kissé bosszankodott, hogy éjjel egy órakor marékszám kapja az aprópénzt, de nem akartam utunk utolsó szakaszát üres kézzel megtenni. Reméltem, hogy Ash és Kacor szereti a marhahúsos szendvicset, a diákcsemegét meg a Skittle-t.

— Egyetlenegy lövésed van - suttoztam.

Ash kesernyésen elmosolyodott. – Akkor nem hibázhatok.

Annyira magabiztosnak hangzott, hogy eltöprengtem, félt-e vajon valaha, vagy meggondolta-e magát a döntésével kapcsolatban. Butaság lett volna dédelgetnem a sértődöttséget, hiszen ezúttal halálos veszedelembe követ. — Figyelj, sajnálom a tegnap este történeteket -

mondtam. - Nem akartam betojni. Csak aggódom Ethan miatt. És az, hogy Puckra rálóttek, meg minden...

— Sose izgasd magad, Meghan! - Rábámultam, a gyomrom bukfcet vetett. Először szólított a nevemen. - Ash, én...

— Gondolkodtam - jelentette ki Kacor, és felugrott egy sziklára. Dühösen meredtem rá, elnyomva egy sóhajt. Ez is jókor szól közbe. De ő mintha észre sem vett volna semmit, folytatta: - Talán meg kellene gondolnunk a stratégiánkat - nézett ránk. - Eszembe jutott, hogy kiváltképp rossz ötlet lenne berontani Masina birodalmába.

— Mire gondolsz?

— Nos... - A macska leült, és nyalogatni kezdte a hátsó lábait. - Minduntalan utánunk küldözgeti a tisztjeit, tehát feltételezem, hogy értesült a közeledésünkről. És először is: miért rabolta el az öcsédet? Nyilván tudta, hogy utánamégy majd.

— Elbizakodott - véltem.

Kacor a fejét rázta. - Nem. Valami hiányzik. Vagy talán csak nem látjuk. A Vaskirálynak nincs szüksége egy gyerekre. Hacsak... - A macska felnézett ránk, a szeme összeszűkült. - Elmegyek.

— Mi van?! Miért?

— Van egy elméletem. - Kacor felállt, és meglengette a farkát. - Úgy vélem, ismerek egy másik utat Masina birodalmába. Ha akartok, csatlakozhattok hozzám.

— Elmélet! - Ash összefonta a karját. - Egy megérzésre nem változtathatjuk meg a terveinket, Cait Sith.

— Akkor sem, ha az átlalatok választott út csapdába vezet? Megráztam a fejem. - Meg kell kockáztatnunk. Annyira közel vagyunk, Kaci! Most már nem fordulhatunk vissza. - Letérdeltem, hogy a szemébe nézhessek. - Gyere velünk! Szükségünk van rád. Mindig a helyes útra irányítótál.

— Én nem vagyok harcos, emberlény. - Kacor hunyorogva megrázta a fejét. - Arra ott van neked a herceg. Elkísértelek, hogy megmutassam az utat az öcsédhez, meg a magam szórakozására. De ismerem a korlátaimat. - Ashre nézett, füle felmeredt. - Odabent nem segíthetnék nektek. Ott nem, ahová mentek. Ideje hát, hogy elszámoljunk, és elváljunk.

Igaza volt. Még tartoztam neki egy szívességgel. Kényelmetlenül éreztem magam. Reméltem, hogy a macska nem kéri majd a hangomat vagy a jövődöbeli gyermekemet. Még most sem tudtam, mi jár abban a furfangos kis fejében. - Hát, jó - sóhajtottam, vigyázva, hogy ne remegjen a hangom. Ash mögém lépett. Megnyugtató a magabiztossága. - Megalkudtunk. Mit kívánsz tőlem, Kaci?

Kacor tekintete a szemembe fúródott. Felegyenesegett, megrebbentette a farkát. - Az ár a következő - szólt. - Egyetlen alkalmat akarok, amikor segítségül hívhatlak téged. Egyetlen alkalommal, az általam választott időpontban, és te kérdés nélkül segítesz. Ezt az adósságot kívánom behajtani.

Elöntött a megkönnyebbülés. Ez nem hangzik olyan rosszul. Ash azonban elgondolkodva köhintett, és összefonta a karját.

— Segítségül hívhatod? - Hallatszott a hangján, hogy nem érti a dolgot. - Fura kívánság, Cait Sith. Mit akarsz elvégeztetni vele?

Kacor mintha meg se hallotta volna. - Amikor szólítalak - folytatta, és rám meredt -, azonnal jönnöd kell. És a legjobb tudásod szerint segítened kell. Ez a szerződésünk feltétele. Addig áll fenn a tartozásod, amíg nem teljesítetted.

— Jól van - bólintottam. - Ezt megoldhatom. De ha hívsz, honnan fogom tudni, hol találalak?

Kacor prüszkölve felnevetett. - Sose aggódj emiatt, emberlény! Meg fogod tudni. De most el kell válnunk. - Felállt, biccentett felém, aztán Ashtól is elbúcsúzott.

– A viszontlátásra! - Majd besurrant a fűbe, bozontos farka felmeredt, aztán eltűnt.

Szomorúan elmosolyodtam. – És ketten maradtunk.

Ash közelebb lépett, megérintette a karomat, kurta, pihekönnyű simítással. Felpillantottam rá, és ő megajándékozott azzal a parányi, szívmengető mosollyal, amiben mentegetőzés volt, bátorítás és néma ígéret, hogy nem hagy el. Reszketeg mosollyal válaszoltam, és ellenálltam a vágynak, hogy hozzásimuljak, hogy megint érezzem magam körül a karját.

Egy piszke kacskaringózott le az ágak közül, néhány hüvelyknyire az arcomtól lebegett. Kék bőre volt, tátika haja, áttetsző szárnya. Rám nyújtotta nyelvét, Ash felé zizzent, és a vállára rebbent. Ash félrebillentette a fejét, amikor a piszke valamit a fülébe súgott. Ash szája sarka felkunkorodott; rám pillantott, és megrázta a fejét. A piszke vihogott, és megint felperdült a levegőbe. Összevontam a szemöldökömet. Mit mondhatott rólam? Aztán úgy döntöttem, nem érdekel.

– Ez Seedlit - mondta Ash, miközben a piszke pörgött a levegőben, mint valami részeg kolibri. – A rakpartra vezet bennünket, onnan pedig a gyárba. Attól kezdve már magunk leszünk.

Bólintottam, szívem a fülemben dobolt. Elérkeztünk utunk végső szakaszához. És az út végén vár Masina és Ethan, vagy a halál. Merészen elvigyorodtam, felszegtem az államot. – Hát jó, Csingiling! - mondtam a piszkének, aki méltatlankodva zizzent rám. – Vezess!

KÖVETTÜK A BILLEGŐ FÉNYT A FOLYÓ PARTJÁIG, ahol a Mississippi hideg, lassú vize habzott a palaszürke ég alatt. Nemigen beszéltünk. Ash mellettem lépkedett, a vállunk szinte összeért. Hosszú percek teltek el némán, míg végül megérintettem a kezét. Ujjai az ujjaim köré kanyarodtak, és így lépkedtünk, míg a gyárhoz nem értünk.

Hullámlemez tetejű épület lapult egy vaskerítés mögött, fekete folt az ég alján. Seedlit motyogott valamit Ashnek, aki komoran bólintott, majd a piszke elzizzent a szemünk előtt. Elhozott, ameddig jöhetett; innen már csak magunkra hagyatkozhattunk.

A kapuhoz közeledve Ash visszamaradt egy kicsit, fájdalmas kifejezés telepedett az arcára.

— Mi a baj?

Elfintorodott. — Semmi. Csak... — A kerítés felé biccentett. — Túl sok a vas. Innen is érzem.

— Fáj?

— Nem. - Megrázta a fejét. — Ahhoz meg kellene érintenem. De elveszi az erőmet. - Láttam, kényelmetlenül érinti, hogy be kell ismernie. — Nehéz a ragyogást alkalmazni.

Kísérletképpen megráztam a kaput. Meg se moccant. Súlyos láncok tekeredtek a bejárat körül, összelakatolva, a kerítés tetején tüskésdrót kanyargott.

— Add ide a kardodat! - szóltam Ashnek.

— Micsoda? — meredt rám.

— Add ide a kardodat! - ismételtem. — Be kell júnunk, és te nem szívesen érintesz vasat, igaz? Add ide, én majd elbánok vele!

Kétkedve nézett rám, de kihúzta kardját, és markolatával felém nyújtotta. Óvatosan vettem el a fegyvert. Kínosan hideg volt a markolata, a penge fagyos kék légkört árasztott. Fejem fölé emeltem, és lecsaptam vele a kaput rögzítő láncra. A láncszemek szétpattantak, akár az üveg, éles-fémes hanggal. Élvezettel markoltam meg a láncot, hogy letépjem, de a fém égetett, akár a tűz. Felkiáltottam és ledobtam.

Ash melletttem termett. Visszavette a kardját, miközben én megégetett ujjaimat ráztam, és táncoltam fájdalomban. Ash a hüvelyébe dugta akardját, felkapta

verdeső kezemet, és tenyérrel felfelé fordította. Vörös vonal húzódott végig bénult ujjaimon, sajogtak az érintésre.

— Azt hittem, érzéketlen vagyok a vasra — szipogtam.

Ash felsóhajtott. — Az is vagy - motyogta, és elhúzott a kerítéstől meg a ragyogást felszívó tulajdonságaitól. Arckifejezése nevetés és elkeseredés között ingadozott. — De a szuperhideg fém érintése igen kellemetlen Nyári tündéknek, akárki vagy is.

— Aha.

Megrázta a fejét, újra megvizsgálta a sebet. — Nem fagyás - motyogta. — Fel fog hólyagosodni, de nem lesz nagyobb baj. Legfeljebb két ujjadat veszíted el.

Éles pillantást vetettem rá, de ő somolygott. Egy pillanatilag nem találtam szavakat. Jóságos ég, a Jégherceg tréfál! Ez már a vég! — Nem olyan vicces! - sziszegtem, és rácsaptam a másik kezemmel. Könnyedén elhúzódott, de a gúnyos mosoly nem tűnt el az arcáról.

— Sokban hasonlítasz rá - mélázott, de olyan halkán, hogy alig hallottam. És mielőtt egy szót szólhattam volna, megfordult, kihúzta kardját, és le-söpörte a láncot a kapuról. Az nyikorogva kinyílt, és Ash óvatosan bekémlelt a területre.

— Maradj mellettem! - suttogetta.

Beóvakodtunk. Hatalmas ócskavashalmok heverték az udvaron, éles szélük meg-megvillant a hajnal első halvány sugaraiban. Ash arca megrebbent, valahányszor elhaladtunk egy halom mellett, óvatosan szemmel tartotta, mintha attól félne, hogy mindjárt felugrik és rátámad. Fura teremtmények mászkáltak a fémfolyamok között: parányi, patkányarcú, pucér farkú alakok. Amikor megrágcsáltak egy fémdarabot, az rozsdává mállott a fogaik alatt. Ügyet sem vetettek ránk, bár Ash megrázkódott, ahányszor megpillantotta valamelyiket, és a keze egy pillanatra sem tágitott a kardról.

A vasajtókra több lánc is tekeredett, de a jégpenge könnyeden átvágta őket. Belépve óvatosan körülnéztem, tekintetem lassan alkalmazkodott a halvány világításhoz. Mintha közönséges raktárba kerültünk volna, üres volt és sötét, bár a sarkokból surranó zajt hallottam. Ujabb fémhulladékhegyek emelkedtek a homályban, némelyik nálam is magasabb volt.

Hol van az átjáró? - tűnődtem, ahogy beljebb lépkedtünk. Fém rács borította a padlót, belenyomódott a tornacsukám talpába. Ash tétovázva állt meg az ajtóban.

Gőz szállt a talaj fölött, lábam körül tekergett. A túlsó falnál feltéptek egy rácsot, négyszögletes, tátongó lyuk maradt a helyén. A nyílásból füst tekergett. *Ott van!*

A lyuk felé indultam. Ash az ajtóból utánam kiáltott, hogy álljak meg. Mielőtt még az idegeim figyelmeztettek volna, az egyik fémhulladékhalom odébb húzódott. Majd olyan éles hang kíséretében, hogy a fogam is belecsikordult, a rakás szétbomlott, és a levegőbe szikrák szökkentek, ahogy vonszolni kezdte magát a padlón. A zavaros tömkelegből egy vasból, drótból, üvegcserepek-ből álló hosszú nyak emelkedett ki. Csúszómászó fej meredt le rám, koponyájából üvegszilánkok meredeztek. Majd az egész rakás meglódult, irdatlan vas- és acélgyíkká alakult, görbe fém karmai voltak, és tüskés farka.

A sárkány felordított, fülsiketítő fémes csikorgása hallatán a szemem majd kiugrott a koponyámból. Lecsapott, én pedig egy másik rakás mögé vackolódtam, és fohászkodtam, hogy ne váljon ez is sárkánnyá. A sárkány sziszegve követett, tátongó állkapcsából gőz tört ki, acélkarmai döngtek a padlón.

Jégdárdák sortüze röpönt a levegőben, fejen találta a sárkányt, de ártalmatlanul pattant le a koponyájáról. A sárkány sivítva felegyenesedett, és Ashre meredt, aki a helyiség túlsó végében állt, kardját kivonva.

A sárkány meglendítette a farkát, és támadott. Szikrák röppentek a karmairól, ahogy Ashre rontott. Torkomban dobogott a szívem.

Ash egy pillanatra lehunyta a szemét, majd letérdelt, és kardja hegyével a padlóba döfött. Kék fény villant, jég terjedt sebesen a kard hegyéről, belepte a földet, és mindent kristályba vont. Leheletem a levegőben függött, a fenti gerendákon jégcsapok jelentek meg. Hevesen megrázkódtam a hirtelen fagyban, amikor a fémhulladékon is jégkéreg támadt, roppant hideget sugározva.

Ash félreugrott a közeledő sárkány elől. Oly könnyedén mozgott a jégen, mint más a rendes talajon. A sárkány nem tudta megfékezni magát, a falnak vágódott, fémdarabok repültek szerteszét. A szörnyeteg sziszegett, megpróbált felegyenesedni, de megcsúszott a síkos padlón, farkával csapkodott. Ash előreszökkent, nagyot fütyöntett, amitől jeges forgószerű támadt a levegőben. Jégvihar támadt, és hóval-jéggel borította be az üvöltő sárkányt. A fémtestet jégkéreg lepte el, a bestia ereje egyre fogyott, ahogy ránehezedett a jég.

Ash megállt, lihegve eltántorodott a megfagyott sárkánytól, egy oszlopnak támaszkodott, és lehunyta a szemét. Én félig futva, félig botladozva csúszkáltam a jégen, míg végre odaértem hozzá.

— Nincs semmi bajod?

— Soha többé! - motyogta, szinte magának. Szemét még nem nyitotta ki, talán nem is tudta, hogy ott vagyok.

— Ezt *nem* nézem végig még egyszer. Soha többé... nem veszítek el még valakit... így. Nem vagyok képes...

— Ash? - suttogtam, és megérintettem a karját.

Kinyitotta a szemét, tekintetével az enyémet kereste. — Meghan - suttogta, mintha összezavarná, hogy még ott vagyok. Pislogott, megrázta a fejét. — Miért nem futottál el? Próbáltam egy kis időt nyerni neked. Előre kellett volna menned.

— Megőrültél? Nem hagyhattalak itt ennek az izének. Na, gyerünk! - Megfogtam a kezét, elrángattam az oszloptól, és közben ideges pillantást vetettem a megfagyott sárkányra. — Gyerünk innen! Azt hiszem, az az íz éppen most pislogott ránk.

Ujjai az ujjaim köré fonódtak, magához rántott. Meglepődtem. Elvesztettem az egyensúlyomat. Felnéztem rá, és ő megcsókolt.

Megdermedtem, de csak egy pillanatra. Karjaimat a nyaka köré fontam, lábujjhegyre álltam, és olyan mohón csókoltam vissza, hogy mind a kerten meglepődtünk. Magához szorított, én végigfuttattam kezemet selymes haján, tincseit átcsúsztottam az ujjaim között. Ajka hűvös volt az ajkamon, bizsergett a szám. És egy pillanatig nem létezett sem Ethan, sem Puck, sem a Vaskirály. Nem létezett más, csak ez a pillanat.

Zihálva hátrább lépett. Csak úgy forrt a vérem. Fejemet a vállára hajtottam, éreztem acélos hátizmaid. És éreztem, hogy megremeg.

— Ez nem jó - suttogetta, különösen reszketeg hangon. De nem engedett el. Lehunytam a szemem, úgy hallgattam sebes szívverését.

— Tudom - suttogettam vissza.

— Az Udvarok megölnének bennünket, ha megtudnák.

— Igen.

— Mab árulással vádolna. Oberon azt hinné, ellene fordulok. Mind a ketten okot látnának a száműzésemre, sőt a kivégzésemre.

— Sajnálom.

Felsőhajtott, arcát a hajamba temette. Lehelete hűvös volt a nyakamon. Megborzongtam. Egyikünk sem szólt, úgy tűnt, nagyon sokáig.

— Majd kitalálunk valamit - kockáztattam meg.

Némán bólintott, és kissé eltávolodott tőlem, de megbotlott, amikor hátralépett. Megint megfogtam a karját.

- Jól vagy?
- Semmi bajom. - Elengedte a könyökömet. - Túl sok a vas. A varázslat nagyon igénybe vett.
- Ash...

Recsegő zaj szakított félbe. A sárkány kiszabadította egyik mellső mancsát, és a padlóra csapott. Repedések futottak végig a jégpáncélon, ahogy feltápászkodott. Hullott róla a jég. Ash megragadta a kezemet, és futásnak eredtünk.

A sárkány dühödt sivitással lerázta jégbörtönét, szanaszét repültek a jégdarabok. Átnyargaltunk a helyiségen. Közben hallottuk, hogy a sárkány a nyomunkba ered, karmai a jeges földbe mélyedtek. Előttünk tátongott a hiányzó oszlop helyén a lyuk, arra vetődtünk, átugrottunk a gőzön, és belevetettük magunkat az ismeretlenbe. A kudarcot vallott sárkány ugatása a fejünk fölül hallatszott, bennünket gőzfelhő vett körül és vakító fehérség.

NEM EMLÉKSZEM, HOGYAN ÉRTÜNK FÖLDET, bár tudtam, hogy Ash fogja a kezemet, míg körülöttünk feltisztult a gőz. Kitágult szemmel, elborzadva bámultunk körül.

Kifacsart táj nyúlt előttünk, kopár és sötét, az ég betegesen sárgásszürke. Törmelékkupacok uralták a terepet: irdatlan hegyekbe halmozott ősrégi számító-gépek, rozsdás autók, televíziók, tárcsás telefonok, rádiók. Némelyik halom égett, sűrű, fojtogató füstködöt eregetve. Forró szél süvöltött szemétországon át, a port villogó örvényekké kavarva, megperdítve a szemét-rakáson heverő ősrég bicikli kerekét. Alumínium-törmelék, ócska konzervdobozok, habszivacs poharak görögtek a földön, a levegőt átható metsző, rezes szagtól elszorult a torkom. A fák itt betegesek voltak, görbék, aszottak. Néhányon villanykörték, elemek lógtak, mint holmi villogó gyümölcs.

— Ez itt Sohaföld - suttogta komoran Ash. - Valahol a Nagy bozót mélyén, ha nem tévedek. Nem csoda, hogy a vaderdő haldoklik.

— Ez volna Sohaföld? - néztem körül döbenten. Felidéztem magamban Tír Na Nóg hideg, szűzies szépségét, a Nyári Udvar vakító színeit. — Ugyan már! Hogyan fajulhatott idáig?

— Masina - válaszolt Ash. — A terület felölti uralkodója képét. Úgy vélem, birodalma most igen kicsi, de ha terjeszkedik, lenyeli a vad erdőt, és idővel elpusztítja Sohaföldet.

Azt hittem, gyűlölöm Tündérországot, és benne mindent, de ez még Ash előtt volt. Ez a hazája. Ha Sohaföld meghal, vele hal ő is. Meg Puck és Kaci is, és mindenki, akivel csak ezen a különös utazáson találkoztam. — Meg kell állítanunk! - kiáltottam, és körülneztam a halott tájon. Füstköd kaparta a torkomat, köhöghetnékem támadt. — Nem engedhetjük, hogy ez elterjedjen.

Ash hűvösen, szinte ijesztően elmosolyodott. — Ezért vagyunk itt.

Lassan átküzdöttük magunkat a szeméthalmokon, és közben merőn figyeltük, nem kel-e életre valami, hogy ránk támadjon. A szemem sarkából mozgást vettem észre, odaperdültem. Attól tartottam, talán ártalmatlan hulladéknak álcázott sárkány. Ezúttal azonban nem sárkány volt az, hanem több apró, görnyedt hátú teremtmény, amint ide-oda toporogtak a hulladékhalmok között. Összeaszott gnómok, ahogy a hátukra halmozott óriási holmi alatt roskadoztak, mint megannyi óriási remeterák. Amikor kedvükre való kacatot találtak törött játékot, bicikliküllőket a hátukon cipelt gyűjtemény tetejébe rakták, és továbbcsoszogtak a következő halomhoz. Némelyikük púpja nagy volt, és szinte impozáns a maga szomorú módján.

Egy-két teremtmény megpillantott bennünket, és odatotyogott, fényes gyöngyszemük kíváncsian meredt ránk. Ash a kardjáért nyúlt, de én a karjára tettem a kezemet. Éreztem, hogy ezek a lények nem veszedelmesek, és talán megmutathatják nekünk a helyes irányt.

— Helló! - szóltam halkán, amikor körülvettek bennünket, szimatolva, mint az éhes kutyák. - Nem bántunk senkit. Csak egy kicsit eltévedtünk.

Félrebillentették a fejüket, de nem szóltak. Néhányan közelebb jöttek, hosszú ujjakkal a hátizsákomat tapogatták, ráncigálták a színes anyagot. Nem rosszindulatúan, csak kíváncsian, ahogy a sirály csipkedi csőrével a talált gombot. Ketten Ash közelébe nyomultak, a kardja tokját markolászták. Ash kényelmetlenül mocorgott, és odébb lépett.

— Meg kell találnunk Masina királyt - mondtam. - Meg tudátok mutatni, hol lakik?

De a teremtmények oda se figyeltek, oly buzgón tapogatták a hátizsákomat, és egymás közt makogtak. Az egyik kísérletképpen megrántotta a zsákom, hogy kis híján elestem.

Kék fény villant, amikor Ash kirántotta a kardját. A teremtmények hátrább csoszogtak, kitérgett szemüket a fénylő pengére szegezték. Néhányuknak megmozdult az ujjá, mintha meg akarnák érinteni, de aztán jobbnak látták, ha nem közelednek.

— Gyerünk! - morogta Ash, és kardját az előre nyomuló gnómokra szegezte. — Ezek nem fognak segíteni. Húzzunk el innen!

— Várj! - Megragadtam a zekéje ujját. — Támadt egy ötletem. - Levettem a hátizsákot, kinyitottam oldalzsebén a cipzárat, belenyúltam, és elővettem a rég elromlott iPodot. Előreléptem, magasra emeltem, és észrevettem, hogy a gnómok tágra nyílt szemmel bámulják.

– Alku! - kiáltottam a csendbe. Merev tekintettel figyeltek. - Látjátok ezt? - lengettem meg az iPodot. – Nektek adom, de viszonzásul el kell vinnetek a Vas-királyhoz.

A gnómok elfordultak, egymás közt karattyoltak, és vissza-vissza sandítottak, hogy vajon ott vagyok-e még. Végül az egyikük előrelápett. Batyuja tetején egy tricikli himbálózott. Mereven rám szegezte szemét, és intett, hogy kövessem. Követtük a fura kis teremtményeket - akiket magamban hörcsögnek neveztem el - a szeméthalmok között, az ott élők kíváncsi tekintetétől kísérve. Több patkányforma emberkét is láttam, a fogaik akár a rozsdás fém, néhány sovány kutya bóklászott még ott, és vasbogarak rajzottak a szeméthalmok fölött. Egy ízben a távolból egy másik sárkány rémisztő alakját pillantottam meg, amint előkanyarodott egy szeméthalomból. Szerencsére csak kényelmesebb alvóhelyzetbe gömbölyödött, és visszatért tökéletes mimikrije, a szemét közé.

Végre kijutottunk a szeméthegek közül, és a vezérhörcsög hosszú ujjával sivár síkságra mutatott. A repedezett, szürke fennsíkot pókhálóként szötte át a láva és milliónyi pislogó fény. A távolba vasútvonal nyúlt. Jókorá gépek sorakoztak mellette, mint megannyi óriási vasbogár, gőzt horkantva. Az égre egy csipkés fekete torony rajzolódott, a földből nyúlt ki, szmogba, kavargó füstbe burkolózva.

Masina vára.

Ash halkan felsóhajtott. Én a lenyűgöző toronyra bámultam, gyomromat összerántotta a félelem, míg meg nem rángatták a hátizsákomat, és ezzel magamhoz nem tértem a kábulatból. Ott állt a hörcsög, pofáján várakozó pillantás, az ujjai rángatóztak.

— Ja, igen. - Kihalásztam az iPodot, és ünnepélyesen átnyújtottam. — Állom az alkut. Remélem, élvezni fogod.

A hörcsög örömében sipítozott. Magához szorította a szerkentyűt, és elsurrant, mint valami irdatlan rák, eltűnve a végtelen roncsstengerben. Izgatott motyorászást hallottam, elképzeltem, amint büszkén mutogatja trófeáját. Aztán elhaltak a hangok, és mi ott maradtunk kerten.

Ash felém fordult, és megdöbbentett, milyen szörnyen néz ki. A bőre hamuszürke volt, a szeme alatt sötét karikák, haja csapzott volt a verítéktől. — Nem lesz semmi bajod? — suttogtam.

Félmosolyra húzta a száját. — Majd meglátjuk, nem igaz?

A keze után nyúltam, és szorosan ujjai köré fontam az ujjaimat. Kezemet az arcához emelte, és lehunyta a szemét, mintha az érintéséből próbálna erőt meríteni. És kettesben elindultunk Masina birodalmának közép-pontja felé.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A Vaskorona lovagjai

-NE NÉZZ HÁTRA! - suttogta Ash, amikor már több órája mentünk. — Követnek.

Hátrasandítottam a vállam fölött. A vasútvonal mentén lépkedtünk - nem a vágányokon, hanem mellettük - a távolban magasodó erődítmény felé, és senkivel nem találkoztunk. Se tündérrel, se mással. Utcai lámpák nőttek ki a földből, megvilágították utunkat. Egy steam-punk film járműveire emlékeztető vas behemótok kuporogtak a vágányok mentén, füstöt eregetve. A kavargó gőzben alig néhány méternyire láttunk.

Ekkor azonban egy ismerős kis teremtmény surrant át a vágányon, és elnyelte a füst. Észrevettem, hogy egy hulladékhalomból egy tricikli látszik ki. Összevontam a szemöldököm.

- Miért követnek bennünket a hörcsögök?
- Hörcsögök? — mosolyodott el Ash.
- Igen, tudod, mindenféle fényes holmit gyűjtenek, és az odújukba halmozzák. A hörcsögök. Na, mindegy. - Úgy tettem, mintha haragosan néznék rá, de túlságosan aggódtam ahhoz, hogy bosszankodjam.

Ash egy szóval sem panaszkodott, de láttam, hogy nehezen viseli a vas közelségét. – Akarsz megállni valahol, és pihenni egy kicsit?

— Nem. - Tenyerét a szemére nyomta, mintha fejfájását akarná csillapítani. – Attól se lenne jobb.

Továbbra is torz tájon haladtunk. Fortyogó, gőzölgő olvadt láva vetett bugyborékot a pocsolyákban. A fejünk fölé magasodó gyárkémények fekete füsttel köpködték tele a sárgásszürke eget. A villogó fémtornyok között villám húzott ívet, a levegőben zümmögött az elektromosság. Csövek kanyarogtak a földön, eresztékekből, szelepekből gőz szivárgott, az eget fekete huzalok szabdalták. A vas és a rozsdá szaga meg a füstköd fojtogatta a torkomat, és égette az orromat.

Ash alig szólt, komor eltökéltséggel botladozott tovább. A gyomrom összeszorult az aggodalomtól. Ezt én művelem vele; az én szerződésemm kötelezi, hogy segítsen, pedig lassan belepusztul. De nem fordulhattunk vissza, és én csak néztem tehetetlenül, ahogy Ash küszködve folytatja az utat. Lehelete fájdalmas-reszelősen tört elő a torkából, és óráról órára jobban elsápadt. Gyötört a rettegés. Még meghal, és én itt maradok egyedül ezen a sötét, torz helyen.

Eltelt egy nap. Feketén, fenyegetően magasodott a vastorony, de mintha nem csökkent volna a távolság. Az ég beteges sárgásszürkésége elsötétült, a hold párás körvonala viliózott a felhők mögött. Megálltam, felnéztem az égre. Sehol egy csillag. Egyetlenegy sem. A páráról visszaverődő mesterséges fényben majdnem olyan világos volt az éj, mint a nappal.

Ashre rájött a köhögés. Egy omladozó falra támaszkodott, én átkaroltam, ő nekem dőlt, igyekeztem megtartani. A robbanások hallatára elszorult a szívem. – Meg kell pihennünk - motyogtam, és körülnéztem, hol táborozhatnánk le. Egy félig eltemetett óriási betoncső

hevert a földön, a vágányok tövében, firkákkal borítva. – Gyerünk oda! - mutattam.

Ash ezúttal nem ellenkezett, követett lefelé a lejtőn, be a beton menedékbe. Nem volt olyan magas, hogy felegyenesedhettünk volna benne, a padlóját pedig színes üvegcserepek borították. Nem a legjobb táborhely, de legalább nincs vasból. Odébb rúgtam egy törött palackot, óvatosan leültem, és ledobtam magamról a hátizsákot.

Ash kivonta kardját, és óvatosan, egy nyögést visszafojtva ereszkedett le velem szemben. A Boszorkányfa nyíl dobogott, ahogy kicipzárastam a zsákot, és belenyúltam kajáért meg a vizespalackért.

Feltéptem egy szárított húsos zacskót, és megkínáltam Asht. Megrázta a fejét, a szeme fáradt volt és tompa.

— Enned kell valamit - unszoltam, miközben a száraz húst rágcsáltam. Nem éreztem különösebb éhséget, ahhoz túlságosan fáradt voltam, melegem is volt és aggódtam is, de azt akartam, hogy legyen valami a gyomromban. — Van diákcsemege meg savanyúcukor is, ha másra lenne gusztusod. Tessék! - Megráztam a mogyorós keverék zacskóját. Kételkedő pillantást vetett rám, mire én összehúztam a szemöldököm. — Sajnálom, a szupermarketben nem árulnak tündérkaját. Egyél!

Némán elvette a zacskót, kiöntött belőle egy marék mogyorót és mazsolát. A távolba meredtem, ahol a magasló fekete torony a felhőket bökölte. — Mit gondolsz, mennyi idő múlva érünk oda? — suttogtam, csak azért, hogy szóra bírjam.

Ash az egész marékjai a szájába lökte, közönyösen megrágta és lenyelte. — Legfeljebb egy nap - válaszolt, és letette a zacskót. — Annál tovább... - Felsóhajtott, a szeme elsötétült. — Kétlem, hogy még hasznomat vehetnéd.

A gyomrom elszorult a rettegéstől. Nem veszíthetem el! Már eddig is annyi mindent elvesztettem; különleges kegyetlenségnek tűnt, hogy Ash talán nem érheti meg kalandunk végét. Nagyobb szükségem volt rá, mint addig bárkire. *Megvédelek, gondoltam, és magam is meglepődtem. Végigviszlek ezen az egészen, ígérem. Csak meg ne halj nekem, Ash!*

Ash állta a tekintetemet, mintha tudná, mire gondolok, szürke szeme ünnepélyesen csillogott a betoncső árnyékában. Vajon az érzéseim elárulják-e a gondolataimat, ha Ash olvasni képes az engem körülvevő ragyogást? Egy pillanatig tétovázott, mintha önmagával hadakozna. Aztán lemondó sóhajjal halványan elmosolyodott, és kinyújtotta a kezét. Megfogtam, ő pedig közelebb húzott, leültetett maga elé, és átkarolt. A mellkasának dőltem, és hallgattam a szívverését. Minden dobbanás a tudtomra adta, hogy ez valóság - Ash itt van, életben van, és még velem van.

Feltámadt a szél, ózon és valami más furcsa vegyi anyag szagát hozta felénk. Egy esőcsepp érte a cső szélét, parányi füstfelleg kunkorodott a levegőbe. Ash a lassú lélegzésén kívül tökéletesen mozdulatlan volt, mintha attól tartana, holmi hirtelen mozdulat még elriaszthat. Lenyúltam, és mindenfélét rajzolgattam a karjára, csodáltam ujjaim alatt a hűvös, sima bőrt - olyan volt, mint az eleven jég. Éreztem, hogy megborzong, hallottam, ahogy szaggatottan lélegzik.

— Ash?

— Hm?

Megnyaltam az ajkam. — Miért fogadtad meg, hogy megölöd Puckot?

Összerezcent. Éreztem a tekintetét a tarkómon - bárcsak visszavonhatnám a kérdést! Egyáltalán, miért is kérdeztem? — Nem érdekes! - Legyintettem. — Felejtsd

el! Nem kell, hogy elmondd. Csak eltöprengtem...

Hogy ki is vagy voltaképpen. Hogy mit művelt Puck, amiért így meggyűlölted. Meg akarom érteni. Úgy érzem, nem ismerem egyikőtöket sern.

Még néhány esőcsepp hullott a földre, megtörve a csendet. Rágtam a szárított húst, és az esőbe meredtem, túlzottan is tudatában Ash testének, a derekamat átfogó karjának. Hallottam, amint megpróbál kényelmesebben elhelyezkedni, és felsóhajt.

— Réges-régen történt - suttogetta, hangja szinte elveszett a feltámadó szélben. – Akkor még meg sem születél. Tél és Nyár több évibékességben élt. Akadtak kisebb-nagyobb összecsapások az udvarok között, de évszázadok óta a leghosszabb időn át hagytuk egymást végül is békességben.

— Nyár vége felé - folytatta, és egy kis fájdalom szökött a hangjába – megváltoztak a dolgok. A tündék rosszul viselik az unalmat, néhány türelmetlenebb megint belekötött a Nyárba. Tudhattam volna, hogy baj lesz, de akkoriban nem járt az eszem a politikán. Az egész udvar unatkozott, nyughatatlan volt, de én...

Megtört a hangja, de csak egy pillanatra. – Én a hölgyem, Ariella Tularyn társaságában töltöttem az időmet.

Mintha kiszippantották volna belőlem a lélegzetet. A *hölgye*. Ash már volt kapcsolatban valamikor. És a hangjában csendülő leplezett fájdalomból ítélve, nagyon szerette a hölgyét. Megmerevedtem. Hirtelen nagyon is tudatára ébredtem lélegzetemnek és Ash derekam köré fonódó karjának. Ash mintha észre sem vette volna.

— A vaderdőben vadásztunk - folytatta, állát a fejem tetején nyugtatva. – Híre járt, hogy arany rókát láttak a környéken. Hárman indultunk aznap vadászni. Ariella, én magam, és... és Robin pajtás.

— Puck?

Ash kényelmetlenül mocorgott. A távolban menyndörgés mordult, zöld villám hasította az eget.

— Igen - suttogta, mintha fájdalmas volna kimon-dania. – Puck. Puck akkor... a barátom volt. Nem szégyelltem annak mondani. Akkoriban gyakran találkoztunk hármásban a vaderdőben, távol az udvarok formaságaitól. Nem törődtünk a szabályokkal. Akkoriban Puck és Ariella voltak legközelebbi társaim. Tökéletesen megbíztam bennük.

— Mi történt?

Ash hangja ellágyult az emlékezéstől. – Vadásztunk - folytatta –, mindnyájunk számára ismeretlen területre követtük a prédát. A vaderdő óriási, némelyik része állandóan eltolódik, úgyhogy még a mi számunkra is veszedelmes lehet. Három napig követtük az arany róka nyomát, ismeretlen erdőkön, vadonon át, és fogadást kötöttünk, melyikünk nyíla fogja végül leteríteni. Puck hencegett: a Tél biztosan alulmarad a Nyárral szemben, Ariella meg én pedig az ellenkezőjére fogadtunk. És közben egyre sötétebb, vadabb lett körülöttünk az erdő. Tündelovaink patkója nem érintette a földet, de a lovak egyre idegesebbek lettek. Figyelnünk kellett volna rájuk, de nem figyeltünk, a makacs büszkeség hajtott minket, ostobákat.

Végül a negyedik napon egy magaslatra értünk, amely végtelen völgybe torkollott. A túloldalon, a meredély szélén baktatott az arany róka. A tőle elválasztó árok nem volt mély, de széles volt, tele kusza árnyakkal, növényzettel. Nem láttuk, mi van az alján.

Ariella meg akarta kerülni, még ha így tovább tart is. Puck nem értett egyet vele, erősködött, hogy elveszítjük a prédát, ha nem eredünk egyenesen a nyomába. Vitatkoztunk. Én Ariella pártját fogtam – nem értettem ugyan vonakodása okát, de ha nem hajlandó egyenesen nekivágni, én nem kényszerítem.

Pucknak azonban másképp járt az esze. Ahogy megfordítottam a lovamat, Puck nagyot kurjantott, rávágott Ariella lovának a farára, és megsarkantyúzta a maga lovát is. Átrontottak a meredély szélén, le-száguldottak a lejtőn, és Puck rám kiáltott, hogy érjem utol őket, ha tudom. Nem volt választásom: követtem őket.

Ash elhallgatott; úzótt tekintete elsötétült. A távolba meredt, míg én már nem bírtam tovább. – Mi történt? - suttogtam.

Keserűen felnevetett. – Ariellának természetesen igaza volt. Puck egyenesen egy ötfejű fészkebe vezetett bennünket.

Butának éreztem a kérdést, mégis fel kellett tennem: – Mi az az ötfejű?

— A sárkány rokona - válaszolt Ash. — Nem olyan intelligens, de így is roppant veszedelmes. Szárazföldi lény. A semmiből emelkedett fel, csupa pikkely és fog és szárny, és dühösen vicsorogva ránk támadt. Óriási volt, öreg, gonosz és nagy erejű. Hárman fej fej mellett küzdöttünk vele. Olyan rég voltunk vadászczimborák, hogy ismertük egymás harcmodorát, és hasznát vettük az ellenfél leterítésében. A döntő csapást Ariella mérte rá. De a haldokló ötfejű még utoljára meglendítette a farkát, és mellbe vágta Ariellát. Az ötfejű mérge roppant veszedelmes, és mérföldekre voltunk minden segítségtől. Megpróbáltuk megmenteni, de...

Elhallgatott, reszketve lélegzett. Megszorítottam a karját vigasztalásul.

— A karjaimban halt meg - fejezte be, és hallhatóan igyekezett nyugalmat erőltetni magára. – Utolsó szavával engem hívott, kért, hogy mentsem meg. Ahogy a karjaimban tartottam, és néztem, hogyan halványul el szemében az élet, egyetlen gondolatom volt: hogy ezért Puck a felelős. Nélküle Ariella még ma is élne.

— Annyira sajnálom, Ash!

Ash bólintott. Ismét acélos volt a hangja. – Azon a napon megesküdtem, hogy megbosszulom Ariella halálát. Megölöm Robin pajtást, vagy magam pusztulok el. Azóta többször csaptunk össze, de Robin pajtásnak mindig sikerül elsurrannia, vagy valami fortéllyal véget vetnie a párbajunknak. Amíg ő él, nem nyughatom. Megfogadtam Ariellának, hogy addig üldözöm Robin pajtást, míg egyikünk meg nem hal.

— Puck azt mondta, tévedés volt. Nem akarta, hogy így történjen. – Fanyarul hangzottak a szavaim. Nem éreztem helyesnek, hogy védem Puckot. Ash Puck miatt veszített el valakit, akit szeretett, egy csíny miatt, amely komolyra fordult.

— Nem számít. - Ash elhúzódtott tőlem, a hangja hideg volt. – Az esküm kötelez. Nem nyughatom, míg nem teljesítem a fogadalmamat.

Nem tudtam, mit mondjak, hát némán bámultam az esőbe, elkeseredetten, lelkem kétfelé szakítva. Ash és Puck, két ellenség, örökös harcban, aminek csak akkor lesz vége, ha egyikük megöli a másikat. Hogyan állhat valaki két ember között így, tudva, hogy egyszer valamelyikük sikerrel jár majd? Tudtam, hogy a tündéreskü kötelezi, és Ashnek jó oka van, hogy gyűlölje Puckot, de mégis csapdában éreztem magam. Nem akadályozhatom meg őket, de nem akarom, hogy bármelyikük meghaljon.

Ash felsóhajtott, és megint előrehajolt, ujjai hegyével végigsimította a kezemet. – Sajnálom - suttopta. Borzongás futott végig a karomon. – Bárcsak ne lennél ebben érdekelt! Esküt feloldani nincs mód, ha egyszer kimondtam. De ezt vedd tudomásul: ha akkor tudom, hogy találkozni fogok veled, talán nem teszek olyan sietősen fogadalmat.

Elszorult a torkom. Éppen szólni akartam, de abban a pillanatban egy heves szélroham néhány esőcseppet fújt a csőbe. Víz freccsent a farmeromra, és felsikoltottam,

amikor valami égetni kezdte a bőrömet.

Megvizsgáltuk a lábamat. Apró lyukak pettyezték a farmeromat, ahová a cseppek hullottak, az anyag elolvadt, alatta a bőr égett volt és vörös. Lüktetett, mintha tűk fúródának a húsomba.

— Mi a csuda? - motyogtam, és a viharba meredtem. Látszatni olyan volt, mint a közönséges eső - szürke, párás és valahogy lehangoló. Ösztönösen a nyílás felé nyújtottam a kezemet, ahol víz csepegett a cső szélére.

Ash megragadta a csuklóm, és visszarántott. – A kezedet éppen úgy megégetné, mint a lábadat - mondta tompa hangon. – Pedig én azt hittem, megtanultad a leckét a láncoknál.

Zavartan engedtem le a kezemet, és húzódtam beljebb a csőbe, távolabb a szélétől meg a savas esőtől. – Legjobb lesz, ha egész éjjel fennmaradok - motyogtam, és összefontam a karomat. – Még utóbb elbóbiskolok, és mire felébredek, elolvadt a fél arcom.

Ash magához húzott, hajamat elsöpörte a nyakamról. Ajkai végigsiklottak a vállamon, fel egészen a nyakamig. Egész lényemben megborzongtam. – Ha pihenni akarsz, pihenj csak! - suttogta. – Egy csepp eső sem fog hozzád érni, ígérem.

— És veled mi lesz?

— Nem szándékozom elaludni. - Könnyedén intett a csőbe csurranó esővíz felé, mire a víz azon nyomban jéggé vált. – Attól tartok, nem tudnék felébredni.

Elfogott az aggodalom. – Ash...

Ajka a fületem súrolta. – Aludj, Megan Chase! - suttogta, és hirtelen már nem is tudtam nyitva tartani a szememet. A tudatom egyik fele még hadakozott, de a sötétség magával húzott, és én Ash várakozó karjába omlottam.

MIRE FELÉBREDTEM, ELÁLLT AZ ESŐ, minden felszáradt, bár a talaj még gőzölgött. A fojtogató felhőkön nem tört át a nap, de a levegő még perzselően forró volt. Megragadtam a hátizsákomat, és kimásztam a csőből. Körülnéztem: hol van Ash? A cső mellett ült, fejét hátrahajtotta, kardja a térdén pihent. Láttára felhorgadt bennem a harag és a félelem. Az este elvarázsolt, beleegyezésem nélkül álomba bűvölt. Vagyis bizonyára ragyogást használt, bár az ő teste egyre gyengül. Dühösen és aggódva ballagtam oda hozzá, és a csípőjére tettem a kezemet. Szürke szeme felpattant, és tompán nézett rám.

— Ne csináld ezt többé! - Igazában rá akartam rivallni, de a sérülékenysége láttán halkabbra vettem a hangomat. Értetlenül pislogott, de volt olyan szíves, és nem kérdezte, miről beszélek.

— Elnézést - motyogta, és meghajtotta a fejét. — Azt gondoltam, legalább egyikünknek lehet valami haszna néhány óra alvásból.

Úristen, milyen szörnyen néz ki! Az arca beesett, szeme alatt fekete karikák, a bőre szinte áttetsző volt. Meg kell találnom Ethant, aztán pucolunk innen, mielőtt Ash két lábon járó csontváz lesz, és holtan esik össze előttem - gondoltam.

Megint elindultunk a vágány mentén.

A gyárkémények meg a fémtornyok lassan elmaradoztak mögöttünk, ahogy egyre beljebb hatoltunk Masina birodalmába. Sík és kopár volt a föld, a repedéseiből szállongó gőz körénk kanyarodott. Óriási vaskerekű, páncél burkolatú irdatlan gépek heverték a vágány mentén, megannyi keresztezés a modern tank meg az animációs filmek gépszörnyei között. Ócska és rozsdás mivoltukban különös módon Vasparipára emlékeztettek.

Ash hirtelen felnyögött és elesett, lába összecsuklott alatta. Megragadtam a karját, mire lihegve talpra húzódkodott. Annyira soványnak éreztem!

— Álljunk meg és pihenjünk? - kérdeztem.

— Nem - válaszolt rekedten. – Menjünk! Muszáj...

Hirtelen felegyenesedett, keze a kardjára szökkent.

Előttünk felszállt a gőz, annyira, hogy láthatóvá vált egy, a vágányon álló görnyedt alak. Vasból készült ló, az orrlíka lángot lövellt, acélpatkói a földet kapálták. Izzó szeme gonoszul meredt ránk.

— Vasparipa! - hördültem fel, és átfutott az agyamon a gondolat: hátha korábbi gondolataim idézték ide.

— AZT HITTÉTEK, MEGSZABADULTATOK TŐLEM? - dörögte Vasparipa, hangja visszaverődött a szanaszét heverő gépezetekről. - HOLMI KIS BEOMLÁS NEM ELÉG AHHOZ, HOGY VÉGEZZEN VELEM. A MÚLTKOR TÉVEDTEM: ALÁBECSÜLTELEK BENNETEKET. MÉG EGYSZER NEM FORDUL ELŐ.

Mozgolódás támadt körülöttünk, száz meg száz gremlin kúszott elő, sziszegve, hörögve. Akár a pókok, úgy lepték el a gépeket, és közben nevettek, csicseregtek, ide-oda surrantak a földön. Másodpercek alatt körülvettek bennünket, mint valami élő fekete szőnyeg. Ash kivonta kardját, mire a gremlinek gonoszul fújni kezdtek rá.

Két alak jelent meg, kétoldadról közelítve a gőzön át. Egy ütemre meneteltek előre, a gremlinek szétváltak előttük. Harcosok voltak teljes harci díszben, sisakkal, arcukat takaró maszkkal. Rovarhoz hasonlatos öltözkük mintha egy tudományos-fantasztikus filmből lépett volna elő, egyszerre volt ősi és modern. Pajzsukon tüskésdrót korona volt a jelvény. Kardjukat kivonva előreléptek.

— Meghan, menj hátrább! - suttogta Ash, és támadóállásba helyezkedett a közeledő páncélosokkal szemben.

— Megőrültél? Nem tudsz velük így megverekedni...

— Eredj!

Vonakodva hátráltam, de hirtelen megragadtak hátulról. Felsikoltottam, rúgkapáltam, de a kör szélére húztak, ahol a gremlinek kezdtek böködni. Megperdültem, és láttam, hogy foglyul ejtőm egy harmadik harcos.

— Meghan! - Ash követni próbált, de az első két lovag az útját állta, vaspengéjük visszaverte a sápadt fényt. Ash rájuk meredt, meglendítette kardját, és vívóállásba helyezkedett.

Rávetették magukat, kardjuk szinte elmosódott, olyan sebesen villogott, fel-alá. Ash átugrotta az elsőt, és háritotta a másodikat, jeges szikrazápor közepette. Földet ért, majd balra perdült, hogy háritsa a vad ellencsapást, és lebukott, amikor a második penge átszisszent a feje fölött. Megperdült, kardjával lecsapott, és az egyik páncélos mellvértjét fültépő sikoltással vágta ketté. A lovag hátratántorodott, a drótkorona kettévágott képét fagy borította.

Egy pillanatra meghátráltak, szembenéztek egymással, kardjuk készenlétben. Ash lihegett, szeme összehúzóult, ahogy összpontosított. A másik két lovag lassan kezdte bekeríteni két oldalról, mint a lopakodó farkasok. De mielőtt pozícióba kerülhettek volna, Ash vicsorogva lecsapott.

A megtámadott lovag egy pillanatra meghátrált a vad támadás elől. Ash kíméletlenül csépelte, kardja átsiklott ellenfele pajzsán a páncéljáig. Szikrák szálltak, a lovag megbotlott, kis híján elesett. Ash kardja felfelé lendült, és vad ütést mért ellenfele fejére, letépve annak sisakját.

Elakadt a lélegzetem. Az arc a sisak alatt Ash volt, vagy legalábbis rég elvesztett fivére. Ugyanaz a szürke szem, ugyanaz az ébenfekete haj, ugyanaz a hegyes fül. Az arc valamivel idősebb, orcáján sebhely húzódott, máskülönben szinte tökéletes volt a hasonlatosság.

Az igazi Ash tétovázott, éppoly elképedve, mint én, és ezért drágán kellett megfizetnie. A második lovag hátulról megrohanta, kardja lecsapott. Ash megperdült — de elkésett. Pengéje ellenfele kardját érte, de a csapás az ő kezéből ütötte ki a fegyvert. Társa ugyanakkor visszakézből fültövön vágta Asht fémkesztyűjével. Ash hanyatt a földre omlott, két vaskard szegeződött a torkának.

— Ne! — Megpróbáltam odarohanni hozzá, de a harmadik harcos nem engedett, karomat a hátam mögé csavarta. Csuklómon bilincs kattant. A két lovag hasra rugdosta Asht, az ő karjait is hátracsavarták és megkötözték. Hallottam, amint felhördül, ahogy a fém a húsát éri, és hasonmása vadul talpra rángatta.

Vasparipa felé lökdöstek bennünket, aki a vágány közepén várt ránk, farkát lengetve. Vasálarca nem árult el semmiféle érzelmet.

— HELYES! - horkant fel. — MASINA KIRÁLY ÖRÜLNI FOG. - Vörös szeme Ashre szegeződött, aki alig bírt megállni a lábán. Vas paripa hátracsapta a fülét. - SEMMISÍTÉSÉTEK MEG A FEGYVEREIKET! - parancsolta megvetően.

Ash arca eltorzult gyötrelmében. Homlokáról verejtek csörgött, fogát összeszorította. Nézte, amint kardját a vágány mellé viszi a vaslovag, és egy árokba hajítja. A penge halk loccsanással ért az olajos vízbe, és elsüllyedt. A második lovag ugyanígy cselekedett az íjjal. Visszafojtottam a lélegzetemet, úgy fohászkodtam, hogy ne vegyék észre a mind közül legfontosabb fegyvert.

— A NYILAT IS!

Elszorult a szívem, felbuzgott bennem a kétségbeesés. Ash hasonmása közeledett, kitepte hátizsákomból a Boszorkányfa nyilat, és az árokba dobta a többi fegyver mellé. Szívem még hevesebben zakatolt, a parányi reményfoszlány labdává göngyölődött és megsemmisült. Hát itt vagyunk. A játéknak vége. Vesztettünk.

Vasparipa végigmért kettőnket, és felhorkant, orrlyukaiból gőz tört elő. - CSAK SEMMI TRÜKK, HERCEGNŐ! - figyelmeztetett, és füstöt fújt rám. — KÜLÖNBEN A LOVAGJAIM ANNYI VASBA BÚGYOLÁLJÁK A TÉLI HERCEGET, HOGY CSONT-JAIRÓL LEHÁMLIK A BŐR. - Lángot köhögött, megperzselve a szemöldökömet, és fejét az erődítmény felé lendítette. — GYERÜNK! MASINA KIRÁLY VÁR.

KESERVES, LIDÉRCES VOLT AZ ÚT MASINA TORNYA FELÉ. A derekam köré csavart láncsal Vasparipához erősítettek, aki fürge léptekkel haladt a vágányon, meg se állt, hátra se nézett. Ash is láncot viselt mellettem, és tudtam, hogy fájdalmat okoz neki. Botladozott, alig bírt talpon maradni, ahogy Vasparipa nyomában lépkedtünk. Gremlinek fickándoztak körülöt-tünk, bökdöstek, csipkedtek, kiröhögték kínjainkat. A lovagok kétoldalt meneteltek, és nem engedték, hogy Ash lelépjen a vassínekéről. Ha megpróbálta, visszalökték. Egy ízben elesett, és métereken át vonszolták, mire végre talpra tudott vergődni. Vértörő égési sérülések szabdalták az arcát, ahol a bőre a vassínekhez ért. Fájt nekem a fájdalma.

Felhők lepték az eget, pillanatok alatt sárgásszürkéről fenyegető vörösesfeketére változott. Vasparipa megállt, nyakát meresztette, orrlíka kítágult.

— A FRANCBA! — motyogta, és dobbantott az egyik patájával. — HAMAROSAN ELERED AZ ESŐ.

Felkavarodott a gyomrom a savas eső gondolatára. Villám villant, éles szaga megtöltötte a levegőt.

— GYORSAN, MIELŐTT KITÖR A VIHAR! - A ló lelépett a vágányról, ügetésbe kezdett, amikor fölöttünk megdördült az ég. Égett a lábam, ahogy kényszeredett futásba kezdtem mögötte, minden egyes izmom sikítva tiltakozott, de ha nem tartok lépést, vonszolni kezdenek. Ash megbotlott és elesett, és most már fel sem állt.

Esőcsepp koppant a lábamon, égő fájdalom nyilallt belém. Elakadt a lélegzetem. És hullottak a cseppek, sziszegve értek földet. A levegő vegyi anyagoktól bűzlött, néhány gremlin felvisított, ahogy bőrüket verni kezdte az eső.

Felénk kúszott az eső ezüstös függönye. Utolért néhány lassúbb gremlint, beborította őket. Sikoltoztak, vonaglottak, szikrák szökkentek róluk, míg utolsót nem rándult a testük, és el nem némultak. A vihar támadásba lendült.

Rettegve pillantottam fel, és megláttam, hogy Vasparipa egy bányaváratba vezet bennünket. Épp belépünk, fejünket lekapva, amikor ránk tört a vihar, elkapott még néhány gremlint, azok visítotak, kínjukban ugráltak, bőrükbe lyukak égtek. A többi gremlin gúnyosan röhögött. Én elfordultam, hogy el ne hanyjam magam.

Ash mozdulatlanul feküdt a földön, por lepte, és vér szivárgott a vonszolás közben szerzett sebeiből. Testéről gőz szállt fel azokon a helyeken, ahol az esőcseppek érték. Felnyögött, megpróbált felállni, de hanyatt fektéből nem sikerült talpra vergődnie. Néhány vihogó gremlin böködni kezdte, felmászta a mellére, pofozták. Megrándult, elfordult, de ez csak olaj volt a tűzre.

— Hagyjátok abba! - Rájuk rontottam, és teljes erőmből belerúgtam az egyik gremlinbe. Úgy pattant le Ashról, mint valami focilabda. A többi rám vetette magát, én csapkodtam őket, rúgtam, toporzékoltam. Sziszegve tódultak fel a lábam szárán, a hajamat húzták,

karmukkal a bőrömet szántották. Az egyik a vállamba mélyesztette borotvaéles fogait, mire én felsikoltottam.

– ELÉG! - Vasparipa üvöltése megrázta a tetőt. Föld zuhant ránk, a gremlinek visítózva hátráltak. Tucatnyi apró sebből vérzett a bőröm, a vállam lüktetett ott, ahol a gremlin megharapott. Vasparipa ádázul meredt rám, farkával megcsapdosta az oldalát, majd fejét felvetve a lovagokhoz fordult.

– VIGYÉTEK ÖKET AZ ALAGÚTBA! - parancsolta, de némi elkeseredés szivárgott a hangjába. - VIGYÁZATOK, HOGY EL NE MENEKÜLJENEK! HA NEM HAGY ALÁBB A VIHAR, EGY DARABIG ITT ROSTOKOLHATUNK.

Eloldották a Vasparipához kötött láncainkat. Két lovag talpra rángatta Asht, és elvonszolta egy alagútba. Az utolsó lovag, az Ash-arcú, megfogta a karomat, és a fivére után vezetett.

Áthaladtunk egy kereszteződésen, ahol több alagút olvadt össze. Fasínek vezettek a sötétségbe, oldalt ércel félig megrakott rozoga vagonok álltak. Néhány méterenként vaskos fagerendák tartották a mennyezetet. A fába itt-ott lámpást szereltek, bár legtöbbjük törött volt és sötét. A pislákoló fáklyafényben meg-megvillanó vaserek kígyóztak a falon.

Az alagút egy kis helyiségbe torkollt, a közepén két faoszlop állt egymás mellett. A sarokban néhány láda meg egy elhagyott fejsze állt. A lovagok Asht az egyik oszlophoz lökték, kinyitották egyik bilincset, majd a gerenda mögé erősítették, hogy Ash ne tudjon elmozdulni. A fémpánt alatt a húsa vörös volt és égett. Ash megrándult, amikor a bilincset visszacsatolták a csuklójára. Az ajkamba haraptam.

A lovag, aki előzőleg elfogott engem, felegyenesedett, és megveregette Ash orcáját. Felnevetett, amikor Ash elrántotta a fejét az acélkesztű elől.

— Jó érzés, igaz, pondró? — kérdezte, és én össze-rezzentem meglepetésemben. Első ízben hallottam beszélni valamelyiküket. — Ti, óvérűek, ugyancsak gyengék vagytok, igaz? Legfőbb ideje, hogy lelépjetek. Elavultatok, előregedtetek. Az időtök lejárt.

Ash felemelte fejét, és a másik tündér szemébe nézett. — Merész szavak valakitől, aki egy lányt tepert le, míg a bátyjai helyette harcoltak.

A lovag visszakézből pofon vágta. Dühösen felkiáltottam, előrelódultam, de a mögöttem álló lovag megragadta a karomat. — Hagyd békén, Quintus! - szólt higgadtan.

— Megsajnálta, Tertius? — gúnyolódott Quintus. — Némi testvéri szeretet ébredt benned az ikertestvéred iránt?

— Nem szabad szólnunk az óvérűekhez - válaszolt ugyanolyan hűvös hangon Tertius. — Magad is tudod. Vagy talán tájékoztassam Vasparipát?

Quintus kiköpött. — Mindig is gyenge voltál, Tertius! - gúnyolódott. — Ahhoz képest, hogy vasból gyúrtak, gyenge a szíved. Szégyent hozol a testvériségre. - Sarkon fordult, és becsörtetett az alagútba, nyomában az utolsó lovaggal. Csizmájuk harsányan pengett a kőpadlón, majd elhalt a hang.

— Rohadék! - motyogtam, ahogy az utolsó lovag az oszlophoz tolt. — A neved Tertius, igaz?

Kilakatoalta a bilincset, a láncot a gerenda köré csavarta, de nem nézett rám. — Igen.

— Segíts nekünk! - rimázkodtam. — Te más vagy, mint ők. Érzem. Kérlek szépen, nekem meg kell mentenem az öcsémet, és ki kell vinnem innen. Ha ez az ára, alkut kötök veled. Kérlek, segíts!

Egy pillanatig a szemembe nézett. Megint megdöb-bentett, menyinyire hasonlít Ashhez. A szeme fémszürke volt, nem ezüst, a sebhely idősebbnek mutatta, de ugyan-

olyan élénk, becsületes arca volt. Megállt, és egy pillanatra reménykedni mertem. De aztán a csuklómra kattantotta a bilincset, és odébb lépett. A szeme elfeketedett.

— Én a Vaskorona Lovagja vagyok — szólt. Acélkemény volt a hangja. — Nem leszek a fivéreim árulója, sem a királyé. — Elfordult, és kifelé indult. Nem nézett vissza.

AZ ALAGÚT PISLÁKOLÓ SÖTÉTJÉBEN hallottam Ash szaggatott légzését és a kavics zörrenését, ahogy ülő helyzetbe roskadt. — Ash? - szóltam halkán. Hangom visszhangzott a tárnában. — Jól vagy?

Egy pillanatnyi csend. Amikor Ash végre megszólalt, annyira halk volt a hangja, hogy alig hallottam. — Sajnálom, hercegnő - suttogta, szinte magában. — Úgy tűnik, végül mégsem tudom betartani a megállapodásunkat.

— Ne add fel! — kérleltem, és álszentnek éreztem magam, ahogy a tulajdon kétségbeesésemmel küszködtem. — Valahogy kijutunk innen. Csak ne veszítsük el a fejünket! — Egy gondolatom támadt, halkabbra fogtam a hangomat. — Nem tudod megfagyasztani ezt a láncot, míg le nem esik, ahogy a gyárban csináltad?

Halk, keserű nevetés hangzott fel. — Most éppen minden erőmet igénybe veszi, hogy ne ájuljak el — motyogta Ash fájdalmasan. — Ha van benned abból az erőből, amit a driádok Magasságosa emlegetett, itt az idő, hogy felhasználj.

Bólintottam. Mit veszíthetünk? Lehunytam a szemem, arra összpontosítottam, hogy érezzem körülöttünk a ragyogást, megpróbáltam felidézni, amire Kacor tanított.

Semmi. Csak egy rebbenésnyi eltökéltség Ashtól, máskülönben semmiféle érzélem, amiből meríthetnék, semmi remény, semmi álom. Semmi. Itt minden halott, élettelen, szenvedélytől mentes.

A vastündék túlságosan gépiesek - hidegek, logikusak, számítóak -, és a világuk is ezt tükrözi.

De nem voltam hajlandó feladni. Mélyebbre nyomultam, igyekeztem túljutni a köznapi felszínen. Ez itt valamikor Sohaföld volt. Maradnia kellett valaminek, amihez nem ért el Masina befolyása.

Élet lüktetését éreztem, valahol mélyen. Egy magányos fa, megmérgezett és halódó, de még mindig kapaszkodik az életbe. Ágai lassan fémmé válnak, de a gyökérzete, a fa szíve még romlatlan. Jelenlétem megrebbeztette Sohaföld parányi darabját a Semmi úrvilágában. De mielőtt bármit tehettem volna, csoszogó léptek szakítottak félbe, és a kapcsolat elhalványult.

Kinyitottam a szememet. Az alagútban kihunytt a fény, koromsötétségben maradtunk. Semmit sem láttam. Elmém mindenféle rémisztő következtetésre szökkent: óriási patkányok, irdatlan csótányok, jókora föld alatti pókok. Kis híján elájultam, amikor valami megveregette a karomat, ám ekkor ismerős hangok halk csevegését hallottam.

Sárgás sugár rebbent a sötétségbe: zseblámpafény. Féltucatnyi hörcsög kíváncsi, ráncos képét világította meg, pislogtak, a hirtelen támadt fényben. Meglepően bámultam rájuk, ahogy fura nyelvükön cserregtek. Többen körülvették Asht, a zekéje ujját rángatták.

— Mit kerestek itt? — suttogtam. Érthetetlenül karattyoltak, és a ruhámat cibálták, mintha el akarnának rángatni. — Segíteni akartok?

A triciklis hörcsög lépett előre. Rám mutatott, majd a helyiség végébe. A zseblámpa fényében egy másik alagút torkolatát pillantottam meg, szinte láthatatlan volt az árnyékban. Befejezetlen volt, mintha a bányászok félbehagyták volna az ásását. Kivezető út? Megdobbant a szívem. A hörcsög türelmetlenül makogott és integetett, hogy lépjek előre.

— Nem tudok - közöltem vele, és megzörgettem a láncomat. – Nem tudok elmozdulni innen.

A hörcsög makogott valamit a többieknek. Előrecsoszogtak, sorra hátranyúltak, a hátukon hordott kacatrakás felé, és kihúzgáltak mindenfélét.

— Mit csinálnak? - suttogott Ash.

Nem volt időm felelni. A hörcsögök egyike egy elektromos fűrőt vett elő, megmutatta a vezérnek, az megrázta a fejét. Egy másik vékony kést mutatott, a vezér azt is elutasította, mint ahogy egy öngyújtót, egy kalapácsot és egy kerek ébresztőórát is. Aztán az egyik kisebb hörcsög izgatottan felsivített, előrelépett, és valami hosszú fémtárgyat mutogatott.

Acélvágó olló.

A vezérhörcsög makogva mutogatott. De ekkor acélcsizmák pengésére lettem figyelmes: valaki közeledett az alagútban, és a sziklán ezernyi surranó karom neszezett. Felkavarodott a gyomrom. Visszajönnek a lovagok, és velük a gremlinek.

— Gyorsan! - sürgettem a hörcsögöt, aki oda-baktatott, és fűrészelni kezdte a láncot. Fények tűntek fel a távolból, meg-megvillantak a talajon; gremlinek lámpással vagy zseblámpával. Nevetés hangja szállt be a helyiségbe, a gyomrom összerándult. *Siess!*— gondoltam bosszankodva, amiért olyan lassú a hörcsög. *Nem fog sikerülni! Bármelyik pillanatban itt lehetnek!*

Éreztem, hogy szétpattannak a láncszemek. Szabad voltam.

Megragadtam a drótvágót, és Ashhez rohantam. A fények közeledtek, már hallottam az alagútból a gremlinek sziszegését. A fémpofák közé csíptettem a láncot, és megnyomtam a fogót, de a szerszám rozsdás volt, nehezen kezelhető. Sziszegve káromkodtam el magam, majd újra megmarkoltam a nyelet, és nyomtam, ahogy tudtam.

— Hagyj itt! - suttogta Ash erőlködéseme láttán. — Segíteni nem tudok, csak hátráltatnálak. Indulj!

— Nem hagylak itt - lihegtem összeszorított foggal, és teljes erőmből nyiszálni kezdtem a láncot.

— Meghan...

— Nem hagylak itt! — vágtam oda, és visszafojtottam feltörő dühös könnyeimet. Ez az átkozott lánc! Miért nem pattan már el? Egész súlyommal ránehezedtem, félelmem táplálta vad dühvei fűrészeltem.

— Emlékszel, amikor a gyengeségedről beszéltem? - suttogta Ash, és fejét tekergetve próbált rám nézni. A pillantása kemény volt, szeme fátyolos a fájdalomtól, de a hangja szelíd. — Most választanod kell. Mi a legfontosabb neked?

— Fogd be! - Elvakítottak a könnyek, de kipislogtam a szememből. — Nem kérhetsz arra, hogy válasszak! Te is fontos vagy nekem, a francba! Nem hagylak itt, hát pofa be!

A gremlinek első hulláma már ott volt az alagútban, és riadtan felvisítottak, amikor megpillantottak. Félelem és rettegés kölcsönözte erővel végre elpattintottam a láncot. Ash talpra vonszolta magát, miközben a felháborodottan süvöltöző gremlinek előreözönlöttek.

Rohantunk a rejtett alagút felé, követve az iramló hörcsögöket. A folyosó alacsony volt és keskeny; menekülés közben le kellett sunynom a fejemet, hogy a mennyezetbe ne ütközzön, a fal súrolta a karomat. Mögöttünk, a fal mentén és a mennyezeten özönlöttek a nyílásba a gremlinek, akár a hangyák, és vadul sziszegtek.

Ash hirtelen megtorpant. Szembefordult a hordával, felemelt egy fejszét, akár egy baseballütőt, és a falnak támaszkodott.

Megriadtam. Alighanem a ládákból kapta ki, mielőtt az alagúthoz értünk volna. A csuklójáról lelógó elvágott lánc ide-oda himbálózott, ahogy Ash karja remegett. A gremlinek néhány méternyire tőlünk megtorpantak, éber

szemükön látszott, hogy mérlegelik a helyzetet. Végül egyesült erővel támadásba lendültek.

— Ash! - kiáltottam. – Mit csinálsz? Gyere!

— Meghan! - A hangja, a felszín alatt bujkáló fájdalom ellenére, nyugodt volt. - Remélem, megtalálod az öcsédet. Ha találkozol Puckkal, mondd meg neki, sajnálom, hogy kénytelen vagyok lemondani a párbajunkról.

— Ash, ne! Ne csináld!

Éreztem, hogy elmosolyodik. – Hála neked, megint élőnek érzem magam – suttogta.

A gremlinek visítva támadtak.

Ash kettőt lecsapott a fejszével, azután elhajolt, amikor egy harmadik ráugrott, de végül előzőnlőtték. Rajzottak rajta, karjához-lábához tapadtak, haraptak, karmoltak. Megtántorodott, fél térdre esett, a gremlinek felmásztak a hátán, hogy végül már nem is látszott ki nyüzsgő tömegük alól. De Ash még harcolt, felhorkant, talpra vergődött, több gremlint elröpített, de tucatnyi másik vette át a helyüket.

— Meghan, eredj! - Rekedt suttogás volt a hangja, ahogy a falhoz csapott egy gremlint. – *Most azonnal!*

Fojtogattak a könnyek, megfordultam és menekültem. Követtem a hívogató hörcsögöket, míg az alagút többfelé nem ágazott. Egy hörcsög kirángatott valami: a batyujából, és a vezér felé integetett vele. Felhördültem, amikor megláttam, hogy egy rúd dinamit az. A vezér horkantott valamit, és egy másik hörcsög előrerohant egy öngyújtóval.

Akaratlanul hátranéztem, épp amikor Ash végül összeroskadt a gremlinek tengere alatt, és nem láttam többé. A gremlinek diadalmasan felrikoltottak, és felénk özönlöttek.

A gyújtóláng felizzott. A vezérhörcsög rám sziszegett, és az alagutakra mutatott, ahol a többiek már eltűntek. Könnyek csordultak végig az arcomon, ahogy követtem, és a dinamitot tartó hörcsög a rudat a közeledő gremlinekre hajította.

A robbanás megrázta a mennyezetet. Föld és kő záporozott rám, teleszórta törmelékkel a levegőt. Köhögve a falnak dőltem, és arra vártam, hogy tisztuljon a káosz. Amikor minden elnémult, felnéztem, és láttam, hogy az alagút bejárata beomlott. A hörcsögök halkan nyöszörögtek. Egyiküknek nem sikerült időben menekülnie.

A fal mellé roskadtam, felhúztam a térdemet, és csatlakoztam gyászukhoz. Úgy éreztem, a szívem ott maradt az alagútban, ahol Ash elesett.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A Vaskirály

PERCEKIG CSAK ÜLTEM OTT. Ahhoz is tompa voltam, hogy sírva fakadjak. Nem akartam elhinni, hogy Ash valóban meghalt. Csak rámeredtem a beomlott falra, félig arra várva, hogy valahogyan, csoda módra átverekszi magát a törmeléken, sebesülten, vérzőn, de élve.

Nem tudom, meddig ültem ott. De a vezérhőrcsög idővel gyengéden megrángatta a zekém ujját. Ünnepeyes, szomorú tekintetét rám emelte, majd elfordult, és intett, hogy kövessem. Búcsúpillantást vetettem a romokra, és követtem a hőrcsögöket az alagútba.

Órákig mentünk, és az alagutak fokozatosan természetes üregekké váltak, csöpögött a víz, cseppkő csüngött a mennyezetről. A hőrcsögöktől kaptam kölcsön egy zseblámpát, és ahogy a fényét végigfuttattam a barlangon, észrevettem, hogy a talaját különös tárgyak borítják, itt egy kályhaellenző, amott egy játékrobot. Úgy tűnt, a hőrcsögök fészke felé tartunk, mert mennél távolabbra hatoltunk, annál több ócskaság hevert szanaszét.

Végül katedrálisforma barlangba értünk, a mennyezet feketén emelkedett a magasba, a falakat emeletnyi limlom borította, olyan volt az egész, mint valami miniatűr Wasteland*.

A helyiség közepén, limlomból rakott trónuson, egy vénséges vén ember ült. Bőre szürke volt, nem halvány-, vagy hamuszürke, hanem fémszürke, higanyszürke. Ősz haja még a lábát is befedte, kis híján a padlóig ért, mint hogyha az öreg évszázadok óta nem mozdult volna el a székeből. A hörcsögök körülötte csoszogtak, felmutattak különféle tárgyakat, majd a lába elé helyezték. Megláttam közöttük az én iPodomat. Az öreg mosolygott, ahogy a hörcsögök, mint megannyi buzgó kutya, vakkantgattak, nyüzsögtek körülötte, majd halványzöld szemével felnézett rám.

Pislogott néhányszor, mintha nem hinne a szemének. Visszafojtottam a lélegzetemet. Ez volna Masina? A hörcsögök egyenesen a Vaskirályhoz hoztak? Mindenható uralkodót nem hittem volna ennyire... öregnek.

— Nos... - nyögte végül -, alattvalóim az évek során sok különös dolgot hoztak nekem, de azt hiszem, ez a legszokatlanabb. Ki vagy, leány? Miért vagy itt?

— Én... A nevem Meghan, uram. Meghan Chase. Az öcsémet keresem.

— Az öcsédet? — Az öregember elképedve bámult a hörcsögökre. — Nem emlékszem, hogy egy gyermeket hoztatok volna ide. Mi ütött belétek?

A hörcsögök csiviteltek, a fejüket rázták. Az öregember homlokát ráncolva nézett rájuk, ahogy locsogva körülugrálták, majd megint rám pillantott. - Alattvalóim azt mondják, kint nem találkoztak

* A Wasteland egy posztapokaliptikus környezetben játszódó szerepjáték, melyet 1988-ban fejlesztett az akkor még játékfejlesztőként is tevékenykedő Interplay. [wikipedia]

mással, csak veled és a barátoddal. Miért gondolod, hogy az öcséd itt lehet?

— Én... - Elhallgattam, körülnéztem a mocskos üregben, végig jártam tekintetemet a hörcsögökön, a törékeny öregemberen. Itt valami nincs rendjén. – Sajnálom - folytattam. Ostobának, zavarodottnak éreztem magam. – De... ön nem Masina, a Vaskirály?

— Vagy úgy. - Az öregember hátradőlt, kezét összekulcsolta. – Már értem. Masinánál van az öcséd, igaz? És elindultál, hogy megmentsd.

— Igen. - Megnyugodtam, és felszabadultan sóhajtottam. – Akkor tehát ön vélhetőleg nem a Vaskirály?

— Ó, aligha. - Az öregember elmosolyodott, bennem pedig megint feléledt az óvatosság. – Ne aggódj, gyermek! - kuncogott az öreg. – Nem akarlak bántani. De jól tennéd, ha felhagynál a tervvel, hogy megmented az öcsédet. Masina túlságosan erős. Fegyver nem tehet benne kárt. Elhajítanád az életedet.

Eszembe jutott a Boszorkányfa nyíl, mely egy árok fenekén hevert, és elszorult a szívem. – Tudom - suttoztam. – De meg kell próbálnom. Eljutottam ideig, most már nem adom fel.

Az öregember előrehajolt. – Ha Masina lopta el az öcsédet, bizonyára már vár rád - mondta. – Akar tőled valamit. Érzem benned az erőt, leányom, de az nem elég. A Vaskirály nagy mesterkedő. Továbbra is a maga terveihez használ fel téged, és nem tudsz majd ellenállni. Eredj haza, leány! Felejtsd el, amit elveszítettél, és eredj haza!

— Hogy elfeledjem? - A barátaimra gondoltam, akik mindent feláldoztak, hogy eljuttassanak ideig. Puckra. A driádok Magasságosára. Ashre. – Nem - suttoztam, és a torkomban gombóc támadt.

— Sohasem fogom elfelejteni. Még ha reménytelen, akkor is tovább kell mennem. Ezzel tartozom mindenkinek.

— Ostoba leány! - mordult fel az öregember. — Mindenkinél jobban ismerem Masinát - a szokásait, a hatalmát, az esze járását - és mégsem akarsz hallgatni rám. Hát legyen! Rohanj a végzetedbe, mint mindenki, aki megelőzött! Majd meglátod, akárcsak én, de akkor már késő lesz. Masina legyőzhetetlen. Bárcsak a tanácsadóimra hallgattam volna, amikor ugyanezt mondták nekem.

— *Maga* megpróbálta legyőzni? — meredtem rá, és megpróbáltam elképzelni ezt a törékeny öregembert, amint megtámad valakit, és kudarcot vall. - Mikor? Miért?

— Azért - magyarázta türelmesen az öregember –, mert valamikor én voltam a Vaskirály.

— A nevem Ferrum - magyarázta, míg én döbbenten hallgattam.

— Mint kétségtelenül észrevetted, öreg vagyok. Öregebb, mint az a kutyakölyök Masina, öregebb, mint valamennyi vastünde. Tudd meg, hogy én voltam az első, aki a kohókból született, amikor az emberiség vassal kezdett kísérletezni. A képzeletükből formálódtam, a becsvágyukból, hogy legyőzzék a világot egy fémmel, amely úgy hasítja a bronzot, mint a papírt. Ott voltam, amikor a világ kezdett eltolódni, amikor az ember első lépéseit tette meg a Sötét Korból a civilizáció felé.

Hosszú évekig azt hittem, egyedül vagyok. De az emberfaj sosem elégedett — mindig nyújtózkodik, mindig valami jobbat akar. Mások jöttek, hozzám hasonlóak, akik egy új világ álmaiból születtek. Elfogadtak királyuknak, és évszázadokig rejtve maradtunk, elszigetelten a többi tündétől. És minden kétséget kizáróan tudtam, hogy ha az Udvarok tudnának a létezésünkről, egyesült erővel elpusztítanának minket.

Majd a számítógép feltalálásával megjelentek a gremlinek és a rovarok. A gépekben lappangó szörnyektől való félelem keltette őket életre, és zavarosabbak voltak, mint a többi tünde: erőszakosak,

rombolóak. Világszerte elterjedtek. Amikor a technológia vált minden ország hajtóerejévé, nagy hatalmú új tündék keltek életre. És mindőjük közül a leghatalmasabb: Masina. Nem érte be azzal, hogy nyugton marad és elrejtőzik. Ő győzni akart, elterjedni az egész So-haföldön, mint valami fertőzés, megsemmisíteni mindenkit, aki ellenáll. Ő volt az első tisztem - a leghatalmasabb hadnagyom -, és számtalanszor összecsapunk. Tanácsadóim arra biztattak, hogy száműzzem, hogy vessem börtönbe, sőt, hogy öljem meg. Félték tőle – jogosan. De én vak voltam, nem láttam meg a veszélyt.

Persze idő kérdése volt csak, hogy Masina ellenem forduljon. Hasonszőrű tündék hadseregét gyűjtötte maga köré, belülről támadták meg az erődítményt, és mindenkit lemészároltak, aki hű volt hozzám. Csapataim ellenálltak, de mi öregek és elavultak voltunk, nem mérkőzhettünk meg Masina kegyetlen hadseregével.

Végül csak ültem a trónusomon, és figyeltem, ahogy közeledik, és tudtam, hogy meg fogok halni. De ahogy Masina földhöz vágott, felnevetett, és azt mondta, nem öl meg. Hagyja, hogy fokozatosan fakuljak, homályosodjam el, hogy elfelejtsenek, míg végül senki nem emlékszik majd a nevemre, sem arra, hogy ki vagyok. És ahogy a trónusomra telepedett, éreztem, hogy a hatalmam elszivárog, és átömlik Masinába, és őt ismerik el, mint az új Vaskirályt.

— Most tehát itt élek — mutatott Ferrum a barlangra, a nyüzsgő hörcsögökre. — Egy elfelejtett barlangban, hulladékból rakott trónuson, mint a kukázók nagy hatalmú királya. Nagyszerű cím, igaz? - Ajka keserű mosolyra görbült. — Ezek a teremtmények nagyon hűségesek, elhalmoznak ajándékaikkal, amelyeknek semmi hasznát nem vehetem, egy szemétdomb uralkodójának tesznek meg. Elfogadtak engem, mint királyukat, de mi haszna ennek? Nem adhatják vissza a trónusomat, de mégis csak ők azok, akiknek hála, nem fakulok semmivé.

Nem halhatok meg, de alig bírom elviselni az életet, tudva tudván, hogy mit veszítettem el. Hogy mit loptak el tőlem. És Masina volt ennek a tervnek a kiagyalója!

Összeroskadt trónusán, arcát kezébe temette. A hörcsögök előcsoszogtak, megveregették, aggodalmasan vakkantgattak. A vén Ferrum láttán feltámadt bennem a részvét — és az ellenszenv.

— Én is sokat veszítettem - emeltem fel hangomat csendes zokogása fölé. — Masina engem is sok mindentől megfosztott. De nem fogok egy helyben ülni, és várni rá. Szembeszállok vele, akár legyőzhetetlen, akár nem, és valahogyan visszaszerzem azt, ami az enyém. Vagy belehalok a küzdelembe. Akár így, akár úgy - nem adom fel.

Az öreg az ujjai közül rám meredt, törékeny alakját megremegettette a zokogás. Szípgöngy leengedte a kezét, arca dacos volt és sötét.

— Hát, eredj! - suttogta Ferrum, és intett, hogy távozzam. — Nem tudlak eltéríteni a terveidtől. Talán egy szál fegyvertelen leánynak sikerül az, amiben az egész hadseregem kudarcot vallott. — Felnevetett, keserűen, panaszosan, és engem elfogott a bosszúság. — Sok szerencsét neked, ostoba teremtés! Ha nem hallgatsz rám, itt nincs maradásod. Alattvalóim az országot átszövő titkos alagutakon át elvisznek Masina erődítménye alá. Így rohanhatsz legrövidebb úton a vesztedbe. Most eredj! Végeztem veled.

Nem hajoltam meg. Nem köszöntem meg a segítségét. Sarkon fordultam, és követtem a hörcsögöket, ki a barlangból, a hátamban érezve a trónfosztott király gyűlölködő pillantását.

Alagutak és alagutak. Az utolsó Vaskirályal töltött rövid szünet nem volt elegendő, hogy elűzze kimerültségemet. Egyszer-egyszer megpihentünk, és elcsíptem némi kis álmot. A hörcsögöktől kaptam néhány fura gombát, azon rágódhattam, a parányi fehér valamik a

sötétben foszforeszkáltak, ízük akár a penész, de legalább láthattam halvány fényüknél a szuroksötétségben, mintha alkonyodna. Ez jó volt, mert a zseblámpám idővel hunyorgott és kihuny, és senkitől sem kaphattam új elemeket.

Elveszítettem az időérzékeimet. Az üregek, az alagutak mintha egyetlen óriási, lehetetlen útvesztővé olvadtak volna össze. Tudtam, még ha sikerül is bejutnom Masina erődítményébe, és megmentenem Ethant, nem errefelé fogok kijutni.

Az alagút véget ért, hirtelen egy kőhídon álltam, egy óriási szakadék fölött, az aljából éles sziklák meredeztek. Körülöttem a falon, a mennyezeten, veszedelmesen közel a hídhöz, óriási vas fogaskerekek forogtak és nyikorogtak, hogy a föld is beleremegett. A legközelebbi is háromszor nagyobb volt nálam, némelyik még annál is nagyobb. Mintha egy óriási óra belsejében volnék. És fülsiketítő volt a zaj.

Nyilván Masina erődítménye alatt vagyunk, gondoltam, és riadtan néztem körül. Mire valók azok az irdatlan fogaskerekek?

Megrángatták a karomat, és amikor megfordultam, láttam, hogy a vezérhörcsög a híd túlsó végére mutogat, locsogását elnyelte a helyiség irtózatossága. Megértettem. Elhoztak, ameddig tehették. Az utolsó szakaszt már egyedül kell megtennem.

Bólintottam: értem. Már indultam volna, amikor megragadta a kezemet. A csuklómat fogva a hörcsögeknek intett, és karattyolt nekik valamit. Ketten előretotyogtak, és valami után kotorásztak a batyujukban.

— Oké — mondtam nekik. - Nincs szükségem semmiféle...

A hangom elhalt. Az első hörcsög hosszú kardtokot húzott elő: ismerős volt a markolata, kékesfeketén villogott a sötétségben. Elakadt a lélegzetem. — Ez talán...?

Ünnepélyesen átnyújtotta. Megragadtam a markolatot, kihúztam a pengét, amely halványkék fényben fűrésztötte a kamrát. Gőz párolgott Ash pengéjének peremén, a torkom elszorult.

— Ó, Ash!

Visszadugtam hüvelyébe a pengét, a kardot a derekamra csatoltam, komoran húztam össze az övét. - Köszönöm! Ügyesek vagytok - mondtam a hörcsögöknek, bár nem biztos, hogy megértették. Tovább karattyoltak, és még most sem indultak el. A vezetőjük egy közeledő, kisebb hörcsögre mutatott. Az pislogott, hátranyúlt, előhúzott egy kissé viharvert íjat, és...

Megint elállt a szívverésem. A hörcsög magasra emelte a Boszorkányfa nyilat, sáros volt, olajos volt, de máskülönben ép. Tiszteletteljesen átvettem, és közben száguldottak a gondolataim. Ezt odaadhatták volna Ferrumnak, de nem, mindvégig számomra tartogatták. A nyíl lüktetett a kezemben: még él, és halálos.

Gondolkodás nélkül térdre estem, és megöleltem a hörcsögöket, a vezért is, a kisebbiket is. Meglepetten felvisítottak. Nem tudtam rendesen átölelni őket, mert a púpjuk bökte a bőrömet, de nem érdekelt. Amikor felálltam, úgy véltem, mintha a vezér elvörösödött volna, bár a sötétségben nemigen lehetett látni, a kisebbiknek meg füléig szaladt a szája, úgy vigyorgott.

— Köszönöm! - mondtam, és igyekeztem, hogy a lehető legőszintébb legyen a hangom. — Igazában a „köszönöm” kevés, de nincs egyebem. Elképesztőek vagytok, srácok.

Csacsogtak még valamit, majd megveregették a kezemet. Bárcsak tudnám, mit mondanak! Aztán a vezér élesen felvakkantott, mire megfordultak, és eltűntek az alagútban. A kisebbik egyszer még visszanézett, a szeme fénylett a homályban, de aztán eltűntek.

Felegyenesedtem, a nyilat az övembe dugtam, ahogy Ash csinálta. Megragadtam az íjat, és az oldalamon Ash kardjával, beléptem Masina tornya alá.

A JÁRDÁN LÉPKEDTEM; KÖBORÍTÁSA VASSÁ VÁLTOZOTT. Követtem az óramű óriási labirintusát, összeszorítottam a fogamat, ahogy fém fémen csikordult. Kanyargó vaslépcsőhöz értem, felmentem egy csapóajtóig, amely nagy kondulással kinyílt. Összereztem, óvatosan kikémleltem.

Semmi. A helyiségben nem volt más, csak vörösen izzó, sziszegő, gőzt okádó óriási kohók.

— Hát, jó — motyogtam magamban, miközben kimásztam a föld alól. Arcom, pólóm csuromvizesre izzadt a hőségben. — Bent vagyok. És most vajon merre?

Felfelé.

Kéretlenül támadt a gondolat, de tudtam, hogy helyes. Masina és Ethan fent lesz a torony tetején.

Kongó léptekre figyeltem fel. Az egyik kazán mögé bújtam, ügyet sem vetve a fémből áradó hőségre. Több alacsony, zömök alak lépett a helyiségbe, tűzoltókéhoz hasonló bő, vastag vászonöltönyben. Arcukat elfedte a légzőkészülékük, amelyből két cső kígyózott a hátukon hordott tankféleséghez. A kazánok körül trappoltak, kopogtattak, ellenőrizték a különféle csöveket, szelepeket. Övükről jókora kulcskarika csüngött, minden lépésük-nél csilingelt. Ahogy bemásztam egy rejtett sarokba, támadt egy ötletem.

A gőz és az árnyék védelmében követtem a szerelőket, és megfigyeltem, hogyan dolgoznak. Nem beszéltek, nem szóltak egymáshoz, túlságosan lefoglalta őket a munkájuk, és ez nekem nagyon is megfelelt. Egyikük különvált a csoporttól, a többiek ügyet sem vetettek rá, ahogy kicsámborgott a gőzbe.

Követtem egy csövek alkotta folyosón, és figyeltem, amint lehajol, hogy ellenőrizzen egy sziszegő repedést a fémben. Mögé osontam.

Kihúztam Ash kardját, megvártam, amíg a munkás megfordul, akkor odaléptem, és a kard hegyét a mellének szegeztem. A fickó összerezszent és meghátrált, de a csövek szövevényében elakadt köztem és a kijárat között. Előreléptem, és a pengét a nyakának szegeztem.

— Ne mozdulj! - mordultam rá a tőlem telhető legvadabb hangon. Bólintott, és felemelte kesztyűs kezét. Zakatolt a szívem, de nem tágitottam, továbbra is nekiszegeztem a kardot. — Tedd, amit mondok, és nem öllek meg. Érted? Vesd le az öltözőkedet!

Engedelmeskedett: lerángatta magáról a védőruhát és a maszkot. Izzadt emberke bukkant elő alóla, sűrű fekete szakállat viselt. Egy törpe, méghozzá egészen mindennapi, semmi acélbőr, sem a fejéből előkunkorodó kábelek, semmi, amitől vastüнденek látszana. Szénfekete szemével gonoszul nézett rám, karján megfeszültek az izmok.

— Na, megjöttél végre? - kérdezte gúnyosan. — Törtük a fejünket, melyik utat választod. Hát, ha meg akarsz ölni, leányzó, essünk túl rajta!

— Nem akarok én senkit megölni — mondtam óvatosan, de továbbra is rászegeztem a kardot, ahogyan Ashtól láttam. — Én csak az öcsémért jöttem.

A törpe gúnyosan felhorkant. — Odafent van a trónteremben, Masinával. A nyugati torony legfelső emeletén. Sok szerencsét, ha elérsz odáig!

Összeszűkülte a szemem. — Milyen készséges vagy! Ugyan miért higgyek neked?

— Ej, minket nem érdekel Masina, sem a te nyafka öcséd, leányzó. — A törpe harákkolt, és kiköpött egy csőre, a nyála buborékot vetett, akár a sav.

– A mi dolgunk az, hogy gondoskodjunk ennek a helynek a működéséről, nem az, hogy egy rakás taknyos arisztokratának udvaroljunk. Masina a maga dolgával törődik, engem meg, kérlek, hagyj ki belőle!

— Szóval nem fogsz megakadályozni?

— Mi van, eldugult a füled? Nem érdekel, mit csinálsz, leányzó. Hát ölj meg, vagy hagyj békén! A fenébe is, nem hallod? Én nem állok az utadba, ha te is utamra engedsz engem.

— Oké. - Leengedtem a kardot. - De az öltönyödre szükségem van.

— Bánom is én! Vidd! - A törpe acélstoplis bakancsával felém rugdosta a védőruhát. — Van belőle több is. Na, visszamehetek végre a dolgomra, vagy hátráltatnál még valamivel?

Tétováztam. Nem akartam bántani, de szabadon sem engedhettem. Akárhogyan fogadkozik, a többi munkásnak szólhat, és az egyszer biztos, hogy mindnyájukkal nem tudnék elbánni. Körülnéztem, néhány lányira ugyanolyan csapóajtót pillantottam meg, mint amilyenen feljöttem.

Rámutattam a karddal. – Nyisd ki, és menj le!

— Az óraműbe?!

— A bakancsodat hagyd itt! A kulcsaidat is.

Dühösen meredt rám, én meg felemeltem a kardot, támadásra készen arra az esetre, ha rám vetné magát. De a törpe csak szitkozódott egyet, majd odabaktatott a fémrácsához, és kulcsot nyomott a zárba. Az ajtó nagy csattanással kitárult, a törpe levette a bakancsát, és letrappolt a csigalépcsőn. Minden egyes lépcsőfok kongó hangot adott. A törpe dühödt pillantással nézett vissza rám, én rácsaptam az ajtót, és bezártam, ügyet sem vetve a bensőmet rágó bűntudatra.

Belebújtam a törpe öltözékébe. Meleg volt és nehéz, verejtéktől bűzlött. Majdnem elhánytam magam, amikor felvettem. Rövid volt, de elég bő, én meg csupa csont és bőr, hát úgy-ahogy illett rám. A lábam szára ugyan kilógott, de a tornacsukát belecsúsztattam a törpe bakancsába, és így már nem volt annyira feltűnő. Remélhetőleg. A tartályt a hátamra emeltem - meglepően könnyű volt —, és feltettem a maszkot. Hűvös, édes levegő öntötte el az arcomat, megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

Már csak a kard meg az íj jelentett gondot. A torony munkásai aligha mászkálnak felfegyverezve. Találtam egy vászondarabot, abba bugyoláltam a fegyvereket, és a csomagot a hónom alá dugtam. A Boszorkányfa nyíl még biztonságosan az övemre volt kapcsolva, az öltöny alatt.

Zakatoló szívvel tértem vissza a kazánszobába, ahonnan a többi törpe már kifelé csoszogott. Nagy lélegzetet vettem, hogy nyugalmat erőltessenek magamra, és csatlakoztam hozzájuk, a fejemet leszegve, hogy a pillantásunk ne találkozzon. Ügyet sem vetettek rám, én pedig követtem őket fel egy hosszú lépcsősoron, míg a fő toronyhoz nem értünk.

MASINA ERŐDÍTMÉNYE ÓRIÁSI VOLT, CSUPA FÉM, CSUPA ÉL. Tüskés futónövények lepték a bástyákat, töviseik merő fém. Üvegcserepek meredeztek a falból, látható ok nélkül. Minden éles és kemény volt, még az itt lakó tündék is. A mindenhol nyüzsgő grelinek mellett páncélos lovagokat láttam, gépkutyákat és imádkozó fémsáskának látszó teremtményeket, páncélos szárnyuk, ezüstös csápjuk meg-megvillant a gyér fényben.

Ahogy kibukkantunk a lépcsőről, a törpék szétszóródtak, kettes-hármas csoportokra szakadoztak. Kiváltam a gyorsan csökkenő tömegből, és a fal mentén

osontam tovább. Igyekeztem azt a látszatot kelteni, mintha volna valami célom. Gremlinek surrantak a fal mentén, kergetőztek, és gyötörték a többi tündét. Parányi fülű, lábú, pislogó vörös szemű komputer-egerek iramodtak el előlem. Egy alkalommal az egyik gremlin ráugrott egy ilyen egérre, mire az aprócska jószág élesen felvisított, mielőtt a gremlin a szájába tömte, és szikrazápor közepette elropogtatta. Rám vigyorgott, az egér farka még kilógott hegyes fogai közül, aztán tovairamodott. Fintorogva folytattam utamat.

Végre találtam egy csigalépcsőt - több száz méter magasba tekeredett fel a torony fala mentén. Felnéztem a végtelen lépcsőfokokra, és összeszorult a gyomrom. Ez az. Odafent van Ethan. És Masina is.

Fájdalom sajgult a szívembe, mintha volna valami... valami más, amire emlékezni kellene. De az emlék tovaszállt, nem értem utol. Szívem úgy verdesett a bordáim mögött, mint valami örült denevér, és én nekivágtam utam utolsó szakaszának.

Vagy húszlépésenként kicsi, keskeny ablakok nyíltak a torony falán. Az egyiken kikandikáltam, és nyílt eget láttam, különös, villogó madarak lebegtek a szél szárnyán. A lépcső vasajtóba torkollt, melyen a tüskés korona képét pillantottam meg. Gyorsan ledobtam magamról a törpe ruháját, örültem, hogy megszabadulhatok a súlyos, bűdös öltözéktől. Fogtam az íjat, és óvatosan ráhelyeztem a Boszorkányfa nyilat. Amikor a nyíl a helyére kattant, még gyorsabban dobogott, mintha izgatottan száguldana a szívverése.

És a Vaskirály tornyának utolsó ajtaja előtt állva elfogott a tétovázás. Valóban megtehetem? Megölhetek egy élőlényt? Nem vagyok én harcos, mint Ash, sem zseniális tréfamester, mint Puck. Nem vagyok agyfúrt, mint Kacor, és a legkevésbé sincs meg bennem apám, Oberon hatalma. Én csak én vagyok, Meghan Chase, egy hétköznapi gimnazista. Semmi különleges.

Nem! A fejemben szóló hang az enyém volt, és mégsem volt az enyém. Te több vagy. Te Oberonnak és Melissa Chase-nek vagy a lánya. Te vagy az, aki megelőzhet egy tündérháborút. Puck barátja; Ethan nővére; Ash szerelme; több vagy, mint gondolnád. Megvan mindened, amire csak szükséged lehet. Nincs más dolgod, mint előrelépni.

Előrelépni. Ezt megtehetem. Mélyet lélegeztem, és belöktem az ajtót.

Óriási kert bejáratánál álltam, az ajtó nyikorogva zárult be mögöttem. Körülöttem, a sima vasfal tetején, fekete tüskék meredeztek az ég felé. Egy kikövezett ösvényt fák szegélyeztek, de fémből volt valamennyi - ágaik görbék, hegyesek. Madarak figyeltek az acélágak közül. Amikor megrebbentették a szárnyukat, úgy hangzott, mintha késeket fennének.

A kert közepén, ahol összefutott valamennyi ösvény, szökőkút állt. Nem márványból volt, nem is gipszből, hanem különböző méretű fogaskerekekből, amelyek lomhán forogtak a víz áramával. Hunyorítva közelebb léptem. A legalsó fogaskeréken hanyatt fekve, ahogy a szerkezet lassan forgatta, valaki feküdt.

Ash volt az.

Nem sikoltottam a nevét. Nem rohantam oda hozzá, bár minden porcikám erre ösztökélt. Nyugalmat kényszerítettem magamra, körülnéztem, csapdát, kelepécét kutatva, de nemigen volt olyan hely, ahol a támadók elrejtőzhettek volna; a fémlevelű fák és néhány tüskés futónövény kivételével üresnek látszott a kert.

Csak miután meggyőződtem róla, hogy egyedül vagyok, akkor rohantam oda a kövezeten át a szökőkúthoz.

Ne légy halott! Kérlek, kérlek! Ne légy halott! A szívem zakatolt, amikor megpillantottam. Hozzá volt láncolva a fogaskerékhez, fémkapcsokba bugyolálva, forgott, forgott, végtelen körben. Egyik lába kilógott a

szökőkút szélén, a másik a teste alá hajlott. Az inge foszlányokra szakadt, halvány bőrével döbbenetes kontrasztot alkottak a rajta húzódó élénkvrös karomnyomok. A húsa, ahol a lánc érintette, nyers volt és karmazsinvörös. És láthatólag nem lélegzett.

Reszkető kézzel vontam ki a kardot. Az első csapás a legtöbb láncot eltörte, a második kettéhasította a fogaskereket. A láncok lecsusszantak, a kerék nyikorogva megállt. Leejtettem a kardot, és kivonszoltam Asht a szökőkútból. Teste ernyedt és hideg volt a karomban.

— Ash! - Az ölemben dajkáltam. Már nem volt könnyem, már nem volt bennem más, mint szörnyű, ásító üresség. - Ash, ébredj fel! - ráztam meg egy kicsit. - Ne csináld ezt velem! Nyisd ki a szemed! Ébredj fel! Kérlek...

A teste ernyedt volt, nem reagált. Ajkamba haraptam, olyan erősen, hogy kibuggyant a vérem. Arcomat Ash nyakába temettem. - Annyira sajnálom - suttogtam, és most már sírva fakadtam. Csukott szememből Ash nyirkos bőrére potyogtak a könnyeim. - Annyira sajnálom! Bárcsak ne jöttél volna el! Bárcsak ne egyeztem volna bele abba az ostoba szerződésbe! Én tehetek erről, minden az én hibám. Puck és a driád, és Kacor, és most te...

Már alig bírtam beszélni, hangomat elfojtották a könnyek. - Annyira sajnálom - suttogtam újra, mert nem volt mit mondanom. - Nagyon-nagyon sajnálom...

Valami megrebbent az arcom alatt. Pislogva, zokogva hátrahúzódtam, és Ash arcára néztem. A bőre még halvány volt, de egy mozdulat futott át a szemhéja alatt. Kalapált a szívem, ahogy lehajtottam a fejemet, és csókot leheltem a szájára. Ajka szétnyílt, töredezett sóhaj tört elő belőle. Megkönnyebbülten sóhajtottam el a nevét. A szeme kinyílt, a pillantása a szememre tévedt, zavarodottan, mintha nem volna benne biztos, álmodik-e

vagy sem. Megmozdult az ajka, de néhányszor próbálkoznia kellett, mire meg tudott szólalni.

— Meghan?

— Igen - suttogtam. – Itt vagyok.

Felemelte a kezét, ujjaival végigsimított az arcomon. – Én... azt álmodtam... hogy eljössz - suttogta, majd kitisztult a szeme, és az arca elsötétült. – Nem kellene... itt lenned - lihegte, és ujjait a karomba mélyesztette. – Ez itt... csapda.

És akkor meghallottam - iszonyú, sötét nevetés hangzott fel a mögöttünk lévő falból. A szökőkútban megremegtek a fogaskerekerek, majd visszafelé kezdtek forogni. A fal mögöttünk hangos kongással, csikorgással a földre süllyedt, és feltárult a kert másik része. Égbe meredő fémfák szegélyezték az utat egy óriási vas-trónushoz. Páncélos lovagok osztaga állt a trón lábánál, kivont fegyverük rám szegeződött. Újabb brigád lépett be az ajtón, becsukta, és mi foglyul estünk közöttük.

A trónus tetején állt, és komor elégtétellel szemlélt mindannyiunkat Masina, a Vaskirály.

A TRÓNUSON ÁKKÓ ALAK BOROTVAÉLES MOSOLYT VETETT RÁM. – Meghan Chase - suttogta. Rezgő hangját visszhangozta a kert.

— Üdvözöllek! Már vártalak.

Óvatosan lefektettem Asht, mit sem törődve ellenkezésével, és testemmel fedezve előreléptem. A szívem zakatolt. Nem tudom, milyennek képzeltem el a Vaskirályt, de nem ilyenek. A trónusnál álló alak magas volt és elegáns, lobogó ezüst hajjal és a tünde arisztokráciára jellemző hegyes füllel. Kissé emlékeztetett Oberonra: kifinomult volt, kecses és mégis hihetetlenül erőteljes. Ellentétben Oberonnal meg a Nyári Udvar eleganciájával, a Vaskirály koromfekete köpenyt viselt, melyet most meglebegtetett a szél. Energia ropogott körülötte, mint holmi hangtalan mennydörgés, és ferde vágású fekete szemében villám villant. Egyik fülében fémgomb csillogott, a másikban mobiltelefonja fülhallgatója. Arca szép volt, de arrogáns: csupa éles vonás. Úgy éreztem, megvághatnám magamat az orcáján, ha túlságosan közel mennék hozzá. És mégis,

amikor elmosolyodott, fénybe borult az egész terem. A vállát furcsa, ezüstös lepel borította, mely olykor meg-megmozdult, mintha élne.

Felkaptam a földről az íjat és a nyilat, és egyenesen a Vaskirályra céloztam. Lehet, hogy ez az egyetlen esélyem. A Boszorkányfa lüktetett a kezemben, amikor felvontam az íjat, és a nyíl hegyével Masina mellére céloztam. A lovagok ijedten felkiáltottak és előrerohantak, de elkéstek. Diadalmas kiáltással elengedtem az ideget, és láttam, hogy a nyíl egyenesen a célra tart, a Vaskirály szíve felé.

Ekkor Masina köpenye életre kelt.

Ezüstös kábelek bomlottak ki villámsebesen, és szöktek fel a válláról, gerincéről. Úgy terjedtek Masina köré, mint fémszárnyak glóriája, egyik végük komiszul tüskés, a tűhegyek villogtak a fényben. Előrepattantak, hogy megvédjék a Vaskirályt, félrelökték a Boszorkányfát, mely így irányt változtatott. Figyeltem, amint a nyíl egy fémfának csapódik és kettépattan, darabjai a földre hullanak. Valaki dühödten és rémülten felkiáltott, és rádöbbsentem, hogy én voltam az.

Az örök felemelt karddal rontottak felénk, és szinte közömbösen vettem tudomásul, hogy közelednek. Tudtam, hogy Ash talpra próbál állni, hogy megvédjen, és tudtam azt is, hogy késő. A nyíl célt tévesztett, és mi meghalunk.

– Állj!

Masina hangja nem volt harsány. Nem kiáltotta, nem is ugatta a parancsot, de valamennyi lovag megmeredt, mintha láthatatlan madzagon rángatná őket. A Vaskirály lelebegett trónusáról, a kábelek, mint megannyi éhes kígyó, tekeregtek lassan mögötte. Amikor leért, rám mosolygott. Láthatólag egyáltalán nem érdekelte a tény, hogy épp az imént próbáltam megölni.

— Távozzatok! - szólt a lovagokhoz, de a szemét nem vette le rólam. Több lovag meglepetten felkapta a fejét.

— Királyom...? - hebegte egyikük, és én felismertem a hangját. Quincus, az egyik lovag volt az, a tárnából. Vajon itt van-e Tertius is? - tűnődtem.

— A hölgyet zavarja a jelenlétetek - folytatta Masina, de továbbra is engem nézett. – Nem kívánom, hogy kényelmetlenül érezze magát. Menjetek! Én majd foglalkozom vele és a Téli herceggel.

— De, felség...

Masina nem mozdult. Az egyik kábel hirtelen ki-pattant, oly gyorsan, hogy alig lehetett látni, átszúrta a lovag páncélját, és a hátán jött ki. A kábel magasra emelte Quintust, és a falhoz csapta. Quintus nagy csattanással vágódott a fémfalhoz, és mozdulatlanul terült el a földön, mellvértjén csipkés szélű lyukkal. Sötét, olajos vér terjedt szét alatta.

— Távozzatok! - ismételte halkán Masina, és a lovagok hanyatt-homlok engedelmeskedtek. Kisorjáztak az ajtón, becsapták maguk mögött, és mi egyedül maradtunk a Vaskirályal.

Masina végtelen mélységű fekete szemével végigmért. — Éppolyan szép vagy, amilyennek képzeltelek - mondta és előrelépett. Kábeleit mögötte gyűrűztek. — Szép, tüzes és határozott. - Néhány méternyire megállt, a kábelek visszahúzódtak az élő köpenybe. — Tökéletes.

Még egy pillantást vetettem Ashre, aki még most is a szökőkút mellett görnyedt, és előreléptem. — Az öcsémért jöttem - mondtam, és megkönnyebbülten éreztem, hogy a hangom nem remeg. — Kérlek, engedd el! Hadd vigyem haza.

Masina némán szemlélte, majd intett. Hangos kolompolás támadt, valami kiemelkedett a földből a trónus mellett, mintha emelő húzná. Nagy, kovácsoltvas madárkalitkát pillantottam meg. És benne...

— Ethan! - Előrerohantam volna, de Masina kábelei kipattantak, és elzárták az utat. Ethan a kalitka rácsát markolta, és kibámult riadt kék szemével. Hangja élesen csendült az udvaron át.

— Meggie!

Mögöttem Ash káromkodást morzsolt el, és megpróbált felállni. Dühösen fordultam Masinához. — Ereszd el! Hiszen ő még csak kisgyerek! Egyáltalán, mit akarsz tőle?

— Félreértesz, kedvesem. — Masina kábelei fenyegetően lengtek, hátrább kergettek. — Nem azért vettem el az öcsédet, mert ő kellett nekem. Azért tettem, mert tudtam, hogy azzal idecsalogathatlak.

— De miért? - követeltem, hirtelen felé fordulva. — Miért raboltad el Ethant? Miért nem inkább engem? Miért kellett őt ebbe belerángatni?

Masina mosolygott. — Jó volt a védelmed, Meghan Chase. Robin pajtás fantasztikus testőr, és nem kockáztathattam, hogy elrabollak, mert ezzel magamra és birodalmamra vontam volna a figyelmet. Az öcsédnek szerencséire nem volt ilyen védelme. Jobb ötlet volt, hogy idevonzzalak téged, hogy a magad akaratából jöjj, semmint hogy megkockáztassam Oberon és a Jótündér Udvar haragját. Egyébként... - Masina szeme fekete réssé szűkült, bár még ekkor is mosolygott rám. — Ki kellett hogy próbáljalak, meg kellett bizonyosodnom arról, hogy csakugyan te vagy az. Ha nem érsz el a tornyomhoz a magad erejéből, nem vagy méltó.

— Méltó? Mire? - Egyszerre rám tört a fáradtság. Fáradt voltam, és elkeseredetten meg akartam menteni az öcsémet, elvinni ebből az örületből, mielőtt felemészti. Nem nyerhettem, Masina sakkot adott, de legalább Ethant hazaviszem. — Mit kívánsz, Masina? - kérdeztem fáradtan. A Vaskirály közelebb lépett. — Akármit kérhetsz, csak azt engedd meg, hogy Ethant hazavigyem a mi világunkba.

Azt mondtad, én kellek neked. Itt vagyok. De hadd vigyem haza az öcsémet!

— Hát persze - csillapított Masina. — De előbb kössünk alkut!

Megdermedtem, minden hang elnémult bennem. Alku a Vaskirályal, cserébe az öcsém életéért. Vajon mit fog kérni? Valahogyan tudtam, hogy mindenképpen magas árat fogok fizetni.

— Meghan, ne tedd! — mormogott Ash, aki felhúzódkodott a szökőkút mellett, ügyet sem vetve sebes kezére. Masina nem vett róla tudomást.

— Milyen alkut? - kérdeztem halkán.

A Vaskirály közelebb lépett. Kábelelei cirógatták arcomat-karomat, megremegtettek. — Tizenhat éve figyellek - suttogetta. — Vártam arra a napra, amikor végre kinyílik a szemed, és meglátsz bennünket. Vártam a napot, amikor eljössz hozzám. Apád mindörökre elvette volna azt a képességedet, hogy láthasd a mi világunkat. Fél a hatalmadtól, fél az erődtől – féltünde vagy, érzéketlen a vásra, és mégis a Nyári Király vére folyik az ereidben. *Mennyi* lehetőség! - Tekintete megpihent Ashen, aki végre felállt, de éppoly gyorsan figyelmen kívül is hagyta a jelenlétét. — Mab felismerte az erődöt, azért akar téged annyira. Azért küldte el legjobb harcosait, hogy fogjanak el. De még ő sem kínálhatja azt, amit én.

Masina megtette a kettőnket elválasztó utolsó néhány lépést, és megfogta a kezemet. Hideg volt az érintése, és éreztem, hogy erő zümmög benne, mint az elektromos áram. — Azt akarom, hogy légy a királyném, Meghan Chase! Felajánlom neked királyságomat, alattvalóimat, önmagamat. Azt akarom, hogy az oldalamon uralkodj. Az óvérűek elavultak. Letelt az idejük. Itt az idő, hogy új rend támadjon, erősebb és jobb, mint a régiek. Csak mondj igent, és örökké fogsz élni a tündék királynőjeként. Az öcséd hazamehet. Még azt is megengedem, hogy

megtartsd a hercegedet, bár tartok tőle, hogy nem fog jól alkalmazkodni a mi királyságunkhoz. Mindentől függetlenül, te ide tartozol, mellém. Nem ezt akartad mindig is? Hogy tartozz valahova?

Tétováztam. Hogy együtt uralkodjam Masinával? Hogy királynő legyek? Többé senki sem húzhat, gúnyolhat, százával lesznek teremtmények, akik készségesen ugranak minden szavamra, és végre én leszek a legmagasabban. Végre engem fognak legjobban szeretni. De aztán megláttam az elgörbült, fémes fákat, és eszembe jutott a szörnyű, sivár pusztaság a vaderdőben. Masina tönkretenné egész Sohaföldet. Minden növény elhalna, vagy önmaga torz árnyékává változna. Oberon, Kacor, Puck: elfakulnának a Sohafölddel együtt, míg nem maradna más, csak gremlinek, rovarok és a vastündék.

Nyeltem egyet. És tudtam ugyan már a választ, mégis megkérdeztem: – Mi lesz, ha visszautasítom az ajánlatot?

Masinának szeme sem rebbent. – Akkor a herceged meghal. És meghal az öcséd is. Vagy talán a magam félig emberi, félig gépi játékszerévé formálom. Az óvérűek kiirtása, veled vagy nélküled, elkezdődik, kedvesem. Választást kínálok neked: az élére állsz, vagy téged is felemészt.

Elkeseredésem nőttön-nőtt. Masina felnyúlt, megsimogatta az arcomat, ujjait végigfuttatta a bőrömön. – Valóban olyan szörnyű uralkodni, szerelmem? – kérdezte, és felemelte az államot, hogy a szemébe nézzek. – Ezer meg ezer éven át, emberek és tündék egyaránt tették. Kigyomlálták a gyengét, hogy helyet csináljanak az erősnek. Az óvérűek és a vastündék nem létezhetnek együtt, ezt magad is tudod. Oberon és Mab elpusztítana bennünket, ha tudomást szereznének a létezésünkről. Ez talán valami más? – Csókot lehelt az ajkamra, pihekönyűt, energiától vibrálót. – Rajta! Egyetlen szót

kell csak mondanod. Egyetlen szavad hazaküldi az öcsédet, megmenti a herceget, akit szeretsz. – Ide nézz! – Intett, és nagy vasív emelkedett ki a földből. A túloldalán a házunkat láthattam, vibrált az íven túl, majd elfakult. Elakadt a lélegzetem, és Masina mosolygott. – Ha igent mondasz, azonnal hazaküldöm. Egyetlen szó, és királynő leszel, mindörökké.

Mélyet lélegeztem. – Én... – De ekkor Ash egyszerre ott termett. Hogyan bírt egyáltalán megállni a lábán, hát még mozdulni, rejtély. De félrelökött engem, arcán vad kifejezés ült, és Masina szemöldöke meglepetten felszökött. A kábelek fellángoltak, és Ash felé szúrtak, ahogy a herceg előrevetette magát, és pengéjét Masina mellébe döfte.

Masina hátratántorodott, arcát eltorzította a gyöt-relem. Villám sercegett a mellébe fúródott penge körül. Kábelei vadul hadonásztak, ütötték Asht, majd fel-repítették, és borzalmas reccsenés hallatszott, amikor a herceg nekivágódott egy közeli fémfának. Ash a törzs mellé rogyott. Masina felegyenesedett, és tajtékzó dühvel pillantott rá.

A Vaskirály lenyúlt, megragadta a kard markolatát, és kihúzta melléből a pengét. Villám sistergett, meg-olvasztotta a jeget a lyuk körül, vékony drótok fonódtak a seb köré, és beforrasztották. Masina eldobta a kardot, és rám nézett, fekete szeme dühösen szikrázott.

— Fogytán a türelmem, kedvesem. – Egyik kábele előreszökkent, Ash nyaka köré kanyarodott, a levegőbe emelve a fiút. Ash fulladozott, és erőtlően próbált ellenállni, amikor Masina meglengette a feje fölött. Ethan bőgött a kalitkában.

— Uralkodj velem, vagy küldd őket a halálba! Válassz!

A lábam cserbenhagyott, térdre rogytam. Reszkettem. A kőpadló hideg volt. *Mit tehetek?* – gondoltam kétségbeesetten. – *Hogyan válasszak? Bárhogyan döntök,*

emberek halnak meg. Ezt nem engedhetem. Nem engedem.

A talaj lüktetett a tenyerem alatt. Lehunytam a szemem, és hagytam, hogy tudatom a földbe áramoljon, keresve az élet szikráját. Éreztem Masina udvarában a fákat - ágaik élettelenek, halottak voltak, de a gyökerek, a szívük még romlatlan. *Csak azt kell tennem, mint legutóbb.* Gyengéden megtaszítottam őket, és éreztem, hogy válaszolnak: megmozdulnak, hogy találkozzanak velem, feltörekednek a sárból, akárcsak a Nyári Udvar fái, amikor harcba szálltak Oberonért, a kimérával szemben.

Amilyen az apa, olyan a lánya.

Mélyet lélegeztem, és húztam.

A föld megdördült, és hirtelen élő gyökerek törtek a felszínre, áttörtek a kövezeten, megpattantak, tekeregtek. Masina riadtan felkiáltott, a gyökerek feléje lendültek, a teste köré csavarodtak, összekuszálva a kábeleket. A Vaskirály felordított, csapkodott, a kezéből villám fakadt, elégette a fát. Gyökerek és vaskábelek tekeredtek egymás köré, mint megannyi eszeveszett kígyó, a düh delejes táncában kavargva.

Ash kicsúszott a kábelek szorításából, egy fémfa mellett ért földet, kifulladás, kábán, de még így is megpróbált talpra vergődni, és a fegyvere felé botladozott. A fatörzs alatt megpillantottam egy halvány fadarabot - az elpattant Boszorkányfa nyíl felét -, és utánavettem magam.

Egy kábel tekeredett a lábam köré, és magával rántott. Nagy nehezen hátrafordultam, és megláttam, hogy Masina ádáz tekintettel néz rám, karja kinyújtva, ahogy a gyökerek hálójával hadakozik. A kábel a lábam köré szorult, és Masina felé rángatott. Felsikoltottam, a földet markolásztam, beszakadt a körmöm, az ujjaimból vér

serkedt, de nem bírtam megállni. Egyre közelebből meredt rám a Vaskirály dühödt ábrázata.

Ash pengéje újból lecsapott, szétvágta a kábelt. Újabb kábelek pattantak feléje, de a Téli herceg nem engedett, kardja villogott, ahogy a vascápok körülöttünk tekeregtek.

— Menj! - mordult fel, és elcsapta a levegőben közeledő kábel végét. – Feltartóztatom őket. Indulj!

Talpra szökkentem, a fatörzs és az alája szorult nyíl felé iramodtam. Kezem összezárult rajta, hátra-perdültem, és megpillantottam, hogy egy kábel elkerüli Ash figyelmét, a vállába fúródik, és a földhöz szegezi. Ash felüvöltött, gyengén meglendítette kardját, de egy újabb kábel kiütötte a kezéből.

A Vaskirályra támadtam, kerülgettem a kábeleket, a kígyózó gyökereket. A figyelme egy pillanatig Ashre szegeződött, de mindjárt vissza is pattant rám a pillantása, tekintete mélyén villám villant. Csatakiáltással rontottam rá.

Épp amikor a közelébe értem, valami a hátamnak vágódott, kiszorítva belőlem a lélegzetet. Moccanni se bírtam, és rádöbbsentem, hogy egy kábel szögez le. Sajátos módon nem éreztem fájdalmat.

Masina magához húzott, miközben a feje fölött csatáztak a gyökerek és a kábelek. Minden egyéb elhalványult, nem volt ott más, csak mi ketten.

— Királynővé tettelek volna — suttogta, és felém nyújtotta a kezét. A törzsét körülölelő, a másik karját leszorító gyökerek köréje préselődtek, de mintha észre sem vette volna. — Mindent neked adtam volna. Miért utasítasz vissza egy ilyen ajánlatot?

Kezem a Boszorkányfára szorult, éreztem, hogy gyengén ugyan, de még lüktet benne az élet. — Azért — suttogtam —, mert már mindenem megvan, amire csak szükségem van.

Előrevetődtem, és Masina mellébe döftem a nyilat.

Masina ajka hangtalan sikoltásra nyílt. Fejét hátravetette, még üvöltve, és zöld hajtások fakadtak a szájából, terjedtek le a nyakára. Furcsa, lüktető energia futott végig a testemen, mint valami áramütés, az izmaimat görcsbe rántva. A kábel elhajított; a földre csapódtam, és elfojtottam egy kiáltást, amikor a fájdalom végighasított a gerincemen. Feltápászkodtam, körülnéztem, megragadtam a kardot, és Ethan kalitkájához rohantam. A jégpenge egyetlen csapása szétzúzta az ajtót, és én magamhoz öleltem az öcsémet. Éreztem, ahogy belezokog a hajamba.

— Meghan! - Ash botladozott felém a vállát szorongatva, bőrén sötét vér csörgött végig. Mögötte felpattant az ajtó, tucatnyi lovag zúdult be. Egy pillanatra megdermedtek, és a kert közepén heverő királyukra bámultak.

Masina még börtönében vergődött, de egyre gyengébben. Ágak fakadtak a melléből, kábeleik indákká változtak, kis fehér virágok sarjadtak belőlük. Majd a szemünk láttára kettéhasadt, mellkasából egy fiatal tölgy törzse tört ki és emelkedett magasra. A vezetékek nélküli telefon lepottyant az ágak közül, és villogva hevert a fa gyökerei között.

— Azta...! - suttogtam a csendbe.

A lovagok üvöltözve rohantak felénk, ám hirtelen megremegett a föld. Dörgés töltötte be a levegőt, a vastrónus összedőlt, roncsolt darabjai akár a pikkelyek hullottak le róla. A föld megreszketett, mindenki megtántorodott.

És ekkor a kert egy óriási darabja leszakadt, és a semmibe hullott, magával ragadva több lovagot. Az egész udvaron repedések támadtak. A lovagok üvöltve menekültek, sikoltozás hallatszott mindenfelől.

— Leomlik a torony! — kiáltotta Ash, és kitért egy zuhanó gerenda elől. — Ki kell jutnunk innen, de azonnal!

Az ívelt vaskapu felé botladoztam. Egyre több repedés hasította a talajt. Behúztam a fejem, és kibukkantam a kapu túloldalán. Nem történt semmi. Kétségbeestem, vadul néztem körül.

— Emberlény - szólt egy ismerős hang, és Kacor tűnt fel, a farkát ingatva. Rámeredtem, nem hittem a szememnek. – Erre! Gyorsan!

— Azt hittem, többé nem jössz el - bámultam rá, és követtem a kerten át, ahol két fémfa nőtt össze, a törzsük ívet formált. Kacor hátranézett rám, és felhorkant.

— Gondolhattam volna, hogy a legnehezebb utat választod - mondta, és meglendítette a farkát. — Ha rám hallgatsz, könnyebb utat mutattam volna. De most szedd a lábad! Felfordul a gyomrom ettől a levegőtől.

Fülsiketítő üvöltés rázta meg a földet, a kert mindenestül szétmállott. Magamhoz szorítottam Ethant, úgy kerülgettem a fatörzseket, Ash szorosan a nyomomban. Éreztem a varázslat bizsergését, amikor áthaladtunk az egymásra hajló fák között, és rádöbbsentem, hogy zuhanok. Azután minden elsötétült.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Hazatérés

ÉBREDEZTEM; A KEMÉNY PADLÓ HIDEG VOLT AZ ORCÁM ALATT. Összerázkódtam, felültem, megtapogattam magam, nem fáj-e valamim. Motoszkált az agyamban, hogy valaminek fájni kellene; emlékeztem, hogy Masina átdöfte a hátamat vaskábeleivel, és égő fájdalmat éreztem, ahogy kitépte a kábeleket a húsemből — de most nem fáj semmi. Sőt, rég nem éreztem ilyen jól magam, érzékeim duzzadtak az energiától. Körülnéztem. Egy hosszú, homályos helyiségben hevertem, tele volt padokkal és számítógépekkel. Az iskolai számtech terem!

Hirtelen felültem, és körülnéztem: hol van az öcsém?! Átfutott az agyamon, hogy hátha szörnyű álom volt az egész. De a következő pillanatban megnyugodtam. Ethan az egyik pad alatt feküdt, az arca békés volt, a lélegzete lassú, egyenletes. Elsimítottam a homlokából egy elszabadult fürtöt, elmosolyodtam, aztán felálltam.

Asht nem láttam sehol, de Kacor az egyik padon hevert egy piszkos ablak alatt, és dorombolt az üvegen átszűrődő napfényben. Vigyáztam, hogy ne ébresszem fel Ethant, és odaléptem Kacorhoz.

— Na, végre! - A macska ásított, fél szemét kinyitotta, majd rám meredt. – Már azt hittem, örökre elaludtál. Ha nem tudnád, horkolsz.

A megjegyzést elengedtem a fülem mellett. Felugrottam melléje a padra. - Hol van Ash?

— Elment. - Kacor feltápászkodott, kinyújtózott, farkát maga köré kanyarította. – Korán indult, mielőtt felébredtél. Azt mondta, el kell intéznie néhány dolgot. Üzeni, hogy ne várj rá.

— Úgy. - Tudomásul vettem, de magam se tudtam, mit érzek. Lehettem volna kétségbeesett, dühös, méltatlankodó, hogy olyan hirtelen távozott, de én egyszerűen csak fáradt voltam. És egy kicsit szomorú. – Csúnya sebet kapott, Kaci. Nem lesz baja?

Kacor ásított, láthatólag hidegen hagyta a kérdés. Nem nyugodtam meg, de tudtam, hogy Ash erős. Elég erős volt ahhoz is, hogy eljusson a Vaskirályság mélyére, és vissza. Egy kisebb rendű tündér belepusztult volna. Kis híján ő is. Talán tőlem szerzett ragyogást azon az elhagyatott helyen? Vagy valami más tartotta életben? Vajon lesz-e módom megkérdezni?

A következő pillanatban körülnéztem a teremben, és meglepődtem azon, hogy az átjáró a Vaskirályságba ennyire közel volt. Vajon az egyik számítógép rejtje az ösvényt Masina birodalmába? Egy képernyőből röppentünk volna elő, vagy egyszerűen létre kattantunk, mint a gremlinek?

— Nos, hát — fordultam vissza a macskához —, megtaláltad a hazavezető utat. Gratulálok. Mi az ára? Újabb szívesség, vagy életre szóló adósság? Netalán az elsőszülött gyermekemet kéred?

— Nem. - Kacor szeme elkeskenyedett, mintha mosolyogna. – Ezt most hanyagoljuk! Most az egyszer.

Szóltanul ültünk egy darabig, élveztük a napfényt, beértük annyival, hogy életben vagyunk. De ahogy néztem Ethant, amint a pad alatt alszik, egyszer csak hiá-

nyozni kezdett valami. Mintha elfelejtettem volna valami létfontosságút, még ott, Tündérországbán.

— Nos hát - merengett Kacor, és az elülső mancsát nyalogatta -, most mihez kezdesz?

Megvontam a vállam. — Nem tudom. Nyilván hazaviszem Ethant. Visszamegyek a suliba. Megpróbálom folytatni az életemet. - Puckra gondoltam, és gombóc támadt a torkomban. A sulis már nem lesz ugyanaz nélküle. Reméltem, hogy jól van, és hogy egyszer majd viszontlátom. Ashre gondoltam, és eltöprengtem, vajon az Árnyudvar hercege hajlandó lenne-e velem vacsorázni, és elvinni engem moziba.

— A remény hal meg utoljára - motyogta a macska.

— Aha. - Felsőhajtottam, aztán megint nagyokat hallgattunk mind a kerten.

— Én azon töprengtem - szólalt meg Kacor –, hogy hogyan rabolhatta el Masina az öcsédet. Egy váltott gyermeket rakott a helyébe, igen, csak hogy az nem volt vastündér. Hogyan bonyolította le a cserét, ha az nem tartozott az övéi közé?

A homlokomat ráncolva elgondolkodtam. — Valaki nyilván segített neki - vélekedtem.

Kacor bólintott. — Szerintem is. Ami azt jelenti, hogy Masinának normális tündék is dolgoztak, és most, hogy ő már nincs, azok nem fognak nagyon örülni neked.

Megremegtem; úgy éreztem, a normális élet reménye egyszeriben szertefoszlik. Lelki szemeim előtt kések jelentek meg a padlón, láttam a hajamat az ágy lábához kötözve, meg eltűnt holmikat, és a szekrényemben vagy az ágyam alatt lappangó, ugrásra kész haragos tündérek-et. Annyi biztos, soha többé nem tudok nyugodtan aludni. Azon töröm majd a fejemet, hogyan védhetem meg a családomat.

Nyögés hallatszott a sarokból. Ethan ébredezett.

— Hát rajta! - dorombolt Kacor, amikor felálltam. - Vidd haza!

Köszönetet akartam mondani, de nem óhajtottam megint adósságba keveredni a macskával. Összeszedtem Ethant, és átmentünk a termen, a padokat és a sötét, néma komputereket kerülgetve. Az ajtónál, amely szerencsére nem volt bezárva, visszanéztem az ablakra, a beszűrődő napsugárra, de Kacor már nem volt ott.

Az iskola üres volt és sötét. Zavartan ballagtam végig a poros folyosókon, szorítottam Ethan kezét, és azon töprengtem, vajon hová lettek a többiek. Talán hétvége van, de ez nem magyarázza a poros padlót és rekeszeket, a tökéletes üresség érzetét, ahogy elhaladtunk a zárt tantermek előtt. Még szombaton is volna legalább egy rendkívüli tanfolyam. Úgy éreztem, a sulis már hetek óta üres.

A bejárati ajtó zárva volt, lakat lógott rajta, hát kénytelen voltam egy ablakot kinyitni. Először feltettem Ethant az ablakpárkányra, majd utánamásztam, leszökentem a járdára, és körülnéztem. Dél volt, mégsem állt egyetlen autó sem a parkolóban. Sehol egy lélek, elhagyatott volt az egész hely.

Ethan szótlánul körülnézett, kerek kék szeme mindent befogadott. Valami óvatosság volt benne, ami sehogy sem illett hozzá. Mintha idősebb volna, de a teste ugyanolyan maradt. Aggódtam. Szelíden megszorítottam a kezét.

— Mindjárt otthon leszünk, oké? - suttogtam, miközben átvágtunk a parkolón. - Buszozunk egy kicsit, aztán viszontláthatod anyát meg Luke-ot. Izgatott vagy?

Komolyan nézett rám, és bólintott. Nem mosolyodott el.

ELHAGYTUK AZ ISKOLA TERÜLETÉT, és a járdán gyalogoltunk a legközelebbi buszmegállóig. Körülöttünk autók cikáztak a délutáni forgalomban, sok volt a járókelő.

Néhány idősebb hölgy Ethanra mosolygott, és integetett, de ő ügyet se vetett rájuk. Egyre jobban aggódtam miatta, már a gyomrom is görcsbe szorult. Megpróbáltam felvidítani, kérdezgettem, meséltem a kalandjaimról, de ő csak bámult rám szomorú kék szemével, és nem szólt egy árva szót sem.

Áltunk hát a sarkon, vártuk a buszt, és néztük a körülöttünk áramló embersokaságot. Néhány tündért láttam átsurranni a tömegben, beléptek az utcát szegélyező kis boltokba, settenkedő farkasként szegődtek az emberek nyomába. Egy fekete bőrszárnyú tünde fiú vigyorogva integetett az utca túloldalát szegélyező fasorból. Ethan megborzongott, és erősebben szorította a kezemet.

— Meghan?

Nevem hallatán hátrafordultam. Egy lány lépett ki mögöttünk egy kávézóból, és elképedve, hitetlenkedve meredt rám. Összevontam a szemöldökömet, nyugtalanul toporogtam. Ismerősnek látszott, hosszú, fekete haja volt, pomponlányhoz illő karcsú dereka, de nem emlékeztem, honnan ismerem. Talán osztálytársam? Ha igen, nyilván felismerném. Nagyon csinos lett volna, ha óriási, idomtalan orra el nem torzítja máskülönben tökéletes arcát.

És ekkor rádöbbsentem.

— Angie - suttogtam, és a döbbenet valósággal gyomron vágott. És akkor már emlékeztem a pomponlányok vezérének gúnykacájára, Puckra, amint morog valamit az orra alatt, és Angie rémült sikolyára. Az orra nagy és széles volt, óriási orrlyukai disznóéra emlékeztettek. Ilyen volna a tündér bosszú? Szörnyű büntudat mardosott, gyorsan elkaptam a tekintetemet az arcáról.

— Mit akarsz?

— Uramisten, ez tényleg *te* vagy! - Angie rám meredt, orrlyuka még jobban kitágult. Láttam, ahogy Ethan leplezetlenül bámul Angie orrára. – Mindenki azt

hitte, meghaltál! Rendőrök meg detektívek nyomoztak utánad! Azt mondták, elszöktél. Hol jártál?

Összevontam a szemöldökömet. Ez valami új. Angie sohasem szólt hozzám, csak ha gúnyolódott a barátnői füle hallatára. – Én... Mennyi ideig voltam távol? – dadogtam. Nem tudtam, mi egyebet mondhatnék.

— Több mint három hónapig – válaszolt, én meg rábámultam. *Három hónapig?* Utam Sohaföldre nem tarthatott ilyen sokáig, legfeljebb egy-két hétig. Emlékeztem, hogy az órám megállt még a vaderdőben, és most összerándult a gyomrom. Tündérorszáiban másképp telik az idő. Nem csoda, hogy az iskola be van zárva és üres; nyári vakáció van. Csakugyan három hónapig voltam távol.

Angie még mindig kíváncsian bámult rám, én pedig valami válasz után tapogatóztam, ami nem hangzanék elmebetegnek. Mielőtt eszembe jutott volna valami, a kávézóba induló három szőke lány megtorpant és ránk bámult.

— Uramisten! - visított fel az egyik. - A mocsári trampli! Visszajött! — Rikoltó nevetés visszhangzott a járdán, többen megálltak és bámultak. - Hé, azt hallottuk, felcsináltak, és a családod eltávolított valami katonaiskolába. Igaz?

— Uramisten! — sikított egy másik, és Ethanra mutatott. — Odanézzetek! Már meg is született a kölyke! - Hisztériás röhíncsélésükben szinte összeroskadtak, és közben rám sandítottak - várták, hogyan reagálok. Nyugodtan néztem rájuk, és elmosolyodtam. *Sajnálom, hogy csalódást okozok nektek* — gondoltam, és láttam, hogy zavartan ráncolják a homlokukat. *De akinek gyilkos manókkal, vörös sapkásokkal, gremlinekkel, lovagokkal és gonosz tündérekkel kellett szembenéznie, benneteket igazán nem tart félelmetesnek.*

Hanem ekkor, legnagyobb meglepetésemre, Angie összeráncolta a homlokát, és előrelépett. – Hagyjátok abba! - förmedt rájuk, és én ráismertem a három szókeségre: Angie pomponcsapatához tartoztak. – Épp most ért haza. Hagyjátok már békén!

Komisz pillantással méregették. - Elnézést, Malacpofa, hozzánk beszélsz? - kérdezte olvatagon egyikük. – Én ugyanis nem hozzád szóltam. Miért nem mész haza a kis mocsári trampilival? Biztos talál neked helyet a farmján.

— Nem ért meg téged - csicssergett egy másik. - Miért nem beszélsz az ő nyelvén? így: Uii, uii – visította, és a másik kettő is csatlakozott. Az utca visszhangzott a visításuktól, és Angie arca bíborvörösre vált.

Én csak álltam ott kábán. Milyen fura! Az iskola legnépszerűbb lánya — az én szerepemben. Örülnöm kellett volna, a pomponlányok tökéletes vezére végre megköstölhatja a tulajdon orvosságát. De az ösztöneim azt súgták, nem új ez az eljárás. Aznap kezdődött, amikor Puck végrehajtotta kegyetlen tréfáját, és most együtt-érzés ébredt bennem. Ha itt volna, addig csavarnám a karját, amíg vissza nem változtatja Angie-t.

Ha itt volna...

Gyorsan kilöktem az agyamból a gondolatot. Ha továbbra is rá gondolok, még elbőgöm magam, és ezzel aztán igazán nem óhajtom megörvendeztetni a pomponlányokat. Azt hittem, Angie mindjárt sírva fakad és elmenekül. De a következő pillanatban nagy lélegzetet vett, és hozzám fordult.

— Gyerünk innen! — suttogta, és a legközelebbi parkoló felé bökött a fejével. — Voltál már otthon? Hazavihetlek, ha akarod.

— Hm... - Lenéztem Ethanra. Ő meg énrám, az arca sápadt volt és fáradt. Tétováztam ugyan, de a lehető leghamarabb haza akartam juttatni.

Élt bennem még némi kétség, de Angie szemmel láthatólag megváltozott. Átfutott az agyamon, hogy a megpróbáltatás talán megedzi az embert. — Hát persze.

HAZAFELÉ AZ AUTÓBAN KÉRDÉSEKKEL ÁRASZTOTT EL: hol voltam, miért mentem el, tényleg terhesség miatt menekültem el? A lehető leghatározatlanabb válaszokat adtam, kihagytam persze a gyilkos tündéreket. Ethan összekucorodott mellettem és elaludt, a motorzaj mellett hamarosan már csak az ő szuszogása hallatszott.

Angie végre befordult egy ismerős mellékútra, és a gyomrom idegesen összeszorult, ahogy kinyitottam az autó ajtaját, és magammal húztam Ethant. Már lement a nap, fent bagoly huhogott. A távolban a veranda lámpája hívogatóan fénylett a félhomályban.

— Rendes tőled, hogy elhoztál — mondtam Angie-nek, és becsaptam a koci ajtaját. Bólintott, én pedig kikényszeríttem magamból egy „köszönöm”-öt. Megint elfogott a bűntudat, ahogy az arcára néztem. — És sajnálom... tudod, hogy mit.

Vállat vont. — Sose aggódj! Két hét múlva elmegyek egy plasztikai sebészhez. Majd ő megoldja. - Beindította a motort, de aztán leállt, visszafordult hozzám. — Tudod — szólalt meg, és összevonta a szemöldökét —, még csak nem is emlékszem, hogyan lettem ilyen. Néha azt hiszem, mindig is ilyen voltam. De aztán mindenki olyan furán néz rám, mintha nem menne a fejükbe. Mintha megijednének, amiért olyan más vagyok. — Rám nézett, a szeme alatt fekete árnyék húzódott. Az orra mintha le akart volna ugrani az arcáról. — De te biztosan tudod, milyen ez, igaz?

Gyorsan bólintottam. Angie megint csodálkozva bámult rám, mintha most látna először. — Hát, akkor... — Kissé zavartan integetett Ethannak, felém pedig kurtán biccentett. — Majd találkozunk.

— Szia. - Néztem, ahogy elindul, a hátsó lámpák fénye egyre halványult, majd befordult a sarkon, és eltűnt. Egyszeriben koromsötét és néma lett az este.

Ethan megfogta a kezemet. Nyugtalanul néztem le rá. Még most sem szólt egy szót se. Mindig is csendes gyerek volt az öcsém, de ez a tökéletes, komor csend zavart. Reméltem, hogy nem okozott neki nagy traumát a megpróbáltatás.

— Hazamegyünk, öcsi - sóhajtottam, és végignéztem a hosszú, hosszú bekötőúton. — Bírni fogod?

— Meggie?

Megkönnyebbülten néztem le rá. - Na?

— Te most már Közéjük tartozol?

Elakadt a lélegzetem, mintha hasba boksztolt volna. - Mi van?

— Másképp nézel ki. - Ethan a fülét babrálta, és közben felnézett az enyémre. - Mint az a rossz király. Mint Azok - szipogott. - Most majd Velük fogsz élni?

— Dehogy. Én nem tartozom Közéjük. - Megszorítottam a kezét.

— Veletek és anyával és Luke-kal fogok élni, mint mindig.

— Az a sötét Valaki azt mondta, egy-két év múlva elfelejtem Őket, és hogy már egyáltalán nem is fogom Őket látni. Ez azt jelenti, hogy téged is elfelejtelek?

Letérdeltem és a szemébe néztem. — Nem tudom, Ethan. De tudod, mit? Nem is számít. Akármi történik, mi egy család vagyunk, igaz?

Ünnepélyesen bólintott, korához képest túlságosan is komolyan. És együtt baktattunk tovább.

A HÁZUNK KÖRVONALA egyre nagyobbnak látszott, ahogy közeledtünk. Ismerősnek is tűnt, idegennek is. Luke ütött-kopott furgonja a felhajtón állt, anya virágmintás függönyei lebegtek az ablakon.

A hálósobám sötét volt és néma, de Ethan szobájában narancssárgán viliózott az éjszakai lámpa. Felkavarodott a gyomrom, mikor arra gondoltam, mi is alszik odafent. A földszinten egyetlen ablakban volt csak világosság, és én megsziporáztam a lépteimet.

Anya a heverőn aludt, amikor benyitottam. A tévé be volt kapcsolva, anya ölében egy doboz papír zsebkendő hevert, ujjaival egy összegyűrt zsebkendőt szorongatott. Amikor becsuktam magam mögött az ajtót, anya megrezzent, de mielőtt megszólalhattam volna, Ethan felvisított: – Mama! -, és az ölébe vetette magát.

— Mi van? — rezzent fel anya. Megdöbbenett a karjában zokogó gyerek. – Ethan! Mit keresel idelent? Rosszat álmodtál?

És akkor felpillantott rám, és elsápadt. Mosolyogni próbáltam, de az ajkaim nem engedelmeskedtek, és a hangomat elfojtotta a gombóc a torkomban. Anya felállt, de Ethan még akkor sem eresztette el, úgy estünk egymás karjába. A nyakába borultam, ő pedig átölelt, könnyeitől nedves lett az arcom.

— Meghan... - Végre hátrahúzódott. Tekintetében egy szikrányi haraggal elegyedett a megkönnyebbülés. — Hol voltál? — tudakolta a vállamat rázva. — Keresett a rendőrség, a detektívek, az egész város. Senki sem akadt a nyomodra, és én betegre aggódtam magam érted. *Hol* voltál három hónapig?

— Hol van Luke? — kérdeztem, magam sem tudtam, miért. Talán úgy éreztem, ezt nem kell hallania, ez kettőnkre tartozik, anyára és énrám. Vajon Luke egyáltalán észrevette-e a távollétemet? Anya összehívta a szemöldökét, mintha olvasna a gondolataimban.

— Fent van, alszik - válaszolta, és elhúzódott. - Fel kellene ébresztenem, megmondani, hogy hazajöttél. Az elmúlt három hónapban minden áldott este járta a furgonnal a mellékutakat. Téged kerestt. Néha hajnalig se jött haza.

Döbbsen nyeltem a könnyeimet. Anya szigorúan nézett rám, mint mindig, ha szidás járt a nyomában. - Várj csak itt, míg lehívom, aztán elmesélheted, kisasszony, hol jártál, míg mi majd az eszünket vesztettük. Ethan, kincsem, hadd fektesselek le.

— Várj! - szóltam, amikor elfordult, és Ethan még akkor is a köntösébe kapaszkodott. — Veled megyek. Ethan is. Szerintem ezt mindenkinek hallania kell.

Anya tévovázott, lenézett Ethanra, de végül bölintott.

Együtt indultunk, amikor a lépcső felől hangzó zaj hallatára megtorpantunk.

A váltott gyerek állt ott, a szeme összeszűkülte, szája eltorzult. Ethan nyuszis pizsamája volt rajta, kicsi öklét dühödten összeszorította. Az igazi Ethan nyafogva rejtette anya ruhájába az arcát. Anyában bennrekedt a lélegzet, kezét a szája elé kapta, ahogy a váltott gyerek rám sziszegett.

— A pokolba veled! — visította, és vadul toporzékol. — Ostoba lány! Mért kellett visszahoznod? Gyűlöllek! Gyűlöllek! Én...

Lába körül füst tört fel, és a váltott gyerek felüvöltött. Vonaglani kezdett, és eltűnt a füstben, de végig átkozódott, míg egyre kisebb és kisebb nem lett, és végre el nem tűnt a szemünk elől.

Megengedtem magamnak egy diadalmas kis mosolyt.

Anya leengedte a kezét, és amikor újra felém fordult, megértést láttam a szemében, és szörnyű, szörnyű félelmet. — Értem — suttozta, és Ethanra pillantott. Remegett, az arca hamuszürkére sápadt. Tudta. Mindent tudott Róluk.

Ráméredtem. Kérdések tolultak fel az agyamban, zagván, zavarosan. Anya egészen másnak látszott, törekenynek és rémültnek, egészen másnak, mint az az anya, akit ismertem. - Miért nem mondtad meg nekem? — suttoztam.

Anya leült a heverőre, és magához vonta Ethant. A gyerek úgy fészkelődött el mellette, mintha sosem akarná elengedni. — Meghan, én... Ez évekkkel ezelőtt történt, amikor találkoztam... vele... az apáddal. Már alig emlékszem rá, mintha csak álom lett volna. - Beszéd közben nem nézett rám, a maga világába veszett. Előredőltem a karosszékekben. Anya halkan folytatta:

— Hónapokig próbáltam meggyőzni magamat, hogy meg sem történt. Amit tettünk, amiket mutatott, nem látszott valóságosnak. Egyetlenegyszer történt, soha többé nem láttam. Amikor rájöttem, hogy áldott állapotban vagyok, egy kissé ideges lettem, de Paul anynyira boldog volt! Az orvosok ugyanis azt mondták, hogy soha nem lehet gyermekünk.

Paul. A gondolataim zavartan rezzentek meg ennek a névnek a hallatán. Mintha ismernem kellene. Aztán anya szavai értelmet nyertek, és rádöbbsentem: Paul az apám volt, vagy legalábbis anyám férje. Nem emlékeztem rá, egyáltalán nem. Nem tudtam, ki volt, milyen volt. Még nagyon kicsi lehettem, amikor meghalt.

Elszomorodtam a gondolatra, és dühös is lettem. Még egy apa, akit anya megpróbált eltitkolni előlem.

— És aztán megszületett - folytatta Anya, most is azon a távoli hangon —, és különös dolgok kezdtek történni. Gyakran találtalak a bölcsődön kívül, a padlón, vagy éppenséggel odakint, pedig még járni sem tudtál. Ajtók nyíltak, csukódtak maguktól. Tárgyak tűntek el, és a legfurcsább helyeken bukkantak elő. Paul úgy vélte, szellem járja a házat, de én tudtam, hogy Ők lappanganak valahol. Még ha nem láttam is, éreztem Őkét. Megrémültem. Félttem, hogy téged akarnak, és még csak el sem mondhattam a férjemnek, mi megy végbe.

Elhatároztuk, hogy elköltözünk, és egy darabig minden rendben is volt. Mindennapi, boldog gyermekké növekedtél, és azt hittem, magunk mögött hagyunk mindent.

És akkor... - Anya hangja megremegett, a szemébe könny szökött. - És akkor ott volt az az eset a parkban, és tudtam, hogy Ők ránk találtak. Később, amikor minden lecsillapodott, ideköltöztünk, és megismerkedtem Luke-kal. A többit tudod.

Összevontam a szemöldökömet. Emlékeztem a parkra, a magas fákra, a kis zöld tóra. De arra nem, hogy miféle „esetről” beszél anya. Mielőtt megkérdezhettem volna, előrehajolt, és megragadta a kezemet.

— Olyan régóta szerettem volna elmondani neked - suttogta, a szeme kitágult, telefutott könnyel. - De féltem. Nem attól, hogy nem hinnél nekem, hanem épp attól, hogy hinnél. Azt akartam, hogy rendes, mindennapi életed legyen, ne kelljen Tőlük rettegned, minden reggel azzal a félelemmel ébredned, hogy rád találnak.

— De nem sikerült, igaz? - Rekedt, reszelős volt a hangom. Harag fortyogott bennem. — Nemcsak hogy értem jöttek — meredtem dühösen anyára -, de Ethant is belerángatták. És most mit csináljunk, anya? Szökjünk el, mint az utóbbi két alkalommal? Hiszen tudod, ez mennyire bevált.

Hátradőlt, oltalmazón szorította magához Ethant. - Én... én nem is tudom... - dadogta, megtörölte a szemét, és engem azon nyomban elfogott a bűntudat. Anya ugyanazon ment át, amin én.

— Majd kitalálunk valamit. Most csak annak örülök, hogy biztonságban vagytok. Mind a kerten.

Tétován rám mosolygott, én viszonztam a mosolyt, de tudtam, hogy egyáltalán nincs vége a dolognak. Homokba dughatjuk a fejünket, és áltathatjuk magunkat, hogy nincsenek tündék odakint. Lehet, hogy Masina kimúlt, de a Vaskirályság továbbra is növekszik, apránként mérgezi Sohaföldet. Nincs mód megfékezni a haladást vagy a technológiát.

Valahogyan tudtam, hogy nem menekülhetünk előlük. Ha elszökünk, azzal nem megyünk semmire - túlságosan makacsak és kitartóak. Örökösen neheztelhetnek ránk. Előbb-utóbb ismét szembe kell néznünk a tündékkal.

És persze az „előbb” lényegesen hamarabb bekövetkezett az „utóbb”-nál.

- ETHAN - SZÓLALT MEG IDŐVEL ANYA, mihelyt az adrenalin elpárolgott, és elnémult a ház —, mi lenne, ha felszaladnál, és felébresztenéd apát? Biztosan örülne, ha megtudná, hogy Meghan hazajött. Aztán ha akarsz, alhatsz az ágyunkban.

Ethan bólintott, de ebben a pillanatban megnyikordult és kinyílt a bejárati ajtó, és hideg szellő reszketett végig a szobán. Odakint pislákol a holdfény, majd egy alak körvonalai rajzolódtak ki a félhomályban.

Ash lépett át a küszöbön.

Anya nem nézett fel, de Ethan meg én össze-rezzentünk, és a szívem vadul dobolni kezdett a mellkasomban. Ash egészen más volt, sebei, a vágott, égett sebek begyógyultak, haja lágyan keretezte az arcát. Egyszerű fekete nadrág és fehér ing volt rajta, kardja az oldalán függött. De most is veszedelmes volt. Most is idegen és halálos. Most is a legszebb lény, akit valaha láttam. Higanyszínű szemét rám emelte. Meghajtotta a fejét.

— Itt az idő - suttogetta.

Egy pillanatig értetlenül meredtem rá. Aztán rádőbbsentem. Úristen! A szerződés. Azért jött, hogy elvigyen a Téli Udvarba.

— Meghan? - Anya tekintete rólam az ajtóra vándorolt. Nem látta meg a Téli herceg árnyékát az ajtóban, arca mégis megfeszült; tudta, hogy van ott *valami*. — Mi történt? Ki van ott?

Nem mehetek - dühöngtem némán. Hiszen még csak most értem haza! Hétköznapi életet szeretnék; iskolába járni és vezetni tanulni, és jövőre szalagavatóra menni. El akarom felejteni, hogy tündérek valaha is léteztek.

De hát szavamat adtam. És Ash teljesítette az alkunak a rá eső részét, ha kis híján belehalt is.

Ash némán várt, tekintetét egy pillanatra sem vette le rólam.

Bólintottam, és visszafordultam a családomhoz.

— Anya - suttogtam a heverőn ülve. - Most... most el kell mennem. Megígértem valakinek, hogy egy darabig Velük maradok. Kérlek, ne aggódj, és ne szomorkodj! Visszajövök, megfogadom. De ezt muszáj megtennem, különben Ők megint megkereshetnek téged vagy Ethant.

— Meghan, ne! - Anya megragadta a kezemet, és keményen megszorította. –Tehetünk valamit. Kell hogy legyen valami, amivel... visszatarthatjuk Őket. Elköltözhetünk megint. Valamennyien. Mi majd...

— Anya! - Hagytam, hogy elhalványuljon körülöttem a ragyogás, hogy megmutatkozzon valódi énem. Most nem volt nehéz elbánnom a ragyogással. Mint a gyökereknél, Masina birodalmában, annyira természetesen következett be, hogy magam sem tudtam, miért gondoltam valaha is nehéznek. Anya szeme kitágult, a keze visszarándult, magához szorította Ethant. – Most már én is Közéjük tartozom - suttogtam. – Ez elől nem menekülhetek. Magad is tudod. El kell mennem.

Anya nem válaszolt. Továbbra is bánat, bűntudat, rémület keveredett a tekintetében. Felsőhajtottam, azután felálltam, és hagytam, hogy megint körülöleljen a ragyogás. Mintha az egész világ súlya nehezedne rám.

— Elkészültél? - suttogta Ash. Megálltam, és felnéztem a szobám felé. Azon töprengtem, magammal szeretnék-e vinni valamit. Ott voltak a ruháim, a lemezeim, tizenhat esztendőm apró személyes tárgyai.

Nem. Nincs szükségem rájuk. Az a személy eltűnt, ha egyáltalán valaha is valóságos volt. Meg kell tudnom, ki vagyok valójában, mielőtt visszajönnék. *Ha* visszajövök. Anyára pillantottam. Dermedten ült a heverőn. Vajon hazajövök-e még ide valaha?

— Meggie? — Ethan lecsússzam a heverőről, és felém ballagott. Letérdeltem, ő pedig négy esztendejének minden erejével átölelte a nyakamat.

— Nem felejttem el - suttogta, és én lenyeltem a torkomat fojtogató gombócot. Felálltam, felborzoltam Ethan haját, majd Ashhez fordultam, aki ott állt szótlanul az ajtóban.

— Megvan mindened? - kérdezte, amikor közelebb léptem hozzá.

Bólintottam. — Minden, amire szükségem van — válaszoltam suttogva. — Mehetünk.

Meghajolt, nem felém, hanem anya és Ethan felé, és kiment. Ethan hangosan szipogott, integetett, nagyon igyekezett, hogy el ne sírja magát. Én pedig elmosolyodtam, mert oly tisztán láttam az érzelmeiket, mint egy gyönyörű festményt: kék bánatot, smaragdzöld reményt, vérvörös szeretetet. Kapocs van köztünk, mindnyájunk között. Ezt semmi tünde, isten vagy halhatatlan lény szét nem törheti.

Intettem Ethannak, megbocsátón biccentettem anyának, becsuktam az ajtót, és követtem Asht az ezüst holdfénybe.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Hosszú és kanyargós út vezet egy könyv megjelenéséig, és sokaknak kell köszönetet mondanom, amiért végigkísérték: szüleim bátorítottak, hogy kövessem az álmaimat, ahelyett, hogy valódi állást szereznék. Kimiko nővérem és Mike sógorom hajlandó volt elolvasni azokat a szörnyű első változatokat. Mentorom, Julianne Lee, és a Kentucky állambeli Louisville-i „Green River” Írók Szervezetének csodálatos szerzői, tanárai és hallgatói. Csodálatos ügynököm, Laurie McLean, akitől esélyt kaptam, és szerkesztőm, Natashya Wilson, aki valóra váltotta az álmat. Írócsoportom, akikkel az együtt töltött hétvégeken egymás kéziratai fölött görnyedtünk, darabokra szedtük egymás szereplőit, és megelőlegeztük egymásnak a bizalmat.

De legfőképpen fantasztikus férjemnek, Nicknek akarok köszönetet mondani, aki íróársam, vezérszónokom, szerkesztőm, hangfalom, korrektorem, továbbá a józan ész hangja volt, és mindig hajlandó volt beszélgetni a történetről, a cselekményről és a szereplőkről, valahányszor elakadtam. Nélküle nem tudtam volna megírni ezt a könyvet.

Tartalom

ELSŐ FEJEZET	<i>Szellem a számítógépben</i>	9
MÁSODIK FEJEZET	<i>A Sors Hangja</i>	29
HARMADIK FEJEZET	<i>A váltott gyerek</i>	46
NEGYEDIK FEJEZET	<i>Puck</i>	59
ÖTÖDIK FEJEZET	<i>Sohaföld</i>	74
HATODIK FEJEZET	<i>Hajtróvadászat</i>	89
HETEDIK FEJEZET	<i>Manókról és Kacor királyról</i>	95
NYOLCADIK FEJEZET	<i>Holdfényes liget</i>	109
KILENCEDIK FEJEZET	<i>A Jótündér Udvar</i>	120
TIZEDIK FEJEZET	<i>A Tündérkirály leánya</i>	128
TIZENEGYEDIK FEJEZET	<i>Titánia ígérete</i>	137
TIZENKETTEDIK FEJEZET	<i>Elízium</i>	163
TIZENHARMADIK FEJEZET	<i>Menekülés a Jótündér Udvarból</i>	177
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	<i>Kék Káosz</i>	196
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	<i>Puck visszatér</i>	206
TIZENHATODIK FEJEZET	<i>A vastündérek</i>	217

TIZENHETEDIK FEJEZET	<i>Az orákulum</i>	234
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	<i>A Voodoo Múzeum</i>	251
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	<i>A Városi Park driádja</i>	273
HUSZADIK FEJEZET	<i>Vassárkányok és hörcsögök</i>	291
HUSZONEGYEDIK FEJEZET	<i>A Vaskorona lovagjai</i>	306
HUSZONKETTEDIK FEJEZET	<i>Ash utolsó csatája</i>	320
HUSZONHARMADIK FEJEZET	<i>A Vaskirály</i>	330
HUSZONNEGYEDIK FEJEZET	<i>Masina</i>	346
HUSZONÖTÖDIK FEJEZET	<i>Hazatérés</i>	357

